NEW ADULT

MORGANE MONCOMBLE

PRIMUL VOLUM DIN SERIA *ANOTIMPURI*

O TOAMNĂ CA SĂ TE POT IERTA

Traducere de
Ilinca Gângă

PANDORA M

NEW ADULT

O TOAMNĂ CA SĂ TE POT IERTA

SELECȚIA TITLURILOR NEW ADULT:
Laura Vladu

MORGANE MONCOMBLE

O TOAMNĂ CA SĂ TE POT IERTA

Traducere din limba franceză de
Ilinca Gângă

PANDORA M

Agentului CIA care îmi spionează
istoricul căutărilor pe internet...
„Pot explica totul.“

AVERTISMENT

Acest roman include scene, dialoguri și subiecte care riscă să rănească sensibilitatea unor persoane. Vă rog să fiți atenți la *trigger warning*-ul de mai jos, înainte să vă aventurați în lectura acestei cărți.

Țin de asemenea să amintesc că este vorba despre o operă de ficțiune, cu personaje imperfecte, relații nu întotdeauna sănătoase și comportamente uneori impardonabile.

Ca autoare și ca om nu aprob în niciun fel acțiunile personajelor mele.

TW: hărțuire psihologică; practici de inițiere a novicilor în studenție care implică umilire, constrângere și violență

Prolog

LOU

Cu cinci ani mai devreme

În 1895, scriitorul Oscar Wilde a fost condamnat la doi ani de muncă silnică din cauza homosexualității sale.

Ar fi avut o legătură scandaloasă și imorală cu Alfred „Bosie" Douglas, un tânăr aristocrat scoțian, legătură care nu i-a convenit tatălui acestuia. Procesul a făcut valuri atât de mari în întreaga Londră, încât a rămas în istorie cu denumirea de „Scandalul Queensberry".

Nu sunt mare cititor, prefer dramele povestite prin muzică, dar prietenul meu cel mai bun mă bombardează cu anecdote istorice — pe care nu dau doi bani.

La numai șaptesprezece ani, Rory comunică folosind referințe literare și enigme pe care le inventează singur „ca să se amuze". Dacă nu e stimulat constant, creierul lui se plictisește repede. Eu, unul, cred că mai degrabă îi place să arate că e cel mai inteligent dintre noi toți.

De obicei mă mulțumesc să dau din cap, străduindu-mă să par interesat și să scot din mine un „Uau, pe bune?" Nu-mi iese niciodată, fiindcă Rory zâmbește mereu și mă face ticălos incult.

În general, îi răspund că eu nu-l oblig să asculte *Simfonia a treia* de Beethoven — poate ar trebui, dacă asta l-ar face să tacă mai mult de cinci minute.

În dimineața asta, am venit la liceu mai devreme ca să repet câteva piese la vioară. Fac asta de cel puțin trei ori pe săptămână, în special fiindcă îmi place liniștea de pe holuri înainte ca ziua să înceapă. E mult mai liniște decât la mine acasă, unde țipetele și insultele zboară mai ceva decât gloanțele. Nici măcar sunetele viorii nu reușesc să le acopere.

După ce am terminat de cântat *Toamna* din *Cele patru anotimpuri* de Vivaldi, mă așez la fereastra de la parter ca să trag câteva fumuri; un obicei tâmpit — m-am apucat de fumat doar ca să-l enervez pe taică-meu. Deschid *Portretul lui Dorian Gray*, pe care mi l-a împrumutat Rory și care mă plictisește de moarte. Cât am fumat două țigări, n-am citit decât patru pagini.

Ziua Morților a adus frigul de toamnă care vine odată cu 1 noiembrie. Ultimele frunze se scutură peste Edinburgh, formând un covor în nuanțe maronii și aurii, iar priveliștea asta îmi fură toată atenția. Asta a fost mereu anotimpul meu preferat.
— Ce-mi văd ochii? McAllister cu o carte în mână.
Îi arăt degetul mijlociu, după care întorc imediat capul spre el — în sala de muzică a intrat Rory. Aroganța mi se risipește pe măsură ce-l privesc și-mi pare rău să recunosc că mă doare inima. Abia mă abțin să nu mi-o smulg din piept ca să nu mai bată așa tare, enervat de propria reacție.
Cu mâinile în buzunare, Rory îmi zâmbește ca și cum ar ști — și sunt gata să pun pariu că așa e. Nu și-a legat bine cravata de la uniforma de un albastru închis, iar părul șaten îi cade ușor peste ochii deschiși la culoare. Însă privirea mea zăbovește mai ales pe zâmbetul lui.
Ca întotdeauna.
Continui să tac când se lasă să cadă pe scaunul de lângă mine, luându-mi țigara din mână și aruncând-o pe geam. Nu mă împotrivesc și nu-i spun nimic, suflându-i în față un rotocol de fum drept pedeapsă.
— Ți-am mai spus să termini cu porcăria asta! zice el enervat.
— Și eu ți-am mai spus să nu-mi mai dai ordine.
Îmi zâmbește insolent, fără să-l afecteze că m-am uitat urât la el, și-mi răspunde:
— Dar îți place să fac asta.
Rory nu așteaptă să-i mai dau vreo replică și întoarce cartea spre el ca să vadă coperta. Îl invidiez pentru felul în care luminează orice încăpere în care intră cu atâta ușurință și indiferență, de zici că asta-l plictisește, dar că-i și place. Ca toți eroii greco-romani, Rory suferă de *hybris*. Orgoliul lui o să-l ducă la pierzanie. Nu sunt sigur că ar putea să supraviețuiască fără lumina reflectoarelor mereu îndreptată spre el.
— Era și timpul, mă ia peste picior văzând titlul. Deci cum ți se pare?
Oftez.
— Mi se pare că Dorian e îndrăgostit de Lord Henry, acest dandy inteligent care are ironia în sânge, doar că nu e deloc

conștient de asta. Am impresia că Oscar s-a inspirat serios din relația lui cu Bosie, nu?
Rory dă din cap gânditor, continuând să mă privească fix. Urăsc când face asta. Sunt atâtea lucruri pe care le gândește, dar pe care nu le rostește!
— Așa e. Orice s-ar spune, Oscar era sincer îndrăgostit de Alfred. De altfel, i-a scris scrisori de dragoste, chiar și în închisoare.
— Pun pariu că erau porcoase.
Credeam că o să zâmbească la gluma mea, dar se mulțumește să mă tot privească fix, citând:
— „Scumpul meu, atât în timpul plăcerilor, cât și în închisoare, tu și gândurile la tine au fost totul pentru mine. Oh, păstrează-mă pentru totdeauna în inima ta; tu nu lipsești niciodată din inima mea."
Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe să aud un discurs atât de intens. Știu că nu sunt cuvintele lui, dar îmi place să-mi imaginez că sunt.
— E trist, subliniez eu dând din umeri.
— E frumos.
Zâmbesc scuturând din cap și închid cartea. Uneori, nu înțeleg cum eu și Rory am reușit să ne apropiem atât de mult, fiind atât de diferiți. Mă întreb deseori dacă nu cumva asta s-a întâmplat doar pentru că părinții noștri sunt prieteni.
El e deștept, sociabil, prezentabil și îi place să te înjunghie pe la spate. Eu, în schimb, sunt oaia neagră a familiei McAllister: un terchea-berchea prea laș ca să comită orice fel de trădare.
— Avea o soție...
— Constance, confirmă Rory. Autoare și militantă feministă, de altfel. Foarte bună alegere.
— ...pe care o înșela cu tineri și prostituați.
Rory se ridică să-și schimbe locul, așezându-se lângă mine pe pervazul ferestrei.
— Și ce? Din când în când nu strică un pic de căldură masculină.
Mă încrunt fără să înțeleg, surprins și enervat în același timp că glumește pe subiectul ăsta. În cele din urmă, mă hotărăsc să o las baltă. Conversația merge într-o direcție pe care nu sunt sigur că mi-o pot asuma.

— Mi-e milă de iubita ta.
Nu mă uit la el când spun asta. Greutatea privirii lui ațintite asupra mea și a zâmbetului său enigmatic și crud mă apasă prea tare.
— Dacă te interesează așa de tare, Skye e foarte mulțumită de relația noastră, spune Rory după ce mă cuprinde de umeri. Eu fac ce vreau, ea face ce vrea.
Nu sunt sigur că ea e la curent cu treaba asta, mă abțin eu să i-o întorc. Mă lovește ușor cu genunchiul peste genunchiul meu, ca să mă tachineze. Îi simt respirația pe obrazul meu și știu că o face anume. Mă testează. Mă torturează. Niciunul dintre noi n-a spus niciodată nimic, cu atât mai puțin de când el și Skye ies împreună, dar nu e nevoie de cuvinte.
Privirile sunt de ajuns ca să spună tot ce aș fi preferat să iau cu mine în mormânt. La fel, senzația atingerilor noastre, când facem wrestling în grădina lui, la bustul gol.
Rory știe ce simt pentru el de ani buni, dacă nu dintotdeauna — bag mâna în foc! Tăcerea lui mi-a confirmat însă că sentimentul nu e reciproc, așa că am continuat să mă prefac. De ceva timp, chiar am reușit să trec peste asta.
Dar urăsc când își bate joc de sentimentele mele. E ca și cum mă respinge, dar mă și ține prizonier. Nu merit așa ceva, la naiba... În sfârșit, nu cred că merit.
Și dacă i-aș răspunde cu aceeași monedă?
Întorc capul spre el și nasul meu i-l atinge pe-al lui, atât de aproape suntem. Voiam ca gestul meu să-l destabilizeze, numai pentru plăcerea de a-i vedea zâmbetul dispărându-i de pe buze.
Dar el zâmbește și mai larg în timp ce gura mea îi atrage privirea.
Fir-ar să fie! Am căzut în propria capcană.
— Spune ce ai pe suflet, Lou, îmi șoptește el fără să clipească.
— Mai bine nu.
— Te rog!
Te urăsc. După nouă ani de prietenie, tot nu reușesc să te înțeleg. Ești prietenul meu cel mai bun și totuși îți bați joc de mine, fiindcă te plictisești. Mă dezbraci din priviri când ai impresia că nu te văd și, în următoarea secundă, te afișezi cu Skye ca să mă pedepsești pentru propria ta slăbiciune.

Nu mi se pare drept. Vreau să te sărut, să-ți smulg hainele de pe tine, ca să-ți arăt ce pierzi, dar și ca să-ți ard o mamă de bătaie și să nu mai vorbesc cu tine niciodată.
Iată în ce stare mă aduce Rory Cavendish. Dar pentru că încă mi-e prea frică să am conversația asta cu el, îl resping dându-i un cot.
— Îți miroase gura. Lasă-mă!
Pare un pic dezamăgit, chiar dacă îmi răspunde râzând. Ca și cum știa că sunt prea laș ca să fiu deschis.
Cursurile încep în curând, așa că ieșim din sală și ne îndreptăm spre dulapuri. Pun cutia cu vioara la locul ei, când restul găștii își face apariția. Gideon și Alastair sunt în miezul unei discuții, în timp ce Skye aleargă în direcția noastră, cu un zâmbet larg pe buze.
Rory o ia în brațe și o sărută pe gură. Cu limba, dinții și tot arsenalul. Mă uit drept înainte, dezgustat.
— De ce n-ai răspuns la telefon ieri? se bosumflă Skye ghemuindu-se la pieptul lui, geaca lui albă contrastând cu pielea neagră fără niciun defect a fetei.
Rory își dă laoparte o șuviță de păr de pe frunte și răspunde că a adormit foarte devreme. Știu că e o minciună, fiindcă a stat cu mine online până la două dimineața.
Alastair și Gideon ajung lângă noi și ne salută. Primul, copia fidelă a lui Rory, îl împușcă din priviri.
— Nu m-ai trezit dimineață. Tata mi-a sărit în cap.
— Nu-i vreo noutate, zâmbește Rory luând-o pe Skye de mână.
Nu e nevoie să văd ce figură face fratele său geamăn ca să-mi dau seama că observația l-a rânit. Știm cu toții cât suferă Alastair fiindcă Rory e preferatul domnului Cavendish.
Oricum, toți îl tratează așa. Rory e preferatul tuturor în orice cerc și, indiferent de grup, există o predilecție pentru el. E cel mai carismatic, mai inteligent, mai bogat...
Dar și cel mai crud.
Se pare că perfecțiunea nu există. Rory e dovada vie: multele lui calități îi alimentează cele mai rele defecte, făcând din el o persoană pe care o urăști, dar care te și fascinează, în egală măsură.
Eu sunt primul pe listă.
Inima mea îl iubește, dar mintea îl detestă.

— Ce drăguți suntem! îi spune Skye extaziată lui Rory arătându-i ceva pe telefon. Să o postez pe asta sau pe asta? Anna o să moară de invidie.
Nu mă mai interesează ce se discută, îi cercetez din priviri pe elevii care încep să dea năvală pe holurîle din Edinburgh Academy, unde tocmai am început ultimul an de liceu. Eu, unul, îi spun regatul lui Rory Cavendish. Cei care mai râmânem nu suntem decât sclavi și curteni.
— Mergem? propune el când soneria sună în sfârșit.
Îi urmez fără să mă uit încotro merg, cu mintea în altă parte, motiv pentru care reacționez prea lent.
Un fulger de foc mă orbește dintr-odată, dar e prea târziu. Mă izbesc, din nefericire, de un vraf de cărți fără chip. Cărțile se prăbușesc, moment în care dau de niște ochi sumbri, acuzatori, care-mi fac inima să fremete.
Știam deja cine e înainte să o văd.
Un chip de porțelan încadrat de un păr roșcat, cu niște ochelari fini cu rame aurii incapabili să ascundă ploaia de pistrui care îi cad în cascadă pe nas, și cu buze roz în formă de inimă...
Camelia O'Brien, eleva nouă, despre care vorbește toată lumea. Evident, Rory a trebuit să o ia sub aripa lui și s-o facă pe colegul de clasă amabil. El spune că vrea să o ajute, dar eu știu că se ajută pe el: acum, de când Camelia e aici, este pentru întâia dată în viața lui când Rory nu mai e primul în clasă.
Numai Dumnezeu știe cât detestă el să fie pe locul al doilea. Rory vrea să o țină pe lângă el ca să o controleze mai bine, cum face și cu ceilalți — cu noi. Dar Camelia e diferită... Știu că el a înțeles asta deja și că-l enervează. Pe mine mă amuză. Sunt curios, dar și gelos.
Mi-ar plăcea să am tăria asta de caracter.
— Ah, aici sunteți, a spus ea când ne-a recunoscut. Vă căutam.
Mi se pune un nod în gât și nu pot să zic nimic. Ca de fiecare dată când mă întâlnesc cu ea. Are talentul să-mi golească mintea de orice gând coerent și numai Dumnezeu știe că de obicei nu pățesc așa ceva. Unii ar spune că tipa nu are nimic excepțional: lui Skye i se pare plictisitoare, iar Gideon o consideră „cât se poate de banală". Și totuși are ceva al ei.

Rory știe oare că, de puțin timp și pentru prima oară în nouă ani, inima mea bate mai tare pentru altcineva, și nu pentru el?

Deși Camelia ni s-a alăturat de trei săptămâni, nu-mi dau voie niciodată să rămân singur cu ea. Mă intrigă și mă intimidează, în egală măsură. E periculoasă. Mereu mi-e frică să nu care cumva să spun vreo prostie și să stric totul sau, și mai rău, să-i pun la picioare partea întunecată a inimii mele.

Tot ce știu despre ea e că citește *Sherlock Holmes* în timpul liber, că e vegetariană, că e fată de polițist și că e singura care poate să rivalizeze cu Rory ca inteligență.

Ah, și că înfățișarea ei de mielușică inocentă nu e decât o fațadă.

Pe ceilalți poate să-i păcălească, dar nu și pe mine. Camelia nu vorbește mult, semănăm din punctul ăsta de vedere. Nu sunt sigur că știe să-și facă altfel de prieteni decât virtuali. Și nici nu cred că mă agreează, având în vedere că se uită atât de urât la mine tot timpul.

Și totuși.

Vreau să se gândească la mine la fel de mult cât mă gândesc eu la ea.

— Scuze, spun eu delicat.

— Nu-i nimic.

Se apleacă să-și strângă cărțile, cu obrajii roșii de frig. *Dacă-i ating cu degetul, oare ar rămâne o urmă albă?* Îl zăresc pe Gideon înclinându-și capul ca să se uite sub fusta ei de uniformă când i se ridică.

„Cât se poate de banală", nu? Idiotule!

Mă abțin să comentez și mă aplec și eu, luând de jos volumul *Anne de la Green Gables.*

— Cred că e prima dată când te văd că citești altceva decât romane polițiste, comentez eu amuzat.

Ea mă privește surprinsă, dar, în loc să mai adaug ceva, zâmbesc. *Oare chiar flirtez cu ea... de față cu ceilalți?!*

— Am explorat, răspunde ea cu o urmă de neîncredere în voce. Și ție-ți place să citești?

Asta e șansa mea. Pot să mint și să mă apropii de ea prin intermediul lecturii, să o manipulez ca să o forțez să mă iubească... Și sunt pe punctul de a o face.

Însă în ultima clipă mormăi:

— Nu. Nu chiar.
— Ah... Păcat!
Mă doare inima când îi văd dezamăgirea din privire. Mi-a dat o șansă, un răgaz de câteva secunde, și eu am irosit-o. Vreau să adaug ceva inteligent ca să-mi repar greșeala — să-i propun să bem o cafea după ore sau să mergem la cinema și să ne sărutăm cât ține filmul.
Însă instinctul imi urlă să n-o fac, așa că mă mulțumesc să-i dau cărțile și să mă ridic.
În clipa asta dau cu ochii de prietenul meu cel mai bun... și-mi dau seama de gafa pe care am comis-o. Aproape că mă trec fiori când văd expresia de îngrijorare a lui Rory în timp ce se uită fix la Camelia: cu maxilarul încordat, cu ochii reci și goi.
Însă e suficient să-i văd buzele, care mă previn asupra pericolului — ușor curbate în sus, schițând un zâmbet.
Ca și cum mi-a simțit privirea, Rory se întoarce spre mine și ridică batjocoritor din sprânceană. Ca și cum m-ar provoca... sau m-ar sfida.
La naiba!
Cunosc prea bine fața asta. A diavolului care stă ascuns înăuntrul lui. Asta-i partea care-mi place cel mai puțin la Rory. Din cauza ei nu pot să mă bucur de lucrurile frumoase.
— Ne vedem la amiază! spune Camelia plecând, și mă surprinde să văd că mi se adresează mie.
E roșie în obraji și își mușcă buza jenată, ca și cum regretă deja ce a spus. Îmi mușc obrazul ca să nu zâmbesc. *Adorabil!*
Din păcate, știu în sinea mea că e ultima dată când vorbim. Așa că, cu un gust amar, o privesc cum se îndepărtează, până ce dispare la următorul colț.
Simt un braț pe umăr și recunosc respirația lui Rory pe obrazul meu. Gâtul mi se strânge, ca și cum ar fi prins în menghina unui colier invizibil.
Prizonier. Captiv. Luat ostatic.
— Mă enervează. Pe tine, nu?
Știam. Nu am fost destul de prudent. Nu am știut să-mi controlez expresia feței.
De acum o să plătesc pentru asta.
— Nu-ți place de ea pentru că e mai inteligentă decât tine, râde de el Gideon.

— Nu-mi place de ea liindcă încearcă să-mi lure ce-mi aparține, îl corectează Rory fără să-și ia ochii de la mine.
E vorba *de mine*. Eu sunt cel care-i aparține.
Și chiar dacă el nu-mi aparține mie, nu o să-mi dea niciodată drumul. Dar presupun că eu am ales să fie așa. Nu pot să mă supăr decât pe mine.
— Dar ție, Lou? mormăie el fără să mă scape din priviri. Îți place de ea?
Un pic cam mult, iar asta o să-i facă rău.
Îmi pare rău, Camelia. E vina mea, ar fi trebuit să fiu mai atent. Sunt prea laș și tu nu ești destul de puternică să te lupți cu Rory.
Nu există decât un singur răspuns posibil. Și, dacă mă pricep la ceva, mă pricep să joc teatru.
Mă întorc deci spre Rory, cu un rânjet pe buze.
— Nu chiar. Oricum nu-mi plac roșcatele, cu atât mai puțin șoarecii de bibliotecă.
Mă urăsc, mă urăsc, mă urăsc.
Rory se uită intens la mine, cu un aer amuzat.
— Merită să-i amintim care-i e locul. Nu?
Vreau să-i răspund s-o ia mai ușor, pentru că știu de ce e-n stare. Dar dacă-i arăt că țin la ea, o să facă totul ca s-o distrugă.
În momentul ăsta, nu pot decât să limitez pierderile. Din motivul ăsta, adaug:
— Lasă... Mă ocup eu de ea.
Rory mă bate pe umăr, mulțumit.
A doua zi, Camelia e batjocura tuturor din liceu.

1
CAMELIA
Septembrie 2022

Cineva încearcă să mă omoare.

Sau să mă răpească, poate. Dar fie una, fie cealaltă, sunt oricum pregătită pentru orice — tatăl meu e un pic paranoic, dar el preferă cuvântul „protector". În apărarea lui, pot spune că știe ce vorbește, e polițist.

Știu să trag cu arma (chiar dacă nu prea sunt șanse să-mi servească la ceva în situația asta), am făcut cursuri de krav maga anul trecut și-mi iau sprayul cu piper în ghiozdan de fiecare dată când ies din apartament.

Pe scurt, sunt pregătită pentru orice eventualitate.

Îmi scot oglinda de buzunar în timp ce cobor scările Vennel către Grassmarket și arunc pe furiș o privire în spatele meu. E abia șase și jumătate, însă soarele a apus deja peste oraș, iar o siluetă stranie mă urmărește de când am ieșit din Universitatea Edinburgh.

Observ că e tot timpul în spatele meu, urmărindu-mă cu pași mărunți și pierzându-se în întuneric. Trebuie să mă uit atent ca să fiu sigură, dar cred că e o femeie, înaltă și elegantă, îmbrăcată în fustă și sacou.

Cum spuneam, cineva încearcă probabil să mă răpească și apoi să mă asasineze. Cu ce scop, nu știu. Furt, viol, crimă, trafic de organe sau de sclave sexuale... Posibîlitățile sunt nenumărate.

Mama m-a tot bătut la cap că lecturile mele m-au făcut să devin „ciudată". Eu, una, prefer expresia „plină de imaginație".

În orice caz, n-am timp de prostiile astea. Arunc un ochi la ceas, enervată. Am avut o zi oribilă, mă dor picioarele din cauza tocurilor și sunt în întârziere la o *întâlnire* care, știu, o să fie dezastruoasă.

Julian e drăguț, dar nu sunt sigură că suntem compatibili. Data trecută când ne-am văzut, i-am cerut să mă strângă de gât când făceam dragoste — numai un pic, jur că-i de-ajuns! — și s-a panicat. De atunci am impresia că mă crede nebună. Poate că e adevărat.

Probabil că în seara asta chiar o să fiu strânsă de gât, dar nu cred că o să-mi placă.

In cele din urmă cedez și mă întorc, ceea ce o surprinde pe urmăritoarea mea.
— Nu mă mai urmări! l-am trimis un mesaj prietenului meu, o să ajungă aici dintr-un minut în altul! mint eu, strângând în mâini telefonul.
Of! Urăsc să apelez la scuza asta de doi bani, ca și cum amenințarea pe care o reprezintă o prezență masculină ar schimba situația, dar trebuie să recunosc: funcționează.
Femeia ridică mâinile și se apropie încet, ca și cum s-ar teme să nu mă sperie.
— Îmi cer scuze, nu voiam să te sperii. Nu eram sigură că ești persoana pe care o caut, atâta tot.
Mă încrunt.
— Ești Camelia O'Brien, nu?
— Da... Ce vrei de la mine? Mă grăbesc, trebuie să ajung la o întâlnire foarte importantă.
Sunt atât de îndrăzneață, încât mă mir și eu. Totuși nu e ca și cum mă grăbesc să mă despart de un bărbat care refuză să mă pălmuiască la fund în pat.
— Nu o să-ți răpesc mai mult de un minut.
O burniță foarte fină începe să cadă și ochelarii mi se aburesc. Îi scot ca să o văd mai bine, în timp ce ea îmi întinde o carte de vizită, pe care o iau cu ezitare.
— Ești o cunoștință de-ale lui Rory Alexander Cavendish?
Mă așteptam la orice, mai puțin la asta. E de ajuns să-i aud numele rostit cu voce tare, că mă și ia cu fiori. Puțin îmi pasă de ce a venit femeia asta aici, nu vreau să știu, nu dacă e vorba despre Rory Cavendish.
I-am întors spatele acestui sadic cu ani în urmă și nu am de gând să revin acum. Și-așa mi-e greu să-l evit pe holurile facultății, oricât de mare ar fi ea. De-asta iubesc vara: vacanța îmi oferă întotdeauna răgazul mult dorit.
— E un coleg de școală, spun eu pe un ton mai sec decât ar fi cazul. De ce?
— A murit.
Clipesc fără să am altă reacție, în timp ce cuvintele ei mi se învârt în minte.
Rory a... murit? Inima îmi tresaltă auzind vestea și gândindu-mă la consecințe. Dacă nu mai e în viață... asta înseamnă că sunt liberă. Din reflex, îmi duc mâna la gât, ca să mă asigur că lanțul invizibil chiar a căzut.

Rory nu mi-a mai adresat niciun cuvânt de când am făcut optsprezece ani, și totuși... Simpla lui prezență era îndeajuns de apăsătoare ca să mă facă să trăiesc un infern în fiecare zi. Continui să merg pe holuri cu privirea-n podea, de frică să nu dau de gașca lui, evitând locurile pe care el și amicii lui le frecventează...
Număr zilele până la ceremonia de absolvire.
Momentul în care în sfârșit drumurile noastre se vor despărți, în care nu o să mai trebuiască să îndur să-i văd fața, să-i aud râsul la celălalt capăt al curții, care-mi îngheață sângele în vine.
— A murit? repet, fiindu-mi frică să cred vestea. Dar l-am zărit de la distanță în prima zi de facultate și era perfect în regulă.
Sunt îngrozitor de răutăcioasă... dar pun pariu că a meritat-o.
— Ăsta e adevărul totuși, răspunde femeia. Știrea e oficială.
— OK. Cui trebuie să-i trimit o sticlă de șampanie?
— Poftim?
Femeia clipește, șocată de reacția mea. Poate să creadă ce vrea despre mine, nu-mi pasă. Nu o să mă apuc să-l jelesc pe vechiul meu călău. Omul care mă umilea în public, îmi dădea tot felul de porecle înjositoare, mă închidea în locuri ciudate și răspândea zvonuri oribile despre mine... Un mitoman și un manipulator cum rar mi-a fost dat să întâlnesc.
— Dacă a murit așa de tânăr înseamnă că a adus pe cineva la exasperare, nu? Mi-e milă de el, oricine ar fi.
Nu am niciun strop de empatie pentru victimă în cazul de față. Rory reprezintă o perioadă dificilă din viața mea, chiar dacă școala nu a fost niciodată locul meu preferat nici înainte să-l fi cunoscut. Mama are dreptate: tata e vinovat pentru toate astea.
Tot ce-mi amintesc din copilărie sunt serile în care ne uitam la *Dosarele X* pe canapea, ghemuită la pieptul lui, și după-amiezile de duminică în care jucam Cluedo. În concluzie, nimic prea normal pentru un copîl de șase ani.
Tata îmi spunea povești ca să adorm, toate inspirate din cazurile la care lucra. Inevitabil, am crescut având multe întrebări în minte și o imaginație debordantă, ba chiar un pic sumbră. Încetul cu încetul, am devenit pasionată de

crimele neelucidate, de anchetele polițiste complicate și de cărțile Agathei Christie.
Stăteam nopțile ca să mă uit la *Minți criminale*, să cercetez minuțios diferitele știri *gore* și să citesc romane polițiste. Poate că de-asta ceilalți mă considerau ciudată...
Speram că o să fie altfel dacă plec din Inverness în Edinburgh. Chiar am crezut că Rory îmi dădea șansa de a aparține unui grup, dar a fost o prostie din partea mea.
— Îmi pare rău, dar nu înțeleg de ce ai venit să mă anunți asta...
— Numele tău apare în testamentul lui. Va fi citit mâine, într-un cadru restrâns. Prezența ta este necesară.
Îmi trebuie câteva secunde ca să pricep sensul frazei, un enunț simplu de altfel. Aproape că-mi vine să râd. *Eu, în testamentul lui Rory Cavendish?*
Încep să tremur fără să mă pot abține, ceea ce nu-i scapă privirii necunoscutei.
— Cred că e o greșeală, spun eu politicos. Nu eram prieteni, dimpotrivă.
— Nu e nicio greșeală, domnișoară O'Brien.
Atunci trebuie să fie o glumă. O ultimă farsă de prost-gust. Chiar și mort fiind, Rory Cavendish își întinde tentaculele ca să mă persecute.
Ca și cum un an întreg în care am fost hărțuită de el și de șleahta lui nu mi-a fost de-ajuns.
— Ai idee ce mi-a lăsat? N-am chef să mă deplasez degeaba.
— Nu. Va trebui să vii ca să afli.
Răspunsul ei mă face să înțeleg. Oftez, blestemându-l în sinea mea pe Rory.
Știa că nu vreau nimic de la el.
Dar mă și știa destul de bine ca să-și dea seama că nu voi rezista curiozității mele bolnave...

E de departe cea mai bizară și cea mai penibilă zi din viața mea.
Nu prea știu ce caut aici, nici de ce țin să-i fac o ultimă favoare lui Rory. Nu cred că am urât pe cineva mai tare (în afară de Jeffrey Dahmer, din rațiuni evidente), dar el... Rory era excepția. Mic geniu și moștenitor al prosperei distilerii Cavendish & Co, își putea permite orice. Toată lumea pupa pământul pe care el călca, dorindu-și să fie în locul lui.

Eu nu-mi doream decât să mă lase în pace. Nu e vina mea că eram mai inteligentă decât el!
— Ea ce caută aici?
Abia ce intră în sală, și Skye Hutcherson își încruntă sprâncenele perfecte când mă vede pe scaun. Nu s-a machiat în dimineața asta și are ochii roșii de plâns.
Fosta iubită a lui Rory mă scrutează răutăcios din cap până în picioare, trimițându-mă cu cinci ani în urmă ca dintr-un singur pocnet din degete. O ignor complet, ca să-i arăt că nu mai sunt aceeași, că nu o să mă mai las intimidată de nimeni, niciodată.
Gideon, care apare în spatele ei, mă privește și el cu dispreț.
— Las-o baltă! Vino!
Rămân la locul meu în capătul sălii, singură. Și eu mă întreb ce caut aici. Cu atât mai mult când părinții lui Rory își fac apariția. Se holbează la mine fără să știe cine sunt, apoi se duc la Skye și o îmbrățișează emoționați.
E o scenă suprarealistă. Vreau să mă duc acasă.
Sunt agitată. Știu că nu sunt șanse ca Rory să apară ca să mă tortureze, dar e ca și când ar putea s-o facă. Când îi revăd pe călăii mei atât de aproape, e ca și cum aș avea iarăși șaptesprezece ani. Urăsc influența pe care încă o au asupra mea.
Însă Skye și Gideon nu sunt cei mai răi.
Mai e cineva pe care mi-e teamă să-l văd azi, dar mă abțin să-i pronunț *numele* în gând, de frică să nu-mi poarte ghinion.
Alastair, fratele geamăn al lui Rory, se înființează în cele din urmă și pune capăt speranțelor mele. Arată foarte rău. Parcă e un zombi, cu pielea palidă și cearcăne vinete. E atât de afectat, că nici nu mă observă. Își salută cu răceală părinții, dar aceștia aproape că nu-l bagă în seamă.
Nimic nu s-a schimbat, din ce văd. Chiar și fără Rory care să-l eclipseze, Alastair rămâne invizibil... Dintre toți, cu el empatizez cel mai mult; dintotdeauna.
Pentru că nu încearcă să calce pe nimeni în picioare, ci doar să existe.
Aștept să ajungă și ultimii participanți, când, deodată, un bărbat în vârstă închide ușa și se așază la birou. Mă încrunt, confuză.
El nu e aici.

Straniu. Dacă e o persoană pe care mă așteptam să o găsesc aici, *el* era.
— Vă mulțumesc tuturor că sunteți astăzi aici. Mi s-a atribuit sarcina de a vă citi testamentul răposatului Rory Alexander Cavendish, document în care figurați fiecare dintre voi.
Inima începe să-mi bubuie, dar continui să stau liniștită, cu mâinile transpirate. Mă aștept la orice din partea lui Rory, mai ales la ceva rău.
Bărbatul ia o foaie de hârtie și își drege vocea înainte să înceapă:
— „Dacă citiți aceste rânduri înseamnă că unul dintre voi a reușit să mă omoare. Felicitări!"
Stupefiată, arunc o privire înspre ceilalți ca să le analizez reacțiile. Tatăl oftează, iar lui Skye îi curge o lacrimă pe obraz.
— „Plec fericit să știu că am fost în egală măsură iubit și invidiat — la fel ca toți marii oameni", continuă bărbatul, fără să trădeze în vreun fel ce gândește de fapt.
Rezist tentației de a-mi ridica privirea spre cer. *Rory, sută la sută.*
— „Lou, dacă tu ai fost, chiar o să mă supăr."
Mă trec fiori când aud numele ăla blestemat. Chiar *este* citat în testament... Dar de ce nu-i aici? Evident, n-o să mă plâng. Oriunde mă duc, fac tot ce pot ca să-l evit pe omul ăsta. Nu mi-a adus niciodată nimic bun.
— „Skye, îmi pare rău că te-am înșelat. Aveai dreptate, ar fi trebuit să te părăsesc cu mult timp în urmă."
Casc ochii fără să îndrăznesc să fac vreo mișcare. Privirea îmi cade pe Skye, care strânge din dinți umilită. Nu observ nicio urmă de mirare în expresia ei, semn că știa deja.
— „Gideon, îmi pare rău că nu ai suportat niciodată faptul că lumea mă apreciază mai mult decât pe tine. Ai cale liberă acum."
Oh, Doamne! E din ce în ce mai rău. Rory chiar se pricepe la jocul ăsta — să-și ceară scuze fără să o facă într-adevăr. Să-i umilească pe ceilalți insistând pe cele mai mari slăbiciuni ale lor.
— „Alastair, fratele meu adorat, sunt supărat pe mine fiindcă ți-am răpit-o pe singura fată de care-ți plăcea, sub

pretext că mă plictiseam. Dacă te reconfortează în vreun fel, ți-am făcut mai degrabă un serviciu."
Să ne înțelegem: l-am detestat pe Rory. Dar trebuie să mă controlez ca să nu zâmbesc în momentul ăsta, și e greu. Alastair nu reacționează, se uită în gol, mă întreb dacă chiar ascultă. Skye însă mormăie ceva în barbă și mi se pare că aud: „Până în ultima clipă..."
— „Tată, vezi partea plină a paharului, mai ai un fiu. Mamă, mulțumesc pentru... absolut nimic, de fapt."
Știu că eu sunt următoarea pe listă și am un nod în stomac de neliniște. M-a făcut să vin ca să-și bată joc de mine pentru ultima oară? Ar fi în stare, nenorocitul! N-are niciun gând bun pentru cei care îl iubesc și pe care se presupunea că și el îi iubește, așa că de ce m-ar scuti pe mine?
— „Și, în sfârșit, Camelia, știu că ai vrut mereu să fii una dintre noi, iată că ți s-a împlinit dorința. Bun-venit în joc, Sherlock!"
Mă încrunt fără să înțeleg. Gideon și Skye îmi aruncă o privire peste umăr, cu un amestec de curiozitate și furie. Doar pentru asta am venit? Câteva rânduri și o minciună sfruntată?
Nu am vrut niciodată să fac parte din grupul lor de hărțuitori. Nu cu adevărat. Cinci odrasle de bogătani alintate, indivizi prea inteligenți și prea perverși pentru binele umanității? Nu, mulțumesc.
Bărbatul începe să repartizeze bunurile. Nu îl ascult, absorbită de o mie și una de întrebări. Până ce îmi aud numele răsunând puternic în sală:
— „Cameliei O'Brien îi las moștenire biblioteca mea completă: toate cărțile mele, până la ultima, îi aparțin de azi înainte, pentru că știu cât îi place să citească. E unul dintre cele două lucruri pe care le avem în comun."
E o capcană. Fără doar și poate. O glumă proastă, o filmare cu camera ascunsă, și sunt cu toții părtași! Însă râsul sarcastic al lui Skye îmi dă de înțeles că totul e real.
Unul dintre cele două lucruri pe care le avem în comun? Chiar mă întreb care o fi celălalt.
— De asemenea, în posesia mea se află câte o scrisoare pentru cinci dintre voi: Lou McAllister, Skye Hutcherson, Alastair Cavendish, Gideon Cormack și Camelia O'Brien.

Ni le distribuie pe rând și eu plec prima — sau mai degrabă o iau la fugă. N-am niciun chef să-mi prezint condoleanțele și, oricum, nu cred că au nevoie de ele.
Alerg afară și mă holbez mai bine de un minut la plic înainte să-l deschid. Numele meu e scris cu cerneală neagră, recunosc scrisul lui Rory. Neîncrezătoare, citesc ultimele cuvinte pe care s-a căznit să mi le lase.

Când e vorba despre o crimă, nu strică să explici ce fel de om era victima. E absolut necesar. Personalitatea victimei e cauza directă în multe crime...

Și, după cum știi, eram un mare nemernic.

Zâmbesc fără să vreau. Măcar era conștient. Începutul mesajului îmi spune totuși ceva, ca și cum mai auzisem asta undeva. Asta-i tot ce voia să-mi spună?
Ce pierdere de timp!
— Deci?
Tresar și îmi întorc fața, ascunzând la piept scrisoarea. Skye mă fixează din priviri, ostilă, cu brațele încrucișate la piept, peste puloverul crem.
Nu știam că e posibil, dar s-a făcut și mai frumoasă decât în adolescență. Pielea ei neagră are mii de sclipiri, fără niciun defect, chiar și nemachiată, iar stilul ei de primă-doamnă îi dă un aer sofisticat. Nu venim deloc din aceeași lume.
— Își cere scuze că te-a hărțuit și-n același timp îți spune că ai meritat-o? subliniază ea pe un ton batjocoritor. E specialitatea lui.
— Știu. Mă întreb cum e să bei singur din propria otravă, răspund eu pe un ton acid.
Mijește ochii într-un mod periculos la auzul observației mele ironice. Skye l-a periat întotdeauna pe Rory. Era prima care se apuca să-mi pună numărul de telefon pe site-uri de întâlniri de adulți, prima care lua foarfeca și-mi tăia părul în timpul cursului și prima care-și vărsa farfuria în rucsacul meu.
N-am îndrăznit niciodată să am vreo reacție, poate de asta a crezut că sunt slabă și manipulabilă. *S-a terminat.*
— Mi-am stors creierii, pe bune, continuă scuturând din cap. Dar tot nu-mi dau seama de ce voia să fii aici. Tu, printre noi.
Bun-venit în club!
— I-o fi fost dor de mine.

— Acum, că ai făcut-o, stai departe de noi! scuipă Skye ștergându-și încă o lacrimă rebelă.
Vreau să-i răspund că e tot ce mi-am dorit dintotdeauna, dar mă abțin. Se întoarce ca să plece, fără să mai spună vreun cuvânt, și ar trebui să o las în pace. Dar curiozitatea e cel mai mare defect al meu, așa că nici n-am timp să mă răzgândesc și-mi dau drumul la gură:
— Ce-a pățit?
Skye se oprește, dar nu se întoarce imediat. Regret că am întrebat. M-am străduit să nu caut numele lui Rory pe internet până azi, pur și simplu pentru că nu voiam să-i acord nicio importanță.
Am și auzit câțiva colegi vorbind despre asta la muncă, dar am fugit cât am putut de bârfe. Pentru că adevărul e că, ieri, nu credeam că o să vin aici.
Mă gândeam că pot să-i las pe oamenii ăștia în urmă.
Se pare că mă mințeam singură. Tânăra avocată, pasionată de anchete polițiste, vrea să știe.
Skye se întoarce în sfârșit cu fața la mine, fără nicio expresie.
— Nu ai aflat?
Dau calm din cap, deși inima-mi sare din piept.
Skye mă fixează cu privirea, apoi spune sec:
— L-a omorât Lou.

2
LOU
Septembrie 2022

Nu știu exact când a luat-o la vale viața mea.
Când mama l-a prins în capcană pe tata și, fiindcă era însărcinată, s-au căsătorit, fără ca el să-și dorească?
Când m-am îndrăgostit de Rory, băiatul cu zâmbet poznaș, de un uimitor egocentrism?
Sau poate când a început să-mi ofere și el atenția curată și inocentă pe care i-o arătam?
— N-o mai faci pe deșteptul, așa-i, McAllister?
Mă strâmb, nu pot să mă abțin să nu o fac, și scuip sângele care-mi umple gura. *Ce nenorocit!* O fi venit clipa să-mi ispășesc păcatele? Mă întreb dacă așa o să mor — în dușurile mizerabile dintr-o închisoare scoțiană.
Doi tipi bine făcuți îmi trag brațele la spate, în timp ce un al treilea se lasă pe vine în fața mea, ținând în mână un cuțit. Recunosc, e un pic intimidant. De unde vin eu, nu-ți dobori dușmanii cu lame de cuțit, ci cu vorbe.
A funcționat destul de bine când eram copil, dacă vezi ce om am devenit astăzi.
Dar recunosc că nimeni nu o face pe deșteptul când stă îngenuncheat în fața unei lame ascuțite. Nu știu cum a reușit să strecoare cuțitul în închisoare, cu atât mai puțin cum a reușit să-l ascundă de gardieni. Dar n-ar trebui să mă mire, nu după tot ce am văzut că trece printre grilaje de când am ajuns aici: droguri, medicamente, bani, telefoane...
Deținutul care stă față în față cu mine, având peste patruzeci de primăveri, îmi trece peste obraz lama rece a cuțitului.
Cât de dramatic! Urăsc când unii prelungesc suspansul.
— Ai crezut că ne temem de tine fiindcă ești un criminal, micuțule? Ia ghici! Aici toți suntem criminali.
Chipul lui Rory îmi vine în minte brusc și mi se încleștează maxilarul. *Fir-ar să fie!*
E deja o săptămână de când sunt la închisoare. La început, totul era în regulă. Îmi țineam gura și nimeni nu îndrăznea să se apropie de mine. Până când unul dintre ei a încercat să mă intimideze la ieșirea de la dușuri.
Am făcut-o pe insolentul, crezând că mă pricep bine la asta... *Cu stil.* Evident, nu e genul de lucru care să fie apreciat

aici. Nici măcar n-a trebuit să mă bat, gardienii au calmat apele imediat. Chiar în seara aceea, tipul respectiv și-a înghițit limba în somn.
N-am avut nimic de-a face cu el, jur! Din nefericire (sau din fericire), așa au crezut ceilalți: că m-am răzbunat în secret. N-am dezmințit zvonul, văzând că-mi aducea un avantaj.
Din ziua aceea, toți m-au văzut cu alți ochi. Am înțeles că trebuie să-i fac pe ceilalți să le fie frică de mine, ca să mă respecte și ca să supraviețuiesc între zidurile astea, așa că am profitat de situație.
Un pic cam mult, e evident.
Rory ar muri de râs dacă m-ar vedea. Cu siguranță, așa e.
Uneori, uit că e mort.
— Data viitoare, degetul tău mic de la picior o să fie primul.
— Nu-i nimic, mai am altele, spun eu zâmbind cu gura plină de sânge.
Stewart îmi dă un picior în piept și cad. Tușesc ușor, motiv pentru susținătorii lui să arunce comentarii pline de dispreț.
De îndată ce pleacă, tusea mi se transformă într-un râs incontrolabil.
Numai gura-i de el.
Aproape că e dezamăgitor. Oi fi eu copil de bogătani, dar mă așteptam la mai mult din partea unor „golani". Filmele m-au făcut să cred că închisoarea e plină de tipi duri, de bărbați fără niciun scrupul, care ți-ar tăia beregata fie și numai dacă te uiți urât la ei. Până acum, nicio lovitură de cuțit la orizont.
Pentru moment.
La urma urmei, șederea mea aici e abia la început și am genul de figură care incită la crimă — așa zice tata mereu. Mai e loc de speranță.
— *Òinseach*[1]! Îți cauți moartea? mă întreabă Kenny, colegul meu de celulă, când mă întorc o jumătate de oră mai târziu.
Așezat pe patul lui, cel de deasupra patului meu, mă analizează pe deasupra ochelarilor subțiri și-și pocnește limba de cerul gurii. Zâmbesc arogant, în ciuda vânătăilor de pe coaste și a sângelui care mi se coagulează deja în colțul buzelor.
— Poate. Ai vreo problemă cu asta?
Kenny își dă ochii peste cap, cu o expresie blazată.

— Rolul de prizonier sinucigaș nu ți se potrivește, băiatule. Când omori pe cineva, minimul pe care poți să-l faci e să-ți asumi fapta.
M-a atins în punctul sensibil. *Nu-i prea mișto din partea ta, Kenny.* Din păcate, are dreptate. E o lașitate să te apuce depresia după ce ai comis o asemenea atrocitate. Dar se pare că sunt specialist la asta...
Nu răspund nimic și mă las pe spate pe unul dintre cele două scaune de plastic din încăperea minusculă. Zăresc pozele lui Kenny, lipite pe perete, cu fiica lui de paisprezece ani și cu soția lui. Tot nu mi-a spus de ce a ajuns aici, nici pentru cât timp.
Adevărul e că nu prea vorbește. Nici nu caută scandal. Își vede de integramele lui, de sport, de citit și mănâncă singur în colțul lui.
— Fir-ar să fie, ce-aș fuma o țigară! oftez trecându-mi mâna prin părul șaten. Cred că asta-mi lipsește cel mai mult.
Au trecut șase zile de când sunt închis.
Șapte, de la aniversarea lui Rory — ultima.
Încă sunt în doliu, dar e evident că inima mea neagă realitatea; pentru că nu-mi permit să cedez, nu încă, nu aici.
Șapte zile de la noaptea în care un agent de poliție m-a oprit pe șosea și a descoperit cadavrul cald încă al lui Rory în portbagaj.
În apărarea mea, și eu eram la fel de șocat ca el.
Închid ochii și mă trec fiori, imaginea aceea nu-mi iese din minte nicio secundă. N-am avut nicio clipă de liniște de când am fost pus la pământ și mi-au legat mâinile la spate.
Ochii deschiși și fără viață ai celui pe care l-am iubit cândva mă smulg din somn în fiecare noapte.
Ca să mă pedepsească sau să mă sfideze, nu știu.
O să-mi amintesc mereu cum arăta ultima dată când l-am văzut. E o tâmpenie, având în vedere situația, dar am fost surprins că nu zâmbește. Rory zâmbea mereu. În semn de bucurie, de dispreț, de cruzime, de furie...
La fel ca mine, zâmbetul lui trăda ceea ce ochii se străduiau să ascundă. În seara aceea, cum stătea inert în portbagaj, nu mai zâmbea. Și, cumva, asta mi s-a părut cel mai trist.
Așa că am plâns, în tăcere, cu obrazul lipit de pământul umed al proprietății Cavendish.

Pentru că am înțeles că nu voi mai revedea zâmbetul lui Rory... și că nu am știut să-l savurez pe ultimul.

Mă întorc din plimbarea matinală, când un gardian îmi taie calea în fața celulei. Nu e niciodată semn bun, dar nu văd ce s-ar putea întâmpla mai rău.

— McAllister, ai o vizită.

Aștept o clipă, mascându-mi surpriza. Până și Kenny ciulește urechea de sus, de pe patul suprapus pe care îl împărțim.

— Cine e?

Mama, poate. Încă nu m-a sunat de când sunt aici. Probabil că moare de rușine... sau se simte ușurată că nu mai trebuie să pretindă că mă iubește — nu că i-ar fi ieșit prea bine până acum. Până și vânzătoarea de unde-mi cumpăr țigările se comportă mai frumos.

— Avocatul tău.

Mă abțin să urlu de exasperare. Știu că se presupune că ar trebui să mă ajute să ies de aici, dar e prost ca noaptea.

Mă întreb dacă tata l-a ales dinadins, știind că o să mă enerveze. Mai rău: ca să se asigure că pierd procesul. E posibil, numai ca să scape în sfârșit de mine.

— Sunt obligat să merg? În zece minute trebuie să merg la tenis.

— Foarte amuzant, răspunde el batjocoritor, făcându-mi semn să înaintez.

Reflectez la asta câteva secunde, apoi oftez și-l urmez. Oricum, ce am de pierdut, în afară de un sfert de oră din viața mea palpitantă din închisoare?

Cobor încet scările și traversez holurile, cu mâinile în buzunarele de la uniformă. Unii deținuți se holbează curioși la mine, dar nu-i bag în seamă. Nu mi-e frică de niciunul, deși știu că ar trebui. Pentru că sunt mult mai periculoși decât o să fiu eu vreodată.

Într-un fel, e un gând care mă liniștește.

Pentru că poate unul dintre ei va fi cel care o să pună capăt torturii mele.

— Te-au tăbăcit deja? mă întreabă gardianul arătând cu degetul spre fața mea.

— Ce vrei? Îmi place să fiu în centrul atenției.

li fac cu ochiul fără să zâmbesc, dar îmi aruncă o privire rece și distantă. Sunt escortat și percheziționat înainte să intru la vorbitor. Avocatul meu, domnul Morrison, e deja așezat pe scaun.
— Ce-ai pățit? mă întreabă imediat ce-mi vede rănile.
Mă așez în fața lui, încercând să par relaxat.
— Îmi rănește orgoliul că trebuie s-o spun, Dumnezeu știe că nu am obiceiul ăsta... dar cred că nu sunt tocmai apreciat pe aici.
Ridică din sprânceană drept reacție la aroganța mea, dar nu insistă. Deschide o mapă cartonată și scoate un plic alb. Încremenesc când recunosc scrisul îngrijit, rotunjit al lui Rory.
Prenumele meu e scris cu mâna lui.
Vreau să-l întreb ce e, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. Morrison îmi dă plicul în tăcere. Nu îndrăznesc să-l iau. Nu vreau să vadă că-mi tremură degetele.
— Domnul Rory Cavendish a lăsat mai multe scrisori pentru apropiații lui înainte să moară. Iat-o pe a ta.
Mă uit la scrisoare fără să clipesc, de parcă ar fi o bombă cu explozie întârziată. Mă simt nerăbdător să aflu care sunt ultimele lui cuvinte cu privire la persoana mea, dar, în același timp, sunt și îngrozitor de speriat ca nu cumva să fiu dezamăgit.
Îl cunosc bine, știu că scrisoarea asta e o măgărie.
— Asta-i tot?
Morrison îmi urmărește reacția câteva secunde, până când, în sfârșit, ridic privirea spre el. O fi de partea mea, dar nu-mi trădez niciun gând față de avocatul meu.
E incompetent. Urăsc oamenii care nu știu să-și facă meseria. Îmi pierd imediat orice urmă de respect pentru ei.
Nu am niciun fel de încredere în bărbații care poartă cravate fanteziste; flamingo roz, pe bune?
— Testamentul a fost citit ieri. Îl am la mine, pentru că ești menționat și tu în el.
Îmi imaginez scena la notar, cu părinții și fratele lui, Gideon și Skye... Niciunul nu m-a vizitat, nici nu m-a sunat încă. Știu ce gândesc cu toții.
Probabil că Alastair vrea să mă omoare cu mâinile lui. Gideon ar prefera să moară decât să-și vadă numele asociat cu al meu, având în vedere reputația mea din momentul de

față... Iar Skye mă crede probabil nevinovat... însă orgoliul ei rănit combinat cu gelozia bolnavă o împiedică să-mi vină în ajutor.
Nu le port pică. Nici măcar lui Rory fiindcă m-a pus în situația asta. Asta-i karma mea.
— Ești norocos, continuă avocatul meu. Testamentul ar putea reprezenta un avantaj în apărarea ta.
Îl întreb de ce, chiar dacă nu-mi pasă.
— Ți-a lăsat moștenire o mulțime de lucruri: mașina, barca... și toată averea lui.
Râd confuz și înjur. *Rory, nenorocitul naibii!* Voia oare ca toată lumea să mă urască? Cum mai exact se presupune că m-ar ajuta? Cu atât mai mult o să se creadă că l-am omorât, ca să obțin moștenirea.
— N-am nevoie.
— Poftim?
— Refuz moștenirea. Am dreptul, nu?
Morrison clipește, stupefiat. Nu se aștepta la un refuz, și-l înțeleg. Dar nimic din toate astea nu mă încântă.
— Da, bineînțeles, dar...
— Citește-mi testamentul, spun eu aplecându-mă peste masă. Ca să terminăm odată.
O să citesc scrisoarea mai târziu, în celulă, ferit de privirile celorlalți. Nu vreau să fie nimeni martor la spectacolul slăbiciunii mele în clipa în care o să-mi imprim cuvintele lui Rory în minte pentru ultima dată și cu atât mai puțin când o să le citesc din nou și din nou și apoi o să ascund foile sub pernă.
— „Dacă citiți aceste rânduri înseamnă că unul dintre voi a reușit să mă omoare. Felicitări!“ începe Morrison după ce și-a dres vocea, stânjenit.
Încremenesc, mă simt luat din scurt. Deschid gura ca să mă apăr de acuzație, dar sunt întrerupt:
— „Plec fericit să știu că am fost în egală măsură iubit și invidiat — la fel ca toți marii oameni. Lou, dacă tu ai fost, chiar o să mă supăr.“
Îmi trebuie o forță supraomenească să nu izbucnesc în plâns în fața lui Morrison. Îmi sprijin cotul de masă și-mi ascund fața cu palma tremurândă, închizând ochii.
La naiba! Dacă închisoarea nu mă ucide, cuvintele astea o vor face. Ca și cum știa, ca și cum ar fi anticipat cu mult

înainte. Sunt atât de zguduit, încât nu mai ascult restul.
— „Și, în sfârșit, Camelia, știu că ai vrut mereu să fii una dintre noi, iată că ți s-a împlinit dorința. Bun-venit în joc, Sherlock!"
Ultima frază reușește totuși să mă aducă la realitate. Deschid ochii instantaneu și izbesc cu mâna în masă, făcându-l pe Morrison să tresară.
— Poți să mai citești o dată chestia asta?
Avocatul meu se supune, mirat, și, clar, același nume îi iese de pe buze.
Camelia, Camelia, Camelia, ca o litanie.
N-am visat, Rory chiar a menționat-o în testament. Camelia O'Brien... O amintire transformată în fantomă, resturi dintr-o adolescență viciată. Ca orice strigoi, a revenit de multe ori în visele mele copleșite de regrete.
Am făcut tot posibilul să o evit pe holurile facultății, dar ochii mei sunt irepresibil atrași să-i urmărească cele mai mici gesturi. De fiecare dată, stă cu nasul în vreo carte, cu privirea evazivă și mersul grăbit.
Primul gând care-mi vine e: *Ce mai face?*
Al doilea: *Cum a îndrăznit Rory?*
— Camelia O'Brien?
Morrison răsfoiește documentele, parcurge rapid câteva rânduri de sub ochii lui și confirmă.
— Exact! Douăzeci și trei de ani, studentă la Drept penal și Științele criminalității. Lucrează cu jumătate de normă într-un cabinet de avocatură în Edinburgh. Consiliera ei a încercat să preia apărarea, însă...
Se oprește când îmi întâlnește privirea. Habar nu am ce vede, dar e de ajuns să-l facă să tacă.
Nu știu ce avea Rory în minte, nici de ce a avut tupeul să o menționeze pe una dintre victimele sale în testament, dar nu-mi pasă.
E ca și cum Dumnezeu mi-ar întinde o mână ca să mă scoată de aici — sau, dimpotrivă, ca să mă înfunde și mai tare.
— A cerut să fie avocata mea? repet lent ca să mă asigur că am înțeles bine.
Pieptul mi se umflă ca un balon colorat, dar alung umbra de speranță smintită care mă copleșește dintr-odată.
— Se pare că da. Dar nu are niciun fel de experiență și...

— Ești concediat.
Deschide gura, dar îl consolez pe un ton mieros:
— Îmi pare rău. Nu e vina ta, cî a mea.
Morrison nu răspunde. Știe foarte bine, la fel ca toți cei care sunt dați laoparte, că nu e decât o scuză ca să nu-l rănesc.
— Ești sigur de ceea ce faci?
E o idioțenie, un gest nesăbuit, disperat, de departe ideea cea mai tâmpită pe care am avut-o în toată viața mea. Dar mai știu și că probabil asta își dorea Rory.
Pentru că nu făcea niciodată nimic fără motiv.
Avea mereu ceva în minte: un plan, o idee, o dorință de răzbunare. Încă nu știu dacă a implicat-o pe Camelia ca să mă pedepsească sau să mă ierte, dar am de gând să profit.
Ea va fi scăparea mea...
... *ori călăul meu.*
— Da. O vreau pe Camelia O'Brien, pe nimeni altcineva.

---

1 Cretin, în galica scoțiană. (*N.a.*)

3
CAMELIA
Septembrie 2022

Nu dorm de cinci zile. Mă tot macină curiozitatea. *L-a omorât Lou.*

Vestea asta mi-a provocat un surâs de stupefacție, mărturisesc. Niciodată nu mi-a plăcut de Lou McAllister. Făcea parte din elita aia detestabilă, șleahta de copii bogați și aroganți pe care-i spionam privindu-i pe deasupra cărții în timp ce citeam, cu un amestec de dezgust și de fascinație stânjenitoare.

Era printre cei mai liniștiți, așa că nu ar fi fost ținta prejudecăților mele, însă atenția pe care Rory i-o acorda îl făcea periculos. Pentru că nu aveam încredere în nimeni la care ținea omul ăla.

Mincinoaso, îmi șoptește vocea mea interioară. Într-adevăr, e posibil ca preț de o secundă... la un colț de hol... să fi crezut că suntem pe aceeași lungime de undă. Mă înșelasem.

În ziua următoare, Rory a făcut din mine mai degrabă victima lui, decât rivala.

Fratele și prietenii lui n-au făcut nimic ca să-l oprească, dimpotrivă. Îi amuza — ca niște bufoni sufocați de ipocrizie la curtea regelui.

Lou nu participa niciodată, așa că era imposibil să-l acuz. Însă ceilalți nu pierdeau niciun prilej să-mi reamintească cine-i instiga.

El a început totul. Lou se izbea de mine pe holuri, avea grijă să nu particip la nicio petrecere și răspândea tot timpul zvonuri despre mine. E vina lui că nu mi-am făcut niciodată prieteni la liceu, că niciun băiat nu s-a apropiat de mine... că la amiază mă ascundeam mereu în bibliotecă, să mănânc singură.

Și-atunci am dedus că, în ciuda frumuseții lui magnetice și a zâmbetelor piezișe, Lou McAllister era un laș și un tiran. Evident, am râs când am aflat ce i s-a întâmplat.

Așa deci, ai ajuns pe fundul gropii? Perfect. Acum știi și tu cum e.

Într-un fel, e un gând reconfortant. Ca și cum viața le-ar plăti, lui și lui Rory, cu aceeași monedă.

Mă întreb ce l-a adus în situația asta.

Sute de întrebări îmi roiesc în minte și-mi petrec zilele tot căutând informații despre el. Citesc toate articolele despre el — „Tânăr geniu al muzicii, compromis în urma unui act macabru“ — și mă uit la toate videoclipurile făcute de când a fost arestat.
Cum de suportă toate chestiile astea, el, care n-a știut niciodată ce înseamnă greutățile? O fi oare la fel de nonșalant, chiar și-n situația asta?
Oare suferă?
Sper.
Cum reacționează când vede că toată lumea îi întoarce spatele? Aceiași indivizi care mă hărțuiau la liceu îl adorau, într-adevăr, dar e atât de ușor să lovești în cineva rănit! Pun pariu că vorbesc despre el cu presa și între ei...
Sunt penibili.
— Vreau să-l reprezentâm noi, i-am spus lui Charlotte, responsabila și îndrumătoarea mea. O să fiu asistenta ta!
Îmi permit să-i cer asta fiindcă Charlotte e îndrumătoarea mea și fiindcă eu nu sunt decât o novice fără experiență.
Vreau ca Lou să fie la mila mea.
Mi-ar aduce o mare satisfacție să-l văd măcar o dată pe Lou McAllister renunțând la atitudinea lui arogantă.
— Are deja un avocat, Camelia.
— Nu contează. Am nevoie doar să discut între patru ochi cu el ca să-l conving, am insistat eu hotărâtă.
Trebuie. *Am nevoie să văd asta cu propriii ochi.*
— OK, a oftat ea. O să fac cererea.
Asta a fost acum două zile, în biroul ei. Îmbrăcată în taiorul meu cu reflexe brun-aurii, am strâns la piept dosarele și am zâmbit.
— Crede-mă, o să accepte.
A doua zi, avocatul lui Lou ne preda cazul.
— Ești norocoasă, pentru o *rookie,* mi-a spus Charlotte. Cazul ăsta e ultramediatizat, o să fie o punte de lansare pentru cariera ta.
Avea dreptate, dar nu-mi păsa.
Vreau doar să-l revăd. Să mă asigur că plătește pentru ce a făcut. Vreau să-i văd fața când o să-i piară veselia și zâmbetul ăla nenorocit pe care-l urăsc din toată inima.
În seara dinaintea revederii noastre, stau pe canapea doar în chiloți și tricou, pe întuneric, și mă uit la *Hannibal* pentru a

treia oară. Știu că e ciudat, dar mă relaxează — e probabil efectul Mads Mikkelsen.
În același timp, vânez informații despre moartea lui Rory. Aflu că totul s-a petrecut în seara când a împlinit douăzeci și trei de ani, pe 19 august, chiar pe proprietatea familiei Cavendish.
Totul îl acuză pe Lou.
Cadavrul lui Rory a fost găsit în portbagajul mașinii lui, în timp ce Lou era la volan, cu arma crimei la vedere: vioara încă pătată de sânge, de care s-a folosit ca să-l desfigureze pe Rory.
Lou a fost arestat pe loc, evident.
Situația nu se anunță prea fericită pentru el... Ziarele publică „declarații vagi" date de Lou, sub pretextul că nu-și mai amintește ce s-a întâmplat. Tipic. Refuză să vorbească, ceea ce-i asigură condamnarea dacă mai continuă așa.
În seara aceea, adorm cu zâmbetul pe buze.

Nu e prima oară când vizitez închisoarea din Edinburgh. În timpul studiilor mele, am avut ocazia să o asist pe Charlotte în mai multe cazuri, de când lucrez la cabinet.
Dar e prima oară când sunt atât de agitată. Pentru că azi e o chestiune personală. Charlotte mi-a spus în mașină că vrea să mă ocup eu de începutul discuției. Ea crede că trecutul nostru comun e un avantaj enorm — chiar dacă nu știe detaliile.
M-am îmbrăcat în hainele mele preferate, care-mi dau încredere în mine: o cămașă albă, un blazer vintage și pantaloni negri cu talie înaltă.
Sunt pregătită de război.
— Nu contează cum, dar trebuie să-l faci să vorbească, îmi cere Charlotte când trecem de ușa principală.
Abia o ascult, de agitată ce sunt. Agenții de pază ne controlează și trebuie să ne lăsăm lucrurile personale într-un dulap. Charlotte pare calmă, habar nu are ce înseamnă vizita asta pentru mine. O șansă, dacă nu o revanșă.
Cum o să reacționeze el când o să mă vadă?
— Ești pregătită? mă întreabă Charlotte în timp ce traversăm holul care duce la vorbitor.
Aprob hotărâtă dând din cap, dar deodată ne aflăm de partea cealaltă a peretelui care îl separă de mine și bătăile

inimii încep să mi se accelereze. Un agent de pază stă în lața ușii ca să poată fi pe față în timpul conversației noastre, chiar dacă are voie să ne lase singure în prezența deținutului.
— Vă așteaptă înăuntru, ne informează gardianul.
Camelia, e momentul tău de glorie. Poți s-o faci!
Charlotte îmi deschide ușa și intru prima, pășind fără nicio ezitare. În momentul acela, mă baricadez într-o fortăreață de sticlă. Îmi promit că nimic nu o să mă atingă. Din motivul ăsta nu-mi dau voie să mă uit înspre el, de frică să nu mă înmoi.
Nu văd decât un punct roșu la masă, în timp ce Charlotte îl salută politicos. Mă hotărăsc să mă așez în fața lui fără să dau mâna cu el. Încă nu îndrăznesc să mă uit în ochii lui, mă așez picior peste picior și-mi deschid geanta.
— Sunt avocata apărării. Domnișoara O'Brien, tânăra avocată de față, va conduce discuția de astăzi, anunță Charlotte.
Lou nu zice nimic. Tăcerea lui e copleșitoare, la fel ca aura lui care se simte în încăpere. Aerul e irespirabil. Lou domină spațiul. Îi simt privirea ațintită asupra mea, intensă și insistentă, aceeași care m-a hăituit fără încetare pe holurile facultății ani de-a rândul.
Îmi scot lucrurile din geantă — pun pe masă în fața mea un dosar de carton și iau stiloul în mână.
— Foarte bine, să începem.
Mă pregătesc să pun prima întrebare, când deodată vocea lui umple încăperea, calmă și gravă:
— Nu am dreptul nici măcar la o privire?
Ha! Zâmbesc vag. E total exclus să creadă că are vreo putere asupra mea după atât timp. Drept care strâng din dinți și-mi ridic privirea, rece și indiferentă, înspre el.
Mă uit la el și, fir-ar să fie, *a fost o greșeală gravă...*
Lou McAllister stă pe scaun, mă privește fix în ochi, încă și mai frumos decât atunci când îl vedeam la celălalt capăt al curții de la Universitatea din Edinburgh. Pielea deschisă la culoare și netedă, părul negru și creț căzându-i în ochi și buzele care te ispitesc la păcate. Bărbatul ăsta e periculos.
I-au scos cei doi cercei care îi decorau lobul urechii stângi și, respectiv, nara, dar sclipirea din ochii lui negri e acolo în continuare. Chiar dacă observ niște vânătăi recente pe tâmplă, nu fac niciun comentariu.

Sper că-l doare.
— Mulțumit? spun eu pe tonul pe care le vorbesc copiilor. Acum, că ești mulțumit, putem...
— Ți-e frică de mine?
Mă strâmb, contrariată. Îl urăsc din tot sufletul. Ce tupeu are să mă întrebe așa ceva, mai ales în fața lui Charlotte! Ea rămâne tăcută, intuiesc că are absolută încredere în mine că mă descurc singură.
Îmi încrucișez brațele la piept, fără să bat nicio secundă în retragere în fața privirii intrigate a lui Lou. Să vorbești cu el seamănă întotdeauna cu un joc de șah, e mereu o chestie complexă, tensionată și palpitantă în același timp.
Nu mai sunt aceeași de acum cinci ani, Lou.
— Nu. Asta ai vrea? contraatac și eu, cu o falsă curiozitate. Îți place să sperii oamenii, McAllister? Femeile, mai ales.
Pentru prima dată, un zâmbet de prădător se desenează pe buzele lui cărnoase. Asta mă enervează și mă frustrează. Cu ce drept continuă să zâmbească chiar și în închisoare? Nu e normal. Ar trebui să fie pe fundul prăpastiei!
Lou scutură ușor din cap, amuzat, apoi oftează.
— Ai dreptate, să începem.
Camelia–Lou, 1 la 0.
Deschid dosarul de carton și-mi pregătesc stiloul ca să iau notițe.
— Tu l-ai omorât pe Rory Cavendish?
Întrebarea îl ia prin surprindere, dar își ascunde foarte repede reacția. Nu sunt expertă în expresii faciale, dar e destul de clar: surpriză, durere, furie. În ordinea asta.
— Nu pierzi vremea cu politeturi.
— Având în vedere situația în care ești, nu cred că-ți permiți să pierzi nicio secundă.
— Așa e.
— Așadar. L-ai omorât, da sau nu?
Nu am de gând să-l cruț și își dă și el seama. Citesc în ochii lui că e mirat de comportamentul meu, nu se aștepta la asta. Și-mi face plăcere. Trebuie să priceapă că, de data asta, eu domin jocul.
E electrizant.
Lou face o pauză teatrală, dând impresia că se gândește profund, apoi zice:
— Nu.

Mincinosule! Rămân tăcută o clipă, dau din cap și trec la altceva.
— Foarte bine! Să continuăm!
— Asta-i tot? mă întrerupe el încruntându-se ușor. Răspund *nu* și mă crezi, pur și simplu?
Mă abțin să-i spun că n-am zis niciodată că-l cred. Nu sunt aici ca să-i pun la îndoială afirmațiile, sunt aici ca să găsesc cel mai bun mijloc de a-l scoate din închisoare — fie că e nevinovat, fie că nu. E slujba mea.
— Scuză-mă, ai vrea să-ți pun la îndoială sinceritatea? i-o întorc cu sarcasm.
— Nu. Dar mi se pare un pic prea simplu... Nu-mi pot reține dezamăgirea, spune el, cu o mutră decepționată.
Mă abțin să râd în fața absurdității discursului său.
— Ești în închisoare și ți se pare că e „un pic prea simplu"?
— Credeam că o să-mi pui mai multe întrebări, atâta tot.
Mă prind, în sfârșit. Uitasem, dar, la fel ca Rory, lui Lou îi place să se joace. Toată viața lor, totul a fost floare la ureche, înțeleg deci că le plăceau provocările, îndoielile, dificultățile. Din motivul ăsta îi urăsc așa de mult. Nu venim din aceeași lume.
— Sinceră să fiu, puțin îmi pasă, spun eu ridicând din umeri.
Îi simt mâna lui Charlotte pe sub masă, îmi cere să fiu atentă. Mi-e rușine că asistă la asta. Probabil crede că stric totul, dar o rog în tăcere să aibă încredere în mine.
Îl cunosc pe Lou McAllister, cel puțin la suprafață. Și dacă în ultimii cinci ani nu s-a schimbat, reacționează la provocări. Oricum, e deja la mila noastră. Are nevoie de noi mai mult decât noi de el, iar asta e în avantajul nostru.
— Ah... Deci ești genul ăla de avocată, zice el amuzat. Înțeleg. Te-am judecat greșit, scuză-mă.
— Ce gen de avocată, mai exact?
— Genul care-i apără pe criminali.
Zâmbește, dar văd cu ușurință în ochii lui că mă judecă. E dezamăgit. Știu că n-ar trebui să mă afecteze, dar nu pot să nu simt o strângere de inimă.
Lou m-a cunoscut când eram foarte tânără, inocentă și plină de speranță. A cunoscut-o pe Camelia care citea *Hercule Poirot* în pauza dintre două cursuri și care visa să trimită după gratii criminalii în serie. Între timp, am crescut.

„Mulțumită“ lui și prietenilor lui, mai repede decât era cazul.
— Un avocat nu-i apără pe nevinovați, îi apără pe oameni.
— Deci e OK pentru tine? Să aperi pe cineva care a omorât un om? Spune-mi, Camelia, insistă Lou aplecându-se spre mine peste masă. Dormi bine noaptea știind că lași în libertate genul ăsta de psihopați?
Vreau să te apăr ca să te înfund eu și mai tare, idiotule!
— Dacă nu ar fi existat „genul ăsta de avocați“, așa cum îi numești tu, nu ar mai fi niciun proces. Acuzații n-ar avea nicio șansă în fața justiției.
— Dar oare merită ei așa ceva?
De data asta, zâmbesc eu. Mă aplec, la rândul meu, cu ochii ațintiți asupra lui. Ar trebui să-mi fie frică să mă apropii de el, dar știu în sinea mea că nu o să încerce niciodată nimic. Am înțeles acum mult timp că Lou McAllister e mai degrabă un laș decât un hărțuitor.
— Tu să-mi spui, șoptesc eu ridicând din sprânceană. Datorită justiției ăsteia ai dreptul să beneficiezi de un avocat azi, micule geniu.
Fraza mea rămâne suspendată între noi. Adaug:
— Continui să te comporți ca un mic rege, dar nu pari să înțelegi ce se întâmplă. Ești complet singur. Toată lumea te-a abandonat.
— Fals... Tu ești aici.
Îmi înghit saliva, dezamăgită că nimic nu reușește să-i scuture masca de aroganță. *Când o să se spargă masca asta, fir-ar să fie?*
— O să regreți în curând că e așa.
Câteva secunde bune, ne privim sfidător unul pe celălalt, în tăcere, și aerul dintre noi e atât de electrizant, încât simt cum mi se face pielea de găină pe brațe. Nu mai zâmbește. Ochii lui mă scrutează plini de curiozitate și furie, suficient de intens cât să mă facă să înțeleg că l-am atins.
În sfârșit, Lou se lipește din nou cu spatele de spătarul scaunului. Eu fac la fel, îmi țin spatele drept și simt cum îmi arde gâtul.
— Acum putem să continuăm? întreabă Charlotte, uitându-se când la mine, când la el.
Mă înroșesc, fără să mă pot controla. Preț de o clipă, am uitat că nu suntem singuri. Lou nu spune nimic, așa că o iau

ca pe o confirmare. Am impresia că am câștigat și runda a doua. E entuziasmant! Ca o revanșă, chiar dacă întârziată, față de torționarii mei din trecut.
Îi cer deci să-mi relateze versiunea lui privind întâmplările din seara aceea. Fostul lui avocat n-a pus nimic la dosar, deci e clar că Lou nu a dat nicio declarație. Așa că sunt surprinsă că începe să povestească, cu privirea fixată pe un punct imaginar din tavan:
— Era ziua lui de naștere. Îi pregătiserăm o petrecere-surpriză, dar am impresia că el avea o bănuială.
— Pe cine bănuia?
— Pe Alastair, Gideon, Skye și pe mine.
Îmi notez numele, în timp ce Charlotte scrie la laptop lângă mine.
— Toată lumea era un pic nervoasă în seara aia, dar ne-am abținut, ca să-i facem pe plac. Când Rory a ajuns, se certa cu Gideon în legătură cu munca. Sau, mai bine zis, Gideon țipa la el. Rory nu era genul care să se ia la harță cu cineva, era deasupra unor asemenea lucruri. Tocmai asta îi scotea din minți pe cei cu care vorbea: el prefera să zâmbească și să răspundă cu indiferență, ca și cum nimic nu avea prea mare importanță pentru el.
Știu exact despre ce vorbește. Lui Rory îi plăcea să-i umilească pe ceilalți, desconsiderându-le sentimentele, fiind mereu sarcastic. Să țipe sau să se bată era prea vulgar pentru el.
— De ce se certau? întreb, notându-mi să-i pun aceeași întrebare mai târziu și celui cu care se certa.
— Habar n-am, spune Lou calm. Nimic grav, presupun, fiindcă Rory a trecut repede la altceva. A început să bea. Un pic cam mult. Ce a urmat mi-e neclar... Eram beat, amintirile mi se amestecă în minte. Cred că am vomitat în grădină. Alastair mi-a propus să rămân să dorm acolo, dar eu am insistat să plec.
— Unde era Rory în momentul acela?
— Nu știu. Urcase la etaj mai devreme, ca să se izoleze. Nu l-am mai văzut apoi.
— Să se izoleze? De ce?
Lou ridică din umeri, fără să răspundă. Știu că ascunde ceva, dar nu insist, pentru moment. Am de gând să le cer și celorlalți să-mi spună ulterior versiunea lor.

— Mi-am căutat ceva timp cheile până să-mi amintesc că le lăsasem în contact. Mi se întâmplă des.
Cât de practic!
— Și?
— Și am plecat cu mașina, spune el pe un ton sumbru, cu maxilarul încordat. Zece minute mai târziu, eram prins conducând în stare de ebrietate. Portbagajul nu era bine închis... S-a deschis singur și polițiștii au descoperit cadavrul lui Rory.
Lou McAllister ascunde deliberat ceva.
„Dacă citiți aceste rânduri înseamnă că unul dintre voi a reușit să mă omoare. Felicitări!"
Rory știa dinainte ce avea să se întâmple? A scris cuvintele astea ca să-și bată joc de Lou, știind că el va fi ucigașul?
De ce a ales să mă implice în povestea lor, după tot ce m-a făcut să îndur?
Dacă știa dinainte ce avea să urmeze, poate că spera să descopăr eu cine era făptașul.
— Deci? zice Lou când eu și Charlotte ne ridicăm.
Îl privesc de sus, cu dispreț. Pentru prima dată, rolurile sunt inversate. Savurez acest mic moment de karma... dar se pare că mi se urcă la cap și vreau *și mai mult*.
Vreau ca el să fie la mila mea. Disperat. În genunchi, implorându-mă.
Visez să-l distrug, să nu-i mai vină să zâmbească. Orice aș spune, oricât mi-aș bate joc de el, nu pare să-l afecteze.
Până unde să împing lucrurile ca să-i șterg nenorocitul ăla de rânjet de pe față?
Clipa răzbunării mele a sosit în sfârșit: sunt singura persoană care-l poate ajuta. Nu are pe nimeni altcineva. Soarta, viața lui sunt în mâna mea.
— O să te-ajut să ieși de aici, zâmbesc eu pe deplin conștientă că poate să-mi citească minciuna pe față. Încearcă să rămâi în viață până atunci, OK?
Zâmbește cu la fel de multă ipocrizie, tolănindu-se pe scaun, și-mi răspunde:
— Nu promit că o să ies cu toate degetele de la picioare întregi, dar o să fac tot posibilul.

4
LOU
Septembrie 2022

— Ai face bine să te apropii de ei cât încă le mai e frică de tine, iar asta cât mai repede.

Întorc capul spre Kenny, aflat și el în picioare lângă mine în curtea exterioară. E deja frig la începutul ăsta de toamnă, dar încă nu am primit suficienți bani ca să-mi permit un palton gros sau un fular.

Chiar și-n închisoare, dacă ești sărac, viața e mai mult decât complicată. E prima dată în viață când am astfel de griji...

— De cine?

Kenny face semn cu bărbia către niște tipi care stau într-un colț al curții. Se uită la noi în timp ce vorbesc. Le zâmbesc și le fac cu mâna, ceea ce se pare să-i dezorienteze.

Kenny mă apucă de încheietură și-mi trage mâna în jos, exasperat.

— Ești cretin sau o faci anume? Încetează să-i provoci!

— Doar i-am salutat! De acord, sunt un criminal, dar închisoarea n-o să mă facă să uit bunele maniere. De ce ar trebui să mă apropii de ei, mă rog?

— În cazul în care n-ai observat, aici e o junglă. Religie contra religie, etnie contra etnie, clasă socială contra clasă socială... Dacă nu faci parte din niciun clan, mori. O să ai nevoie de aliați ca să supraviețuiești.

Legea celui mai puternic, mai pe scurt. Am observat că oricine riscă să fie agresat pentru o nimica toată, chiar și de către paznici, care mor de plăcere să ne scoată din minți.

Fix ce urăsc, chiar dacă n-am dreptul să mă plâng. La urma urmei, e jocul pe care-l juca Rory când eram mici.

— Și totuși tu nu faci parte din niciun clan.

— Da, dar eu sunt bătrân, așa că nimeni nu se ia de mine.

Scutur din cap, amuzat. Dar sfatul lui mă pune pe gânduri. Arunc o privire dubitativă spre grupul căruia m-a sfătuit să mă alătur. Nu par să fie prea luminați.

— Mulțumesc, dar nu, mulțumesc. Nu sunt în halul ăsta de disperat, am niște standarde.

— Ești idiot, dar ai bani. E cea mai mare calitate a ta.

— *Uau,* zic eu dându-i un cot, în semn de afecțiune. Sunt flatat.

Kenny oftează, blazat. N-ai zice, dar ține la mine. N-ar recunoaște niciodată, evident. Dar apreciez toate sfaturile pe care mi le-a dat de când sunt aici, în ciuda tonului său bosumflat. Presupun că nu vrea să se atașeze de mine; de frică să nu sfârșesc rău, sau, dimpotrivă, de teamă că n-o să-i mai dau pace — ori una, ori alta.
— Știu că e tentant, dar încearcă să nu te bagi în afaceri cu droguri sau cu acte false, adaugă el, și gerul face să-i iasă un mic nor cețos din gură. O să ai necazuri.
Zâmbesc fiindcă noua mea avocată m-a sfătuit același lucru la ultima vizită. Mintea-mi zboară instant la Camelia și buna dispoziție îmi piere instantaneu.
Privirea ei plină de ură și rânjetul necruțător mă bântuie și mă tulbură, în același timp.
Mielușica s-a schimbat mult de când am vorbit ultima oară cu ea. Fizic, dar și ca atitudine. Are același păr roșcat superb, doar că acum e mai lung. Vârfurile deschise la culoare îi ajung până la mijloc și se leagănă la fiecare pas. Stă mai drept, cu bărbia ridicată, dar mâinile îi tremură.
Fațada ei de fetiță pură și inocentă s-a cam fisurat.
Nu m-a lăsat indiferent, recunosc. Faptul că nu se mai ascunde și își asumă latura întunecată. Mereu am vrut asta... chiar dacă mi-ar fi plăcut să se întâmple altfel.
— Când ești chemat la tribunal? mă întreabă Kenny.
Oftez, cu mâinile în buzunare.
— Nu prea curând, durează prea mult pentru gustul meu.
— Ce zice avocata ta?
— Crede că sunt vinovat, dar se pare că nu o deranjează. La fel de mult îi pasă și dacă mor între zidurile astea.
Kenny râde ironic.
— Nu-i deranjează niciodată.
Într-adevăr. Mai ales pe Camelia.
Dacă ar avea ocazia să-mi înfigă cu mâinile ei un cuțit în inimă, n-ar ezita. Am văzut asta în ochii ei când am răspuns „nu“ la prima întrebare pe care mi-a pus-o: cuvântul *mincinos* i se citea pe buzele nemișcate. Mă urăște, crede că sunt un ucigaș, dar e gata să mă apere, fie ce-o fi.
Nu sunt atât de idiot ca să cred că-i pasă în vreun fel de soarta mea. Se bucură să mă vadă așa, ba chiar și mai rău.
Vrea să se răzbune, chiar dacă nu înțeleg cum are de gând s-o facă. Cu toate astea, sunt îndeajuns de idiot încât să plec

capul și să merg înainte.
Sunt curios să văd ce-mi pregătește.
— Chiar l-ai omorât? mă întreabă deodată Kenny.
Nu răspund nimic. Nu o să mă creadă, oricum, la fel precum Camelia. Totuși e adevărat.
Cel puțin, așa sper.
— Trebuie să dau un telefon, spun eu și plec.
Intru la căldură și mă îndrept spre telefoane. Mai am câteva monede. E al treilea telefon săptămâna asta, celelalte două fără niciun răspuns.
Aștept ceva timp și, după ce sună de șase ori, cineva îmi răspunde, în sfârșit. Dar la capătul celălalt al firului e tăcere.
— Skye!
Un oftat prelung.
— Mai trăiești? întreabă ea încet, ca și cum ar vorbi cu mine pe furiș.
Trebuie să fie acasă la familia Cavendish. Cu siguranță, sunt principalul inamic acolo. Pe vremuri mă primeau și mă tratau ca pe al treilea lor băiat.
Dacă ar ști ce făceam eu cu Rory la etaj, în camera închisă cu cheia...
— Deocamdată. Zilele trecute am fost amenințat că o să mi se taie degetele de la picioare, spun eu sprijinindu-mă cu spatele de perete, cu picioarele încrucișate. Am răspuns: „Dați-i drumul, numai mădularul să nu mi-l tăiați".
— Glumești?
— Deloc. Trăiesc noi experiențe datorită lui Rory, zâmbesc eu vorbind pe un ton calm care nu reușește să o convingă.
— Nu glumi cu asta, Lou!
Mă abțin să-i spun că e adevărat. Skye urăște să-i perturbi starea de siguranță. Nu suportă să dea piept cu necazurile celorlalți; o jenează, fiindcă nu știe să fie empatică.
— Crezi că eu am făcut-o?
Am întrebat-o în șoaptă, dar știu că m-a auzit. Nu-mi răspunde imediat. Aud o ușă care se închide, semn că s-a dus în altă cameră.
— Nu.
Închid ochii, răsuflând ușurat. Nu mi-a plăcut niciodată Skye, ca să fiu sincer. Mi s-a părut mereu egoistă, superficială, materialistă și lipsită de neliniști interioare. Am

simțit mai ales invidie — gelozie, fiindcă avea ce-mi doream eu cu atâta patimă.
Dar fie că vreau sau nu, și e destul de trist, e unul dintre singurii prieteni pe care-i am pe lumea asta.
— L-ai iubit la fel de mult ca mine.
Chiar mai mult. Mă abțin să-i spun că nimeni nu l-a iubit pe Rory cum l-am iubit eu, nici măcar părinții lui. E o insultă să crezi altceva.
— N-ai fi făcut niciodată așa ceva, continuă ea. Doar că... E greu de dovedit.
— Da, așa se pare.
— O să fac tot ce pot ca să te ajut.
Îi mulțumesc, apoi o întreb ce face Alastair. Pare să ezite.
— Nu prea bine. Știu că de multe ori nu s-au înțeles, dar Al îl admira. Cred că încă refuză să accepte.
Normal. Nu-mi pot imagina cum e să-ți pierzi un frate. Jumătate din tine însuți.
— Mă urăște?
Tăcere.
— Lasă-i timp...
Zâmbesc trist, cu privirea ațintită în tavan. Mă așteptam, nu e o nicio surpriză. Deși nu pare, nu poți să nu te simți rănit. Îmi place de Alastair. În ciuda defectelor lui, sunt convins că e cel mai bun dintre noi.
O întreb pe Skye dacă a primit și ea o scrisoare din partea lui Rory. Mormăie că da.
— Și ce scria?
— Îl știi pe Rory. Jocuri și enigme, mereu numai mistere...
Nu prea știu ce înseamnă asta, dar când dau să-i vorbesc, mi-o ia înainte și mă întreabă ce scrie în scrisoarea mea.
— N-am deschis-o.
Îmi ating buzunarul exterior al uniformei, din dreptul inimii, unde am pus scrisoarea acum câteva zile. Încă nu am avut curajul s-o citesc.
Mi-e frică. Frică să-mi iau adio. Frică să citesc reproșuri care m-ar băga și pe mine în mormânt.
— McAllister, mă strigă un gardian! Ai o vizită. Avocata te așteaptă, pare în formă.
Mă uit la el și ridic din sprânceană, surprins. Camelia s-a întors deja? A promis că o să-i investigheze și pe ceilalți

martori care au fost invitați la petrecere, dar asta a fost abia acum două zile.
— Avocata ta? repetă Skye, suspicioasă. Credeam că Morrison se ocupă de caz.
— M-am răzgândit. Mă enerva.
Din nou, tăcere, mai apăsătoare de data asta. Știu deja ce urmează. Când începe să vorbească, îi tremură vocea, plină de furie reprimată:
— Spune-mi că nu ai făcut asta!
— Mi-ar părea rău să te dezamăgesc...
— Îți bați joc de mine, Lou? se stropșește ea la mine în telefon și-l îndepărtez de ureche ca să-mi protejez timpanul. Ce tot aveți cu fata asta? Lăsați-o să-și vadă de viața ei, la naiba!
— Scuze, Skye, dar trebuie să plec. A fost o plăcere, ca întotdeauna.
Închid înainte să-mi mai poată răspunde. Paznicul nu mai are răbdare să mă aștepte și îmi cere să mă mișc. Îl urmez, pierdut în gânduri. În clipa asta mă hotărăsc să iau prețiosul plic și să rup sigiliul de ceară galbenă.
Inima îmi bate să-mi sară din piept. Deschid scrisoarea cu mâinile umede și...
Trebuie să mă opresc în mijlocul holului, șocat de ce citesc. Preț de câteva secunde rămân țintuit în loc, mut. Strâng din dinți și ochii mi se umezesc de dezamăgire și tristețe.
Mă așteptam la multe din partea lui: glume, insulte, cuvinte licențioase. Mai puțin la asta.
Și e cel mai rău lucru pe care puteam să-l primesc.
Nimic.
Scrisoarea e goală. E doar semnată de el, jos, în colțul din dreapta:
„Cu devotament și iubire, al tău,
Rory“
Recunosc imediat cuvintele astea, bineînțeles, fiindcă au fost pronunțate cândva, într-o scrisoare de dragoste adresată de Oscar Wilde lui Alfred Douglas.
— McAllister, mișcă-ți odată fundul!
Închid scrisoarea și o strecor din nou în buzunar, înghițindu-mi amărăciunea. Care e sensul să-mi lase tot ce are, dar să nu-mi adreseze măcar un ultim cuvânt?

Brusc, nu mai am chef de nimic. Nici să mă prelac, nici să o înfrunt pe Camelia cu dezbaterîle ei filosofice despre statutul de avocat. Vreau doar să rămân singur.
Paznicul îmi deschide ușa și intru, în ciuda voinței mele. Sunt pe punctul de a-i spune Cameliei că mi-ar plăcea să amânăm plăcuta noastră întâlnire, dar o singură privire spre ea mă face să tac.
Oh, pare furioasă.
Stă în picioare, îmbrăcată în pardesiul ei crem, cu părul ca o flacără căzându-i buclat pe umeri, cu mâinile pe masă.
— Ia loc! mă îndeamnă ea.
Ridic din sprânceană fără să zâmbesc, curios, mirat de tonul ei autoritar. De ce simt un zvâcnet în partea inferioară a abdomenului?
Observ că a venit singură azi, așa că mă hotărăsc să n-o iau în serios.
— În sfârșit, te-ai hotărât să mă omori chiar tu? spun așezându-mă în fața ei cu nonșalanță. Te rog, spune-mi că o s-o faci cu mâinile goale... Îmi place promiscuitatea pe care o presupune asta.
Mă ignoră și scoate o tabletă din geantă, apasă pe ecran și mi-o întinde.
— Ah! mă strâmb amuzat, văzând despre ce e vorba.
Bănuiam că filmarea o să apară într-o bună zi. Speram doar că o să mai dureze.
— E tot ce ai de spus?
— Măcar nu e un film porno cu mine...
Camelia nu mă lasă să termin și dă ocol mesei ca să se așeze lângă mine. Mă întorc spre ea ca să stăm față în față, genunchii ei atingându-i pe ai mei. Cu o mână încă pe masă, cealaltă pe spătarul scaunului meu, se apleacă periculos de mult.
Nu a stat niciodată atât de aproape de mine, nici măcar la cursurile de literatură. Parfumul ei e amețitor. Nu știu de ce, dar îmi stârnește din nou furia. Vreau să se îndepărteze și să mă lase să respir.
Dar vreau și să se apropie mai mult.
Rămân nemișcat, deși sângele îmi clocotește în vene. Pentru prima oară, se enervează pe mine. Mi-ar plăcea tare mult să profit de spectacol.

— Crezi că te apăr pentru că țin la tine? Pentru că te-am iertat? îmi spune ea batjocoritor. Pentru că mi-e milă de tine?
Nu răspund nimic. Mă ridic ca să fim la aceeași înălțime și continuăm să ne privim în ochi. Sângele îmi fierbe. N-am nevoie de mila ei, cu atât mai puțin de mărinimia ei.
— Atunci de ce? Sunt curios.
Camelia ridică bărbia, cu o expresie sfidătoare pe chip — n-a fost niciodată mai sexy ca acum.
— Cu cât urci mai mult, cu atât mai rău te lovești când cazi, spune ea dintr-o suflare. Vreau să încetezi să mai zâmbești, vreau să mă implori să te iert, să plângi ca un bebeluș, știind că sunt singura care te poate ajuta... Să te faci cioburi, iar asta din cauza mea.
La naiba! Chiar mă urăște. Presupun că merit, chiar dacă mă întristează.
— Vreau să fiu ultima persoană la care te gândești înainte să adormi și prima, când te trezești! își încheie ea discursul patetic. Dar, crede-mă, n-o să fie așa plăcut cum pare.
Cel puțin, partea asta n-o să fie dificilă.
Îi zâmbesc amuzat și-i ating ușor degetele cu degetele mele.
— Și dacă încetăm teatrul ăsta... și ai trece direct la partea în care mă faci cioburi? șoptesc eu, grav.
Pare confuză o clipă.
Profit, ca să mă apropii și mai mult de ea, atingându-i obrazul cu buzele mele. Vreau să o șochez, să o provoc, să-i testez limitele. Încă din liceu am avut o slăbiciune pentru ea, dar îmi place și mai mult noua Camelia.
Vreau să mă respingă și mai mult... Să mă pedepsească pentru păcatele mele.
— Folosește-te de mine, chiar acum, îi șoptesc la ureche în timp ce ea strânge pumnii. Fă din mine jucăria ta, dacă tot ți-e poftă s-o faci. Călărește-mă pe masa asta până „o să plâng ca un bebeluș și o să te implor să mă ierți". Îți ofer clipa asta, Camelia. Profită!
Stă un timp fără să spună nimic, așa că până la urmă mă îndepărtez de ea. Mă așteptam să fie tulburată, dar i se vede dorința de răzbunare pe chip.
E și mai interesant.
— Oh, Lou..., șoptește ea împungându-mă cu un deget în piept. Am de gând s-o iau încet. Odată ce-o să-i prind

gustul, mă tem că n-o să mă mai pot opri.
Știu că se referă la dorința de a mă vedea suferind, în niciun caz la sex. Totuși mă excită la fel de tare.
— Ar trebui să-mi fie teamă, Camelia? o întreb nonșalant. Sau poate încerci să mă rănești? Dacă da, mai încearcă.
— Dacă aș vrea să te rănesc, te-aș înjunghia direct în inimă.
Îi zâmbesc pieziș, în timp ce privirea îmi cade pe obrajii ei roșii de furie.
Demonstrativ, nu dă înapoi niciun centimetru.
— Nu-ți bate capul, n-am inimă!

5
CAMELIA
Septembrie 2022

— Camelia nu mai are timp de noi, e prea celebră acum...

Zâmbesc privind ecranul laptopului, amuzată de comentariul lui Jasmine. Stau jos pe podea în apartamentul meu, sunt în plină ședință FaceTime cu cele trei prietene cele mai bune ale mele.

— Nu-i adevărat. Mi-ar fi plăcut la nebunie să vin cu voi weekendul ăsta, dar...

— Dar ești prea ocupată să scoți un idiot din închisoare, îmi termină Lily fraza dându-și ochii peste cap. Înțeleg.

— Eu, nu! zice Nolia încet, luând o gură din latte-ul ei. Ba chiar mă ia groaza. Mi-e greață, niște nenorociți! Sper că tipul te plătește bine!

— Merită osteneala din plin, nu-ți face griji!

Îmi pare rău că nu pot petrece două zile cu fetele în sudul Franței, dar mi-e așa de greu să-mi fac timp să le văd...

Presupun că asta înseamnă viața de adult. Să te organizezi cu șase luni înainte, pentru că niciodată nu e nimeni disponibil în același timp. Mi-e dor de ele.

Nu prea m-am priceput niciodată să-mi fac prieteni, mai ales după hărțuirile lui Rory și ale găștii lui. Cu fetele a fost diferit. M-am integrat în grupul lor oarecum din întâmplare, fără să vreau. Ne spunem gașca florilor — cred că ați înțeles de ce.

Lily și Jasmine Pham sunt verișoare, apropiate ca niște surori. Lily trăiește în Canada și a făcut carieră în patinajul artistic, iar Jasmine locuiește la Gordes, în sudul Franței. Magnolia Kumar, alias Nolia, a întâlnit-o pe Jasmine la facultate și cele două etern îndrăgostite de cineva și-au găsit îndată punctul comun: entuziasmul pentru *double dates*.

Eu m-am alăturat grupului ultima, în anul în care am învățat în străinătate, când am aflat că prietenul meu de la vremea aceea, Enzo, mai ieșea cu o tipă.

Pun pariu că nu v-ați fi prins că fata în cauză era Nolia. Bineînțeles, nici ea nu știa de mine. Eu eram amanta. Ar fi putut să mă urască din cauza asta, în schimb, am ajuns să fim nedespărțite.

Am rupt-o imediat cu tâmpitul ăla, însă Noliei i-a fost mai greu... Erau un cuplu de mult timp, așa că, la ce suflet mare avea ea, l-a iertat. Au rămas împreună până luna trecută.
La fel și cu Jasmine, care s-a despărțit de marea ei iubire la scurt timp după aceea. E prima dată când suntem toate singure în același timp.
— Ce-i cu atâtea cutii? Te muți? mă întreabă Lily apropiindu-se de camera video a laptopului.
Oftez în timp ce deschid obosită o cutie. Le-a adus un camion în dimineața asta și au fost urcate la mine. Știam că lui Rory îi place să citească, dar nu știam că în halul ăsta.
Sunt efectiv cinci sute de cărți! Nu am loc pentru toate. Ar trebui să le returnez părinților lui?
— Vă explic mai târziu. Trebuie să plec, distracție plăcută chiar dacă nu sunt cu voi!
Fetele îmi urează baftă și închid. Îmi petrec toată dimineața de vineri scoțând cărțile din cutii și așezându-le teanc, sprijinite de pereți. Când nu mai am unde să le pun, abandonez ocupația. Îmi mai rămân încă trei cutii nedesfăcute și înjur când mă uit la ceas.
În timp ce-mi parchez bicicleta în fața facultății, îmi vibrează telefonul, semn că am primit un mesaj.
E de la Charlotte.

Cu cine te vezi azi?

Skye Hutcherson.

Eram prea nervoasă pe Lou ca să-l las să-mi dea explicații despre filmul video care circulă pe internet și care-l incriminează și mai mult.
Stau în picioare în fața clădirii gotice care adăpostește universitatea și-mi acord câteva clipe ca să mă pregătesc psihic. În mod ciudat, priveliștea asta sumbră mă liniștește.
Fiindcă tipul mă minte, o să fac eu cumva să înțeleg singură ce s-a întâmplat.

De cincizeci de ani umblă zvonul că există o societate secretă între zidurile Universității Edinburgh. Toată lumea adoră să facă speculații pe tema asta, așa că am auzit vreo zece versiuni diferite.
Nimeni nu știe cu adevărat cine sunt oamenii ăștia, nici ce fac. Unii spun că membrii societății complotează ca să controleze lumea, alții cred că e vorba doar despre un grup

de petrecăreți... iar alții se distrează răspândind zvonuri cum că indivizii ar practica rituri satanice.
Am auzit de toate.
Însă nu am acordat niciodată atenție zvonurilor... Cel puțin până în anul trei, când am găsit o carte de vizită printre lucrurile mele. Simbolul din centrul cartonașului reprezenta un șarpe care se încolăcea în jurul unei pene.

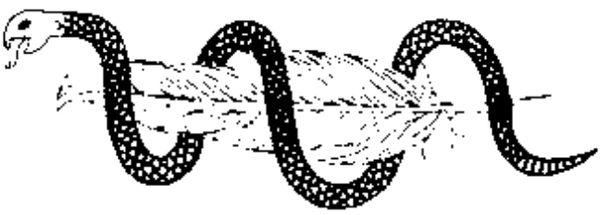

Pe cartonaș era scris — la calculator — „Dacă aveți lacrimi, pregătiți-vă să le vărsați“[2] și un număr de telefon.
Am înțeles în ziua aceea că Quill&Snake e reală și că mă voia. Era o invitație, nimic mai mult.
Aș fi putut face parte din elită, presupun... Însă, după o clipă de ezitare, am aruncat cartonașul în fundul unui sertar. Nu m-am mai gândit la asta până acum.
— Ce știi despre Quill&Snake? o întreb pe nepusă masă.
Skye nu clipește nici măcar o dată, dar știu că e luată prin surprindere. Până la urmă, să mintă e meseria ei: în ultimul an la dramaturgie, se știe că Skye Hutcherson e o actriță bună.
— E o legendă idioată, șoptește ea ridicând nonșalant din umeri. Pentru asta m-ai întrerupt din repetiții? Sunt Lady Macbeth anul asta, n-am niciun moment de pierdut! Credeam că vrei să vorbești despre anchetă.
Interlocutoarea mea își încrucișează brațele la piept. Ne-am așezat pe băncile de lemn dintr-un amfiteatru sublim, pe ultimul rând.
E sala mea de curs preferată, și nu degeaba: pereții sunt ornați cu muluri sofisticate și picturi clasice demne de muzeul național al Scoției. Mai ales una dintre ele mi-a atras dintotdeauna atenția: copac cu flori — cu camelii, mai exact — într-un stil romantic.
Am luat prânzul aici de nenumărate ori, contemplând-o curioasă, cu admirație.
Pentru că știam că Skye o să nege, scot cartea de vizită pe care am păstrat-o secretă până acum. I-o întind și, de data asta, face ochii mari. Încearcă să mi-o ia din mână, dar o ridic ca să nu ajungă la ea.

— De unde o ai? mă întreabă ea cu respirația tăiată.
— Am găsit-o printre lucrurile mele, acum câțiva ani. Și pun pariu că Rory a pus-o acolo.
Reacția ei e sinceră și îmi confirmă primele bănuieli: Rory făcea parte din această societate secretă. Pariez că era chiar șeful ei atunci. Skye, Lou, Gideon și Alastair sunt și ei membri, cu siguranță.
— Ce faceți acolo, mai exact?
— Nu e treaba ta, se încruntă, ferindu-și privirea.
— OK. Poți măcar să-mi spui cine face parte din ea?
Continuă să tacă. Îmi dau seama că nu o să obțin niciun răspuns azi, nu din partea ei. Nu e grav, o să am răbdare.
Îi arăt filmarea cu Lou și Rory din seara aceea.
— Cineva a postat asta pe internet. Nu e nicio surpriză pentru tine, fiindcă ai fost de față...
Filmulețul video a fost făcut de cineva invitat la petrecere, în spatele casei. Petrecerea era în toi, toată lumea dansa pe marginea piscinei. Nu-i vezi imediat pe fundal pe Lou și Rory. Camera îi surprinde în clipa în care Rory îl împinge violent pe Lou în apă.
Ai crede că glumesc, dar expresia furioasă de pe chipul lui Lou nu lasă loc de îndoială. Când iese la suprafață, se ridică pe marginea piscinei, cu tricoul lipit de pieptul musculos, și vrea să-l prindă pe prietenul lui când acesta o ia la fugă.
Îl împinge și el, strigând ceva ce nu înțeleg prea bine; atât de tare, că Rory se împiedică și cade cu capul înainte. În momentul ăsta, mai toți se uită să vadă ce se întâmplă.
Rory afișează zâmbetul lui plin de cruzime, pe care-l urăsc din tot sufletul.
Pare să spună ceva care întrece limita, fiindcă Lou vede roșu în fața ochilor și-i trage cu putere un pumn. Lui Rory îi piere râsul. Cei doi se iau la bătaie în fața mulțimii, până ce Lou reușește să-l pună pe Rory la pământ...
...și să-l ia de gât. Rory se zbate, dar Lou îl domină. Îl strânge de gât, la propriu.
Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă Gideon și Alastair n-ar fi apărut ca să-i despartă în clipa aia. Charlotte spune că rezultatele de la laborator au arătat că Lou consumase mult alcool în acea seară, dar că era și sub influența drogurilor: cocaină. Când l-am întrebat despre asta, mi-a spus că habar n-are. Figura lui palidă m-a convins.

— Era prima dată când se certau așa aprins? o întreb pe Skye când se termină filmarea.
Mă privește plictisită și dă din umeri.
— Știi de la ce a pornit totul? Ce i-a spus Rory de l-a enervat așa?
La prima noastră discuție, Lou mi-a ascuns faptul că s-au certat, ca și cum nu avea nicio importanță. Fusese o întâmplare. Dar acum toată lumea îl consideră și mai vinovat decât înainte. Mai ales eu.
— Nu. Dar, ca să fiu sinceră, nu e greu să te enervezi pe Rory. Știi mai bine decât mine.
Fără glumă. Pe Lou mi-a fost întotdeauna mai ușor să-l suport. Ei doi erau nedespărțiți. Un duo — nu mergeau nicăieri unul fără celălalt.
— Unde erai când s-a întâmplat asta?
Ridică din sprânceană, nu-i convine ultima întrebare. Vrea, nu vrea, e un interogatoriu.
— Eram în bucătărie, când am auzit țipete. O prietenă a venit și mi-a spus că băieții se bat, așa că am fugit într-acolo. Gideon și Alastair îi despărțiseră deja când am ajuns eu.
— Și după?
— Lui Rory i-a sărit țandăra, oftează ea și bea o gură din termosul aburind. A început să ne insulte pe rând — pe Lou, Gideon, Alastair și pe mine —, apoi să urle și să alunge pe toată lumea. Am vrut să-l liniștesc, dar a urcat la etaj și s-a închis în camera lui. Alastair mi-a zis să-l las în pace, așa că l-am lăsat.
Ciudat. O întreb ce s-a întâmplat cu Lou și cum s-a terminat petrecerea.
— Lou a dispărut primul. Era... derutat.
— Crezi că s-a întors ca să-și termine treaba, după care l-a închis în portbagaj?
Skye pare stânjenită de întrebare. Lou era beat, drogat și nervos. De aici și mărturia lui fără cap și coadă. Din păcate, după aceea n-a mai fost văzut decât în mașină. La fel și Rory. Cu siguranță s-a întâmplat ceva între aceste două momente foarte apropiate. Având în vedere starea în care erau amândoi... E posibil ca Lou să-l fi omorât pe Rory și să nu-și mai amintească. Fără să vrea.
— Nu. Lou e clar nevinovat.

— Rory era iubitul tău, spun eu curioasă, închizând carnetul. De ce ai atâta încredere în Lou, când toate probele arată că el e vinovat?
E ceva ce nu înțeleg. Mai degrabă reacțiile lui Alastair și Gideon mi se par normale. Nu vor să audă de Lou, poate doar să se asigure că putrezește în închisoare.
— Mor că trebuie să recunosc asta... dar aveau o legătură specială, spune ea încrucișându-și brațele la piept, peste cămașa Burberry. Alta decât sexuală, vreau să spun.
Ultima frază mă bagă în ceață. *Sexuală?*
— Poftim?
Skye mă privește ca și cum aș fi o idioată. Înțelegându-mi nedumerirea, râde ușor.
— Rory se culca cu Lou.
Mă uit șocată la ea. Nici măcar nu știu de ce mă miră așa de tare. La urma urmei, dacă stau să mă gândesc, are sens. Evident că aveau o legătură.
— Toată lumea știa, dar nimeni nu vorbea despre asta, continuă Skye, așezându-se picior peste picior. Era atât de evident, încât era umilitor pentru noi. Ca și cum nu făceau niciun efort să se ascundă. Lou măcar avea bunul-simț să pară stânjenit, dar lui Rory nu-i păsa deloc. Dimpotrivă... uneori aveam impresia că o făcea anume ca să mă rănească.
Nu m-ar mira. Credeam că cei doi erau uniți de răutatea lor, dar mă înșelam. Se pare că dinamica acestui duo era mai complexă decât credeam.
Inevitabil, încep să mă îndoiesc de aparențe. Dacă Rory o înșela pe Skye cu Lou... asta o face suspectă și pe ea. Are un mobil, cel mai rău dintre toate: gelozia.
În aceeași măsură ca Lou.
— Știu la ce te gândești, mă întrerupe Skye, sprijinindu-se cu spatele de șemineul de marmură. Dar m-am împăcat de mult cu ideea că mă înșală. N-aveam de ales, dacă voiam să-l țin lângă mine.
Nu mi-a plăcut niciodată de Skye, dar în clipa asta o compătimesc. Știu cum e să fii înșelată. Te simți murdară și trădată, umilită. Din fericire, eu nu eram îndrăgostită de Enzo, așa că inima mea a rămas neatinsă. Încrederea în mine însămi, în schimb...
— Așa că m-am prefăcut. Știam că e temporar, că în cele din urmă avea să treacă la altceva — așa făcea tot timpul, cu

orice. Rory se plictisea foarte repede.
Ghicesc imediat continuarea: Rory n-a trecut niciodată la altceva. Încă din liceu am văzut cum se uită la Lou. Nu știu cum de am ratat ce era evident.
Îl voia, îl voia atât de tare, încât simțea că moare.
Așa că, odată ce l-a avut, evident că nu i-a mai dat drumul. Dimpotrivă, s-a ținut de el până la capăt.
— Urma să ne logodim, reia Skye, suflându-și nasul și întorcând privirea ca să-și șteargă lacrimile. Era serioasă treaba. Lou nu era decât un amuzament și, sinceră să fiu, eram pregătită să accept.
Dau din cap simțind că-mi fierb creierii și o întreb dacă cei doi încă se culcau împreună în perioada aceea. Pare că se gândește și apoi ridică din umeri.
— Nu cred. Rory era mereu prost-dispus când eram doar noi doi. Lou stătea tot mai puțin cu noi. Mare parte din timp repeta la vioară.
Înțeleg. Cu siguranță s-a întâmplat ceva înainte de seara aceea, de ambele părți se adunaseră reproșuri și ranchiună. Poate că totul a izbucnit în acea noapte. Rory s-o fi despărțit de Lou? Poate că Lou credea că o să-l aleagă pe el, nu pe Skye, și n-a primit prea bine vestea.
O fi fost atât de sufocat de gelozie, încât să-l omoare pe Rory? Dacă el nu-l mai putea avea, atunci de ce să-l aibă altcineva?
Înțeleg de ce Lou a trecut sub tăcere detaliile astea.
Fac din el suspectul perfect.
Și totuși ceva nu se leagă.
— Nu-i porți pică lui Lou?
Mă privește fix și, preț de o clipă, mi-e greu să-mi dau seama ce simte.
După câteva secunde, înțeleg: pe chipul ei se citește resemnarea.
— Cum aș putea să-i port pică? La asta se pricepea Rory cel mai bine: să-i facă pe ceilalți să se îndrăgostească de el.
— Deci crezi că Lou îl iubea sincer?
— Da. De-asta probabil că a fost și mai violentă lovitura..., zâmbește ea trist. Pentru că Rory se pricepea de minune și să frângă inimi.

---

2 Citat din *Iulius Cezar*, de William Shakespeare. (*N.a.*)

În seara aceea

RORY

1:34 dimineața

Când aveam opt ani, mătușa mea mi-a dat în cărți și a văzut că o să mor din dragoste.

N-am fost de acord. Așa că m-am hotărât să nu iubesc pe nimeni.

La început, a fost simplu. Mi se părea că lumea e neinteresantă și lipsită de sens. Cei pe care-i întâlneam mă plictiseau, așa că am început să mă joc cu ei. Bineînțeles, nici măcar nu-și dădeau seama.

Am crezut că trebuie să fii tare prost ca să mori din dragoste. Iar eu eram în multe feluri, dar cu siguranță nu prost.

Apoi l-am întâlnit pe Lou. Lou și țigările lui nenorocite, Lou și gropițele lui hipnotizante, Lou și mâinile lui fără de care se pare că nu pot trăi...

Încă de mic îmi plăcea să-i placă de mine. Nu era prima dată când mi se întâmpla, dimpotrivă. Tuturor părea că le place de mine fără ca eu să mișc un deget. Dar cu Lou era diferit.

Nu aștepta nimic din partea mea.

Mă iubea din pur altruism.

Mi se părea un lucru frumos și ridicol în același timp. Era umilitor pentru el, flatant pentru mine. Așa că m-am prins în joc.

Cu trecerea timpului, m-am pomenit că-i răspund la priviri. Obiectiv vorbind, mi se părea frumos, dar era mai mult decât atât: voiam să-i aparțin, la fel cum el îmi aparținea mie.

Era ceva nou. M-am panicat. Dar până la urmă am cedat; în ciuda lui Skye, a părinților mei, a profeției.

Credeam că sunt deasupra acestor lucruri — deasupra a ceea ce oamenii numesc iubire —, nici măcar nu credeam că e posibil.

Și totuși.

Iată cum îl caut prin mulțimea de oameni veniți în mod special la ziua mea. Îi împing, enervat de muzica dată prea tare. Unde s-a dus? Urăsc să-l știu departe de mine. Poate că asta e prima mea greșeală: să cred că o să stea mereu lipit de mine.

De câteva săptămâni încoace, dinamica dintre noi s-a schimbat. Nu-mi place treaba asta. Simt că-l pierd și mor de nervi.
Îl zăresc în sfârșit, stă acolo nemișcat, fără să conștientizeze că sunt oameni în jurul lui. Se încruntă uitându-se pe telefon și vreau să aflu ce anume îi acaparează toată atenția. Urăsc când nu sunt eu cel care o face.
Mă apropii clătinându-mă, mă doare capul. N-ar fi trebuit să beau atât.
— Psst.
Lou ridică ochii spre mine în clipa în care-l apuc de încheietură și-l iau deoparte. Nu-i las timp să refuze invitația. Dau laoparte mulțimea ca să ajungem pe holul care duce la bibliotecă. E gol.
— Rory? zice Lou în întuneric. Ce...
Îl lipesc de perete, îi pun mâna pe șold și îl sărut încet. *La naiba, a trecut ceva timp.* A încremenit o clipă, surprins. La fel ca mine, prima dată când și-a lipit buzele de buzele mele în camera lui. Aveam optsprezece ani.
Chiar dacă știam că face asta ca să-mi distragă atenția de la *ea*, l-am lăsat bucuros și cu un sentiment de ușurare să-și facă de cap. Nu-mi păsa, atât timp cât îmi permitea să-l am. De atunci a fost doar al meu.
Dar, în seara asta, îmi pune o mână pe piept și mă îndepărtează cu grijă.
— Rory, stai! șoptește el.
Când deschid ochii, îi observ expresia plină de frustrare. Îmi sprijin fruntea de părul său buclat, îmbătat de apropierea lui. Îi ating nasul cu al meu, ca să încerc să-l îmblânzesc. Mi-e dor de el. Mi-e dor de corpul lui, de mirosul lui... Mi-e dor de perioada când nu avea ochi decât pentru mine.
Mi-e ciudă pe mine că l-am respins fiindcă mi-era frică.
Viața fără el e și mai înspăimântătoare. În rest, nu am pe nimeni. Nimeni care să iubească urâțenia din sufletul meu.
— Ți-am spus că trebuie să încetăm, îți amintești? spune Lou fără să se desprindă totuși de mine.
— Spui multe lucruri pe care nu le crezi. Îți schimbi mereu părerea, în cele din urmă.
Oftează, sprijinindu-și capul de perete. Refuză să mă privească. Sper că și lui îi e la fel de greu cum îmi e mie. Altfel, ar fi nedrept.

— Despre asta vorbesc: crezi că o să lie mereu cum vrei tu, dar te înșeli. Am obosit să-ți suport toanele, Rory...
Fir-ar să fie!
— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, șușotesc eu întruna iipindu-mi buzele de buzele lui întredeschise.
Îmi plimb gura pe bărbia lui proaspăt rasă, apoi pe gât. Îl sărut și tresare din nou, de plăcere de data asta, și zâmbesc când îi simt mâna în părul meu.
Știam că o să cedeze.
— M-am despărțit de Skye, șoptesc eu atingându-i pielea. Te vreau doar pe tine. *Ergo dum me diligis.*[3]
Se întinde sub atingerea mea, apoi mă trage de păr ca să mă privească mai bine. E prea multă suspiciune în ochii lui.
— Pe bune?
Nu mă crede. Începe să mă enerveze. În loc de răspuns, îl sărut din nou, mângâindu-i limba. Lou mă lasă să-mi fac de cap, chiar dacă încă îi simt ezitarea.
Îi explorez gura ca prima dată, cu un sentiment de exaltare și de urgență. Îl doresc atât de tare, încât mă doare inima.
— Suntem noi doi împotriva întregii lumi, mereu am fost, îi șoptesc mușcându-l de ureche. Idioții ăia nu ne ajung nici la degetul mic, Lou. Împreună am fi incredibili. Am putea să plecăm, să lăsăm totul în urmă, să cutreierâm lumea dintr-un hotel de lux într-altul. Azi am mânca la Ritz în Paris, iar mâine am face dragoste pe podeaua de la Four Seasons din Milano.
Deja ne văd acolo. Nu am fi decât eu și el, nimeni altcineva. Și atunci aș putea în sfârșit să-mi scot masca și să fiu cine sunt cu adevărat. Pentru că Lou e singurul care poate să mă iubească fără mască, e singurul capabil să mă accepte fără armurile mele.
— Spui prostii fiindcă ești beat..., spune Lou închizând ochii.
Îmi cobor mâna spre penisul lui în erecție, iar el geme. În clipa asta, puțin îmi pasă că suntem în public, într-o casă cu cincizeci de persoane. Sunt gata să-i alung pe toți instantaneu dacă trebuie.
Îi desfac fermoarul de la pantaloni ca să-l simt mai bine, sărutându-i zona netedă de sub bărbie, dar mă oprește.
Are obrajii roșii, de excitare sau furie, nu știu.
— Ți-am spus să încetezi, Rory. Respectă ce-ți spun.

— De ce?
Lou mă respinge, apoi își închide fermoarul strângând din dinți. În cincisprezece ani de când suntem prieteni, nu s-a enervat prea des pe mine. Rarele dăți când a ridicat vocea, am înțeles că mersesem prea departe.
Dar nu și în seara asta. Nu înțeleg de ce e nervos acum când îi vorbesc în sfârșit despre dragostea pe care i-o port.
Ce naiba mai vrea?
— Pentru că nu e prima oară când spui chestii de genul ăsta! urlă Lou enervat. Și, în mod bizar, se întâmplă mereu când încerc să mă distanțez. Adevărul e că nu mă iubești. Iubești doar ideea de a fi iubit. Așa că, imediat cum îți scap printre degete, te zbați să mă reții. Doar că nu sunt o nenorocită de jucărie, Rory.
Încremenesc, nu știu ce să spun. Vorbele lui mă rănesc și, pentru prima dată în viață, nu-mi vine replica perfectă. Sunt ciudat și egocentric, e adevărat, dar cu Lou e altceva.
Cum se poate să nu simtă? Ar trebui să vadă în ochii mei, la naiba! De ce se încăpățânează să mă rănească? Nu am impresia că eu aș fi personajul negativ în povestea asta, nu de data asta.
— Oricum, ai băut prea mult, iar eu la fel, reia Lou oftând. O să facem o prostie în starea asta. Unde e fratele tău când trebuie să aibă grijă de tine?
Râd forțat, din ce în ce mai uimit. *Ce nenorocit!* N-am nevoie de nimeni să-mi poarte de grijă, nu mai am cinci ani. Cu atât mai puțin de Alastair, care nu e în stare să aibă grijă nici de el.
— „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?“[4]
Îi zâmbesc ironic, dar nu înțelege referința. Sunt dezamăgit. Se pare că l-am supraestimat.
— Vorbim despre asta când suntem treji, OK? Abia mă țin pe picioare, trebuie să mă întind.
Nu înțelege ce încerc să-i spun? Cum poate să mă respingă așa, după ce i-am pus inima mea pe tavă? L-am ales pe *el*, dintre toți ceilalți. Asta nu valorează nimic pentru el?
Mă doare inima atât de tare, încât ar putea să explodeze în orice clipă. Să aibă dreptate mătușa mea? Pentru că, în clipa asta, am impresia că o să mor din dragoste.
Iată de ce nu voiam să-i cedez lui Lou. Pentru că știam că o să mă ducă la pierzanie.

— Nu înțelegi ce încerc să-ți spun...
— Am înțeles foarte bine, mă întrerupe el cu un aer obosit, iar vidul din privirea lui mă îngheață. Dar am trecut în sfârșit la altceva, așa că, dacă ai măcar o urmă de respect pentru mine, o să accepți.
Poftim? Îl privesc fără să mă mișc, înmărmurit, cu pumnii strânși. Simt un val de furie surdă care amenință să izbucnească în orice clipă.
— Te sfătuiesc să te împaci cu Skye, adaugă Lou mângâindu-mă afectuos pe obraz. Eu am pus ochii pe altcineva. Rămânem prieteni, OK?
Ceva se fisurează în mine. Rămân imobil, dar simt cum îmi tremură mâinile pe lângă corp. Mi-e frică de răsunetul vorbelor lui în mintea mea. Mi-e frică să nu mă ucidă pe loc.
Rămânem prieteni? Aud vorbele rostite de gura lui, dar nu au niciun sens. Nu înțeleg. În punctul ăsta, nu încearcă decât să mă termine.
Pentru că presupun că asta se întâmplă când te lași un pic dus de val; oamenii profită ca să te distrugă.
— Nu pot să cred că-mi faci asta..., râd eu nervos, trecându-mi mâna prin păr. După toți anii ăștia în care te-ai ținut peste tot după mine ca un cățel care dă din coadă, după toate zâmbetele schimbate în secret, *după ce m-ai implorat să nu te părăsesc în timp ce ți-o sugeam, fir-ar a dracului de treabă!* am început eu să urlu. Ce-i cu tine?
Nu voiam să țip, dar mi-am ieșit din fire, deși nu mi se prea întâmplă. Nu ridic niciodată vocea. Nu-mi pierd niciodată calmul, doar cei slabi de înger pățesc asta. Cu atât mai puțin nu reacționez așa cu Lou.
— Asta era înainte, șoptește el evitându-mi privirea.
Strâng așa tare din dinți, încât îmi pocnește maxilarul. Mă transform într-un monstru sinistru și urât.
Am chef să-i fac rău. Psihic, fizic, nu contează, vreau să sufere cum sufăr eu.
N-am fost niciodată respins. Toată lumea mă iubește, Lou, în primul rând. Sau cel puțin așa credeam. Refuz să cred că momentele noastre în doi s-au încheiat. Degetul lui care-mi mângâie șira spinării dimineața devreme, râsetele lui pe perna mea, șoaptele lui când e în mine...
Toate astea... n-au existat decât în capul meu?

Sau am mers prea departe? Am jucat, dar liindcă am fost prea încrezător, am pierdut. Nu, e imposibil, joacă la cacealma.
— Nu cred asta nicio secundă, spun eu cu un zâmbet insolent. Ești nebun după mine, Lou McAllister. Mereu o să fii. Te cunosc mai bine decât oricine, îți cunosc calitățile și cele mai rele defecte, și sunt singurul de pe planeta asta care ți le acceptă pe toate, care ți le iubește pe toate. Suntem făcuți unul pentru celălalt.
Se încruntă dând din cap și-i ghicesc pe chip mila, care-i deformează trăsăturile.
— Eu poate sunt făcut pentru tine... dar tu nu ești făcut pentru mine, Rory.
Spunând asta, mă ocolește și se duce la ceilalți. Rămân pe loc pentru multă vreme, tremurând din toate încheieturile. Ce s-a întâmplat mai exact? Tocmai am pierdut singurul lucru care contează în viața mea?
Eu am pus ochii pe altcineva. Refuz să cred. N-are cum să mă înlocuiască, nu așa repede, nu așa ușor. Doar dacă nu cumva... se gândește în continuare la *ea?*!
Ea, care îi captează privirea oriunde mergem.
Ea, care i-a inspirat poeme și partituri pe care le-am făcut bucăți când le-am găsit.
Ea, care îmi fură ce-mi aparține fără măcar să facă vreun efort.
Strâng pumnii și mă duc după el ca să-l implor, chiar dacă mă îmbolnăvesc când mă gândesc. Văd în ceață, văd negru, văd roșu. Nu-l văd decât pe Lou care iese pe ușile de sticlă clătinându-se.
Îl urmez în grădină, unde toată lumea petrece. Mă strigă unii, dar nu-mi aud decât bătăile inimii ca un ciocan care-mi lovește toracele.
Nu știu ce mă apucă. Mi-e așa de rău, încât mă sufoc și nu știu ce să fac ca să-mi revin.
Așa că fac prima chestie care-mi trece prin cap: îl împing. Alunecă pe marginea piscinei și cade în apă, stropind un grup de fete din apropiere. Era cât pe ce să se dea cu capul de beton. Încă puțin și-l omoram fără să vreau.
Mă întorc de unde am venit, sub privirile curioase ale mulțimii, gata să fug, când deodată aud un zgomot pe terasă.

— Care-i problema ta? urlă Lou împingându-mă și el.
Încă puțin și sunt gata să cad și eu. Pare furios, e ud leoarcă. Pe genele sale lungi sunt stropi de apă și asta-mi amintește de o zi de vară în care ne jucam cu furtunul în grădină.
Una dintre rarele zile în care pot spune sigur că am fost fericit.
Lou e prezent în fiecare dintre acele clipe prețioase.
Îi zâmbesc batjocoritor ca să-mi ascund lacrimile pe care mi le reține să nu curgă. Din păcate pentru el — sau pentru mine —, sunt atât de rănit, încât modul de supraviețuire se activează automat.
Când întregul sistem vrea să se apere, apelează la o singură metodă: atacul.
Mă apropii suficient cât să fiu sigur că doar Lou mă aude și-l apăs cu un deget pe piept:
— Cel mai rău e că mi-a fost milă de tine; credeam că fac o faptă bună oferindu-i puțină atenție băiețelului care nu e nici dorit, nici iubit de nimeni, prea laș ca să ia hotărâri de unul singur sau să aibă naibii măcar un gram nenorocit de personalitate.
Mă respinge violent, i se citește suferința pe trăsăturile schimonosite. Îmi vine să-i spun că și eu mă urăsc, poate mai mult decât el.
În schimb, adaug o ultimă minciună sfruntată:
— Ești la fel de găunos ca și ceilalți, Lou. O să ajungi ca tatăl tău: neputincios și prins într-o căsnicie, cu un puști ratat pe care-l disprețuiești și o curvă făr...
Nu apuc să-mi termin fraza. Lou îmi dă un pumn drept în față. Știam că urmează asta, dar recunosc că i-am subestimat forța. E ca și cum mi-ar fi crăpat capul în două. O clipă, văd stele, apoi mă clatin fără să mai văd nimic în jur.
Când îmi revine vederea, toată lumea e cu ochii la noi. Cu altă ocazie, aș fi râs pur și simplu. Urăsc violența, mereu mi s-a părut de o vulgaritate banală!
Prefer cuvintele care rănesc.
Dar, în seara asta, vreau să fac să-i dispară chipul pe care-l iubesc atât, dar care mă face să mă simt de rahat. Așa că mă apăr și-l lovesc și eu. Ne luptâm timp de câteva secunde, până când reușește să mă trântească pe spate. Nu am destulă forță ca să răstorn situația.

— Ce, o să mă omori liindcă am vorbit de mâmicuța ta adorată? spun eu râzând, cu gura plină de sânge, în timp ce mă apucă de guler. N-ai coaie să faci asta, Lou. Nu ești decât un laș și o știm amândoi. De-asta tatăl tău ar fi preferat să nu te naști niciodată.
În clipa aceea, izbucnește.
Deodată, mă strânge de gât și îi zâmbesc. O merit. Vreau să-mi facă rău, să mă pedepsească, apoi să mă ierte.
Pentru ultima oară.
Doar că mă apasă cu degetele din ce în ce mai tare pe trahee și deodată mi se face frică. Respirația lui care duhnește a alcool mi se răspândește prin păr și o sclipire nefamiliară strălucește în pupilele lui dilatate.
E drogat. Cum de nu mi-am dat seama mai devreme?
Încerc să-l împing, dar e prea puternic. Încep să nu mai am aer. Vreau să-i spun, dar nu reușesc să deschid gura ca să articulez cuvintefe. Enervarea lui se transformă în durere și mi se strânge inima când îi văd ochii plini de lacrimi.
Aproape că-mi vine să-l las să continue.
În cele din urmă, cineva îl prinde de braț și-l ridică de pe mine. Respir iar, rostogolindu-mă pe o parte. Tușesc încontinuu, ținând o mână pe gâtul care mă arde.
Fir-ar să fie! Chiar a încercat să mă omoare, nenorocitul!
Mă apucă râsul, mi se pare de necrezut, timp în care Gideon și Alastair il reține pe Lou. Îngrozit, își privește fix mâinile, care-i tremură, ca și cum își dă seama ce a făcut. Lacrimi tăcute îi curg pe obraz. E clar că este drogat.
La naiba, cine o fi îndrăznit să-i dea pastile, că-l omor acum!
— De ce mă privești așa? spun eu chinuindu-mă să mă ridic, conștient de privirile și de telefoanele ațintite asupra noastră. Lou, iubirea mea... Nu e prima dată când mă strângi de gât, nici prima dată când îmi place că faci asta.
Nici măcar nu mă aude. Văd în ochii lui că mă urăște la fel de mult pe cât regretă ce a făcut.
Și știu că nu ar trebui, dar mă reconfortează.
Lou McAllister poate să zică ce vrea, eu știu că încă mă iubește. Știu că n-o să fim împreună până la sfârșitul vieții, dar cred că mi-e de-ajuns.
Pentru că el a fost marea mea dragoste.
— Rory, frate drag, îmi spune Alastair. Ai face bine să te bagi în pat, să-ți revii un pic din beție...

— Te bucuri, nu-i așa? răspund eu dându-i mâna laoparte. Să mă vezi umilit în fața tuturor.
Se încruntă fără să înțeleagă, un pic rănit.
— Despre ce vorbești?
— Despre faptul că mă urăști, ca toți ceilalți de aici! mă răstesc întinzând brațul spre mulțimea stânjenită. Credeți că nu vă văd? Cum șușotiți pe la colțuri, așteptând să mă împiedic ca să mă călcați în picioare? Sunteți cu toții niște lași.
— Frate, e ziua ta, ar trebui să ne distrăm, spune Gideon, care nu-l mai ține de umăr pe Lou.
Ce ipocrit și ăsta! Niciodată nu mi-a plăcut de el. Scutur din cap în direcția lui, așa că îmi evită rușinat privirea.
— Nu mă provoca, Gideon! Nu ești decât un tâmpit dependent de sport și de cocaină.
— Rory... te rog, încetează...
Mă întorc spre Skye, iubita mea minunată, care pare bulversată să mă vadă așa. Întind brațele spre ea, cu un zâmbet fals pe buze.
— Ah, uite-o pe actrița mea preferată... care se preface că nu știe că mi-o trag cu prietenul meu cel mai bun când ea stă cu spatele. Hai să-i dăm un Oscar!
Skye se face palidă la față, umilită în fața tuturor. Expresia de pe chipurile lor arată o satisfacție așa de mare, încât nu mă mai pot opri. De prea mult timp țin totul pentru mine.
— E amuzant, strigați în gura mare că sunteți superiori, dar e fals. Vă folosiți cu toții de mine și aveți tupeul să vă plângeți când vă răspund cu aceeași monedă? Tu nu-mi vrei decât banii, tu să mi-o tragi, tu popularitatea mea, iar tu..., spun eu întorcându-mă spre fratele meu mai mic, care reușește totuși să-mi provoace milă. Tu nu vrei niciodată nimic. E cel mai trist, cred. Măcar ceilalți au personalitate.
Tace și ascultă, dar observ că se simte rănit. Am dat totul afară din mine și știu prea bine că o să mă blesteme cu toții în noaptea asta, fiecare la căldură în patul lui.
— De altfel, petrecerea s-a terminat! urlu ca să mă audă toți. Valea de-aici și să nu vă mai întoarceți! *Sic deinde, quicumque alius transiliet moenia mea!*[15]
Îl privesc fix pe Lou când spun asta, traversat de o ultimă speranță, dar pleacă. Mă uit după el cum se îndepărtează și,

după ce dispare, mă cuprinde o tristețe plină de regrete amare.
Nu mă pot abține să simt în inima mea că e ultima dată când îl văd.

---

3 „Cu condiția să mă iubești“, în latină. (*N.a.*)
4 Citat din Biblie, Geneza 4:9. (*N.a.*)
5 „Așa să piară oricine mi-ar mai trece vreodată pragul“, în latină. (*N.a.*)

6
LOU
Septembrie 2022

— O să pledezi vinovat.

E primul lucru pe care-l spune Camelia când se așază în fața mea. Nu e nicio surpriză, dar m-am trezit cu fața la cearșaf în dimineața asta. Am nevoie de nicotină, de cafea, de ceva ca să-mi calmez nervii.

— Ai o țigară?

Clipește.

— Nu fumez.

Îmi ascund dezamăgirea. Avocata mea și-a împletit părul azi, așa că-i cade într-o singură coadă pe umărul stâng. Și-a dat cu un ruj *burgundy*, care-i stă bine.

Ne uităm unul la celălalt câteva secunde. Nu bate niciodată în retragere.

— Credeam c-o să mă scoți de-aici.

— N-am menționat când.

Râd încet. *Bine jucat, O'Brien!*

Ce nu știe ea este că n-am avut niciodată de gând să ies de-aici. Nu din motivul ăsta am acceptat să mă apere. Ea este doar un ultim privilegiu pe care mi-l permit înainte de primirea sentinței.

— De ce ar trebui să fac asta dacă sunt nevinovat?

Camelia nu răspunde. Intuiesc că încă e furioasă. Ultima dată când ne-am văzut mi-a reproșat că i-am ascuns cearta dintre mine și Rory.

— O să fiu sinceră, continuă ea împreunându-și mâinile. Treaba nu stă prea bine. Totul arată că ești vinovat. Filmarea, mașina, pierderile tale de memorie, ca să nu mai vorbim de substanțele ilegale consumate în seara aceea...

— Dar nimeni nu m-a văzut comițând fapta.

— ADN-ul tău este pe arma crimei.

— Pentru că repet la vioara aia în fiecare zi de la Dumnezeu. Ar fi mai suspect dacă ADN-ul meu nu ar fi pe ea, nu?

Oftează, știe că am dreptate.

— Din păcate, nu am nimic care să-ți dovedească nevinovăția. Cred că vei avea mai multe șanse să ieși rapid de-aici dacă pledezi vinovat. Am negociat cu Charlotte și ți-am obținut o pedeapsă... mai blândă.

O privesc și abia-mi rețin râsul. Cred că nu mai poate de bucurie să-mi dea vestea bună!
— Care ar fi criteriile?
— O să jucăm cartea asta că ai luat droguri fără să știi... dar mai ales sub presiunea psihologică pe care o puneau pe tine Rory și apropiații lui.
Mă crispez instantaneu.
— Rory are un istoric de hărțuitor, continuă ea evitându-mi privirea. Psihologul lui spune că a reperat la el o eventuală tulburare de personalitate narcisistă, dacă nu chiar tendințe sociopate. Nu o să fie greu de demonstrat abuzul psihologic pe termen lung. La fel ca în cazurile de violență conjugală, la un moment dat victima răbufnește. Dacă putem dovedi că te amenința...
— E o glumă?
Strânge din dinți, dovadă că bănuia ce reacție o să am. Rory sociopat? Și mai ce?!
— E singura so...
— Nici nu-ncape discuție, i-o tai sec. Găsește altceva. E treaba ta, nu?
Camelia își păstrează calmul. N-am de gând să pledez vinovat pentru o crimă pe care n-am comis-o, chiar dacă o mică voce în capul meu îmi dă tărcoale noaptea și seamănă îndoiala.
Și dacă am făcut-o... dar nu-mi mai aduc aminte?
La urma urmei, nu eram în starea mea normală. Am observat asta după ce am încercat să-l strâng de gât pe Rory lângă pisicină. Ca și cum nu mai eram eu însumi. Am regretat că m-am lăsat dominat de emoții.
Chiar dacă s-a comportat ca un mare nenorocit în seara aia.
— Rory nu era nici pe departe perfect... dar nu m-a împins la gesturi extreme, continui eu cu o voce neutră. E mort. N-o să scuip pe mormântul lui asemenea minciuni.
Urmează o lungă tăcere. În cele din urmă, mă aprobă și schimbă subiectul:
— De ce v-ați certat în seara aceea?
Oftez lăsându-mă pe spate. Nu prea am chef să mă destăinui azi. E plictisitor.
— Ce-ai făcut aseară?
Camelia ridică din sprânceană, derutată de întrebarea mea.

— Vrei să spui, în alară de a râde machiavelic de soarta ta ascultând Imperial March, cu un pahar de vin roșu în mână? Nu-i treaba ta.
Zâmbesc pieziș.
— Îți răspund la o întrebare, îmi răspunzi și tu la una, vrei? Am poftă de joacă...
Se gândește câteva secunde. Știu că n-are niciun chef să-mi vorbească despre viața ei, dar curiozitatea e defectul ei cel mai mare... și aliatul meu cel mai bun.
— Am avut o întâlnire.
Interesant. Îmi ating gânditor buzele cu degetele. Mă întreb ce fel de bărbați — sau de femei — îi plac. Băieții buni și cuminți? Femeile fatale? Nu, imposibil.
Camelia e genul care visează la chestii obscure, în întunericul din camera ei, nu încape îndoială.
— Îi purtai pică lui Rory fiindcă te-a părăsit pentru Skye?
Deși sunt surprins, rămân neclintit. Deci știe despre mine și Rory. Nu e ceva ce încercam să ascund cu orice preț, nici ceva de care mi-e rușine.
Dar știu că nu e în avantajul meu în povestea asta. Mereu se dă mai întâi vina pe partener și amant.
— Eu l-am părăsit, răspund și adaug imediat: Cu ce ai fost îmbrăcată?
Mă aștept să mă trimită undeva, dar Camelia nu-și dezlipește ochii de la mine și răspunde:
— Cu o rochie kaki de mătase; scurtă, cu bretele subțiri... pantofi cu toc înalt. Erai îndrăgostit de el?
Drăguț.
— Da.
Răspunsul meu pare să o ia prin surprindere. Se înroșește un pic, ceea ce-mi place mai mult decât pot spune. O parte din mine și-ar dori să fie geloasă, dar știu că nici nu se pune problema. Am o vină de ispășit înainte să sper la așa ceva.
— L-ai lăsat sau ai lăsat-o să ți-o dea jos până la sfârșitul întâlnirii?
Vreau să văd cât de departe e în stare să mă lase să merg. Mă privește, tăcută, după care își pune picior peste picior. Privirea îmi coboară din reflex pe coapsele ei.
Poartă și azi o rochie și dres.
— Nu.
— De ce?

— E rândul meu să întreb, mă pune ea la punct, legănându-și stiloul între degete. Dacă-l iubeai, de ce ai încercat să-l sugrumi?
Ar trebui să-i spun? Presupun că da, din moment ce se ocupă de apărarea mea. Știu că n-o să mă ajute să-mi demonstrez nevinovăția, dar simt nevoia să vorbesc cu cineva despre asta. Să o zic cu voce tare.
Din seara aceea, ultimele noastre clipe împreună îmi revin încontinuu în minte. Vreau să scap de asta. Așa, poate o să doară mai puțin.
— Cu două luni înainte, mi-a spus că el și Skye urmează să se logodească. Ne-am certat și până la urmă m-am distanțat. Era drăguță legătura noastră... dar nu ar fi mers niciodată.
— Te-a enervat?
— Nu. Dar în seara zilei lui de naștere, a venit să-mi spună că mă alege pe mine, zic eu cu un zâmbet sarcastic. Și asta m-a enervat. Mi se acrise să se joace cu sentimentele mele, în funcție de toanele lui.
Mă întreabă ce am făcut. Amintirile mă copleșesc și încerc să alung senzația de groază.
— L-am respins, am spus eu dând din umăr. Voiam ca cercul ăsta vicios să se termine, așa că i-am spus că am trecut mai departe. Că nu-l mai iubesc.
Camelia nu reușește să-și ascundă mirarea. Aproape că aud multele întrebări care-i stau pe limbă, chiar dacă se abține.
— Știam că nu duce nicăieri. Rory era... prea toxic. Nu mă aștepta nimic sănătos în relația asta și nu voiam să se termine prost între noi.
Mai să izbucnesc în râs la gândul ăsta. În cele din urmă, e fix ce s-a întâmplat. Nostim mai e și mersul vieții.
— Nu era un tip normal.
Îmi ridic privirea spre ea. Are gura închisă, trăsăturile reci și ochii plini de amintiri dureroase.
— Nici tu, adaugă ea încet, provocându-mi un zâmbet trist.
— *Exigo a me non ut optimus par sim sed ut malis melior...*[6]
Rămânem amândoi tăcuți, într-o atmosferă stranie.
— Îmi ești datoare cu două răspunsuri.
Camelia îmi aruncă o privire enervată. Însă continuă jocul fără să se plângă. Îmi place.
— N-am mers mai departe fiindcă nu ne doream aceleași lucruri, recunoaște ea sprijinindu-și bărbia în podul palmei.

Inclin capul, abținându-mă să râd.
— Înțeleg. O ultimă întrebare: mă urăști?
— Poftim, n-am dat de înțeles destul de clar?
Nici măcar nu a stat pe gânduri, a răspuns ca din pușcă. Nu mă miră, mă așteptam. Are tot dreptul să mă urască, după tot ce am făcut. Din cauza mea, a devenit o paria.
Am răspândit o mulțime de zvonuri despre ea. Am respins-o de fiecare dată când îmi adresa vreo vorbă, spunându-i că nu mă interesează.
Pe scurt, am fost cea mai mare javră.
— Camelia...
Ridică din sprânceană fără să răspundă. Îmi iau un aer serios și mă aplec peste masă. Nu vreau ca agentul de pază de lângă ușă să ne audă, așa că șoptesc:
— Cărțile pe care ți le-a lăsat Rory... Răsfoiește-le!
E clar că nu se aștepta la asta, fiindcă se încruntă, nepricepând.
— De ce?
Nu pot să-i împărtășesc bănuielile mele, în primul rând fiindcă sunt bazate doar pe niște supoziții.
— Nu vreau să te jignesc, dar Rory nu prea te avea la inimă.
— Nici eu pe el.
— Atunci de ce să-ți fi dat ție cel mai prețios lucru pe care-l avea? insist în speranța că o să înțeleagă. N-are sens. Trebuie să fie ceva la mijloc... O explicație.
Cade pe gânduri și știu fără să trebuiască să continui că am punctat bine. Îl cunosc pe Rory ca pe propriile buzunare. Nu făcea nimic la întâmplare. Avea întotdeauna ceva în minte.
Și dacă temerile mele cele mai mari se dovedesc a fi adevărate... e mai grav decât credeam.
— E tot vreun joc de-ale voastre în care eu sunt victima? întreabă rece Camelia.
E tot un joc imaginat de Rory, de asta sunt sigur. Le adora. Ar fi refuzat să plece fără să fie stăpânul propriei morți. El dicta regulile. Noi nu eram decât niște pioni pe care-i manipula după bunul plac, ca la șah.
Nici măcar azi, când nu mai e aici, nu s-a schimbat nimic.
— N-ai fost niciodată o victimă, Camelia.
Nu în sensul în care crede ea. În ochii lui Rory, era o rivală, o amenințare... dar nu o victimă.
— Tot nu pricepi?

Mă privește încruntată. Cuvintele lui Rory îmi revin în minte și îmi încordez maxilarul.
„Și, în sfârșit, Camelia: știu că ai vrut mereu să fii una dintre noi, iată că ți s-a împlinit dorința. Bun-venit în joc, Sherlock!“
— Tu ești cheia, Camelia.
Sunt sigur de asta. E o nebunie să crezi că Rory și-a transformat propria moarte într-un joc, dar e explicația cea mai credibilă. Camelia trebuie să mă ajute să aflu totul.
— Rory a hotărât că, de data asta, tu o să fii una dintre jucătoare... Dacă nu chiar piesa principală.

---

6 „Vreau de la mine nu să fiu precum cel mai bun, ci mai bun decât cel rău.“ — Seneca. (*N.a.*)

7
CAMELIA
Septembrie 2022

— Ești agitată? Îți tremură coapsele.

E prima zi din procesul tău, ar trebui să fii și mai agitat decât mine!

Întorc capul spre Lou, așezat lângă mine în sala de tribunal. Pare liniștit, deși am observat că evită să se uite în stânga... unde sunt prietenii lui.

— Concentrează-te și nu te mai uita la coapsele mele, îi șoptesc eu în timp ce-mi ordonez hârtiile.

— Scuze, e prea tentant. Ai un costum nou? insistă el aruncând un ochi la bluza mea maro, băgată în pantalonii cu talie înaltă.

Ăsta-i mecanismul lui de apărare. De fiecare dată când e stresat sau nu e în apele lui, se folosește de scuza seducției. L-am înțeles în cele din urmă, așa că nu mă mai ofensez. Dimpotrivă, am ajuns să-i fac jocul, sperând că o să-l destabilizez la rândul meu.

— Taci până nu-ți închid eu gura! îi șoptesc printre dinți.

— Promisiuni, promisiuni...

Din fericire, suntem întrerupți de Charlotte, care se așază lângă mine.

Am pledat deja nevinovat, la cererea irevocabilă a lui Lou. I-am dat să-și citească de mai multe ori dosarul penal care conține toate informațiile pe care poliția și Înalta Curte le-au adunat împotriva lui.

L-am făcut să priceapă ce îl așteaptă, dar nu-i pasă.

Iată-ne în fața judecătorului. Atmosfera e atât de densă, încât ai putea s-o tai cu cuțitul. Simt privirea apăsătoare a lui Alastair ațintită asupra acuzatului de lângă mine.

Skye îmi face semn din cap de la distanță, e așezată între Alastair și Gideon. Nu suntem prietene.

— Nu uita, îi șoptesc la ureche lui Lou. Orice-ar fi, nu reacționa de capul tău. Dacă vrei să spui ceva, consultă-te cu mine mai întâi.

Îi întind un stilou și o foaie pe care să-mi scrie dacă simte nevoia. Nici măcar nu se uită la ele. *M-o fi auzit?*

N-am timp să-l întreb, apare judecătorul și trebuie să ne ridicăm. Stau dreaptă, pregătită să fac tot ce-mi stă în putință. Charlotte începe, îmbrăcată într-un costum alb

nou-nouț. Martori și apropiați de-ai lui Rory sunt chemați la bară ca să relateze faptele și să confirme că are un caracter bun.
Numai minciuni.
— Ați spune despre acuzat că e un bărbat violent? o întreabă pe Skye.
— Deloc, afirmă ea zâmbindu-i lui Lou. Ar fi incapabil de un astfel de lucru.
Lou nu-i răspunde la zâmbet. Adevărul e că nici măcar n-o privește. Pare dus pe gânduri.
— L-ați revăzut pe acuzat după acea dispută?
— La mult timp după aceea, răspunde Alastair cu o voce răgușită, ca și cum n-a vorbit de zile întregi. Nici pe Rory. Am dedus că se retrăseseră ca să se împace.
Notez totul pe o foaie de hârtie, în timp ce simt că-mi fierbe creierul.
— Existau dispute sau tensiuni în grupul vostru de prieteni?
— Nu chiar, spune Gideon ridicând din umeri. Ne mai luam unul de altul, ca toată lumea, dar nimic serios. Sunt sigur că a fost un accident.
Li se pune tuturor aceeași întrebare: „Aveați motive să-l urâți pe Rory?"
Toți dau din cap și răspund același lucru:
— Nu. Eram îndrăgostită de el... Urma să ne căsătorim.
— Nu. Era unul dintre prietenii mei cei mai buni și, de asemenea, asociatul meu. Îl respectam prea mult.
— Aveam conflicte, dar era fratele meu... singura persoană pe care am iubit-o cu adevărat.
Sunt interogați pe rând. Versiunile se repetă, cu câteva diferențe de detaliu. Lou rămâne neclintit pe toată durata ședinței. Când îl văd scriind ceva pe o foaie, mă gândesc imediat că are o idee, o obiecție, ceva.
Dar îl săgetez cu privirea când citesc ce a scris: *Am chef să fumez. Când se termină?*
Omul ăsta trebuie să fie dereglat rău, de nu ia situația în serios. În cele din urmă, acuzatul e chemat la bară ca să depună mărturie.
— Clientul meu are o reputație de tânăr fără probleme, tăcut și discret, afirmă Charlotte sus și tare, stând în picioare în fața juraților. Violonist talentat, singura lui crimă a fost să frecventeze un bărbat cunoscut pentru tendințele lui de

pervers narcisist. Faimoasa ceartă din seara crimei nu e o simplă ceartă, ci e rezultatul a mai mulți ani de tăcere și suferință.
Oh, nu! Îmi mușc obrazul de frustrare.
— Într-adevăr, clientul meu suporta presiunea constantă a abuzatorului său, continuă ea. Rory Cavendish era un tânăr inteligent care avea tendința să-i hărțuiască pe cei mai slabi, dar și pe prietenii săi.
Lou strânge pumnii și își dă ochii peste cap fără să spună nimic, cu un aer indiferent.
— Domnule McAllister, simțeați că ați ajuns la limită?
Lou se apropie de microfon, calm în aparență. Ochii lui aruncă flăcări.
— Nu. Rory nu era amabil decât cu o singură persoană, și anume cu mine.
Închid ochii enervată. Charlotte nu ar fi trebuit să insiste... Lou o să dezmintă sigur, fie și numai ca să ne pedepsească.
— În opinia dumneavoastră, aveați o relație sănătoasă cu victima?
— Nu sunt psiholog.
— Reformulez întrebarea: credeți că a profitat de sentimentele dumneavoastră amoroase ca să vă rănească? În seara aceea, ați cedat sub povara presiunii acumulate de ani...
— Care e legătura? strigă avocatul acuzării ridicându-se de pe scaun. Acuzatul a pledat deja nevinovat. Avocata lui vrea să dea totuși de înțeles că acuzatul e vinovat?
— Nu vorbesc despre crimă, ci despre cearta filmată cu puțin timp înainte. Evaluez starea psihologică a clientului meu în momentul în care...
— În mod evident, nu suferea niciun abuz psihologic. Spune chiar el.
Charlotte aprobă din cap, bâiguind cu ipocrizie un „Da, domnule judecător". Continuă să-l interogheze pe Lou în legătură cu petrecerea, insistând de data asta pe faptul că nicio probă nu îl incriminează cu totală certitudine.
Acuzarea nu-i lasă niciun răgaz lui Lou. E întrebat de ce a vrut să-l sugrume, de ce conducea mașina care a fost folosită în timpul crimei, de ce Rory l-a strigat de mai multe ori chiar înainte să moară...
Lou pare blazat. Ca și cum se plictisește.

Un medic legist face rezumatul raportului privind rănile de pe corpul lui Rory: o mulțime de traumatisme craniene într-un interval scurt de timp, urme de strangulare pe gât, mai multe hematoame pe corp și două coaste rupte. Suntem forțați să vedem fotografiile autopsiei — priveliște dificilă, de la care Lou se sustrage strângând din dinți.
Nici măcar eu, care-l uram pe omul ăla, n-am suportat să-i văd ochii închiși pentru totdeauna și fața desfigurată.
— În mod evident, victima a fost bătută cu sălbăticie până ce a sucombat din pricina rănilor, confirmă el. Observăm de asemenea că a fost călcată cu brutalitate de mașina acuzatului. A decedat la scurt timp, în urma unei hemoragii cerebrale provocate de numeroase comoții.
După câteva ore, în sfârșit se termină. Sala se golește treptat. Charlotte se apleacă spre noi ca să fie sigură că doar eu și Lou o auzim:
— Niciunul dintre ei nu vă crede!
Lou o privește fix fără să adauge nimic, părând să spună: „Așa, și?“ Doi agenți se apropie ca să-l ia de brațe, ducându-l cu ei. Simt o urmă de frustrare văzând că se lasă așa în voia lor.
Nu la asta mă gândisem eu. Credeam că o să facă totul ca să se apere. Că o să se bată cu toată forța.
De ce mă enervează atât de tare faptul că nu o face?
— Nu ți-e frică? întreb eu încet.
Vreau să-i fie frică. De ce nimic nu reușește să bage frica-n el, fir-ar să fie de treabă?! Care e slăbiciunea lui? În mintea lui o fi încetat să trăiască, odată cu Rory?
Lou nu răspunde. În schimb, se supune și insistă o ultimă dată:
— Scotocește în cărți, Camelia!

Evident, asta și fac.
De cum ajung acasă în acea seară, îmi prind părul în coc și mă apuc să răsfoiesc cărțile pe care le-am făcut teancuri, sprijinite de pereți. Îmi ia o oră. Rezultat: nimic. Nu știu ce se așteaptă Lou să găsesc, dar, în mod evident, l-a supraestimat pe Rory.
Mă așez, cu un pahar de cidru în față, simțind că-mi fierbe creierul.
„Tu ești cheia, Camelia.“

Cheia de la ce? Cheia unei comori... a unui secret? Și dacă se înșală? Din câte-mi dau seama, Rory își bate joc de noi pentru ultima oară, nimic mai mult.
„Bun-venit în joc, Sherlock!"
Sherlock. Mi-a spus așa fiindcă știa de pasiunea mea pentru anchete? E o simplă poreclă... sau un indiciu? Cu el, habar n-am.
Scot scrisoarea din geantă și o citesc pentru a douăsprezecea oară. Nici măcar nu știu ce caut.
Când e vorba despre o crimă, nu strică să explici ce fel de om era victima. E absolut necesar. Personalitatea victimei e cauza directă în multe crime...
Și, după cum știi, eram un mare nemernic.
Cuvintele astea îmi sună cunoscut. Sunt convinsă că le-am mai auzit deja undeva, dar unde? Și cine le-a rostit?
Sau poate... poate că doar le-am *citit*, nu auzit! Îmi repet iar și iar citatul, simțind că-mi ia foc capul. Sigur e dintr-un thriller sau un roman polițist pe care-l am, dar care?
Mary Higgins Clark? Arthur Conan Doyle? Patricia Highsmith?
Răsfoiesc cărțile una câte una, într-o frenezie care-mi face inima să bată mai tare. Apoi îmi aduc aminte că suntem în secolul XXI și că există Google. Așa că mă reped spre laptop și scriu citatul în bara de căutări.
— Bineînțeles! strig blestemându-mă că am putut să uit așa ceva. Scumpule Hercule Poirot, iartă-mi memoria care mai deraiază...
Regina Agatha Christie a scris asta în *Petrecerea de Halloween*. Mă uit iar printre cărți, de data asta în căutarea acestui volum. Îl găsesc între două opere de Oscar Wilde, este vechi și prăfuit.
Mă așez pe podea și-l răsfoiesc în viteză, surescitată de adrenalină.
Nimic.
Niciun cuvânt, niciun semn de carte, niciun post-it. N-am mai trăit niciodată o asemenea dezamăgire.
— E o glumă?
Mi-am pierdut mințile? Poate a citat-o pur și simplu pe Agatha Christie ca să se dea mare, nu ca să lase vreun indiciu. Mă gândesc prea departe.

Însă refuz s-o las baltă, așa că mă apuc să recitesc cartea. La urma urmei, ce am de pierdut? Poate că e vreun mesaj secret ascuns în poveste... Sau e posibil ca din scrisorile noastre combinate să rezulte un singur indiciu.
Am nevoie să știu ce spun ceilalți. Îmi promit să-l întreb pe Lou data viitoare când ne vedem, apoi îi trimit un mesaj lui Skye.

Te-ar deranja să-mi arăți ce ți-a scris Rory în scrisoare?

De ce?

De curiozitate.

Presupun că se gândește, fiindcă îmi răspunde abia după zece minute. Îmi trimite o poză cu scrisoarea, care conține... o enigmă.
„Nu poți nici să mă vezi, nici să mă pipăi, nici să mă auzi, iar cu atât mai puțin să mă combați. Îți sunt de fiecare dată fatal. Cine sunt?“
Ciudat! Mă așteptam la niște cuvinte de adio, poate chiar niște scuze sau chiar reproșuri. Dar se pare că Lou are dreptate: Rory continuă să se joace, chiar și din lumea de dincolo. Și ne ia și pe noi cu el, ca pe niște marionete.

Ai găsit răspunsul?

Nu, și nu intenționez să-l caut.

Înțeleg, deși anchetatoarea din mine refuză să renunțe. E prea stimulant ca să nu faci nimic.
Așa că, în orele următoare, stau și citesc la lumina veiozei și a unui muc de lumânare. Afară plouă torențial, dar mă liniștește.
Adorm spre trei dimineața, legănată de zgomotul crengilor care-mi bat în geam.

Două zile mai târziu, mă aflu la coadă la Starbucks când primesc un telefon de la Charlotte.
— Avem o problemă, spune ea direct. Trebuie să vii.
— Chiar acum? spun eu în timp ce-mi iau paharul de Iced Latte, pregătită să mă duc la facultate în ciuda vremii mohorâte și a oboselii. De ce, unde ești?
— La spital.
Încremenesc, panicată. Mă pregătesc s-o întreb dacă e bine, îngrijorată ca bebelușul ei să nu fi pățit ceva, dar mi-o ia înainte cu o voce fermă:

— Lou a lost adus aici de urgență în timpul nopții. Un deținut a încercat să-l omoare.

8
LOU
Septembrie 2022

Doare groaznic când ești înjunghiat.
De data asta, nenorocitul de Stewart nu a ratat lovitura. Slavă cerului, n-a apucat să-mi reteze degetul mic, așa cum a promis; țin totuși un pic la el. Oamenii lui m-au luat prin surprindere la dușuri — foarte rafinat — ca să-i permită să mă lovească în burtă.
Nici măcar nu cunosc motivul acestui atac-surpriză. Am fost totuși cuminte săptămâna asta. Kenny avea dreptate, ar fi trebuit să mă apropii de gașca cretinilor.
Un gardian m-a găsit zăcând pe jos, cu o mână pe rană, în pielea goală, apa de la duș înroșindu-se. Mai mulți tipi au trecut pe lângă mine oftând, apoi au sărit peste mine ca și cum nici nu eram acolo.
Presupun că sunt obișnuiți cu asta.
Mi-am pierdut cunoștința în ambulanță, aveam mâinile legate de targă și chiar am crezut că e sfârșitul. Că o să mor fără să-mi fi cerut iertare și fără să-mi fi spălat păcatele.
— Pe o scară de la zero la zece, cât de tare te doare? mă întreabă infirmiera, stând în picioare lângă patul meu.
Încă sunt puțin ametit de morfină, dar mi-e mai bine. Sunt în viață.
Deși mă simt ușurat, nu vreau să mă întorc la închisoare, nu încă. Mi-e prea frică de ce mă așteaptă, recunosc. Nu mă simt în stare.
— Nouă, mint eu, făcând o grimasă care nu reușește să o convingă.
— E o rană superficială. O să-ți revii, spune ea ieșind din salon, cu un aer blazat.
Camera e păzită de doi polițiști înarmați care trebuie să aibă grijă să nu fug. Oricum, nu văd unde aș putea să mă duc, având în vedere că sunt prins cu cătușe de pat și am o gaură în corp.
Oftez și închid ochii, cu fața întoarsă spre tavan. N-aș fi crezut vreodată că să ajung la spital e un lux... Dar îmi face tare bine să rămân singur într-o încăpere mare, întins pe un pat confortabil.
Mi-e dor de camera și de hainele mele.

Mă întreb dacă părinții mei au fost informați despre atac. Pun pariu că tata nu dă doi bani pe asta. O să-i pară rău să afle că Stewart nu m-a terminat, sunt sigur. Poate că el l-o fi plătit, cine știe?
„Ești prea dur cu bătrânul tău tată", spunea mereu Rory. Pentru el era ușor. Tatăl meu îl prefera pe el. Toată lumea îl prefera pe Rory, oricum. Nu mă afecta, nu cu adevărat. Dar aș înțelege dacă m-ar urî că l-am omorât pe fiul pe care i-ar fi plăcut să-l aibă în locul meu.
Aud deodată un bocănit în ușă. Închid ochii și mă prefac că dorm chiar înainte ca ușa să se deschidă. N-am chef să văd pe nimeni.
Aștept câteva secunde bune, sperând că el sau ea o să plece. O prezență insistentă se face resimțită la capul meu. O căldură familiară, o respirație lentă deasupra obrajilor mei... Asta nu-i infirmiera.
Deodată, simt niște degete reci care mă apasă pe frunte, apoi pe pleoapele închise. E o atingere necunoscută și totuși o recunosc ca și cum s-ar fi imprimat deja de o mie de ori pe pielea mea. Parfumul ei delicios îmi gâdilă nările și e de ajuns ca să-mi dovedească faptul că am dreptate.
A venit.
Cu mâna dreaptă îi ating încheietura, în timp ce zăresc privirea surprinsă a Cameliei.
— Ce faci aici? șoptesc eu.
Am prins-o în flagrant delict. La ce se gândea în timp ce-mi contempla chipul frumos? Mor de curiozitate s-o întreb, dar știu că s-ar închide în sine. Camelia urăște să fie confruntată cu propriile slăbiciuni.
— Charlotte m-a sunat și...
— Îți făceai griji pentru mine? mă interesez eu zâmbind.
Simt cum ia naștere în mine o fărâmă de speranță, dar Camelia o ucide din față cu o remarcă cinică. Îi dau drumul la încheietură dezamăgit.
— Am venit mai degrabă să mă asigur că nu au ratat lovitura.
— Ascunde-ți dezamăgirea!
— Ești o investiție pentru mine, îmi explică ea. Evident că nu vreau să mori. Dacă cineva are dreptul să te omoare, eu sunt aceea. Nimeni altcineva.

Dacă ar auzi-o cineva, ar crede că glumește, dar eu o cunosc îndeajuns acum încât să știu că vorbește foarte serios. Încă nu pricep de ce vrea atât de mult să-i aparțin...
Dar sunt gata să-i permit orice.
Camelia ia taburetul de lângă mine ca să se așeze pe el și să trimită un mesaj de pe telefon, probabil lui Charlotte. A trecut și ea mai devreme pe la mine, dar nu a stat mult. Nu prea-i place de mine, cred.
— Bun. Ce s-a întâmplat? întreabă plictisită Camelia.
— O dată răspund eu, o dată tu, vrei?
Oftează adânc, cu o mână la tâmplă, și mă abțin să râd. Îmi place s-o tachinez... fie și numai ca să-i văd mutrița bosumflată.
— M-au atacat în timp ce făceam duș, ca niște sălbatici. Am zăcut mult pe jos până să mă găsească, gol pușcă... A fost umilitor.
— Se pare că nu destul, dacă încă mai ai puterea să glumești.
Dacă crede că e lucrul cel mai umilitor care mi s-a întâmplat în viața mea, nu-l cunoaște pe taică-meu.
— N-ar trebui să fii la cursuri? o iau și eu la întrebări, analizându-i ținuta din cap până în picioare.
E îmbrăcată mai puțin convențional, foarte diferit de obișnuitele costume și de pantofii cu toc înalt. Fusta dreaptă cu pătrățele și puloverul fără mâneci, peste cămașă, îmi amintesc de perioada liceului. Pare o „elevă vintage".
— Încetează!
Ridic din sprânceană, cu un aer întrebător.
— Încetează să te comporți ca și cum am fi prieteni! îmi cere ea fără echivoc.
Într-adevăr, nu suntem prieteni, n-am fost niciodată. Nici măcar când a făcut parte din gașca noastră, timp de aproape o lună. Nici măcar atunci când îi zâmbeam din celălalt capăt al bibliotecii. Nici măcar când mă surprindea repetând la vioară dimineața devreme, cu o expresie hipnotică pe chipul său...
Cu atât mai puțin când împărțeam același manual de literatură la curs, cotul ei atingându-l pe al meu.
Pur și simplu fiindcă n-am vrut niciodată să fiu doar un prieten pentru ea.
— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Am chiulit, recunoaște Camelia lăsându-și deoparte telefonul. Ce le-ai făcut de i-ai provocat?
O privesc cu gura întredeschisă, însă se mulțumește să ridice din sprânceană cu un aer complice, ca și cum ar spune: „Scuipă tot!"
— Îți amintesc că ei m-au atacat. Mi se pare mie sau învinuiești victima?
Îmi aruncă o privire implacabilă, semn că vorbele mele n-au niciun efect.
— Te cunosc: ai darul de a-i enerva pe mulți, inclusiv pe mine. Probabil, ei sunt victimele în povestea asta.
Pufnesc în râs lăsându-mi capul din nou pe pernă. Asta chiar e bună! Și totuși nu se înșală pe de-a-ntregul. Nu sunt o victimă, în nicio poveste, de altfel. Nu-i port pică fiindcă n-are niciun strop de empatie în ceea ce mă privește.
Viața mea e predestinată eșecului. Tatăl meu are dreptate, nu trebuia să vin pe lume. Le dau viața peste cap tuturor celor din jurul meu și niciodată în vreun mod pozitiv.
Ce e-n neregulă cu mine?
— Serios acum... Ești în pericol acolo? Dacă da, Charlotte poate să ceară să fii transferat.
— În pericol? Sunt înconjurat zi și noapte de criminali, Camelia. Fii mai precisă!
— Las-o baltă! În orice caz, sper că doare rău, spune ea ridicându-se să plece.
Mă lasă deja în voia sorții?
— Scuze că te dezamăgesc, n-o să ai ocazia azi să mă vezi implorând și plângând ca un bebeluș.
Cu un elastic prins între buzele roz, scutură din cap prinzându-și părul într-o coadă lungă. Observ că a uitat o șuviță pe gât, la spate. Vreau să întind mâna spre ea, însă cătușele nu-mi permit să ajung.
— Poate că așa o să înveți să stai la locul tău.
— Nu am de gând să mă întorc acolo, Camelia.
Un polițist își face apariția, învârtind niște chei pe deget. E clar că se află aici ca să se asigure că ea e în regulă sau ca s-o escorteze.
— N-ai de ales, îmi spune ea, punându-și geanta pe umăr ca să plece.
Deodată, îmi îngheață sângele-n vine.
Sigur o să mă urască până la sfârșitul zilelor noastre.

Nu-mi acord prea mult timp de reflecție și, până nu mă răzgândesc, iau o hotărâre. Mă uit la Camelia și, cu inima bubuindu-mi în piept și cu pumnii strânși, șoptesc:
— Îmi pare foarte rău.
Nu are timp să reacționeze. În secunda următoare, cu mâna liberă o iau de gât și o trag brutal spre mine. O amenință cu un bisturiu pe care-l țin în mâna încătușată, cu lama îndreptată spre gâtul ei.
— Dacă faci o singură mișcare, îi tai gâtul.
O simt cum tremură. Vârful bisturiului pe piele o obligă să rămână nemișcată. Am reușit să subtilizez lnstrumentul în noaptea asta, cu toată panica din jur, când încercau să estimeze gravitatea rănii mele. Nu eram sigur că o să am ocazia să-l folosesc, dar Camelia a venit ca un înger căzut din cer.
Polițistul rămâne încremenit, cu o mână suspendată deasupra armei sale. Nu e nevoie să-i spun să tacă, știe foarte bine ce o să fac dacă deschide gura ca să-și alerteze colegii.
— Scoate-mi cătușele! În liniște.
— O să regreți dacă faci asta, spune el pe un ton amenințător.
Îi zâmbesc ordonându-i să se grăbească. Nu am niciun plan, pur și simplu improvizez. Știu ce risc dacă sunt prins în timp ce evadez, dar dacă mă întorc la închisoare...
Risc să-mi pierd viața.
Credeam că asta vreau, dar nu e așa. Nu sunt destul de curajos ca să vreau să mor. Sunt un nenorocit care vrea să supraviețuiască, mai mult decât orice. Și degeaba-mi promite Camelia că o să-mi redea libertatea, nu o cred.
Polițistul face un pas înspre noi, dar îl opresc imediat. Nu sunt așa de idiot cum crede.
— Rămâi pe loc! Aruncă-mi cheile!
Strânge din dinți și execută ordinul. Îi fac semn Cameliei să-mi scoată cătușele.
— Nu face nicio prostie și-atunci totul o să fie bine, în regulă? îi șoptesc la ureche.
Știu că-i e frică, chiar dacă nu lasă deloc să se vadă.
— Du-te dracului! murmură printre dinți.
Se supune, e nevoită să încerce de două ori din cauză că-i tremură mâinile. Oftez ușurat simțind cum cătușele cad pe

pat. Profit ca să-mi scot perfuzia și mă ridic cu greu.
Mă strâmb de durere când simt cusăturile încă recente pe burtă. Continui s-o țin prizonieră pe Camelia cu un braț, cu spatele lipit de mine.
Nu am nimic pe sub cămașa de spital și nu-i în avantajul meu.
— Pune-ți cătușele! îi cer polițistului. Ah, și dă-mi arma ta! Am nevoie de ea.
— Poftim? se enervează el.
— Ți-aș fi cerut pantalonii, dar sunt în criză de timp. Grăbește-te!
Apăs pe lama bisturiului ca să priceapă că vorbesc serios. O picătură de sânge se prelinge pe gâtul Cameliei și asta îl face să se supună.
Îmi pare rău imediat, dar scuzele îmi pier pe limbă.
— Nu vă faceți griji, domnișoară, o liniștește el dându-mi arma. N-o să vi se întâmple nimic. Totul o să fie bine, OK?
Mă apucă râsul întorcând capul spre Camelia. Respirația mea îi mângâie obrazul în timp ce-i șoptesc:
— Auzi, crede că ești o domnișorică aflată în primejdie. Înduioșător!
Dac-ar ști! Nu sunt sigur că are nevoie să fie salvată. În inima mea sper totuși că știe că n-am de gând sub nicio formă să o rănesc.
Tipul își pune cătușele la mâini, în timp ce eu mă îndrept spre ușă. De data asta, Camelia are un pistol lipit de tâmplă. Mă urmează fără să se agite, respiră sacadat și ține ochii închiși.
Îmi dau seama, prea târziu, că o să aibă un atac de panică. *La naiba!*
— Respiră, îi spun eu încet, apăsându-i pieptul ca să o liniștesc. Respiră puternic, ca să-mi împingi palma. Inspiră... expiră... O să fie bine.
— O să plătești scump pentru asta, McAllister, spune ea încercând să se calmeze. Ai face bine să te ascunzi... fiindcă, dacă pun mâna pe tine, te omor.
Îmi place când îi vorbește direct inimii mele. Zâmbesc cu buzele lipite de obrazul ei și îi întind degetul mic.
— Promiți?
Nu mă bagă-n seamă. Doar adrenalina îmi dă curajul să deschid ușa. Polițistul care a rămas de pază încremenește

când se întoarce și ne vede.
— Nu mișca! îi ordon eu, cu degetul pe trăgaci. Lasă jos arma și stația radio... încet.
Oftează și se supune zărindu-i fața Cameliei. Eu n-o văd, dar pot să-mi imaginez expresia ei îngrozită. *Sper că nu plânge.*
În cele din urmă, mă bucur că stă cu spatele la mine.
Îi ordon să ia pistolul, apoi să strivească stația radio cu călcâiul. Se supune. Am noroc că sunt pe un hol interzis publicului din cauza statutului meu de deținut.
Nu mai e nimeni altcineva pentru moment, dar n-are cum să dureze prea mult. În orice secundă poate să apară vreun medic.
— Ce ziceți să ne jucăm de-a v-ați ascunselea? Intră în sală și numără până la două sute! Dacă prind pe vreunul că iese mai devreme, îl omor fără nicio ezitare.
Tipul mormăie niște insulte, dar îi fac semn să se supună fără niciun alt comentariu. Închid cu cheia în urma lui, chiar dacă asta n-o să-i oprească decât o clipă.
În același timp, eu și Camelia mergem amândoi cu spatele. Mă calcă pe picioare.
— Știi cumva unde e ieșirea?
— N-o să ajungi în veci la ieșire, tâmpitule!
— Nu ne subestima, Camelia. Facem echipă frumoasă, tu și cu mine.
Îi iau arma și o arunc într-un cărucior plin cu rufe. Una singură îmi ajunge.
— Vino! îi spun și o iau de mână.
Ascund pistolul în haina Cameliei, care stă lipită de mine, și grăbim pasul. Sunt dezgolit la spate, mi se văd fesele, dar nu e nimeni atent la noi. *Pentru moment.*
— Mă scuzați, aveți nevoie de ajutor?
Mă întorc și văd un medic agitat, care se uită îngrijorat la noi. *Fir-ar să fie!* Mă pregătesc să-i răspund, dar Camelia mi-o ia înainte, cu o voce surprinzător de calmă:
— E fratele meu. Îl scot la aer.
— Ar trebui să chemați infirmiera sau măcar să-l așezați într-un cărucior... Uitați!
La fix, aproape de recepția de pe etaj e un cărucior. Mă așez, acoperindu-mi genunchii cu pătura de lână care se afla pe el, și-i mulțumesc.

N-am nicio clipă de pierdut. Dintr-un minut în altul, polițiștii o să spargă ușa de la salon și o să dea alarma.
— Îmi puteți spune cum vă numiți? O să..., zice medicul, dar e întrerupt de stația care-i sună. Rahat! Trebuie să plec, dar stați aici, vă trimit pe cineva!
Cum să nu! Nici n-a trecut bine colțul că imediat Camelia îmi împinge în grabă căruțul spre lift.
Mi-au transpirat mâinile sub pătură, strânse pe armă. Când ajungem la parter, e atât de multă lume, că nimeni nu e atent la noi. Observ o dubă de poliție parcată în fața intrării pricipale și trei bărbați care se hlizesc, la o țigară.
— La naiba, fir-ar! înjură Camelia, totuși nu se oprește.
— O să fie bine. Mergi înainte, nu te opri!
Nu sunt sigur că e adevărat. E de-ajuns să-i părem suspecți unuia dintre ei și s-a terminat. N-am chef să trebuiască să scot pistolul...
Nu mă simt în stare să omor pe cineva, nici măcar să trag în aer. Dacă sunt prins, știu că o să pierd.
Ieșim spre grădina exterioară în același timp cu o familie. Inima îmi bubuie în piept. Polițiștii nu ne aruncă nici măcar o privire, enervați de mama care-și ceartă băiatul și-l bate la fund.
Mai sunt doar câțiva metri.
Aud deodată un țipăt departe, în spatele nostru.
— Fugi! mă îndeamnă Camelia fără niciun fel de menajamente.
Ridic ochii spre ea și îi urmăresc privirea, ațintită undeva în spate. Unul dintre polițiștii pe care i-am lăsat sus fuge pe holul spitalului, urlând la colegii lui că am evadat.
Mă ridic în grabă, aruncând pătura pe jos. Am câteva minute bune avans.
— Nu uita să mă urăști, OK? spun eu sărutând-o în fugă pe obraz, lucru pentru care o să mă deteste mai târziu.
O las pe trotuar și o iau la fugă...
... rugându-mă să nu fiu împușcat în spate.

9
CAMELIA
Septembrie 2022

Lou e de acum un ucigaș fugar.

Încă nu-mi vine să cred că a făcut asta — *și că eu l-am ajutat!* Nu știu dacă să-l blestem că m-a folosit drept ostatică sau să-l admir pentru imprudența de care a dat dovadă. Pentru prima dată, n-a fost laș, dimpotrivă.

Cred că-l respect un pic mai mult pentru asta.

— Habar n-am unde s-a dus! le-am repetat anchetatorilor în timp ce o infirmieră îmi curăța rana de la gât.

Chiar am crezut că o să-l prindă. Era singur, rănit, fără niciun mijloc de deplasare... Cum a reușit să le scape așa ușor? E un miracol.

— Dacă vă contactează, sunați-ne imediat!

Le-am promis, fără să cred cu adevărat ce spun, apoi m-am dus acasă și am anunțat-o pe Charlotte. Nu am povestit nimănui altcuiva ce s-a întâmplat, nici măcar tatălui meu sau prietenelor mele. Părinții mei au venit la mine la apartament ca să se asigure că sunt bine, pentru că erau foarte îngrijorați. De atunci, primesc câte un mesaj de la tata în fiecare dimineață.

Au trecut două zile.

Poliția e pe toate fronturile. Oriunde ar fi Lou, sper, pentru binele lui, că are de gând să stea ascuns acolo.

Azi mă întorc acasă după o zi lungă de cursuri. Mă așez pe un scaun în autobuz și reiau *Petrecerea de Halloween*, pe care am lăsat-o deoparte după tot ce s-a întâmplat în ultima vreme. Am ajuns deja la jumătate, însă nu mi-a sărit încă nimic în ochi.

E pierdere de timp. Casc și mai dau o pagină și brusc... încremenesc. Privirea-mi cade pe o literă încercuită cu stiloul, un M mare.

Ce...

Mă uit rapid pe ambele pagini și bătâile inimii mi se accelerează când observ că și alte litere sunt marcate cu stiloul.

E subtil, prea subtil ca să observ doar răsfoind cartea. Îmi scot în grabă telefonul din geantă și scriu literele una după alta:

M, O, N, U, M, E, N, T, U, L, D, U, G, A, L, D, S, T, E, W, A, R, T.
Oh, la naiba! Nu-mi ia mult ca să-mi dau seama despre ce loc e vorba: Monumentul Dugald Stewart, adică monumentul dedicat filosofului cu același nume, de aici din Edinburgh, situat pe Calton Hill.
Lou avea dreptate! Chiar există indicii pe care Rory le-a lăsat... *pentru mine.* E vorba despre o vânătoare de enigme. O anchetă al cărei narator și instigator e chiar el. Să mă duc chiar acum? Sângele îmi pulsează și mai repede în vene datorită acestei descoperiri, însă, din păcate, autobuzul pleacă din stație.
Așa că mă hotărăsc să mă duc a doua zi, pe lumină. Nu-mi place să mă plimb pe străzile din Edinburgh după apusul soarelui, chiar dacă de obicei pe Cockburn Street e mereu lume.
Mai ales un potențial criminal în libertate... mă gândesc cu ironie în timp ce învârt cheia în ușă. Mi-am uitat umbrela dimineață, așa că din păr se scurg pe podea picături de apă.
E întuneric beznă în apartament, singura lumină vine de la lămpile stradale.
Îmi scot cizmele și le arunc pe jos cu zgomot surd. Sunt epuizată. Am o mansardă spațioasă, cu o bucătărie deschisă bine dotată. Deschid frigiderul ca să iau ceva de băut când, deodată, am o presimțire rea.
Rămân pe loc, nemișcată. Ceva nu e în regulă. Inima începe să-mi bată și mai tare, dar mă stăpânesc.
E cineva în apartament.
Nu am niciun motiv rațional să cred asta, dar sunt absolut convinsă în sinea mea că așa este. Simt o privire apăsătoare pe omoplați. Închid frigiderul și mă apropii de chiuvetă, unde încă sunt tacâmurile murdare de ieri.
Telefonul mobil e pe fundul genții. E imposibil să reușesc să sun pe cineva înainte ca intrusul să sară pe mine. Nu îndrăznesc să mă întorc, speriată de ce o să văd.
Brusc, ridic ochii și observ o umbră pe peretele din fața mea. Tremur, în timp ce umbra se apropie periculos de spatele meu.
Prima dată, din reflex, mă gândesc să înșfac un cuțit din chiuvetă, iar apoi să strig după ajutor.

Din păcate, nu am timp decât să înșfac cuțitul. Nici nu apuc bine să-l iau, că o mână îmi acoperă gura ca să nu țip.
Simt un braț în jurul pieptului, strângându-mă, și, pentru o clipă, cred că *literalmente* o să mor de frică. Însă instinctul meu de supraviețuire e mai puternic decât mine și, într-o microsecundă, țin vârful ascuțit al cuțitului la gâtul agresorului.
Îl imobilizez imediat. Niciunul dintre noi nu mișcă. Nu aud decât respirația noastră sacadată în liniștea din micul meu apartament. Tremur atât de tare, că mi-e rușine.
— N-o să-ți fac rău, Camelia.
Slavă Domnului!
E ciudat, dar mă simt ușurată că e el. Însă nu durează decât o secundă, fiindcă îmi amintesc subit că încă e acuzat de crimă.
Cum o fi reușit Lou McAllister să intre aici prin efracție? Iată-l deci la mine în apartament, fără cătușe și fără niciun gardian care să ne supravegheze... Liber să facă ce vrea cu mine.
Rămân nemișcată, cu gura astupată de palma lui caldă, semn că mă așteaptă de ceva timp. Îi simt răsuflarea pe obraz și își desprinde ușor mâna ca să pot respira. *Ce-ar fi să-l mușc până-mi dă drumul?*
Mă gândesc la lama cuțitului care îl apasă pe mărul lui Adam și aproape că-mi vine să râd. Fiecare la rândul lui.
— Dă-mi drumul până nu te sfâșii, spun eu încet, deși sunt îngrozită.
E un pariu ca la poker. S-ar putea să aibă o armă la el.
— Mi se pare mie sau raporturile de putere te excită? îmi șoptește el la tâmplă.
— Nu face greșeala să crezi că nu sunt în stare, Lou!
— Crede-mă, știu!
În mod bizar, n-am impresia că i-ar fi frică. Totuși își retrage mâna și-mi dă drumul, în cele din urmă. Aștept să se îndepărteze suficient ca să mă întorc cu fața și să îndrept cuțitul spre el.
Inima îmi tresare în piept când îl văd, trădător nenorocit! Nu-l recunosc imediat, din cauza șepcii negre care-i ascunde părul.
A reușit să găsească haine ca să se schimbe, poartă niște pantaloni bej și un pulover bleumarin. E palid la față, dar

pare în formă. Ridică mâinile amuzat, ca să mă liniștesc.
Nu-i las timp să deschidă gura.
Fără să mă pot stăpâni, îi trag un pumn, plină de furie, drept în nas. Lou înjură de durere, ducându-și mâna la față. Măcar i-a dispărut zâmbetul ăla tâmpit!
— Ți-am spus să nu te întorci! zbier eu masându-mi pumnul, căci mă doare.
— OK... am meritat asta! recunoaște el și se ridică.
Are nasul roșu, dar nu sângerează. Îmi pare rău că nu l-am lovit mai tare. Am simțit o satisfacție mai mare decât aș fi crezut.
— Pot să mă așez la celălalt capăt al camerei, dacă asta te liniștește, continuă el. Am nevoie de toți dinții.
— Poți de asemenea să pleci și să nu te mai strecori în locuința asta fără permisiunea mea, i-o întorc eu fără să las garda jos.
Pentru a nu știu câta oară, zâmbește din colțul gurii, dar ochii lui nu sunt veseli deloc. Îmi închipui că e obosit. Probabil că n-a dormit prea mult în ultimele două zile.
De altfel, unde a stat nopțile?
— Încă mă crezi vinovat.
Se uită prin apartament, ca și cum n-a avut timp să-l vadă înainte de a ajunge eu, apoi se așază la fereastră. Dă laoparte perdeaua albă ca să arunce un ochi în stradă, pe furiș.
Încă e întuneric beznă. Arunc un ochi la geanta mea aruncată pe jos, unde am telefonul.
— Cred în dovezi.
— Uneori, dovezile nu spun adevărul. Uneori, sunt fabricate.
— Așa e. Dar spun întotdeauna o poveste.
Iar mie îmi spun să nu am încredere în el.
Vreau să-l întreb ce caută aici, dar abia îndrăznesc să clipesc. Încă țin ferm cuțitul în mână, în poziție de apărare. Ar fi trebuit să bănuiesc că o să se întoarcă să mă vadă... Am fost imprudentă.
— Ce vrei? Ai spus c-o să mă lași în pace.
— Am mințit. Îmi pare rău.
Strâng enervată din dinți. Nu-i pare rău deloc. Am făcut o greșeală enormă lăsându-l să se folosească de mine. Nu mi-am îndeplinit datoria de avocată și promisiunea făcută Cameliei de la șaptesprezece ani.

— Toată lumea te caută. Ar fi trebuit să ieși din țară cât mai repede...
— Nu pot. În caz că nu ți-ai dat seama, toată țara mă caută. Ai răsfoit cărțile?
Mă surprinde și nu știu imediat ce să răspund. Privirea lui Lou se concentrează la cărțile lui Rory sprijinite de perete.
— Da. N-am găsit nimic.
Evident, e o minciună.
— E imposibil. Trebuie să fie ceva.
— Și dacă te înșeli?
Se uită la mine încruntându-se.
— Nu mă înșel, insistă hotârât Lou. Ai citit și tu testamentul, știi la fel de bine ca mine; Rory bănuia că cineva o să-l omoare. Cu siguranță se simțea amenințat și voia să descoperi asta.
— N-are sens. Dacă bănuia că cineva încearcă să-l omoare, de ce nu s-a dus la poliție, ca orice persoană normală la cap?
Lou nu știe ce să răspundă. Știe că teoria asta nu ține. Totuși... *Fir-ar să fie!* Și eu cred că, pe undeva, așa stau lucrurile. Fiindcă chiar e ceva suspect: motivul pentru care m-a menționat în testament.
— Nu știu... dar sunt sigur că am dreptate, șoptește el, ca și cum ar vorbi cu el însuși. Presimt asta din toată inima. Scrisoarea mea e goală, or, el n-ar fi plecat fără să-mi lase ceva, orice.
Ah... Înțeleg mai bine. Lou e într-o stare de negare. Refuză posibilitatea ca Rory să fi murit fără să-i lase nimic.
Încă îl iubește?
~~Posibilitatea asta mă enervează.~~
— Nu înțeleg ce găsiți la el cu toții.
Lou se uită în gol, s-a așezat pe unul dintre fotolii și murmură aproape neauzit:
— M-a salvat.
Nu îndrăznesc să-i cer mai multe explicații, de frică să nu creadă că mă interesez de el. Încerc doar să înțeleg. Rory era cel mai tare manipulator și un hărțuitor de primă mână. Ce-i de iubit la el?
De ce pe mine nu m-a iubit niciodată nimeni așa?
Rămânem tăcuți câteva secunde bune, nu se aude decât vântul de toamnă care bate cu putere deasupra acoperișului.
— De ce-ai venit aici, Lou?

Întrebarea mea răsună ca o șoaptă obosită, dar știu că mă aude. Știe ce-l întreb.
Îl văd cum râde trist, apoi ridică din umeri.
— Nu aveam unde să mă duc.
Savurez confesiunea lui, simțind o căldură necunoscută care-mi cuprinde pieptul. Ne urăm, totuși la mine dă fuga să se ascundă. Asta mă face mai fericită decât aș fi crezut.
E la mâna mea.
Ce să fac acum? Să-l dau afară? Să iau telefonul și să-l denunț la poliție? *Să-l ascund?* Mai bine mor.
~~Chiar dacă îmi place că nu are pe nimeni altcineva în afară de mine cui să-i ceară ajutor.~~
Văd în asta o oportunitate, un pic nebunească, bineînțeles, să am ce vreau. Să-mi satisfac nevoia de răzbunare. Mereu am vrut să-l învinge pe Lou, poate ca să mă conving că nu sunt slabă, sau pur și simplu de ciudă. Cât m-a umilit!
E rândul meu.
— Ce vrei? îl întreb încrucișându-mi brațele la piept.
— Nimic. Ai dreptate, a fost o greșeală să vin aici. Plec.
Nu, nu încă! Îmi trebuie o scuză ca să-l conving să rămână, orice.
Face așa cum spune și se ridică, tresărind de durere. Privirea îmi coboară instinctiv în locul în care e rănit, în zona abdomenului. Are puloverul murdar de o pată închisă la culoare.
— Ești rănit.
— Nu mai spune, Camelia, răspunde el îndreptându-se spre ușă.
Mă duc exasperată spre el. Când mă apropii destul, îi ridic puloverul ca să-i verific rana. Bandajul e plin de sânge.
— Ți s-au rupt copcile.
Se uită și el surprins, ca și cum n-ar fi simțit, apoi își trage puloverul în jos ca să-l las în pace.
— O să supraviețuiesc.
Nu stau pe gânduri. Îl oblig să se așeze pe un scaun. Îl las acolo ceva timp cât mă duc să-mi caut trusa medicală în baie.
— Dezbracă-te! îi ordon.
Ridică din sprânceană într-un fel care mă face să roșesc.
— E momentul ăla în care plâng ca un bebeluș?
Doamne, cât de enervant e!

Își dă jos șapca și-și trage puloverul pe cap. Are părul ușor zburlit. E la bustul gol, iar pielea de pe abdomen e acoperită de o peliculă fină de transpirație și de sânge.
Mă prefac că nu observ, dar, nimic de zis, Lou e frumos. Are o frumusețe zdrobitoare și războinică moștenită de la zeii mânioși, fiii lui Ares și ai Afroditei. Îl urăsc și mai mult pentru ceea ce stârnește în mine pielea lui dezgolită și fermă. Ar trebui să-l las să moară, mai ales după tot ce mi-a făcut la spital. În schimb, îi pun mâna pe frunte să mă asigur că nu are febră.
— Nu ești obligată să faci asta, spune el ridicându-și privirea.
Trebuie, ca să fii la mila mea.
— Nu-ți face idei greșite! N-o fac din bunătate, îi trântesc sec. Îmi place să știu că-mi ești dator.
Aprind în sfârșit lumina și mă așez în fața lui, cu genunchii lipiți, între picioarele lui depărtate. Se uită la mine fix, cu o expresie neutră pe chip.
Îi tai bandajul ca să-l scot de tot, abținându-mă să fac vreo grimasă când văd în ce stare e rana. Chiar nu e o priveliște frumoasă. Probabil că doare îngrozitor, dar recunosc că suportă bine durerea.
Curăț rana cu o mănușă umezită, încet, apoi o dezinfectez cu clorhexidină. Strânge din dinți, dar nu se plânge.
— Nu e așa grav pe cât credeam, îl asigur în timp ce iau un ac. Două copci s-au desprins, trebuie să refac cusătura.
Se uită ciudat la mine, deodată pare suspicios.
— Ai mai făcut asta înainte?
Dau din umăr și pregătesc firul de ață fără să-i spun că mama e infirmieră.
— N-are cum să fie prea diferit de cusutul unei haine.
Nu prea pare în apele lui, dar îi dau de înțeles că poate la fel de bine să plece și să-și verse sângele pe trotuar. Dezinfectez acul și mă apropii de abdomenul lui, concentrată.
— Care e cartea ta preferată? mă întreabă brusc.
Nu știu dacă are nevoie să-și distragă atenția sau dacă e doar curios, dar intru în joc. Urăsc momentele de tăcere, oricum. Am mereu impresia că trebuie să găsesc ceva de zis, altfel interlocutorului meu o să i se pară că sunt plictisitoare.
— O dată răspund eu, o dată tu, ești de acord?

Știu că zâmbește, chiar dacă nu-l văd. Și eu vreau să allu mai multe despre el și despre micul lui grup de hărțuitori.
Așa, o să-i descopăr călcâiul lui Ahile.
— *Și din zece n-a mai rămas niciunul,* de Agatha Christie, spun eu după ceva timp de gândire, chiar dacă există riscul ca mâine răspunsul să fie diferit.
Îi străpung pielea, ceea ce-l obligă să stea nemișcat.
— Dumnezeule! Recunoaște, îți face o plăcere sadică...
Mă amuz și zâmbesc fără să vreau. Nu se înșală.
— Îi consideri pe Rory, Skye, Alastair și Gideon prietenii tăi cei mai buni?
E ceva ce m-am întrebat deseori. Păreau uniți mai demult, o sectă din care nimeni altcineva n-ar fi putut face parte. Erau nedezlipiți, chiar îți inspira groază chestia asta.
— Presupun că da, spune după ce s-a gândit puțin. Nu-mi place de ei neapărat, dar sunt singurele persoane cărora mă pot destăinui.
— Și totuși la mine ai venit să cauți un refugiu.
Ridic privirea spre el, dându-mi seama că deja se uită la mine.
— Și ai încredere în ei? Toți?
Pauză.
— Nu.
Eram sigură. Am un sentiment de satisfacție și nu spun nimic, concentrându-mă din nou la ce am de făcut. Dacă nici măcar Lou nu are încredere în singurele persoane cu care stă zi de zi, asta spune tot.
Toți ar fi în stare să se trădeze unul pe celălalt dacă ar avea ceva de câștigat. Și asta face toată situația cât se poate de complexă.
— E rândul meu. Ce crezi despre mine?
Mă opresc o clipă, ezit. Nu știu ce anume declanșează momentul ăsta de conștientizare, dar brusc e evident. Pur și simplu pentru că Lou nu mi-a pus nici măcar o singură întrebare în legătură cu ancheta.
Despre cazul în care e acuzat de crimă.
De la început, o face pe relaxatul și îmi pune întrebări mai degrabă personale decât de natură profesională. Credeam că vrea să mă enerveze, dar încep să înțeleg...
— N-ai avut niciodată de gând să câștigi procesul ăsta.

De data asta nu e o întrebare. Îl aud cum respiră încet deasupra creștetului meu.
— N-ai crezut niciodată că o să reușesc să te scot de-acolo.
— Nu.
Știa de la început că e condamnat, asta explică și acțiunea lui improvizată de a evada. Era singura lui speranță.
Cumva, mă enervează. În primul rând, pentru egoul meu, fiindcă n-a crezut în mine și în capacitățile mele. În al doilea rând, fiindcă m-a făcut să-mi pierd timpul.
— De ce?
— Voiam să te mai văd o dată.
Mă opresc brusc din ce fac. Mă surprinde, dar mă ascund cât pot de bine, deși e dificil. Nu mă așteptam deloc la asta.
Ridic privirea spre el, sunt neagră de supărare. Iar își bate joc de mine? E posibil, dar... Privirea lui pare sinceră. Nu vreau să întreb. Nu vreau să știu.
— Cred că ești genul care ia viața ca pe-un joc, spun eu sec străpungându-i și mai rău epiderma. Ești un clișeu ambulant. Băiatul de bani gata ignorat care se plictisește și simte că există doar dacă-i strivește pe ceilalți. Te-am disprețuit de prima dată.
De data asta, Lou mă ascultă cu toată seriozitatea de care e în stare. Privirea i se întunecă într-un mod periculos, dar nu spune nimic. Așadar, continui să-mi bat joc de el:
— Tatăl tău nu te-a felicitat niciodată pentru operele tale din plastilină? Mama ta nu ți-a cumpărat o a doua mașină sport când ai făcut optsprezece ani? Ghici ce: nu-mi pasă. Ești laș, arogant și egoist, Lou McAllister. Nu pot să te văd în ochi, iar zâmbetul tău îmi provoacă gesturi violente.
E totul adevărat. Chiar dacă, acum cinci ani, era cât pe ce să cedez. Fiindcă, în ciuda a tot, Lou are ceva magnetic. A reușit să mă atragă cum îi atrăgea Rory pe toți ceilalți. Știam deja că n-am ce căuta cu un asemenea băiat, dar nu-mi păsa. Mă intriga. Mă fascina.
Nu e genul de băiat pe care l-aș fi prezentat părinților mei, iar asta-mi plăcea. Viața mea era prea fadă, prea plată, prea liniștită... prea previzibilă.
Voiam să mă facă să simt fiori pe șira spinării. Să mă îndemne să fumez, să-mi spună să mă furișez afară noaptea târziu, să-și strecoare mâna pe sub fusta mea în timpul cursului de literatură.

Nu mai simțisem asta înainte.
~~Să vreau ceva cu atâta putere.~~
Credeam că am fugit departe de fanteziile astea deplasate și rușinoase, dar mă înșelam. Au dispărut doar cât timp a dispărut și Lou, rămânând latente. Acum, că a revenit în viața mea... iar îmi trec prin cap asemenea gânduri.
Ce e-n neregulă cu mine?
— Gata, spun eu în timp ce-i pun comprese sterile pe rană.
Mă ridic și mă duc să mă spăl pe mâini la chiuvetă, evitând privirea intensă care îmi urmărește fiecare mișcare. Lou se îmbracă în liniște și pun pariu că regretă că a pus întrebarea aceea. Credeam că o să se enerveze, dar tot nu spune nimic.
— Acum, pleacă!
Lou mă privește strângând din dinți și fără să clipească.
Fiindcă pot, îi întorc spatele și mă comport ca și cum ar fi plecat deja; ca și cum n-ar exista. Îmi pun lucrurile la locul lor și aprind televizorul fără să-i dau atenție, deși inima îmi bubuie în piept.
Abia câteva minute mai târziu, când mă apuc să fac ceva de mâncare, observ că sunt singură în apartament.
A plecat.
Simt o ușurare atât de mare, încât mă ghemuiesc și îmi ascund capul între mâini, tremurând.
Totul e bine. Sunt teafără. S-a terminat.
Mă ridic în cele din urmă, apoi dau o tură prin apartament ca să mă asigur că sunt într-adevăr singură. Când termin de verificat, încui toate ușile și ferestrele și trag draperiile.
Știu deja că n-o să închid un ochi.
Când mă întorc în salon, mă opresc brusc fiindcă zăresc ceva ce n-am văzut înainte.
Lou a lăsat un bilețel pe masă... pe care e scris în grabă un număr de telefon.

10
LOU
Septembrie 2022

Este șase dimineața și soarele răsare deasupra orașului. M-am ascuns pe Calton Hill după un tufiș, stau sprijinit cu coatele pe genunchi și privesc spectacolul. Aerul e umed și tăcut în orașul ăsta cu arhitectura lui lugubră. E frig, dar îmi place adierea vântului pe obraji.

A plouat toată noaptea. Îmi place mirosul de ploaie și pământ reavăn. Am senzația că respir mai bine.

A fost o idee tâmpită să vin aici, mai ales că poliția e pe urmele mele. Dar nu știam unde altundeva să mă adăpostesc...

E locul ideal ca să meditez, în special datorită panoramei care mi se întinde în fața ochilor. Rory era singurul care știa unde să mă găsească ori de câte ori nu-mi era bine. Venea și el să mi se alăture după ce apunea soarele, când turiștii terminau de făcut poze și se întorceau la hotel.

— Nu înțeleg de ce nu-ți place să citești, spunea el zâmbind, luându-mă de umeri. Ai toate trăsăturile eroului tragic creat de Homer.

Mă lua peste picior... dar, în scurt timp, acest loc a devenit numai al nostru.

Îmi scot din buzunar noul telefon, un iPhone vechi de-ale lui Rory pe care l-am găsit în camera lui, unde domnea haosul. A trebuit să cumpăr un nou SIM, dar chiar dacă poliția n-are cum să-mi urmărească convorbirile, mă stresez cu fiecare minut ce trece.

Dacă îi ascultă telefonul Cameliei? Imposibil! Nu e suspectă, ci doar avocata mea.

Niciun apel, niciun mesaj. Nu mă așteptam la nimic, așa că nu sunt dezamăgit. Speram la mai mult din partea unei anchetatoare în devenire, care își dorește să mă distrugă cu orice preț, asta-i tot.

Fără antecedentele astea între noi, oare situația ar fi fost diferită? Fără ea, nu știu de unde să încep. Nici măcar nu pot s-o contactez pe Skye, nici pe băieți, mi-e frică să nu fie supravegheați de poliție.

M-ar denunța sigur cu prima ocazie.

Am stat ascuns mai multe zile, terifiat de gândul că voi li prins dacă fac vreo mișcare. Când n-am mai avut de ales, mi-am luat inima în dinți și am făcut rost de haine din vestiarul sălii de sport unde se antrenează tatăl meu.
Știam că nu m-ar aștepta nimeni acolo.
Am o idee unde să mă ascund după asta, dar e foarte riscant...
— Ăăă, mă urmărești sau ce?
Aproape că leșin de frică.
Din fericire, e Camelia. Pare că a rămas fără suflu după ce a urcat până aici, îmbrăcată într-o pereche de colanți și un pulover *oversized* crem. Pare că e mai ușor de abordat așa, mai puțin intimidantă.
— De ce ești peste tot unde mă duc? se enervează prăbușindu-se pe iarbă lângă mine. Dacă aveai impresia că stai bine ascuns după tufișul ăsta, ești un criminal fugar foarte neinspirat.
Zâmbesc, cu toate că sunt surprins să o văd aici. Credeam că ieri-seară a fost ultima noastră întâlnire. Zici că destinul vrea să ne apropie. Sau Rory.
— Se pare că voiam să fiu găsit.
De tine, în special.
Mai mult mă amuză, chiar dacă ultimele ei cuvinte mi-au lăsat un gust amar. Nu pot totuși să-i port pică... Avea dreptate, de asta a durut așa de tare.
— De când a început totul, tu ești cea care revine mereu la mine, nu invers. Ți-era deja dor de mine? întreb zâmbind și sprijinindu-mi delicat bărbia în palmă.
— Pe Rory vin să-l văd, nu pe tine.
Clipesc, nu sunt sigur că am auzit bine. Camelia ezită îndelung, frământându-se în sinea ei, și, în cele din urmă, scotocește în buzunar. Iau confuz bucata de hârtie pe care mi-o întinde.
— Am mințit ieri... Am găsit un mesaj codificat într-una dintre cărțile lui Rory, spune ea privind drept în față. El m-a adus aici.
Despăturesc foaia, simțind cum adrenalina îmi explodează în vene. E un șir de litere care formează mai multe cuvinte... un loc. Acesta.
Deci aveam dreptate! Nu sunt nebun, Rory ne-a lăsat ceva, ne-a lăsat ceva ascuns aici, evident că este ascuns aici. Era

locul *nostru.*
— Cu siguranță, a ascuns ceva aici, zic eu ridicându-mă în grabă.
Încep să mă plimb în jurul monumentului, iar Camelia mă urmează fără să protesteze. Scanez fiecare detaliu din jur, dar nimic.
Ce-ar putea fi? Plăcuța... un obiect ascuns în iarbă... poate chiar în interiorul coloanelor? *Trebuie să verific!*
Prea târziu, o văd deja pe Camelia cum sare gardul și se cațără pe monument ca un ninja. Ca și cum mi-ar fi citit gândurile.
— Oh!
Mi se taie respirația când o văd cum înconjoară cilindrul și ridică brațul. De-acolo, dintre micile trepte, scoate o bucată de hârtie suficient de mică încât să treacă neobservată de la distanță, ferită de intemperii.
Mă apropii ca să o ajut să iasă, prinzând-o de șolduri. Cade lângă mine, gâfâind. Sunt foarte aproape de ea când deschide biletul, ridicându-l ca să-l citească.
— Fir-ar! înjură ea și inima începe să-mi bată cu putere.
E el! *E Rory!*
Mă bucur că nu eu țin foaia de hârtie, fiindcă, pe lângă corp, mâinile îmi tremură. Aveam dreptate... Rory chiar a lăsat o urmă.
Și pe măsură ce scanez rândurile pe care le-a scris pentru noi, entuziasmul meu se transformă în dezamăgire, apoi în furie.

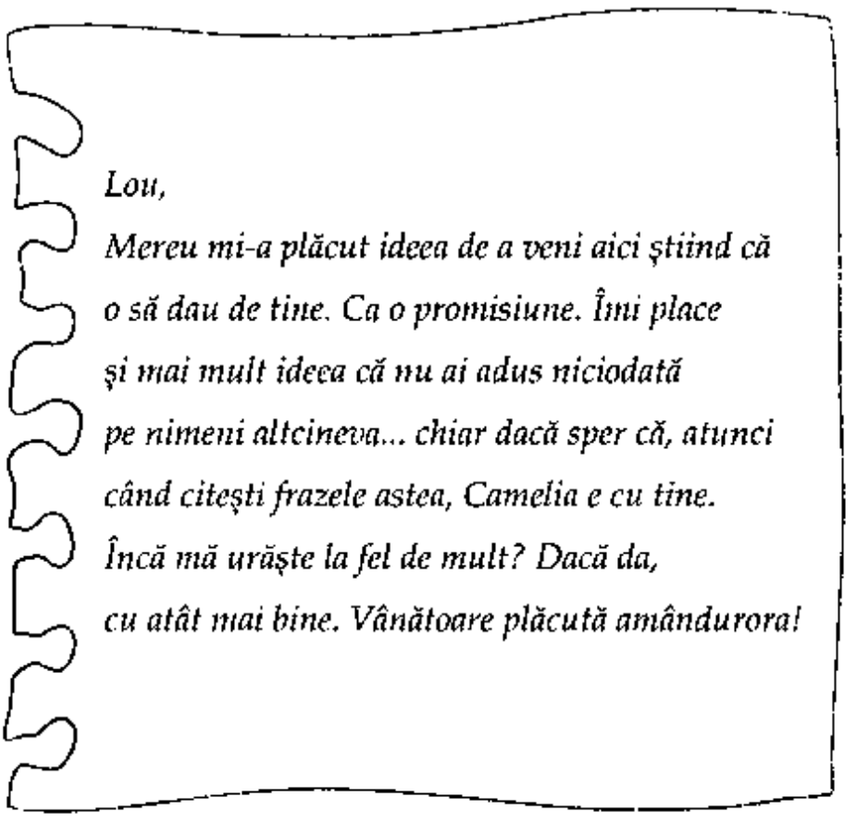
Lou,
Mereu mi-a plăcut ideea de a veni aici știind că
o să dau de tine. Ca o promisiune. Îmi place
și mai mult ideea că nu ai adus niciodată
pe nimeni altcineva... chiar dacă sper că, atunci
când citești frazele astea, Camelia e cu tine.
Încă mă urăște la fel de mult? Dacă da,
cu atât mai bine. Vânătoare plăcută amândurora!

Deci știa.

Rory bănuia că ucigașul sau ucigașa lui o să treacă la fapte. Și, în loc să vorbească cu cineva, în loc să-mi spună mie, s-a pus pe inventat o *nenorocită* de anchetă *post-mortem!*

Nu mă pot abține și încep să râd. Din ce în ce mai tare. Îl urăsc atât de mult în momentul ăsta!

Camelia mă privește fără să spună nimic, părând îngrijorată.

— „Vânătoare plăcută"... Ce vrea să spună?

Îi zâmbesc, chiar dacă nu reflectă absolut deloc ceea ce simt.

— Înseamnă că știa cine e ucigașul și că voia să-l descoperim și noi.

Camelia recitește biletul, din nou și din nou, și tresare îngrozită.

— Numai Rory putea să organizeze un adevărat Cluedo.

Sunt furios. Atât de nervos, că abia mă abțin să plec fără să spun nimic și să las în urmă toată povestea asta. Cum a putut? Nu sunt una dintre marionetele lui, n-am fost niciodată! *Nu eu.*

— Care-i continuarea? se întreabă Camelia. Nu văd niciun indiciu în scrisoarea lui.

Nu răspund nimic, privesc pierdut peisajul. Nu știu și nu sunt sigur că vreau să aflu. Am obosit să joc jocurile ciudate ale lui Rory.

— „Monumentul Dugald Stewart a fost realizat de arhitectul scoțian William Henry Playfair", citește Camelia privind concentrată ecranul telefonului.

— Ce laci?
— Mă uit pe Wikipedia, evident, răspunde de parc-aș fi idiot. E prima chestie pe care se presupune că trebuie s-o facem, nu?
Recunosc că nu m-am gândit. Nu văd ce-am putea afla util de pe Wikipedia.
— „Creația lui Playfair e inspirată de monumentul din Atena, Grecia, construit de Lisicrate, un mecena al artelor"... blabla, continuă ea derulând în jos. „Acest exemplu de arhitectură din Grecia antică a fost readus în atenție de lucrarea însoțită de ilustrații a lui James Stuart Atenianul și Nicholas Revett, *Antichitățile din Atena,* publicată în 1762."
Bingo!
Mă apropii de ea, nereușind să-mi înfrânez curiozitatea. Într-adevăr, e singura referință literară care se face. Îl cunosc pe Rory îndeajuns de bine ca să știu că ar găsi orice scuză ca să raporteze totul la cărți.
Imediat află că o copie e disponibilă pentru a fi consultată... la biblioteca Universității din Edinburgh.
— Acolo e următorul nostru indiciu, afirmă Camelia, cu o scânteie în privire. Sunt sigură.
— Se găsește de cumpărat și pe internet, știi?
— Da, dar Rory n-ar fi lăsat indiciul în fiecare exemplar distribuit de Amazon, deșteptule!
Sunt un pic sceptic, dar Camelia se uită așa urât la mine, încât sunt redus la tăcere. Presupun că ea e experta.
— Următorul „nostru" indiciu? repet îndesându-mi mâinile înghețate în buzunare. Asta înseamnă că te-ai răzgândit?
Camelia pare gânditoare, privind în depărtare. În cele din urmă, se așază în fața mea și-mi întinde mâna în semn de armistițiu.
— Accept să te ajut la realizarea anchetei.
Scot un chicotit, rezistând tentației de a-i spune că nu sunt idiot. Poate să înceteze s-o mai facă pe altruista cu mine. Camelia nu se ajută decât pe ea însăși în povestea asta.
— Dar să fim clar înțeleși, precizează ea când îi strâng mâna. Alianța asta de scurtă durată nu înseamnă absolut nimic. Nu-mi place de tine. Nu fac asta pentru tine. Și dacă aflu că ești vinovat, o să fiu prima care te toarnă la poliție.
Nu mă așteptam la nimic mai puțin din partea ei.
— Evident. Îmi închipui că ai și anumite condiții.

— Bineînțeles. Nu fac acte de caritate, trebuie să am și eu ceva de câștigat.
Zâmbesc, intrigat de ce are de gând să ceară la schimb. Îmi place noua Camelia. Pentru prima dată în viață, cineva care nu-mi gâdilă orgoliul. E trist, dar probabil Camelia e prima persoană onestă cu mine; chiar dacă asta înseamnă că mă trimite la naiba.
— Ce vrei?
Mă fixează cu privirea, în tăcere, cu ochi pătrunzători. Nu e de bun augur.
— Încă mă gândesc.
Ridic din sprânceană, surprins de accesul ei brusc de timiditate. Știu foarte bine că are deja o idee, dar bate în retragere când e vorba să treacă la fapte.
Vreau să știu.
— Pot să-mi fac timp să merg vineri seară la bibliotecă, mă informează lăsând deoparte telefonul. O să-ți trimit un mesaj ca să-ți spun...
— Vin cu tine.
Clipește mirată.
— Nici vorbă. Ai spus-o chiar tu, toată țara te caută.
— O să mă descurc. Știu să mă pierd în mulțime.
— E facultatea la care mergi. Toată lumea te știe! Și *nu* știi să te pierzi în mulțime.
— OK. Atunci cumpără-mi o perucă, niște ochelari și o mustață falsă.
Camelia oftează masându-și tâmplele, dar până la urmă acceptă sub pretextul că „e viața mea în joc, nu a ei".
— O să te descurci până atunci? Ai unde să dormi?
Înclin capul într-o parte, cu un zâmbet schimonosit pe buze. Mai întâi îmi îngrijește rănile și acum se mai și îngrijorează dacă am unde să dorm. *E o noutate.*
— De ce? Mă inviți în patul tău cald, din pură generozitate?
— Încearcă și ai să vezi! răspunde ea cu un zâmbet mieros care mă înspăimântă. Dorm cu un cuțit sub pernă, așa că vei fi bine primit.
— Cu cât trece timpul, cu atât încep să-mi spun că ai o slăbiciune pentru lame, șoptesc atingându-i ușor pansamentul de pe gât.
Mi-e ciudă că am rănit-o, dar nu pot să-i spun asta cu voce tare. Oricum, nu crede o iotă din ce îndrug.

O văd cum tremură, cu toate că are o privire ucigașă. Încercasem să fac o glumă, dar tăcerea ei îmi alimentează imaginația smintită. Mintea mi se umple de imagini interzise și trebuie să fac un pas înapoi ca să-mi limpezesc gândurile.

— Pe vineri, atunci!

Plec primul, așezându-mi bine șapca pe cap și pierzându-mă în întuneric.

Sunt nebun de legat.

Probabil că asta ar spune Rory dacă ar fi aici. Sunt convins că mă privește de sus, cum încerc să mă strecor în propria lui casă. Avantajul meu e că am petrecut atât timp în conacul familiei Cavendish, încât îl știu ca-n palmă.

Știu unde să mă duc ca să nu mă găsească nimeni niciodată; locul ăsta e plin de ascunzători. Singura chestie dificilă o să fie să intru în casă și să ies.

Slavă Cerului, niciun polițist nu supraveghează casa în spate. Cel puțin, așa cred.

Intru pe verandă și mă uit prin ușile de sticlă ca să mă asigur că nu e nimeni.

Obiectivul e să traversez aripa de est ca să ajung la baza scării principale, care duce în sala de bal. Eu și Rory am descoperit camera asta secretă de sub scară când aveam doisprezece ani.

Cu trecerea anilor, ne-am dat seama că nimeni nu se ducea niciodată acolo. Așa că am amenajat-o: o canapea, jocuri, mâncare. Era refugiul nostru când voiam să dispărem.

Și fix asta vreau acum.

Așa că asta și fac. Deschid ușa secretă de sub scară... *și dispar.*

11
CAMELIA
~~Septembrie~~ 2022

Nu trăisem încă ceva atât de palpitant.

Nu-mi vine ușor s-o spun, din diferite motive, dar ăsta-i adevărul. Eu, Camelia O'Brien, lucrez la o veritabilă anchetă a unei crime! Bineînțeles, nu e nimic oficial... iar partenerul meu la acest caz e un potențial ucigaș căutat de toată poliția din țară... *pe care-l urăsc.*

Dar, lăsând asta laoparte, mă simt motivată. Rory știa că n-aș fi strâmbat niciodată din nas la o vânătoare de indicii și avea dreptate.

Tensionată, îi trimit un mesaj lui Lou ca să-l întreb unde e. Urma să ne întâlnim la șase seara pe holul facultății, dar încă nu a venit. O fi fost arestat de poliție pe drum sau luat la întrebări la intrare...

— Sunt aici, îmi șoptește o voce suavă la ureche.

Tresar uitându-mă peste umăr și văd un chip ascuns de o șapcă neagră. O ridic cât să mă asigur că e el; imediat, dau de doi ochi pătrunzători.

~~Bum! Bum!~~

Îi cobor instinctiv șapca, aproape în grabă, motiv pentru care mârâie mai degrabă a mirare decât de durere. Mi-e rușine să recunosc, dar a început să-mi bubuie inima când l-am văzut.

Irisurile lui căprui au o nuanță mai deschisă astăzi, bătând în auriul frunzelor tomnatice care umplu străzile orașului.

Cum îndrăznește să iasă în lume cu o asemenea privire?!

— Ai întârziat.

— Scuze. O să-i transmit șoferului meu, răspunde dându-și ochii peste cap.

Observ că s-a schimbat iar. Are haine curate și și-a pus iar în ureche cerceii subțiri. În sfârșit, a redevenit acel Lou pe care-l știu. Cumva, mă simt ușurată.

— Să ne grăbim! Ține, pune-ți ăștia, îi spun întinzându-i o pereche de ochelari cu rame groase și o mască chirurgicală.

Face cum îi spun fără să se plângă, apoi ia permisul pentru bibliotecă pe care i-l dau.

— L-am împrumutat de la un prieten, așa că să nu-l pierzi.

— Un prieten? repetă ridicând din sprânceană. Sunt puțin gelos...
Nu-l bag în seamă, ordonându-i să meargă cu ochii în jos ca să nu atragă atenția. Nu sunt deloc liniștită. Lou n-ar fi trebuit să se întoarcă aici, nu la atât de puțin timp de la evadare.
Străbatem precauți holurile cufundate în liniște. Apropierea fizică dintre noi îmi face pielea de găină. Îi arunc o privire pe furiș, dar pare să fie în largul lui.
Ani întregi am traversat fix holurile astea rugându-mă să nu dau de ei, de Rory și de el; uitându-mă pe furiș la Lou pe deasupra cărților mele polițiste.
Adeseori, privirile ni se întâlneau.
Eu întorceam mereu ochii.
Astăzi stăm cot la cot. Ca și cum m-aș trăda.
Deodată, îmi îngheață sângele în vine. Mă opresc în mijlocul holului, împietrită. Lou, la fel, înjură în barbă.
Poliția e aici. La patru metri de noi.
Vreau să fac cale întoarsă cât de repede, dar ar fi suspect dacă aș fugi. E prea târziu, doi polițiști vin deja spre noi. Sunt însoțiți de o profesoară, par să fie în miezul unei discuții.
— Mergi înainte, îmi șoptește Lou luându-mă de mână. Spune o glumă! Comportă-te normal și o să fie bine!
Îmi transpiră palmele, dar Lou îmi strânge degetele într-ale lui ca să mă liniștească. Nu pot decât să-l urmez chiar dacă mi-e frică, arborând un zâmbet crispat.
Tremură la fel de tare ca mine.
— ...tot ce trebuie ca să vă ajutăm, afirmă profesoara trecând pe lângă noi. Școala are o responsabilitate la fel de mare. Începem să introducem controlul obligatoriu la intrarea și ieșirea pe porțile principale.
— N-am găsit nimic astăzi, dar există în continuare posibilitatea să vină să se adăpostească aici. O să punem paznici ziua și pe timp de noapte...
La naiba! Trag cu urechea ca să aud continuarea, dar au trecut deja de noi. Lou mă trage de braț ca să intrăm pe ușa deschisă de la o sală de curs, prima care-i iese în cale.
— La naiba, înjură el închizând ușa după noi. Am scăpat ca prin urechile acului.

Stau în picioare în mijlocul sălii și încerc să-mi potolesc bătăile inimii. Îmi dau imediat seama că e sala de muzică. Locul în care el își petrecea majoritatea timpului... În sală nu e nimeni, doar un pian, o vioară, scaune și bănci.
— N-avem mult timp, spun eu după ce mi-am dres vocea. Ar trebui să plecăm.
— Dimpotrivă, mai bine așteptăm puțin ca să fim siguri că au plecat, spune Lou dând o tură, nostalgic, prin sală. Nu se mai întorc până mâine.
Parcă nu îi e frică de nimic, mă enervează. Dar știu că nu-i așa. Se ascunde bine, atâta tot.
— La naiba, ce dor îmi e! șoptește el mângâind o vioară.
Vreau să-i spun să nu atingă nimic, că suntem grăbiți, dar ceva mă reține. Ochii lui, poate... plini de regrete.
Știu ce întrebări îl macină în clipa asta. *S-a terminat cariera lui? Cine să-l mai accepte după asta? A distrus oare totul?*
— Spune-mi o melodie pe care o asculți nonstop, mă îndeamnă el luând arcușul.
— N-avem timp de cântat, cineva o...
Nu mă ascultă. Pune contrabărbia pe vioară și apoi își așază degetele pe arcuș. E concentrat la ceea ce face, când, deodată, arcușul atinge în sfârșit coardele. Rămân nemișcată când recunosc melodia care umple încăperea.
Arcade, de Duncan Laurence.
N-aș ști să descriu scena care se desfășoară sub privirile mele. Am impresia că mă întorc înapoi cu cinci ani, dar de data asta nu mă ascund. Stau aici și privesc, ca și cum ar cânta special pentru mine.
Se mișcă în ritmul melodiei. Se încruntă ușor din cauza efortului, dar buzele se destind într-un zâmbet. Închide ochii de mai multe ori, ca și cum ar vrea să dispară în acordurile muzicii.
Sunetele viorii rezonează în pereți și în inima mea de beton armat. Melodia e atât de frumoasă, de puternică, încât mi se face pielea de găină.
E sublim. Magnetic. Hipnotizant.
Mă mulțumesc să stau acolo și să-l privesc, fascinată, în ciuda eforturilor mele de a rezista farmecului lui. Când ajunge la puntea melodiei, inima îmi bate mai tare și ochii mi se umezesc. Lou pare vrăjit, în transă, în altă lume.

Ultimele sunete se sting pe degetele sale. Privirea lui mă străpunge din nou, când coboară vioara de pe umăr.
— E prima dată când plângi auzindu-mă cântând.
Vocea lui răsună prea tare în încăpere. Mă simt prinsă în capcană, or, nimic nu detest mai mult decât asta! Trebuie să-mi revin, așa că-mi șterg lacrimile și spun:
— E prima dată când cânți atât de frumos!
Zâmbește subtil, înclinându-și capul într-o parte.
— Și totuși continuai să vii să mă asculți cântând. Te vedeam, chiar dacă tu credeai că ești discretă.
Fir-ar să fie! Nu știu ce să răspund la asta, fără să fiu nevoită să recunosc un adevăr evident, așa că prefer să tac. În momentul în care vreau să-i zic s-o lase baltă, ușa se deschide în spatele meu.
Încremenesc, panicată. Îmi vin mii de scuze în minte, dar îmi înghit limba văzând cine e.
Julian.
Oh, nu! Asta mai lipsea!
— Oh... Salut, Camelia! spune el surprins.
Îi zâmbesc crispată. Lou a dispărut și-l zăresc ascuns în spatele unei coloane din dreapta mea. Dacă Julian intră în sală, o să-l vadă... și o să-l recunoască sigur.
— Mă bucur să te văd, spune Julian scărpinându-se la ceafă. N-am găsit niciun moment pentru noi în ultima vreme.
Oh, nu! Te rog, nu acum!
— Din păcate, trebuie să plec...
— Nu durează mult, mă întrerupe el luându-mă de mâini. Voiam să-mi cer scuze. Pentru... Știi tu.
Roșesc, căci Lou, căruia nu-i scapă nimic din conversația noastră, se uită intens la mine. Cred că e timpul să-i dau papucii o dată pentru totdeauna, mai ales că între noi n-a fost o relație propriu-zisă. M-am culcat doar de patru ori cu el, de distracție.
— Julian...
— M-am panicat. Nu credeam că-ți place genul ăsta de lucruri și... m-ai luat prin surprindere. Nu te judec în niciun fel! Fiecare cu fanteziile lui.
Oh, Doamne, fă-l să tacă!
— Nu-ți mai cere scuze, spun eu bătându-l ușor peste mână.
— Am stricat totul, nu-i așa? Dacă mi-ai mai da o șansă, pot să încerc.

— Nu. Julian, nu e...
— Am văzut câteva TikTok-uri despre asta.
Îmi masez tâmplele, mor de rușine. Chiar trebuia ca Lou McAllister să asiste la asta?
— Nu cred că e nevoie. Uite, oricum, nu suntem com...
— Insist! continuă el, ceea ce mă enervează serios. A devenit tot mai la modă să-ți strângi partenerul de gât în timp ce faci dragoste. Sunt deschis la orice.
Chiar a spus-o cu voce tare, tâmpitul! Simt că iau foc. Nu mă pot abține, mă uit la Lou și mă privește și el. Zâmbește, e amuzat și... are un aer victorios?
— Julian! Între noi doi s-a terminat totul. Îmi pare rău.
Deschide gura, dar nu mi se pare că ar fi șocat. Se mulțumește să dea din cap bâiguind că înțelege, apoi pleacă fără să mai adauge niciun cuvânt.
Mi se pare că a fost în regulă. În fine, ar fi putut fi mai rău.
— Pare simpatic, începe Lou, ieșind din ascunzătoare. Mereu vorbește așa mult, chiar și-n pat? Înțeleg de ce vrei să scapi de el.
— Apropo, am ceva pentru tine, spun eu în timp ce scormonesc în geantă și scot... degetul mijlociu.
Lou izbucnește în râs. Ies apatică din sală, dar mă urmează râzând de mine:
— Nu, pe bune, pe el ar trebui să-l legi la gură! Ah, un sfat: să n-ai încredere în tipii care-și fac educația sexuală pe TikTok. Generația asta Z mă uimește tot mai mult, pe zi ce trece...
— Scuză-mă, uitasem că vorbesc cu un specialist în strangulare. Păcat că nu pot să-i cer sfaturi lui Rory!
Îmi dau seama prea târziu că am făcut o greșeală. Gluma proastă suna mai bine în capul meu, dar spusă tare nu cade bine. Regret, când văd că-i piere zâmbetul de pe față.
Dă din cap, cu o expresie întunecată pe chip și strângând din dinți. Urăsc cel mai mult zâmbetul ăsta rece.
— Punct ochit, punct lovit.
Nu așteaptă răspunsul meu și mi-o ia înainte fără să mai spună ceva.

Au trecut douăzeci de minute de când niciunul dintre noi n-a deschis gura. Ar fi trebuit să-mi cer scuze pe loc, dar n-am făcut-o din orgoliu. Nu-i datorez nimic, la naiba!

Ajunși în biblioteca universității, traversăm covorul roșu spre calculatoare, înconjurați de mici statui din marmură, busturile autorilor și poeților clasici englezi.
Caut locul unde s-ar afla cartea, bucuroasă că nimeni nu e atent la noi. Lou mă urmează, cu umerii încovoiați, în căutarea raftului cu pricina.
S, de la Stuart...
Urmăresc cu degetul raft cu raft în căutarea faimoasei cărți.
Lou face la fel, cu spatele întors la mine.
— Ai dispărut.
Mă încrunt în semn că nu înțeleg.
— Poftim?
Lou stă în continuare cu spatele la mine, e încă bosumflat după ce s-a întâmplat mai devreme. Ne mișcăm ca și cum am fi o singură persoană, corpurile atingându-ni-se ~~într-un mod delicios~~. Măcar nu trebuie să-i înfrunt privirea.
— Ai dispărut un an, repetă el încet.
Mă opresc, surprinsă de întrebarea care se subînțelege.
— Ai observat.
— De la o zi la alta, nu te-am mai văzut. Cum aș fi putut să nu observ?
Asta nu arată decât că mă urmărea din priviri, așa cum îl și suspectam. Îmi imaginez ce dezamăgire pe capul lor, al lui și al lui Rory, să vadă că trebuie să găsească o nouă victimă.
„Voiam să te mai văd o dată." *Asta a zis, nu?*
— Pun pariu că te-ai plictisit fără mine. De-asta ai intrat în tâmpita aia de societate secretă a lor?
— Nu fac parte din prostia aia, spune fără să-i nege existența. Unde ai plecat?
— Într-un schimb universitar. În Franța.
A urmat o clipă de tăcere, în timpul căreia credeam că n-o să mai insiste.
— Acolo e înmormântat Oscar Wilde, șoptește el deodată, ca pentru sine însuși.
Mă miră comentariul lui — el, care preferă să asculte muzică în loc să citească.
— Într-adevăr, a murit la Paris. Nu știam că-ți place Oscar Wilde.
Pauză.
— Nu chiar.

Secțiunea e atât de mare, că ne mutăm de mai multe ori de la un corp de bibliotecă la altul. Când reușesc în sfârșit să dau de locul unde ar trebui să fie cartea, mare dezamăgire. Nu e acolo.
— O fi luat-o cineva cu împrumut, spune Lou înainte să mă duc să întreb o bibliotecară.
Aceasta ne informează că lucrarea pe care o căutăm nu poate fi împrumutată, nici consultată fizic. Însă poate fi consultată pe unul dintre calculatoarele de la parter.
— Și faceți-mi plăcerea asta, scoateți-vă șapca, adaugă ea sec. Un pic de politețe nu strică, nu?
Îi arunc o privire îngrijorată lui Lou, care ezită o clipă dacă să facă așa cum i se spune. Părul lui buclat se revarsă din șapcă și-și trece mâna prin el ca să și-l aranjeze. Gestul ăsta simplu e de ajuns ca să-mi dea fiori.
Întorc privirea, enervată. *De ce e singura emoție pe care o am de fiecare dată când îl privesc?* Furia.
— Crezi că suntem pe o pistă greșită?
Rory, Rory, Rory... Unde-ai ascuns răspunsurile?
Poate că nu cartea e indiciul. Poate că e doar locul. Biblioteca întreagă. Încep să mă învârt în loc, cu o privire iscoditoare, în căutare de orice ar putea fi util: pe rafturi, pe jos, pe tavan...
Când îmi întorc privirea la Lou, îl văd uitându-se între două cărți unde ar trebui să fie James Stuart.
— Ce cauți?
— Poate a lăsat vreun bilet, un plic, o chestie.
Îi vin în ajutor, luând una dintre cărți și deschizând-o în grabă. Nimic. Nici între coperte, nici printre pagini. Nici urmă de plic sau de ceva scris cu stiloul pe un colț de copertă. Eșec total.
— Camelia!
Ridic imediat capul. Lou are privirea ațintită pe raft, ochelarii nu reușesc să-i ascundă expresia neutră. Nu înțeleg pe loc ce vede. Mă duc lângă el și brațele ni se ating.
Degetele lui ating raftul de lemn și în clipa aceea înțeleg.
Mesajul era *sub* toate cărțile, în locul indicat de la bun început... scris cu stiloul pe lemn.
„Primul e o salată. Al doilea e o salată. Al treilea e o salată. Al patrulea e o salată. Al cincilea e o salată. Al șaselea e o

salată. Al șaptelea e o salată. Al optulea e o salată. Intregul e un scriitor."
O ghicitoare. Rory a venit aici ca să scrie o nenorocită de ghicitoare pe un raft de lemn între două cărți prăfuite!
— Zâmbești, îmi atrage atenția Lou. E înfricoșător.
Citesc și recitesc ghicitoarea, din nou și din nou, apoi iau un carnet și o copiez. O întorc pe toate părțîle, degeaba.
— N-a lăsat nimic altceva, afirmă el, fără să reușească să-și ascundă urma de dezamăgire din voce. Își bate joc pe față de noi.
— Ar trebui să ne ducă pe altă pistă. Un loc, o persoană...
Îmi dau seama prea târziu că Lou nu mă mai ascultă. A lăsat jos cartea pe care o ținea în mâini și s-a dus pe scara principală. Îmi iau geanta și mă țin confuză după el. E totuși o veste bună, nu? Suntem pe drumul cel bun!
— Ce te-a apucat? îl întreb când suntem afară.
Lou și-a pus iar șapca pe cap și traversează aleea centrală în semiîntunericul serii care tocmai se lasă. Privesc suspicioasă în jur. Slavă Domnului, nu prea sunt studenți care să se încumete să înfrunte răcoarea asta de toamnă.
Poliția a dispărut și nimeni nu pare să-i controleze pe elevii care intră pe ușile principale.
— Avem un nou indiciu, insist încercând să țin pasul cu el. Ar trebui să te bucuri.
— Să mă *bucur?* repetă el cu ciudă.
Se oprește în cele din urmă, așa că mă izbesc de pieptul lui și mă săgetează din priviri. Nu mai văzusem privirea asta de mult... Plină de furie. I-a pierit *în sfârșit* zâmbetul ăla detestabil, așa că aproape că jubilez.
— Nu, nu mă *bucur.* Prietenul meu cel mai bun, bărbatul pe care-l iubeam e mort. Pentru tine nu e decât un joc, dar pentru mine e propria viață care atârnă de un fir.
— Asta voiai.
— Știu. M-am răzgândit. Nici măcar nu sunt sigur că vreau să știu cine a făcut asta, spune el scuturând din cap. Pentru că atunci când n-o să mai fie indicii, o să se termine.
Oh! Înțeleg mai bine acum. Ancheta asta e pentru el o modalitate de a se agăța de Rory. Îl doare. O ascunde bine, atâta tot. Zâmbetul și atitudinea lui nonșalantă nu sunt decât o fațadă.
Asta-i durerea lui.

Inscrisă pe chip, vizibilă cu ochiul liber. Simt o urmă de satisfacție bolnavă la gândul că suferă. Dar am și sentimentul că sunt privilegiată să-l văd fără niciun fel de artificiu, spre deosebire de ceîlalți.
— Hei... Lou.
Mă privește fix fără să spună nimic, cu ochii pătrunzători și maxilarul încordat. Mă abțin să tresar de cât de delicioasă e priveliștea asta, apoi mă apropii cât să nu mă mai vadă decât pe mine. Frigul îmi șfichiuiește obrajii înghețați, dar simt un foc familiar care-mi încălzește pieptul.
— Nu arăta privirea asta nimănui altcuiva, mă auzi?
Nu știu ce m-a apucat. Nici pe Lou, se pare, fiindcă își înclină capul într-o parte.
— Știu ce vreau la schimb, mă grăbesc să spun.
Încep să mă agit, mi-e frică să nu se răzgândească. Sunt prea implicată acum ca să ratez șansa asta. Tentația răzbunării e prea mare și nu sunt nici atât de bună, nici atât de puternică să-i rezist.
— O favoare, recunosc în cele din urmă. Încă nu știu ce, adevărul e că nu e foarte important. Vreau doar să-mi rămâi dator cu o favoare.
Lou se holbează ceva vreme la mine și aftșează un rânjet.
— Ah... Sunt puțin dezamăgit, recunosc, oftează, și-mi dau seama prea târziu că l-am enervat și mai tare. Ești la fel ca ceilalți. De ce toată lumea caută să profite de mine? O să încep să cred că doar pentru asta sunt bun, să fiu folosit.
Simt cum mi se strânge inima la auzul vorbelor lui, dar ignor sentimentul. Refuz să simt empatie pentru oameni care mi-au distrus încrederea în mine și în ceilalți. Ei primesc ceea ce merită.
— Dar, spre deosebire de ei, eu nu pretind că-ți sunt prietenă, spun eu fără să-mi pierd din avânt. Eu n-o să te înjunghii niciodată pe la spate. O să țintesc mereu inima și o să am grijă să știi când vei primi lovitura.
Lou oftează, gânditor. Furia lui e încă intactă, dar amestecată cu... curiozitate.
— Atât de tare mă urăști?
Te urăsc atât de tare, încât îmi vine să vomit.
~~Te urăsc atât de tare, încât te vreau doar pentru mine.~~
Cum să-l fac să priceapă? Adevărul e că sunt distrusă. Părinții mei mă iubesc, dar au dat-o în bară la un moment

dat. Fiindcă, în copilărie, remarcile lor permanente m-au umilit. Mi-au băgat în cap că ar trebui să-mi fie rușine că „mănânc ca o scroafă", că sunt mizerabilă fiindcă încă fac pipi în pat, că mă dau la băieți fiindcă port fuste prea scurte. Trebuia cu orice preț să-mi reprim dorințele, pentru că erau „urâte și nedemne de o tânără cumsecade". Fiindcă sexul e „murdar și rușinos".
Toată viața mea, mi-a fost frică de cum mă judecă ceilalți. Inconștient, am căutat să fiu umilită fiindcă eram convinsă că nu merit mai mult. Îmi era chiar frică să fiu fericită, să fiu liberă. Am căutat să-mi fac rău, să mă fac să-mi fie rușine cu mine însămi înainte ca ceilalți să o facă în locul meu.
Era un cerc vicios.
Apoi a apărut Rory... E clar că nu aveam nevoie de el. Faptul că i-am întâlnit, pe el și pe gașca lui, m-a făcut să înțeleg că doar pentru asta eram bună.
Să fiu denigrată.
Dar m-am schimbat. Acum patru ani, m-am trezit într-o dimineață și m-am hotărât să arunc pe foc masca asta de masochistă. N-o s-o mai port niciodată.
— În liceu mi se părea că ești de neînfrânt, spun în cele din urmă. Știam că n-o să reușesc să te dobor. Așa că am hotărât că, dacă nu pot urca mai sus decât tine… o să te trag după mine, în mocirlă. *Aut inveniam viam aut faciam.*[7]
Zâmbește iar ironic, dar mă aprobă.
— Dacă asta vrei, poți încerca. N-o să opun nicio rezistență.
Îmi vine să-i spun că nu e amuzant dacă cedează. Prefer să-l distrug în timp ce se luptă din răsputeri, sperând până în ultima clipă, iar ultimul chip pe care-l va vedea când totul se va prăbuși o să fie al meu.
Dar fiecare lucru la timpul lui.
— Batem palma! spun eu întinzând mâna.
Se supune fără să mă scape din priviri, cu ochii luminați de sentimentul unei noi aventuri. Atunci se întâmplă să-i observ pata roșie de pe mâneca puloverului.
— Sângerezi.
Lou își ridică puloverul ca să verifice bandajul, însă pare curat.
— Nu, aici.
Îl prind de braț ca să-i arăt mâneca și-l întreb ce și-a mai făcut. Am nevoie de el viu până la sfârșitul acestei povești.

Lou se încruntă, confuz.
— Nu-i sângele meu.
— Cum așa?
— Dorm la familia Cavendish de câteva zile...
— *Ceee?* urlu eu, furioasă de cât de idiot poate să fie.
— … și am luat și eu pe mine ce-am găsit.
— De unde l-ai luat?
— Din camera secretă unde dorm, spune el devenind brusc serios.
Amuțesc, așteptând să continue, dar se uită în gol. Aproape că văd cum i se învârt rotițele în creier.
— Cu asta era îmbrăcat el în seara aceea.
Rămân încremenită, cu inima bubuind în piept, și-i dau drumul imediat la mânecă.
— Rory? șoptesc și realizez că n-are sens.
De data asta, Lou ridică ochii spre mine scuturând din cap. S-a întunecat la față.
— Nu... Alastair.

---

7 „Voi găsi o cale sau voi crea una“, în latină. (*N.a.*)

În seara aceea

RORY

~~1:01~~ dimineața

M-a nimerit bine, scorpia.

Cobor scările clătinându-mă, și nu doar fiindcă am băut prea mult. Mă doare capul și muzica asta nu mă prea ajută. Unde e Lou? Trebuie să-l văd, să-i spun că totul s-a terminat între mine și Skye.

Inima-mi sare din piept, de surescitare și spaimă în același timp, dar deodată mă oprește o mână care-mi atinge umărul.

— Rory?

Alastair. Fratele meu se holbează stupefiat la fața mea, apoi la restul corpului. N-am timp de el, așa că încerc să mă desprind din strânsoarea mâinii lui. Din păcate, amețesc și Alastair insistă.

— Ce căcat ai pățit? Ești bine?

Nu înțeleg pe loc la ce se referă. Ridică mâna spre părul meu și degetele i se umplu de sânge. Îmi ating brusc tâmplele, mirat, și-mi dau seama că sângerez la cap.

Rânjesc discret, suspicios. *Ah, da, așa-i.*

— Stai liniștit. Skye e dusă, atâta tot.

Privirea lui Alastair se schimbă. Dragostea pe care i-o poartă acestei fete e atât de evidentă, că devine patetic. Mă abțin să-i spun că imaginea pe care o are despre ea e doar produsul imaginației lui. Fata aceea nu există.

— Și totuși tu ai ales-o, spune el pe un ton ușor enervat.

Știu că nu-i place să-i vorbesc stând cu spatele la el. Idiotul n-a încetat niciodată să creadă că ceva ar fi posibil între ei. Evident, Skye nu dă doi bani pe frate-meu.

Era amuzant la început să-i iau ce-și dorea atât de mult. Dar recunosc că a devenit plictisitor, mai degrabă un viciu.

Prețul a fost Lou.

Dar mai ales Skye e o pacoste.

— Știi ce? spun eu punându-i mâna pe umăr, tot un zâmbet. E ziua ta norocoasă. Skye e numai a ta!

— Ce... Ceee?

— Ar trebui să-ți încerci norocul. Nu ești foarte amuzant, dar ești bogat: e primul lucru la care se uită Skye la un bărbat. Măcar rămâne în familie, n-o să fie dezorientată.

Alastair se face roșu de supărare și-mi împinge brațul.
— Vorbești prostii. Nu știu ce ai făcut, dar ai sigur o contuzie...
Vrea să mă ia de braț și să mă ducă în baie ca să-mi îngrijească rana, dar nu mă mișc din loc.
— N-o vrei? insist ca să-l enervez.
Se uită în jurul nostru, exasperat. Invitații dansează în ritmul muzicii și nu ne bagă în seamă.
— Nu. Nu mă mai interesează de mult! minte cu o îndârjire pe care n-am mai văzut-o la el. Eram adolescenți. S-a terminat.
— Păcat!
Mă întreabă de ce, dar nu răspund. În schimb, mă duc în grădină ca să-mi continui căutările.
— Nu l-ai văzut cumva pe Lou?
Alastair nu spune nimic, dar știu că mă urmărește îndeaproape ca să se asigure că nu leșin.
— Pentru el o arunci la gunoi pe Skye.
Nu e o întrebare. Știe toată lumea ce e între mine și Lou, n-am ascuns nimic niciodată. Nici măcar față de Skye, dar îmi plăcea că ea nu spunea nimic.
Era mai simplu.
— Îl iubești? insistă fratele meu, așa că mă întorc cu fața la el și oftez.
— Depinde cum definești iubirea. Îl iubesc pe Lou așa cum Oscar îl iubea pe Alfred; pasional, orbește, e un sentiment care mă sufocă. Îl iubesc mai mult decât o să mă iubească el vreodată și știu că asta face parte din destinul meu. Ești mulțumit de răspuns?
Alastair se holbează la mine fără să știe ce să răspundă, cred că e foarte surprins. Probabil că își dă seama chiar în clipa asta că nu mă cunoaște, că nu m-a cunoscut niciodată.
Ah, bietul Alastair...
Mi-e milă de el. S-au dus vremurile când îl consideram rivalul meu. Am înțeles devreme că, dacă vreau ceva ce-i aparține, nu trebuia decât să întind mâna. Nu spune nimic niciodată, orice-ar fi.
E atât de simplu, că, odată cu trecerea anilor, și-a pierdut toată savoarea.
— Cred că greșești, spune el încet, de parcă ar fi stânjenit să aibă conversația asta cu mine. Lou te vede doar pe tine.

— Fals! A fost de-ajuns să mă întorc cu spatele o secundă, pentru ca trădătorul ăla să mă oblige să mă mulțumesc doar cu jumătate din inima lui. Nu e prea plăcut; nu e destul.
— Cui îi dă cealaltă jumătate?
Nenorocitei de Camelia O'Brien.
Credeam că problema asta e rezolvată de mult, dar mă înșelam. Lou e genul de tip fidel.
— N-am chef să vorbesc despre subiectul ăsta în seara asta, spun eu făcând un gest din mână ca să încheiem discuția. E plictisitor.
Așa am aflat că Skye nu era deloc îndrăgostită de mine: nu înțelegeam cum putea să-mi permită să mă culc cu Lou și să se comporte ca și cum nu știa.
Eu, unul, sunt incapabil să-l împart pe Lou cu altcineva. Numai gândul mă scoate din minți. Dar știu și că din cauza asta iubirea mea pentru el e toxică... Lou nu mă merită.
Dar n-am de gând să i-o spun.
Dimpotrivă, am de gând să fiu egoist până la ultima suflare.
— N-am nevoie de o fată care o să fie mereu îndrăgostită de tine, declară brusc Alastair.
— Vrei să-ți spun un secret, frățioare? spun eu apropiindu-mă de el cu un zâmbet crud pe buze. Skye nu e îndrăgostită de nimeni în afară de ea însăși. O să-ți promită marea cu sarea atât timp cât ai portofelul pe care-l vrea.
Nu-i port ranchiună cu adevărat pentru asta. Ar trebui mai întâi s-o apreciez în vreun fel ca să-mi pese.
Și apoi, eu m-am folosit primul de ea. Asta funcționa între noi, dar a trebuit să strice tot cu ideile ei de măritiș!
— Crezi că de asta se agață de tine? întreabă Alastair, o sclipire nouă zărindu-i-se în ochi... ciudă, cred. Când tu nu i-ai adus decât suferință.
Cât pe ce să izbucnesc în râs. N-am făcut niciodată așa ceva. O subestimează.
— Mai ales că-i știu micul secret murdar.
Asta îi atrage atenția. Ridică intrigat din sprânceană, apoi mă întreabă despre ce secret e vorba.
Bingo! Știam că o să muște momeala.
Fiindcă suntem înconjurați de oameni, mă aplec spre el ca să-i șoptesc adevărul la ureche. Zâmbesc în continuare, mai ales când văd șocul de pe chipul lui.

Fac un pas înapoi ca să savurez spectacolul, nerăbdător să aflu ce consecințe vor decurge de aici, și-i fac cu ochiul.
— Când mă gândesc că eu sunt considerat cel mai crud dintre noi...
Așa că mă întorc înăuntru ca să-l caut pe Lou.
De data asta, Alastair nu mă urmează.

12
LOU
Octombrie 2022

Și dacă Alastair e vinovat?

De vineri, creierul meu refuză să se odihnească. Camelia mi-a spus să mă calmez, că asta nu înseamnă nimic, dar a trebuit să-mi dau jos imediat puloverul ca să nu mă sufoc. Brusc, nu mai puteam să respir. N-am suportat ideea de a avea pe mine o haină murdară de sângele lui Rory. E haina lui, deci nu văd cum ar fi posibil alt scenariu.

— O să-l provoc la un interogatoriu luni, a spus Camelia confiscându-mi puloverul.

M-am întors în conacul familiei Cavendish în tricou. Până să mă strecor pe furiș înăuntru, eram deja înghețat și încă tulburat de ce aflasem.

Am stat toată noaptea încercând să rememorez evenimentele din seara aceea. Unde era Alastair când Rory a urcat în camera lui? Îmi amintesc că l-am văzut după aceea. M-a zărit și el când vomitam în grădină și mi-a propus să rămân să dorm aici.

Nu voia să urc la volan în starea aia.

Era îngrijorat, dar nu l-am băgat în seamă. Am plecat și ultimul lucru de care-mi amintesc e portbagajul deschis și ochii goi ai lui Rory.

Sunt aici.

Stai ascuns, nu face vreo prostie!

Camelia a ajuns, în sfârșit! Mă ridic din patul improvizat, după ce mi-am curățat rana recentă, și-mi lipesc urechea de ușa de la camera secretă. Niciun zgomot. I-am auzit pe părinți plecând mai devreme în dimineața asta; la câte valize aveau, n-o să se întoarcă prea curând.

În principiu, Alastair a rămas singur în casă.

Profit de liniștea din jur ca să împing ușa și să ies, cu mare precauție. Camelia mi-ar reproșa că risc, dar vreau să aud discuția lor.

Și dacă e periculos? Dacă încearcă s-o atace pe Camelia fiindcă vede că ea a descoperit adevărul, vreau să fiu acolo.

— Aș avea câteva întrebări să-ți pun în privința morții lui Rory, răsună vocea ei în sufragerie.

Mă îndrept în liniște spre locul din care răzbate vocea ei. Când ajung în spatele ușilor întredeschise, arunc un ochi pe furiș.
Camelia e invitată să ia loc pe un fotoliu, în timp ce Alastair o servește cu ceai.
— Credeam că s-a rezolvat cazul. Lou a fost declarat vinovat, nu?
Rămân nemișcat, luat prin surprindere. Nu Alastair a vorbit. Recunosc vocea asta... Mă retrag câțiva centimetri și bănuiala mi se confirmă: Gideon e și el acolo.
Părul lui blond, relativ lung, e ud, ochii lui albaștri sunt încercânați și deja a dat-o pe whiskey. E ora patru.
— Procesul nu s-a terminat.
— Dar a fugit, insistă Gideon. Asta spune tot, nu?
Probabil, Camelia se gândește la același lucru ca mine, fiindcă înclină capul într-o parte în timp ce-l observă: de ce insistă atât?
— Presupun că i-a fost frică.
De data asta, a vorbit Alastair. Evită privirea tuturor, cufundat în gânduri. Nu pare în formă.
Gideon se uită la el încruntat. Camelia nu spune nimic, îi observă așteptând ca unul dintre ei să se dea de gol.
— Știu că ați vorbit deja cu poliția, dar puteți să-mi mai spuneți o dată unde v-ați dus după ce Rory a urlat la toată lumea să plece?
Camelia se așază picior peste picior, ca o profesionistă, și scoate eternul ei carnet. Nu pare să-i fie frică. Dimpotrivă, pare... nerăbdătoare. Ca și cum abia așteaptă să-l încolțească.
Pe bune că e dusă cu capul.
Nu mi-ar plăcea atât de mult de ea dacă n-ar fi așa.
— L-am urmărit pe Lou ca să mă asigur că e bine, începe Alastair pe un ton neutru. Nu părea să fie în dispoziția lui obișnuită. Ceva nu era în regulă.
— Era drogat, îl întrerupe Camelia. Fără voia lui, din câte spune.
— Abia după aceea ne-am dat seama... Vomita în grădină. I-am spus să rămână peste noapte, dar nu m-a băgat în seamă.
— Deci l-ai lăsat să plece și să ia mașina știind că e periculos? Halal prietenie!
Alastair amuțește preț de câteva minute bune. Gideon își soarbe băutura, cu ochii lui deschiși la culoare ațintiți asupra

Cameliei. Îmi dau seama că e deja beat, chiar dacă experiența îl ajută să se ascundă.
— Nimeni nu-l poate obliga pe Lou să facă ceva, se apără Alastair.
Nu se înșală. Chiar dacă, având în vedere contextul, mi-ar fi plăcut să nu-mi dea voie să plec în seara aia.
— Și după?
— După, m-am întors ca să le spun oamenilor să plece și să fac puțină curățenie prin casă înainte să mă culc. Nu l-am mai văzut pe Rory. Ușa de la camera lui era închisă, așa că m-am gândit că vrea să fie singur.
În principiu, teoria lui se susține. Știu că există martori care pot să confirme că l-au văzut când îi alunga pe invitați de pe proprietate. Era atât de multă lume... cum e posibil ca cineva să-l fi omorât pe Rory și să reușească s-o taie?
— Dar tu? întreabă Camelia întorcându-se spre Gideon.
— Am urcat la el ca să-i bag mințile în cap, bombăne el. Dar n-a vrut să deschidă. M-a făcut în toate felurile dinăuntru, cu ușa închisă între noi. Până la urmă am plecat. L-am ajutat pe Alastair la curățenie.
Deci, concret, Gideon e ultima persoană care a vorbit cu el. Mă uit suspicios la chipul lui. *Nu spune tot.*
Camelia dă din cap fără să zică nimic, își notează ceva în carnet. O văd din profil, așa că ea nu poate să mă vadă. Băieții stau pe două fotolii aflate de-o parte și de alta a Cameliei.
— Rory ne-a lăsat scrisori tuturor, răspunde ea. Skye mi-a arătat-o pe a ei. Pot să le văd și pe-ale voastre?
Cei doi se uită unul la celălalt. Alastair nu pare surprins, dar Gideon strânge din dinți. Primul se ridică și se duce să deschidă un sertar de la dulapul cu veselă. Îi întinde un plic Cameliei, ridicând din umeri:
— Dacă te ajută în vreun fel...
Camelia îl deschide și scoate o foaie de hârtie. Mesajul pare să fie foarte scurt, fiindcă ea împăturește foaia în mai puțin de cinci secunde. Aproape că văd cum i se învârt rotițele în minte cu o mie de kilometri pe oră.
Gideon scutură din cap când se întoarce spre el.
— E ceva personal, răspunde el în timp ce dă paharul pe gât.
Camelia îi zâmbește ușor și-i răspunde că nu-i nimic, dar știu deja că-și notează absolut totul în minte. Gideon tocmai

s-a înscris pe lista suspecților Cameliei; și pe lista mea.
— Am o ultimă întrebare, spune ea și ritmul cardiac îmi crește. Un martor ne-a comunicat că hainele tale erau pătate de sânge în seara aceea. În special puloverul...
Rămân nemișcat, holbându-mă la Alastair, în căutarea vreunei reacții suspecte. Face o mică grimasă, pe care o interpretez mai degrabă ca pe o expresie de mirare decât de frică.
— Sânge, repetă el.
— Te-ar deranja să ni-l împrumuți?
Alastair o privește fără să spună nimic, apoi oftează.
— Nu e nevoie de teste. N-am nimic de ascuns. Da, aveam hainele pătate de sânge. Da, era sângele lui Rory.
— Ce-i tămpenia asta? băiguie Gideon. Al?!
— S-a întâmplat înainte să dispară el, înainte de cearta cu Lou. Am dat de el când cobora scările... sângera la cap.
Camelia îl întreabă ce s-a întâmplat, dar Alastair privește în gol deja. Presupun că rememorează scena, probabil pentru a suta oară de-atunci, din seara aceea.
În cele din urmă, ridică privirea spre Camelia.
— Nu știu.
— Nu ți-a spus *nimic?* insistă anchetatoarea mea preferată, pe un ton acuzator.
— Nu. L-am întrebat, dar era incoerent. Îl căuta pe Lou de parcă era nebun.
Era fix înainte să mă ducă pe scări ca să mă sărute. Acum, că stau să mă gândesc... Îmi amintesc ceva. Când mi-am trecut degetele prin părul lui Rory, îmi amintesc că era ud. Era așa de lipicios, că m-am gândit că e alcool.
Însă e clar că era sânge.
Se rănise și n-am remarcat nimic... În întuneric, n-am văzut ce era fix în fața mea.
Ce s-o fi întâmplat la etaj? Dacă nu e Alastair, atunci cine?!
— Mulțumesc amândurora pentru ajutor, spune Camelia în timp ce se ridică.
Rahat! Mă dau repede în spate știind că n-o să am timp să mă întorc în ascunzătoare fără să fiu văzut. Grăbesc pasul și urc scările ca să fug la etaj. Îl aud pe Alastair care răspunde:
— Nu te conduc. Ieșirea e la capătul holului.
Mă ascund în spatele unei coloane, gâfâind. Urc în viteză treptele interminabile. Aștept câteva minute bune, cât să mă

asigur că ea a plecat și că băieții nu se întorc.
Când, deodată, zăresc o siluetă care urcă scara fără să scoată un sunet. Încremenesc, prins în capcană, până ce-mi dau seama că e Camelia.
Șmecheră mică!
Camelia încă nu m-a văzut. Urcă ultimele trepte mușcându-și buza, abia îndrăznind să respire. Are curaj să se ducă să facă percheziție sub nasul lui Cavendish, după ce acesta a alungat-o!
Mă întorc, sprijinindu-mi umărul de coloană, și stau cu brațele încrucișate, într-o poziție nonșalantă.
— Atenție, Scufiță Roșie! șoptesc când trece pe lângă mine. Lupii înfulecă fetițele prea curioase.
Tresare atât de tare, că se împiedică și ratează ultima treaptă. O prind în ultima clipă, apucând-o cu un braț de talie și acoperindu-i gura cu degetele ca să nu țipe.
Se uită la mine cu ochii holbați. Nu cred că-și dă seama, dar se agață disperată cu mâinile de mine. M-aș putea obișnui cu asta.
— Ți-era așa tare dor de mine? șoptesc dându-i drumul, deși nu-mi doresc asta.
Își revine din sperietură, ținându-și o mână în dreptul inimii. I s-au înroșit urechîle, ceea ce mă face să zâmbesc.
— Nu plec până când nu scotocesc în camera lui Rory. Unde e?
M-am gândit să fac fix la fel de când sunt aici, în căutare de dovezi, indicii sau explicații. Dar mi-a pierit cheful; pentru că încă nu știu dacă sunt în stare să înfrunt ce risc să găsesc acolo.
Nu prea-mi place ideea ca ea să intre în sanctuarul acela... dar e pentru o cauză bună.
— Vino!
O prind de încheietură, făcându-i semn să fie discretă. Nu trebuie să se audă sunet de pași la parter. Mergem încet spre camera respectivă, apoi închid ușa in urma noastră.
Rămân cu spatele sprijinit de ea, observând reacția Cameliei. Îmi dau seama imediat că n-a fost o idee bună. Mă sufoc deja. Nu vreau să fiu aici fără el... în camera asta pe care o știu atât de bine, în care am fost de atâtea ori.
Încerc să văd ce vede Camelia, să am privirea unui necunoscut. Îmi plimb privirea pe pereții acoperiți de pagini

rupte și de bucăți de hârtie; unele sunt poeme scrise de mine. Îi văd patul nefăcut, păturile gri sub care muream de nerăbdare să gem de plăcere între coapsele lui, apoi teancurile de cărți de pe jos, de pe șemineu, de pe birou.
Adoram camera asta, dar astăzi mi se pare rece și fără viață. N-are niciun farmec fără Rory.
— Nu ating nimic, mă asigură Camelia, care s-a întors spre mine fără să observ.
— Fă-ți treaba! Nu-mi pasă.
Zâmbește discret, știe că e o minciună. Apreciez că se preface că nu înțelege.
Stau acolo și mă uit, în timp ce ea scanează camera cu mâinile la spate ca să nu atingă nimic din ce-i iese în cale. De parcă eu aș fi încetat să exist. Mă amuză. Se dedică trup și suflet anchetei.
Știu că o face mai presus de orice ca să se răzbune pe mine, dar sunt pregătit să o las dacă asta înseamnă să facem dreptate.
Dacă asta înseamnă să stau mai mult în preajma ei.
Brusc, se oprește în fața biroului și nu mai face nicio mișcare. Mă apropii ca să văd ce i-a atras atenția. Își plimbă degetele pe o poză strecurată între paginile unei cărți. Mi se strânge inima de durere văzând titlul singurului roman al lui Oscar Wilde.
— E atât de evident!
— Ce? șoptesc și eu, peste umărul ei.
Pe polaroid, eu și Rory avem optsprezece ani. Eu stau pe un mic zid, cu o țigară între buze. Mă uit plictisit la obiectiv, ca un adolescent rebel căruia nu-i plac pozele.
Rory stă lângă mine, cu un braț pe umerii mei. Mă trage lângă el ca să mă oblige să stau la poză. Are un zâmbet larg pe buze. Îmi amintesc exact ziua aceea; o făcusem pentru prima oară în weekendul de dinainte. Mă prefăceam bine, dar îmi sărea inima din piept de bucurie și de speranță.
Totul era perfect. Evident că n-a durat prea mult.
— Dragostea dintre voi doi.
Mă abțin să-i spun că Rory nu era îndrăgostit, nu cu adevărat. Eram singura persoană pe care o suporta, atâta tot.
— Mă uitam la voi câteodată, continuă încet Camelia, așa că întorc capul spre ea. Mereu m-am mirat... de felul în care voi

doi erați în lumea voastră. Ca și cum existați într-o bulă transparentă. Nimeni nu putea să intre.
Nu mă mai uit la poză în clipa asta. Mă uit la ea; la profilul ei, la nasul drept și buzele arcuite, la obrazul fin și genele interminabile...
Părul ei mă stânjenește. Vreau să-l dau într-o parte și să-i sărut alunița de după ureche. Nu i-o văzusem până acum.
— Unde mergea unul, mergea și celălalt.
Zâmbesc, distras o secundă.
— Așa este. Îl urmam tot timpul.
Camelia se încruntă și se întoarce spre mine. Nasurile aproape că ni se ating, dar nu pare să-și dea seama. Parcă am în mine un val de lavă fierbinte la gândul că e aici, la un centimetru de mine, și tot ce vreau e...
— Tu? Nu, eu vorbesc de Rory.
— Ce? șoptesc, luat prin surprindere.
— De fapt... el te urma. Mereu.
Fraza ei mă ia atât de tare prin surprindere, încât rămân pe loc și nu spun nimic, doar clipesc. Asta-i impresia pe care o dădea cuplul nostru în exterior? *Imposibil!*
Rory era liderul, nu eu.
— Nu prea mă simt în largul meu să cotrobăi prin lucrurile lui, spune atunci Camelia. Plec.
Mă dau laoparte ca să-i fac loc, dar în aceeași clipă o văd cum își apropie cotul de teancul de cărți care de-abia stau în echilibru pe birou. Vreau s-o previn, dar e prea târziu. Le lovește cu cotul.
Teancul se prăbușește făcând un zgomot puternic, greu de ignorat.
Camelia încremenește, cu gura deschisă larg. Eu, la fel, incapabil să fac vreo mișcare. Gideon și Alastair au auzit cu siguranță, sunt chiar sub noi!
— E cineva acolo? răsună o voce pe scară.
Eu și Camelia ne holbăm la ușa închisă, suntem prinși în capcană.
La naiba!

13
CAMELIA
Octombrie 2022

Am încremenit, nu sunt în stare să mă mișc. Alastair o să intre dintr-o clipă într-alta și o să mă găsească în camera fratelui său mort, însoțită de ucigașul lui...

Mă întorc spre Lou ca să-i spun să se ascundă sub pat, dar în clipa asta cuvintele îmi rămân blocate în gât. Nu știu din ce cauză, șemineul se deschide deodată și lasă să se vadă o gaură întunecată.

Un pasaj secret! Vreau să-i spun că n-are nicio șansă să mă convingă să intru acolo, dar mă ia de mână fără să mă întrebe și mă trage după el.

— N... Nu, nu...

Șemineul îmi înghite cuvintele și se închide în urma noastră chiar în clipa în care aud scărțâitul ușii.

Nu! Nu pot! Trebuie să ies!

Îmi țin respirația, înghițită de întuneric. Lou își sprijină pieptul de al meu, după ce, cuprins de panică, m-a lipit de perete. Nu mă mișc, de frică să nu fac vreun zgomot, dar inima îmi bubuie în piept. Închid strâns ochii, chiar dacă e inutil, și încerc să nu țip după ajutor.

Totul e-n regulă. Respiră, Camelia! O să ieși curând de-aici.

Simt respirația sacadată a lui Lou pe nasul meu, semn că e foarte aproape de mine. Nu îndrăznesc să-i spun să se dea mai în spate, acum, când Alastair e de cealaltă parte a peretelui. Dimpotrivă, vreau să se apropie, să mă atingă, ca să mă asigur că totul e în regulă, că nu sunt singură.

Am impresia că stau o oră în poziția asta, cu genunchiul lui Lou între picioarele mele.

— Ești bine? șoptește el.

Această simplă întrebare mă face să tresar, înfiorată. Nu-l văd, dar îmi dau seama că e peste tot. Îl simt atât de intens pretutindeni în jurul meu, încât e sufocant.

Scutur din cap, cât pe ce să leșin. Ritmul cardiac îmi crește tot mai mult de la o secundă la alta. Abia reușesc să țin ochii deschiși.

— O să leșin.

— Ce?! șoptește el cât de tare poate, strângându-mi umărul cu mâna.

— Verilică toată casa! se aude o voce de dincolo de perete.
— Crezi că e ea? Dacă e fantoma lui Rory, eu am tăiat-o de-aici!
Recunosc vocile lui Gideon și Alastair. Știu amândoi că eu sunt. Trebuie să ies imediat!
— Nu, răspunde Alastair. Cred că e *el.*
La naiba! Am stricat totul. Ne bănuiesc pe amândoi, dar nu împreună; niciunuia nu-i trece prin cap că suntem aici în duet.
Dumnezeu mă aude în sfârșit, fiindcă ușa se închide cu cheia și sunt cât pe ce să mă prăbușesc, într-atât de tare-mi tremură picioarele. M-aș fi prăbușit probabil, dacă Lou nu m-ar fi ținut, sprijinindu-mi capul cu mâna.
— Camelia? Mă auzi?
— Trebuie... trebuie să ies..., reușesc să spun, respirând sacadat.
Mă sufoc. O să mor dacă nu respir. A fost premeditat? M-a adus aici ca să mă omoare?
— Ne-a încuiat aici, comentează Lou.
Vorbesc aiurea. Ametești atât de tare, încât trebuie să mă țin de el ca de un colac de salvare în toiul unei furtuni. E umilitor. Îmi vine să mor de rușine.
Lou îmi pune mâna pe frunte, apoi pe obraji. Nu-l văd, dar căldura lui mă învăluie. E plăcut.
— Ești transpirată toată... Camelia, ce se întâmplă?
— Am claustrofobie, spun eu ținând ochii închiși.
Lou înjură în barbă. Îi cer, cu mare greu, să redeschidă trapa, dar deodată lumina de la telefonul lui mă orbește.
— Camelia, spune el ținându-și mâna pe umărul meu. Am o veste proastă, dar o să fie bine. OK?
Scutur din cap și-mi masez pieptul. O să-mi pierd controlul, simt, asta urmează.
— Șemineul nu se deschide decât din exterior, mă informează privindu-mă drept în ochi. Nu putem să ne întoarcem în cameră.
Pauză. *E o glumă?!*
— De partea cealaltă e camera lui Alastair. Nici pe-acolo nu putem ieși fără să fim prinși.
Nu mă pot abține, încep să plâng. E umilitor, dar nu mă pot stăpâni. Mă sufoc și mai tare acum și încerc să mă desprind

din strânsoarea lui și să lug, nu contează unde, nu-mi pasă. Nu vreau să mă vadă așa. *Disperată.*
— Camelia, calmează-te, mă liniștește luându-mi obrajii în palmele lui. Respiră! O să fie bine. Sunt aici. Nu ești prinsă în nicio capcană, bine?
Lou îmi cere să nu mă mișc și mă lasă singură cât timp face câțiva pași la dreapta. Încerc să respir, printre lacrimi, ținându-mi o mână pe piept, timp în care el dă de o cutie de chibrituri așezată deasupra unui sfeșnic vechi agățat pe perete. Folosește mai multe bețe ca să aprindă cele trei lumânări.
Mă liniștește pentru câteva secunde să-i văd chipul. Mă urăsc. De ce trebuia să mi se întâmple aici, azi, *cu el?*
Amintiri pe care aș fi preferat să le îngrop ies la suprafață. Într-un astfel de moment, încep să mă tortureze. Aud din nou râsul crud al lui Rory în spatele ușii și mă aud pe mine plângând cu capul lăsat pe cotul îndoit. Revăd întunericul și unghiile pline de sânge de cât zgâriasem ușa, în speranța că cineva o să mă audă.
— O să mor, șoptesc ghemuindu-mă cu capul între genunchi. Nimeni n-o să mă găsească. O să mor înfometată, singură, asfixiată...
Pereții se închid peste mine, tunelul se îngustează din ce în ce mai tare și știu că nu e decât o iluzie, *știu,* dar mi se pare atât de real...
Deodată, simt o prezență deasupra mea.
Simt niște brațe care mă iau de subsuori și îmi înconjoară talia.
Simt un obraz cald care mă liniștește și mă mângâie pe gât.
Simt că inima-mi bate din nou, dar de data asta dintr-un alt motiv.
Lou mă ia în brațe.
Vreau să mă zbat și să-l împing, jur, și cred că se prinde, fiindcă îmi șoptește la ureche: „Totul e în regulă, ești în siguranță“ și, inconștient, cedez... Tremur la pieptul lui, sprijinindu-mi bărbia de umărul lui.
Își ține mâinile împreunate pe spatele meu, jos, și îi simt forța corpului. Nu vreau să mă desprind din îmbrățișare și, în același timp, aș vrea să fug cât mai departe posibil. *Sunt atât de slabă!*
— Numără până la zece, șoptește el.

Fac cum îmi spune, deși nu mi-e ușor. Ce tâmpenie, credeam că am nevoie să mi se dea spațiu, dar, dacă simt ceva tangibil lângă mine, asta mă ajută să mă ancorez în realitate.
Respir mai bine. Momentul durează o eternitate... sau cel puțin așa mi se pare. Degetele lui Lou se plimbă în sus de-a lungul coloanei mele, mângâindu-mă pe spate în cercuri lente și hipnotizante.
Nu știu de ce își bate capul să mă liniștească.
Vreau să-i spun să înceteze. Că nu i se potrivește.
Comportamentul lui mă neliniștește și urăsc să mă simt la mila lui. Mi-am promis că n-o să se mai repete niciodată.
— Ești bine? îmi șoptește el la ureche.
Aprob din cap fără să spun nimic, așa că-mi dă ușor drumul. Se dă cu capul înapoi ca să mă privească și o șuviță i se prinde în părul meu.
— Foarte bine. Deoarece cred că o să trebuiască să ne petrecem noaptea aici, Sherlock.
Nu mă încântă deloc ideea, dar are dreptate. Cred că soarele a apus de când am ajuns aici... Dacă băieții cercetează casa ca să ne caute, ar fi mai bine să stăm ascunși o vreme. Și asta înseamnă că Alastair o să se bage în pat până atunci.
— Nu știam că ești claustrofobă.
Gata, a stricat totul. Îl săgetez cu privirea fără prea mare convingere, conștientă că mâinile i-au căzut acum pe șoldurile mele.
— Cum să nu!
Lou clipește mirat. O fi un actor bun, dar se pare că am o memorie mai bună decât el.
— Totuși te-ai distrat nevoie mare când le-ai spus lui Rory și celorlalți să mă încuie în debaraua cu mături, când se închidea liceul, spun eu pe un ton usturător. Era amuzant să mă auzi cum plâng de dincolo de ușă? Cum te implor să-mi dai drumul? Sigur, la vremea aia, eram pregătită să fac orice... N-aveam pic de demnitate. Voiam doar să fiu lăsată în pace.
Lou mă privește fără să priceapă, cu gura întredeschisă. Încearcă să vorbească, dar m-am pornit deja, și de data asta nu mă mai pot opri. Trebuie să dau totul afară din mine. l-am purtat pică prea mult timp și mi-am jurat că n-o să mă cobor atât de jos, încât să-l iau la întrebări, dar s-a terminat.

— Era totuși mai puțin dăunător decât pozele și videourile editate cu mine pe care le postați pe Twitter sau pe site-uri porno. Asta... Recunosc, asta a durut. Îmi suna telefonul la orice oră din noapte. Eram întrebată dacă n-o sug pentru o bancnotă de zece. Înnebuneam. L-am implorat pe tata să-mi schimbe numărul, dar era greu să-i explic, fără să-i spun adevărul. Așa că a trebuit să-i spun că mi-a fost furat... Ca și cum ne permiteam, adaug râzând sec.
Tremur, dar nu mă grăbesc să-mi șterg lacrimile de furie care-mi curg pe obraji. Vreau să știe, să înțeleagă. Ce m-au făcut să îndur... Nu știu dacă o să pot ierta vreodată.
~~De asta urăsc efectul pe care îl are asupra mea câteodată, când nu sunt atentă.~~
— Camelia..., șoptește Lou, părând sincer în stare de șoc. N-am făcut niciodată lucrurile astea.
— Chiar crezi c-o să înghit minciuna asta?
Mă privește scuturând din cap. A rămas fără cuvinte.
— … E adevărul. Chiar a făcut el așa ceva?
Ghicesc pe fața lui că spune adevărul. Subit, mă apucă râsul de cât de absurdă e situația. În tot acest timp am crezut că Lou e cel care mi-a făcut rău, dar de fapt nu e așa?
— Evident! răspund cu răceală în voce. Și tare-i mai plăcea să spună că tu-l trimiți să facă munca grea în locul tău.
De data asta, cred că l-am pierdut. Stă acolo, în genunchi, o bună bucată de timp. Se uită în gol. Ca și cum nu i-ar veni să creadă.
Simt că revin la realitate, fiindcă brusc nu mai suport să-l ating. Mă ridic și mă duc să mă sprijin de perete. Departe de el.
— Îmi pare rău.
Mă uit la el suspicioasă. Poate sunt idioată, dar cred că e sincer. Lou nu ar fi mers până într-acolo... dar, în fond, cu ce schimbă asta lucrurile?
El a început. Lou e primul care a împrăștiat zvonuri despre mine. El m-a invitat la cinema, ca apoi să-mi tragă țeapă și să mă umilească în fața tuturor, a doua zi.
— Nu mai contează. E prea târziu acum.
Nu mai spunem nimic. În cele din urmă, Lou se sprijină și el de peretele din fața mea, îndoindu-și genunchii din lipsă de spațiu și închide ochii. Tăcerea e zgomotoasă, prea

zgomotoasă pentru urechile mele. Nu-mi vine să cred că o să ne petrecem noaptea așa, doar noi doi...
Profit de ocazie ca să-l observ în voie. Ochii îmi alunecă pe pielea lui de un alb strălucitor, de la pomeți până la mărul lui Adam, mișcându-se. Chiar și în lumina asta, e frumos de-ți vine să-ți blestemi zilele.
A semnat vreun pact cu diavolul? Este vreun Dorian Gray, menit să rămână frumos și tânăr în timp ce portretul lui suportă consecințele acțiunilor lui josnice?
— Îți place?
— Ce?
Deschide ochii din nou, uitându-se fix la mine.
— Ce contempli atât de intens.
Nu zic nimic, sunt prinsă în flagrant delict. E seducător și știe, nu e nicio noutate. Dacă aș afirma contrariul, n-aș face decât să dovedesc că mint.
— Știi deja.
— Ce?
— Că ai un chip frumos, recunosc, imaginându-mi că îl ating cu vârfurile degetelor.
— Dacă ai ști... E și mai frumos când e plin de lacrimi.
Mă provoacă. Cu Lou, totul e un joc. Nu ia niciodată nimic în serios, cu atât mai puțin dorința de a seduce. Dimpotrivă, sexul e o modalitate de a se apăra când se simte atacat.
Eu personal cred că sexul îi diminuează pe oameni. Nu vreau să aibă niciun fel de putere asupra mea.
Eu trebuie să dețin controlul. *Mereu.*
— Răspundem o dată tu, o dată eu? îi propun deodată, luându-l prin surprindere.
Ezită, dar, așa cum bănuiam, curiozitatea îl face să accepte. Alunec de-a lungul peretelui și mă așez și eu, ghemuindu-mă.
— Îți pare rău?
— Da, recunoaște el fără să clipească. Dacă aș putea să mă întorc în urmă cu cinci ani... Aș face lucrurile altfel. Am știut mereu că Rory era un pic răutăcios, dar i-am descoperit capacitatea de manipulare și cruzimea abia mult mai târziu, la facultate.
— De ce n-ai plecat în momentul ăla? De ce ai rămas totuși?
Mă privește fix și ghicesc că vrea să-mi evalueze reacțiile. Încerc din răsputeri să mă prefac cât mai bine.

— Pentru că-mi era teamă ca nu cumva singura persoană care mă iubește să nu mă mai iubească.
Lou pare și mai surprins decât mine de confesiunea pe care tocmai mi-a făcut-o. Clipesc auzindu-i cuvintele care sună ca o eliberare.
— Eu, una, n-aș vrea să mă iubească o persoană ca el.
Lou scutură din cap, ca și cum nu pricep.
— Dacă e singura persoană care te iubește, ba da. E o tâmpenie, știu, de-asta n-am spus-o niciodată cu voce tare. Dar, în ciuda jocurilor lui, eram singurul care avea un oarecare control asupra lui. Eram singurul care-l intriga atât de tare. Nu voia să mă dezamăgească și am luat-o ca pe o formă de iubire.
— Cum așa?
— Era ceva nou pentru mine. Să fiu iubit. Să mă considere cineva interesant. Pe atunci aș fi făcut orice numai să nu pierd chestia asta. Eram disperat, îngrozit că nu o să mai am parte niciodată de așa ceva.
— Dar... Ai o familie. Ai părinți.
Lou închide ochii, sprijinindu-și capul de perete.
— Care părinți? Care nu m-au sunat nici măcar o dată de când am fost arestat?
— Nici mama ta...? șoptesc, mirată.
— Pun pariu că tata i-a interzis să ia legătura cu mine. Și la un lucru se pricepe mama de minune: să facă tot ce-i stă în putință ca să-și țină soțul lângă ea când simte că el se îndepărtează. De altfel, ăsta e unicul motiv pentru care m-a făcut.
E... oribil. Îmi spun asta în gând, desigur. Totuși Lou pare că citește mila din privirea mea.
Îmi dă impresia că ezită câteva clipe și continuă:
— Când eram mic, am auzit că unii copii pot să moară din lipsă de iubire. Orfanii, mai ales, erau condamnați să dispară după ani întregi în care nu aveau nicio legătură afectivă... Eu aveam părinți, dar mă simțeam orfan. Mama nu m-a luat niciodată în brațe, recunoaște el zâmbind trist. Tata nici măcar nu-și dădea seama că sunt și eu în cameră. Prima persoană care m-a legănat a fost moașa, care de altfel le-a sugerat numele meu. Până și numele au refuzat să mi-l dea.
Iată-mă compătimindu-l. Cum altfel? Nu pot să-mi imaginez ce e în sufletul lui. Am fost un copil dorit, părinții

mei nu sunt perfecți, sigur, dar mi-au oferit întotdeauna multă iubire.
— Rory e prima persoană care m-a iubit vreodată, oftează el. E prima persoană care m-a ținut de mână, care m-a strâns în brațe. Și eram îngrozit de gândul că, dacă el dispărea, nimeni nu ar mai face-o...
... și el ar muri. Îi înțeleg raționamentul, chiar dacă e o mare prostie. Încerc să ascund mila pe care mi-o inspiră, dar e greu.
— Încă îl iubești?
Se gândește ceva timp. În cele din urmă, se uită la mine cu un zâmbet stins, în timp ce lumina lumânării îi aruncă umbre pe chip.
— Presupun că întrebarea este: l-am iubit vreodată... sau am iubit o himeră?

14
LOU
Octombrie 2022

Când deschid ochii, Camelia încă doarme. E întuneric, dar îmi dau seama imediat că nu s-a trezit, din felul liniștit în care respiră.

Își ține capul sprijinit de umărul meu și observ că s-a ghemuit lângă mine ca să nu-i fie frig în timpul nopții. Nu mă mișc o vreme, savurând apropierea dintre noi.

Mi-ar plăcea să rămânem aici toată ziua, dar din păcate se trezește. Nu vorbesc, mă prefac că încă dorm.

„La naiba!", înjură îndepărtându-se de mine, ceea ce mă face să zâmbesc. *Adorabilă!*

— Lou, trezește-te! spune ea scuturându-mă de umăr.

Mă întind și casc, apoi mă ridic și eu. N-am nicio idee cât e ceasul, fiindcă amândurora ni s-au terminat bateriile în timpul nopții, dar sunt sigur că Alastair s-a dus să lucreze.

— Nu se vede nimic, se plânge Camelia.

Îmi dau seama că iar îi e frică, așa că o iau de mână.

— Să nu-mi dai drumul.

Oricât de surprinzător ar părea, nu opune rezistență. Ne împletim degetele și o ghidez orbește până la celălalt capăt al tunelului.

Rory a descoperit pasajul ăsta. Nu i-a spus lui Alastair despre el, pentru că îi plăcea să-l spioneze. Dar fiindcă se temea ca fratele lui să nu facă la fel într-o zi, a avut grijă să blocheze ușa care dădea din tunel spre camera lui.

— Am ajuns.

Pun mâinile pe ușă, apoi îmi lipesc urechea de ea. E liniște totală de cealaltă parte. Să abandonăm sau să mizăm totul pe încă o încercare?

Îmi încerc totuși norocul și apăs pe clanță, împingând cu toată forța. Ușa secretă a bibliotecii se deschide și lasă la iveală camera goală a lui Alastair.

Camelia închide ochii din cauza valului brusc de lumină. Îmi ascund zâmbetul văzând că i s-a întins rujul.

— La naiba, o să întârzii, spune privindu-mă cum închid ușa. N-o să am timp să mai trec pe acasă înainte să mă duc la serviciu.

— Nu e nimeni aici marți-dimineața. Poți să faci un duș dacă vrei...

— Nu, mulțumesc. Chiar dacă sunt sigură că o să arăt de parcă nu am dormit acasă.
O privesc amuzat cum încearcă să-și aranjeze părul.
— Cam așa e...
Mă săgetează cu privirea și nu mai adaugă nimic. Ieșim din cameră cu mare grijă, căci nu se știe niciodată. Când ajunge la ușa de la intrare, se întoarce spre mine, dar i-o iau înainte. Mă apropii și, cu degetul mare, îi șterg rujul care i s-a întins în jurul buzelor. Îmi dă voie, privindu-mă în ochi. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, m-aș fi aplecat spre ea și aș fi sărutat-o.
— Nu vrei să bârfească lumea la birou, nu?
— N-ar fi prima oară, răspunde ea cu un zâmbet ironic.
Rămân pe loc încă o vreme după ce ea dispare.

Îmi petrec ziua întins pe jos în bibliotecă, cu privirea în tavan. Alastair bănuiește că sunt aici. Nu mă miră, sunt mai degrabă curios. Vrea să dea de mine ca să mă denunțe la poliție... sau ca să-mi ceară explicații?
Nu-mi dau seama ce gândește. De altfel, am uitat s-o întreb pe Camelia ce scria în scrisoarea lui. Îmi notez în minte ca s-o întreb în seara asta, când se întoarce acasă.
Sunt și așa destul de ocupat să rezolv enigma din ultimul indiciu.
„Primul e o salată. Al doilea e o salată. Al treilea e o salată. Al patrulea e o salată. Al cincilea e o salată. Al șaselea e o salată. Al șaptelea e o salată. Al optulea e o salată. Întregul e un scriitor."
Răspunsul e un nume de scriitor... Cine o fi având nume de salată? Încerc să fac o listă cu salatele pe care le știu, dar nu e prea lungă.
Lăptuci, andive, fetică... V-ați prins, nu mă omor după salată. Mă uit pe internet, dar nici căutările mele nu prea au succes. Adaug cresonul și cicoarea pe listă, fără prea mari speranțe.
Nici nu sunt un mare cititor de proză, după cum știe toată lumea. Rory mă obliga, dar eram mai degrabă fan poezie.
Camelia mă întreabă dacă am făcut progrese în timpul zilei.

Nu. Asta e treaba ta, nu a mea,
helluo librorum[8].

Haha. Pe bune, cum să nu-ți placă să citești?

In libris libertas[9]!
(Și eu am făcut latină. Lăudărosule!)
(Sexy.)
Prefer teatrul și poemele.
Shakespeare, Alexander Pope,
John Keats...
Numai bărbați. Interesant.
Îmi dau ochii peste cap, chiar dacă mă amuză. Știam că o să spună asta, așa că mi-am pregătit dinainte răspunsul:
Dar și Emily Dickinson, Sappho,
Sylvia Plath.
Poate că sunt un tâmpit, dar nu sunt un nenorocit de sexist. Țin la chestia asta.
Nu ți-a plăcut niciodată un roman?
Nu-mi vine să cred.
Ba da, *Alice în Țara Minunilor.*
Îmi place absurditatea acțiunii.
Cred că Lewis Carroll
a fost un geniu neînțeles.
Apăs pe „trimite“... și deodată am un declic. N-aș ști să zic nici cum, nici de ce, dar e evident. Fac ochii mari în timp ce mă ridic, atât de repede, că amețesc.
Îmi vibrează telefonul, semn că a sosit răspunsul Cameliei, dar sunt prins în vârtejul de idei care-mi trec prin minte. O sun fără să stau pe gânduri, cu inima sărindu-mi din piept. Chipul ei confuz apare pe ecran și vocea îi răsună ca dintr-o toaletă.
— De ce mă suni pe FaceTime?
Fiindcă prefer să-ți văd fața.
— Am găsit, zic eu fără să mai aștept.
— Am o ședință în cinci...
— „Primul e o salată. Al doilea e o salată. Al treilea e o salată. Al patrulea e o salată. Al cincilea e o salată. Al șaselea e o salată. Al șaptelea e o salată. Al optulea e o salată. Întregul e un scriitor.“ E Lewis Carroll!
Mă întâmpină o tăcere dubitativă. Cum e posibil să nu înțeleagă? Râd de cât de ușoară e ghicitoarea și îi explic articulând:
— „Les Huits Scaroles.“[10]
— Oooooh!
Sunt un geniu!

— Dacă înțeleg bine, următorul indiciu e într-un exemplar de Lewis Carroll, spune ea făcând ochii mari.
— Bingo!
O întreb pe Camelia la ce oră crede că se întoarce acasă.
— La șase jumătate, de ce?
— Ia ceva de mâncare în drum spre casă, te aștept!
Dă să spună ceva, dar închid înainte să mă pună la punct. Nici nu se pune problema să caute următorul indiciu fără mine!
Iau o haină, ochelarii falși și plec.

Când Camelia se întoarce acasă în seara aceea, eu stau deja comod la ea în sufragerie. Se sperie și țipă când mă vede, ducându-și mâna la inimă.
— La naiba, ți-am spus să nu mai faci asta! urlă aruncând în mine cu un pantof.
Îl prind din zbor, amuzat că o văd purtându-se familiar cu mine. Ca un cuplu vechi de ani buni. Aș putea să mă obișnuiesc cu asta... Să o aștept să vină acasă ca să-i dau jos pantofii și să-i masez picioarele. Bineînțeles, în imaginația mea, rochia ar avea aceeași soartă ca restul.
— Ți-a luat un secol. Ai adus de mâncare?
Mâinile ei goale îmi confirmă că nu. Adulmecă aerul, uimită de situație.
— Ce-ai făcut? îmi spune pe ton de reproș.
— Am avut timp să fac niște *cinnamon rolls* pentru desert. Nu garantez că au gust bun, totuși...
— Lou, nu ți-am acordat niciodată permisiunea să intri aici când eu nu sunt acasă, răspunde ea aruncându-și geanta pe canapea. Dacă te prinde cineva la mine, am dat de naiba!
Mă ridic fără să-i spun că am aruncat un ochi la vinilurile ei și că am ascultat câteva albume cu Billie Eilish cât am așteptat-o.
— Am fost foarte precaut, jur. Oamenii cred că sunt un boschetar, spun eu scoțându-mi ochelarii falși. Ceea ce e destul de jignitor, dacă stau să mă gândesc...
— Ce cauți aici? oftează Camelia.
— Te așteptam ca să luăm cărțile la puricat.
De altfel, ar putea să-mi mulțumească, fiindcă a fost un adevărat calvar.

— M-am gândit toată ziua, spune ea dezbrăcându-se de dres, fără să mai pară nervoasă.
Îi urmăresc privirea fără să spun nimic. Când se face comodă, o ajut să deschidă ultimele cutii. Caut mai întâi *Aventurile lui Alice în Țara Minunilor* și mă mir că nu găsesc nimic.
— Am găsit-o! strigă Camelia, care s-a servit cu o bucată din desertul făcut de mine.
Mă așez și eu pe podea, lângă ea, curios. Are în mână faimoasa carte, deschisă la capitolul „O nebunească invitație la ceai". Un paragraf e subliniat cu carioca albastră.
— „Care-i asemănarea dintre un corb și o masă de scris?"[11], citește Camelia cu voce tare, gânditoare. E ghicitoarea fără răspuns a Pălărierului.
Oftez dezamăgit. *Rory, te urăsc.* Ghicitoarea asta nu are răspuns, a spus-o chiar Lewis Carroll. Ideea era să propui o ghicitoare al cărei răspuns nu l-ar putea găsi nimeni.
Totuși, la insistențele cititorilor, în cele din urmă a propus ceva.
— „Pentru că poate să emită câteva note, chiar dacă foarte plate; și pentru că nu poate fi pus niciodată cu partea greșită în față!"[12]
Camelia mă privește, surprinsă și... *impresionată?* Asta mă face să zâmbesc, cu un amestec de timiditate și mândrie.
— Ți-am spus, sunt mare fan.
— Super, dar n-are niciun sens.
— De fapt, are. Ca să spună „niciodată", Lewis a scris „*nevar*", nu „*never*". Inversat, iese... *Raven*[13].
Camelia dă să zică ceva, dar nu scoate niciun sunet. Asta voia Rory să spună? Nu sunt sigur. Ceva nu merge. „Corb" nu înseamnă nimic, nu ne duce nicăieri. Trebuie să fie altceva.
— Corbul nu prevestește ceva bun, spune Camelia mușcându-și buza. E deseori legat de moarte.
Ultima frază îmi provoacă un declic.
Moarte.
Corbul.
Fără să-i explic de ce, răsfoiesc printre celelalte cărți în căutarea unui volum de poeme. Sunt sigur că am dreptate. Rory a lăsat indiciul ăsta pentru mine, știu prea bine.

Camelia nu l-ar fi găsit lără mine, pur și simplu fiindcă ne privește pe noi doi.
— Ce cauți? Uh, se îneacă ea, cu farfuria în mână, cu ochii înlăcrimați. Câte linguri de scorțișoară ai pus mai exact?
— Spuse ea, care n-a adus nimic de mâncare.
Îi dau un bobârnac pe frunte, cu zâmbetul pe buze. Obrajii i se înroșesc de nervi sau de rușine. Se pregătește să-mi răspundă, dar i-o iau înainte.
— Edgar Allan Poe a scris *Corbul*. E unul dintre poemele mele preferate. Rory știa foarte bine.
Mi-e deja clar că următorul indiciu e acolo și am dreptate. Când iau volumul, îmi tremură mâna. Camelia păstrează tăcerea, dar îi simt privirea ațintită asupra mea.
Nu îndrăznesc să deschid cartea imediat. Mi-e frică de ce o să găsesc în ea, așa că mă uit la copertă strângând din dinți.
Dintre toate poemele, a trebuit să-l aleagă pe ăsta. Povestea unui bărbat care încearcă în zadar să uite moartea iubitei lui, Lenore.
— Poemul ăsta e despre devotamentul care nu piere, explic eu fără să îndrăznesc s-o privesc. Naratorul resimte un conflict între dorința perversă de a da uitării... și cea de a-și aminti. Îi face plăcere să se concentreze asupra pierderii suferite.
Nu pot decât să mă regăsesc în ce spune. Vreau să uit totul, dar mă gândesc tot timpul la el. Sufăr, dar îmi place. Pentru că am nevoie să-mi provoc suferință, pentru că vreau să mă pedepsesc, poate...
— Deschide-o, mă îndeamnă ea delicat.
Mă supun. Nu e nevoie să caut prea mult, cartea se deschide singură la o anumită pagină, unde e o foaie pliată în două — o desfac, cu inima zvâcnindu-mi în piept.

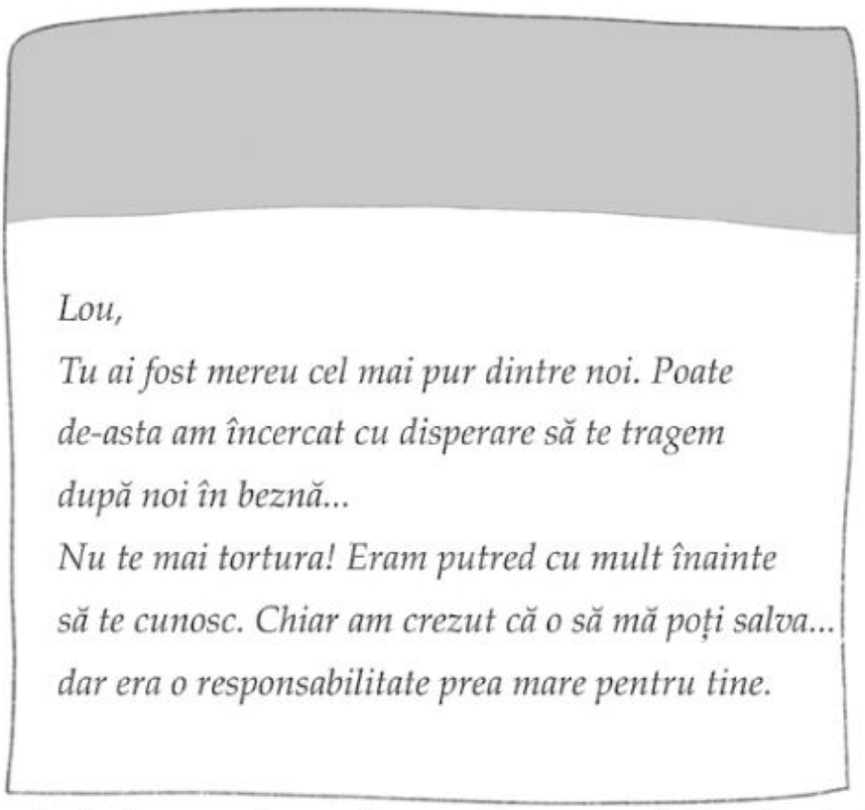

Lou,

Tu ai fost mereu cel mai pur dintre noi. Poate de-asta am încercat cu disperare să te tragem după noi în beznă...

Nu te mai tortura! Eram putred cu mult înainte să te cunosc. Chiar am crezut că o să mă poți salva... dar era o responsabilitate prea mare pentru tine.

Citesc mesajul de mai multe ori, cu ochii plini de lacrimi. Mi-e prea greu.

— Uite! șoptește Camelia, luându-mi cartea din mâini.

Într-adevăr, numărul paginii — 07 — e subliniat cu nenorocita lui de carioca albastră. Dar a adăugat și un 01 cu pixul în față.

— Ce crezi că e?

— O combinație.

Camelia aprobă din cap, semn că la asta se gândea și ea. Dar combinația de la ce? De la un seif... sau un dulap?

Am impresia că vânătoarea asta n-o să se termine niciodată. În momentul de față, mai mult mă distruge, nicidecum să mă ajute să înțeleg cine e vinovatul.

— Dacă e așa, trebuie să fie în conacul Cavendish, oftează ea.

— Apropo! Ce era în scrisoarea lui Alastair?

Se așază turcește și spune că era tot o enigmă. Am impresia că asta a primit toată lumea, în afară de mine și de ea.

— „Șase persoane stau în jurul unei mese rotunde. Toate afirmă că vecinul din stânga și vecinul din dreapta sunt mincinoși. Mincinoșii mint mereu și toată lumea știe adevărul despre cele șase persoane. Câți mincinoși sunt la masă?“

Oftez din toți rărunchii, plictisit. Nu înțeleg de ce Rory își supune apropiații la așa ceva... Dacă știa cine a făcut-o, de ce

n-a spus nimic, în loc să inventeze vânătoarea asta de indicii?
E un chin.
— Mie de ce nu mi-a lăsat nimic?
Camelia mă privește, iar chipul ei exprimă acum, în mod inedit și surprinzător, empatie. Mă enervează, fiindcă nu vreau să-i fie milă de mine. În același timp, e singura întrebare pe care mi-o pun zi și noapte.
— Știi ce înseamnă, nu?
Ridic tăcut ochii spre ea. Știu că ne gândim la același lucru, dar cineva trebuie s-o spună cu voce tare.
— Dacă Rory n-a lăsat scrisori decât pentru noi șase... Nu e o întâmplare.
— Știu. Înseamnă că ucigașul e printre noi.
Ne uităm unul la celălalt în tăcere. Nu am îndrăznit să-i spun înainte, dar e evident: Rory râde de noi. A implicat-o, ca să descopere adevărul... iar persoana care l-a omorât face parte din micul nostru grup.
Eu am fost acuzat primul. Dovezile sunt împotriva mea, dar sunt convins că sunt nevinovat... N-aș fi făcut niciodată așa ceva, nici drogat.
Și dacă unul dintre ei mi-a întins o capcană?
— O să fie complicat, oftează Camelia. Toți aveți un motiv care să vă incrimineze. Degeaba spune Skye că nu era geloasă pe legătura dintre tine și Rory, nu sunt idioată. Alastair a fost mereu eclipsat de fratele lui și am înțeles că era îndrăgostit de Skye. Cât despre Gideon... nu-l cunosc îndeajuns, dar mi s-a părut foarte suspect ieri.
Și mie, de-asta am de gând să fiu cu ochii pe el de-acum înainte. Camelia mă întreabă ce fel de relație avea el cu Rory.
— Gideon a intrat ultimul în grup. Nu știu ce găsea Rory la el... Mereu mi s-a părut foarte diferit de noi.
— Face facultatea de afaceri, nu?
— Da... Vrea să intre în politică. Numai că, acum câteva luni, Rory a apelat la niște pile ca să lucreze amândoi în aceeași firmă.
Se vede pe fața ei că înțelege unde vreau să ajung.
— Evident, Gideon n-a luat-o prea bine. A încercat să se prefacă, dar nu sunt prost. Rory apare brusc de la o zi la alta, ca de obicei, și face ce se pricepe el cel mai bine: îi eclipsează

pe ceilalți. A obținut prima la care Gideon râvnea de atât timp...
Camelia îmi zâmbește machiavelic, așa cum face când descifrează o enigmă dificilă.
— Ăsta e mobilul lui. Asta stârnea Rory cel mai mult în oameni: o gelozie neagră și sufocantă. Mi-l imaginez pe Gideon cum își roade unghiile și luni întregi moare de ciudă, așteptând momentul potrivit ca să acționeze...
Mă gândesc serios la asta, deși aș prefera să mă înșel. Dacă cei doi s-au bătut la etaj, chiar înainte ca Rory să dea de Alastair, plin de sânge?
— Pentru moment, să ne concentrâm pe indicii, spune Camelia ridicându-se. Nu cred că mă pot întoarce la conac fără o scuză validă, dar...
E întreruptă de telefonul care-i vibrează pe podea. Văd mesajul înainte să apuce să-l ia, așa că ne uităm sincer mirați unul la celălalt.
— E Skye.
— Am văzut.
— Organizează un bal mascat de „Non-Halloween" weekendul ăsta...
— Ca în fiecare an.
— ...și sunt invitată.
Nu spun nimic, dar știu că-mi citește gândurile. Faptul că Skye caută să se apropie de Camelia e suspect. Știe că trebuie să-și țină dușmanii mai aproape decât prietenii și asta și face.
— Ai grijă! Se folosește de tine.
Camelia ridică din umăr, zâmbind pieziș.
— Evident! Dar ce nu știe... este că și eu mă folosesc de ea.
Într-adevăr, Skye tocmai ne-a oferit șansa la care visam: să intrâm incognito la familia Cavendish în casă!
Mă ridic luând-o delicat de mână, apoi îi sărut degetele zâmbind.
— Pun pariu că ai nevoie de un cavaler!

---

8 „Șoarece de bibliotecă", în latină. (*N.a.*)
9 „În cărți e libertatea", în latină. (*N.a.*)
10 *Cele opt salate.* Pronunția expresiei în franceză este la fel ca a numelui Lewis Carroll rostit cu accent franțuzesc (*N.t.*).

11 „Why is a raven like a writing desk?", în versiunea originală. (*N.a.*) Din *Alice în Țara Minunilor*, de Lewis Carroll, traducere de Antoaneta Ralian, traducerea versurilor de Ioana Ieronim, Humanitas, București, p. 75. (*N.t.*)
12 „Because it can produce a few notes, tho they are very flat; and it is nevar put with the wrong end in front!", în ediția originală. (*N.a.*). *Ibidem*. (*N.t.*)
13 „Corb", în lb. engleză. (*N.a.*)

15
CAMELIA
Octombrie 2022

N-am fost niciodată la un bal.

Am avut dreptul să dăm o petrecere de sfârșit de an la liceu, dar n-am pus piciorul acolo. Am văzut pe rețelele sociale poze cu Skye la brațul lui Rory, tot un zâmbet, și cu Lou în smoching negru, cu țigara în gură. Îmi amintesc că mi-am spus: „Pare drăguț".

N-aș fi crezut că o să fiu invitată la un bal organizat de aceleași persoane... cu atât mai puțin însoțită de Lou McAllister.

Ar trebui să ne întâlnim în fața proprietății Cavendish. Mă duc singură, cu inima plină de neliniște. Le-am cerut sfaturi Noliei și lui Jasmine în legătură cu ținuta, fiindcă habar n-aveam ce să port la un bal de Halloween.

— Ce-ați zice de un look inspirat din Morticia Addams? a propus prima Nolia, iar Jasmine a țopăit de încântare.

Ora următoare am stat și m-am machiat cu atenție, cu FaceTime-ul deschis, în timp ce fetele îmi povesteau week-endul lor printre burlăcițe.

Am plecat târziu, într-un pardesiu imens, negru, atât de lung, că atingea podeaua. Port o rochie neagră, mulată, despicată până la șold, lăsându-mi la vedere piciorul alb ca laptele.

Partea de sus e ca un corset, pe care l-am accesorizat cu un lanț pentru corp, din argint: niște șiraguri de perle care îmi acoperă sânii ca un sutien, unite la mijloc cu un diamant mare.

E o bijuterie la care țin foarte mult și care e moștenită de la bunica mea, dar pe care n-am avut niciodată ocazia să o port. Am mai adăugat una, în jurul taliei de data asta, care cade de-a lungul șoldurilor, ca niște portjartiere.

Când ajung la conac, sunt deja multe mașini parcate. Oameni intră și ies ținându-se la braț, toți deghizați și mascați. Unul dintre ei îmi atrage îndată atenția.

Dumnezeule!

E singur, retras, sprijinit de capota mașinii. Cu o mână în buzunar, își ține capul înclinat într-o parte observându-i pe oameni intrând unul câte unul. Lou încă nu m-a văzut, dar știu că el e după reacția pe care o am.

Poartă o cămașă albă pătată de sânge fals, o cravată și pantaloni negri. Are o bâtă de baseball în mâna dreaptă, pe care o învârte nonșalant.
E un costum simplu, dar masca lui mă face să tremur de groază și de dorință reprimată, în același timp. E neagră, cu ochii în formă de cruce și gura cusută cu LED-uri roșii... ca în filmul *The Purge*.
E ~~sexy~~ înspăimântător.
— Promite-mi că nu omori pe nimeni în seara asta! îi spun în timp ce mă îndrept spre el.
Întoarce capul spre mine fără să se miște. Fără să-i văd chipul din spatele măștii, știu că mă analizează din cap până în picioare. Îmi înghit cu greu nodul din gât, reprimându-mi o tresărire.
În cele din urmă, Lou se ridică și mă cuprinde de mijloc. N-ar trebui să-i dau voie, dar rămân neclintită, chiar și când îmi șoptește la ureche:
— Tu ești cea care o să mă omoare pe mine, cu rochia asta!
Îi zâmbesc ca să nu trebuiască să răspund, înghițind în sec. Mi-e rușine, dar îmi place sentimentul ăsta: impresia că pot să-l am la picioarele mele cu atâta ușurință. Să fac parte din grupul acela de fete divinizate din liceu, când de fapt, până acum, eu făceam tot posibilul să fiu invizibilă.
Astăzi, Lou McAllister se uită *la mine*.
Scot invitația din geantă și rujul sângeriu. N-am apucat să-mi dau cu el pe buze înainte să plec.
— Ar trebui să fii...
— Morticia. Părul roșcat strică un pic efectul, știu.
Nu spune nimic, dar judecând după privirea înfometată, nu pare să fie de aceeași părere. Cu atât mai bine; faptul că se simte atras de mine îmi ușurează munca.
Masca îmi ascunde fața doar pe jumătate, din simplul motiv că voiam ca ceilalți să mă recunoască. Inspirată din *Fantoma de la Operă*, în stil gotic, are o margine metalică ondulată, care vine de-a lungul nasului și dă impresia că am un ochi de pisică. Bijuteriile din argint în stil art deco se asortează bine cu rochia.
— Lasă-mă pe mine!
Lou îmi ia rujul din mână și se apropie suficient cât să-i simt parfumul mângâindu-mi nările. N-am timp să protestez. Mă prinde delicat de bărbie și mi-o ridică ușor.

Îl privesc și regret că nu pot să-i văd expresia în clipa asta. Sunt convinsă că se concentrează în timp ce-mi rujează buzele întredeschise.
Nimeni n-a mai făcut ceva atât de intim pentru mine, nici măcar Enzo.
— Ai buze frumoase.
E atât de neașteptat și în același timp atât de direct, încât simt că mă înroșesc. Nu-mi place. Urăsc să mă forțeze să-mi placă de el, e ultimul lucru de care am chef.
Nu trebuie să uit cine e, iar asta în ciuda vorbelor lui frumoase. Nimic nu-mi dovedește că e sincer, nici că nu încearcă să mă ducă de nas.
Trebuie să-l fac să pice în propria capcană. Și dacă trebuie să-mi folosesc toate atuurile fizice pentru asta, așa să fie! Mi-am pierdut de mult orice urmă de demnitate în relația cu el.
— Da, mi s-a mai spus.
Lou face o pauză, apoi își duce opera la bun sfârșit. Mărul lui Adam i se mișcă greoi sub pielea fină a gâtului. Ochii mei hipnotizați îi urmăresc mișcările.
— E *waterproof?*
— Nu-ți face iluzii..., zâmbesc împingându-l cu degetul în piept.
— Măcar am încercat.
După care îmi pune rujul în geantă și-mi întinde brațul. Îi accept gestul galant. Mi se înmoaie picioarele. Datorită măștii care îi acoperă toată fața, Lou trece neobservat. Cu toate astea, e un risc uriaș. La intrare, o femeie îmi verifică invitația și buletinul. Îmi vine să vomit.
Mi-e teamă că poate să fie prins în orice clipă, dar cavalerul meu se ascunde bine.
— Nu ți-e teamă că o să te recunoască cineva? șoptesc în timp ce mă conduce spre sala de bal.
— Ba da. E o prostie, dar încă vreau să am încredere în ei... Sunt prietenii mei, la urma urmei.
Mă întorc spre el șocată, dar el se uită drept înainte. Masca nu-i ascunde nici părul negru, nici ceafa, așa că-mi ațintesc privirea într-acolo.
— O să vedem care dintre cei trei o să sune primul la poliție, adaugă el pe un ton sumbru.

— Ești complet nebun. Se presupune că trebuie să găsim un seif...
— Nu sunt nebun, sunt disperat, spune el și-i simt tensiunea din voce, pe care încearcă să o ascundă. Dacă unul dintre ei a vrut să fiu acuzat în locul lui, sigur turbează de furie să mă știe în libertate.
Nu se înșală, chiar dacă metoda lui mi se pare puțin cam prea severă. Vreau să-i spun, dar intrăm în sala de bal și vorbele îmi pier pe limbă.
Oh, uau...
N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos. Tavanul e imens, decorat cu muluri aurite și cu o rozetă de care atârnă o lustră de cristal.
Întreaga structură e susținută de coloane grecești ornate cu candelabre. Tocurile îmi răsună pe parchetul de lemn masiv.
— Care e planul? întreabă Lou, luând în trecere un *canapé* cu creveți de pe platoul unui ospătar.
Analizez atent invitații, în căutarea lui Skye.
— Presupun că ai dat deja un tur?
La urma urmei, Lou locuiește aici. Bănuiesc că iese din ascunzătoare noaptea, când toată lumea doarme, ca să mănânce și să-și facă treburile.
— Da. N-am găsit nimic.
— Și în camera lui Rory?
— Tot închisă cu cheia.
Acolo trebuie să căutăm. Știam de la început. Cu siguranță, Rory a lăsat un semn.
— Tu le distragi atenția, eu caut.
Se întoarce spre mine și-i intuiesc ezitarea la gândul că ne separăm. Din păcate, e prea târziu. O zăresc în sfârșit pe Skye la celălalt capăt al sălii, privindu-ne, palidă.
Știu că l-a recunoscut pe Lou imediat, în ciuda costumației. Gideon și Alastair sunt lângă ea, primul nervos, celălalt... amuzat?
Ne aștepta.
— Domnișoară O'Brien. Îmi acorzi acest dans? îmi propune Lou fără să-i bage în seamă.
Înțeleg ce face. Vrea să-i provoace, să-i scoată din minți și să le studieze reacția. Așa că accept, strecurându-mi mâna în mâna lui, în timp ce el își sprijină bâta de baseball de perete.
Lou deschide dansul, conducându-mă spre mijlocul sălii.

— Se uită la noi? șoptesc lără să îndrăznesc să allu cu propriii ochi.
Lou se lipește de mine, trecându-și brațul în jurul taliei mele, și deodată nasurile ni se ating. Nimic nu mai contează.
— Toată lumea ne privește, Camelia, șoptește el în timp ce conduce dansul. Și bine fac!
Îmi înghit saliva fără să-mi iau privirea de la ochii lui luminoși în formă de cruce. Ne învârtim, iar atingerea mâinii lui îmi face șoldurile să ia foc.
— O dată răspunzi tu, o dată eu? propune el în șoaptă. La ce te gândești în clipa asta?
~~La cum îți alunecă mâinile pe corpul meu.~~
— Joker.
Îl aud râzând discret în ciuda măștii, apoi se apleacă și-mi șoptește la ureche:
— Nu-ți face griji, intuiesc răspunsul.
Îmi plimb încet degetele pe ceafa lui, apoi prin păr. Tresare și îi scapă un suspin intens.
Zâmbesc, animată de turnura situației.
Lou e atras de mine. De când, cât de tare, nu știu. Dar am de gând să-mi fac o armă din asta.
Sper doar să nu cad în propria capcană.
— Ce zici de un joc? propun eu, simțindu-mă curios de îndrăzneață. Primul care găsește seiful poate să-i ceară ce vrea celuilalt. Fără jokeri, fără reguli, totul e permis.
Lou nu spune nimic un timp, dar mă strânge și mai tare. Știu că-și imaginează deja ce o să-mi ceară dacă o să câștige, fiindcă e convins că o să mi-o ia înainte.
— E un pariu periculos pentru tine... dar accept.
Asta crede el, dar nu eu sunt cea căutată în toată țara. Și fiindcă vreau să-l dau complet peste cap, apuc masca în partea de jos și-o ridic, suficient cât să-i lase la iveală gura și nasul, ca Spiderman când Mary-Jane il sărută prima oară.
Inima îmi sare din piept în clipa în care îl sărut pe buze. Scurt, ~~prea scurt~~, dar e de ajuns ca să-l ia prin surprindere. Când îi văd buzele pătate de rujul meu, mă înroșesc fără să vreau.
Se crispează, în timp ce-i șoptesc la ureche:
— Baftă!
Și, cu asta, îl las acolo, în mijlocul sălii. N-am nevoie să mă întorc ca să-mi dau seama că ceilalți se năpustesc spre el ca

să-i ceară explicații.
O aud pe Skye întrebându-l ce caută acolo și zâmbesc. Perfect. Asta o să-l întârzie puțin.
Profit, ca să mă strecor pe hol și să mă duc spre scări. În clipa în care vreau să trec de colț, o voce mă oprește:
— Te duci undeva?
Tresar, prinsă în flagrant delict. E Alastair, îmbrăcat într-un smoching simplu, care mă privește cu răceală. Văd că și-a dat deja masca jos, are fața descoperită.
— La toaletă, răspund automat.
La naiba! Credeam că el o să fie primul care să-l înfrunte pe Lou. De ce m-o fi urmărit?
— Nu știam că tu și Lou sunteți atât de apropiați, spune el băgându-și mâinile în buzunare.
— Nu suntem. Îl disprețuiesc.
— Fals, chiar dacă așa ai vrea.
Fac o grimasă, enervată că m-a citit așa bine. Alastair mă tulbură. De el mă simt cel mai apropiată, pentru că știu cât a suferit că a fost așa invizibil. N-am avut niciodată nimic să-i reproșez... în afară de faptul că seamănă cu demonul din cele mai negre coșmaruri ale mele. E destul totuși.
Nu uit că e unul dintre ei.
— Ar trebui să ai grijă, adaugă el încet.
Suntem singuri pe hol. Se apropie, așa că fac un pas înapoi. Când vede că mă sperie, se oprește.
— De ce? Pentru că l-a omorât pe Rory?
— Știi la fel de bine ca mine că nu Lou l-a omorât, răspunde el spre marea mea surpriză. Îl iubea prea mult ca să facă asta.
Atunci de ce Alastair l-a lăsat pe Lou să putrezească în închisoare? De ce l-a abandonat cu atâta lașitate?
— Dacă e nevinovat, de ce ar trebui să mă păzesc de el?
— Țin la tine, recunoaște el. N-aș vrea să-ți frângi aripile. Îl ador pe Lou... dar e la fel ca Rory. Eu și cu tine nu jucăm în aceeași ligă cu ei.
Nu spun nimic, fiindcă nu am încredere în mine. Îmi vine să-i mulțumesc, dar și să-i spun că nu e treaba lui. De când am aflat adevărul despre hărțuirile lui Rory și după ce am petrecut atât timp lângă el, îmi dau seama că-l detest mai puțin pe Lou...
Mi-e frică să nu fie o greșeală.

— E frumos din partea ta, dar nu e nevoie. Nu țin la Lou atât de mult, încât să mă poată răni.
Alastair mă aprobă dând din cap. În cele din urmă, își vede de drum, lăsându-mă singură pe holul întunecat. O mie și una de întrebări mi se învârt prin minte, dar le las deoparte pentru moment.
Nu am decât câteva minute la dispoziție până când cineva o să trimită poliția pe urmele noastre.

16
LOU

~~Octombrie~~ *2022*

Visez sau chiar m-a sărutat adineauri?

N-a durat decât o nanosecundă, dar a fost îndeajuns ca să mi se înmoaie picioarele. Am tânjit atât de mult după ea, gelos pe toți tipii cărora le zâmbește în treacăt pe holuri... ca idiotul de acum câteva zile, căruia i-a dat papucii sub ochii mei.

O parte din mine e teribil de dornică să o ajungă din urmă și să o sărute cu pasiune, dar a dispărut deja.

Rămâne pe altă dată.

Îmi piere zâmbetul sub mască atunci când îmi văd prietenii apropiindu-se. În ciuda neliniștii că aș putea fi recunoscut în orice clipă de ceilalți, ador ce față fac cu toții. Uimirea, furia... frica.

Exact ce voiam să văd pe chipurile lor.

— Ce cauți aici? șoptește Skye, prima dintre mulțimea de dansatori care vine la mine.

Poartă o rochie rococo splendidă, o pălărie cu pene și are un evantai din dantelă. Presupun că trebuie să fie Maria Antoaneta, regina Franței, care și-a pierdut capul fiindcă a lăsat poporul să moară de foame.

Ce simbolistică!

— Mi-a fost dor de voi, spun eu mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

În spate, Gideon se uită de sus la mine fără să spună nimic. Alastair a dispărut subit. Presupun că nu voia să mă vadă, și-l înțeleg.

— Ești complet nebun, continuă Skye, scuturând suspicioasă din cap. Cum ți-a trecut prin minte să evadezi?

— Închisoarea nu e de mine, răspund simplu. Oamenii sunt de-o vulgaritate...

— Ar trebui să pleci.

Îi arunc un ochi lui Gideon, care a deschis în sfârșit gura. Zâmbesc, chiar dacă el nu vede.

— De ce, ai și anunțat poliția, Gid? Sper pentru tine că nu o să vină cu câinii... altfel, riști să vii și tu cu mine.

Prietenul meu își încleștează maxilarul, făcând un pas în față, dar Skye îl oprește. Încă mi-e greu să cred că unul dintre ei e probabil vinovat, dar Camelia are dreptate.

Nu am încredere în ei.
Avem cu toții un mobil, din simplul motiv că nici Rory și niciunul dintre noi trei nu suntem chiar în regulă.
— Salut!
Mă întorc surprins. Alastair a venit în sfârșit, are o expresie neutră și își ține mâinile în buzunare. Nu e deghizat, ceea ce nu mă miră decât parțial. Numai Skye poate să petreacă la atât de scurt timp după moartea cuiva.
Alastair are o urmă de decență.
— Hei!
— Văd că ai venit cu avocata, continuă el, și în clipa asta scotocește prin casă în căutare de probe. Care e planul tău?
Înțeleg mai bine acum. S-a evaporat ca să o urmărească pe Camelia.
— Știu. Am făcut în așa fel încât ea să ne lase un pic singuri, atâta tot.
Îmi pare rău, Camelia. Adevărul e că nu există niciun seif ascuns la Cavendish. Știu, pentru că am stat o noapte întreagă și am căutat prin toată casa. Indiciul pe care l-am găsit nu e genul de combinație care să constituie un cifru.
În schimb, există altceva în camera secretă de sub scară...
Al enșpemiilea telefon.
— Își bagă nasul unde nu trebuie, spune Gideon și-l privim cu toții mirați.
Își dă seama că n-ar fi trebuit să spună asta, fiindcă oftează și ia o gură mare de băutură.
— Ți-e frică să nu găsească ceva?
— N-am nimic de ascuns, mormăie el.
Nu sună prea convingător.
— Nici mie nu-mi place, ca să fiu sinceră, adaugă Skye.
— Serios? Credeam că ați devenit cele mai bune prietene... La urma urmei, tu ai invitat-o.
Mă săgetează cu privirea, dar nu-mi cer scuze. Știam că sunt alte rațiuni la mijloc.
— Nu e ca noi.
— Adică nu e putredă pe dinăuntru? glumesc eu.
— Îndrăgostirea ta adolescentină ar fi trebuit să-ți treacă de mult timp. E penibil.
— Spune cea care n-a fost în stare să-și satisfacă iubitul...
Îmi dă imediat o palmă, tăindu-mi vorba. Râd mânzește. Crede că poate să mă rănească? Am primit un pumn de la

Camelia cu nu loarte mult timp în urmă; ăla, da, a durut.
Și totuși o prefer pe ea în locul lui Skye.
— Nu l-am omorât pe Rory, îi mărturisesc subit punându-mi masca la loc.
Alastair mă privește fără să se clintească. Țineam să-i spun asta, chiar dacă el e convins că nu spun adevărul.
— Te cred.
— Chiar?
Dă aprobator din cap, tensionat. Simt o ușurare atât de mare, că sunt gata să-l iau în brațe în clipa asta. Dar nu vreau să atrag atenția celorlalți invitați, așa că mă mulțumesc să-i pun o mână pe umăr.
— Deci o să ne ajutați? întreb întorcându-mă spre ceilalți.
Camelia caută dovezi ca să-mi demonstreze nevinovăția.
Le observ atent reacțiile. Nu vreau să creadă că-i bănuiesc, dimpotrivă. O să-i conving că sunt de partea lor și că am nevoie de ajutorul lor, ca să-i manipulez mai bine.
O să-mi cer scuze de la cei nevinovați când o să pun mâna pe trădător. O să înțeleagă.
— Asta încercam să fac înainte să evadezi, îmi reproșează Skye încrucișându-și brațele la piept. Unde te crezi, în *Prison Break?*
— Am spus tot ce știam, continuă Alastair. Am căutat și puloverul pătat de sânge despre care vorbea Camelia, dar nu am dat de el. A dispărut.
Din senin, se petrece ceva surprinzător: Skye, care stă lângă mine, devine palidă și încremenește. Mă întorc spre ea, curios, dar își revine și întreabă:
— Ce pulover?
Alastair îi evită privirea, tăcut. Nu am idee ce se petrece, dar e bizar. Cei doi știu ceva ce eu nu știu.
— Aveți vreo pistă? întreabă Gideon, schimbând subiectul.
N-am de gând să le spun ce a lăsat Rory în urma lui, fiindcă e clar că nu asta și-a dorit. O să rămână secretul meu și al Cameliei...
— Nimic solid momentan, dar lucrâm la asta. Dacă vă amintiți ceva, orice, anunțați-o pe Camelia.
— Presupun că-i secret faptul că este implicată și ea, nu? întreabă Alastair.
Confirm, punându-i să-mi promită că n-o să spună nimic nimănui. Oricum, dacă poliția o să afle ceva, e clar că a

vorbit unul dintre ei.
O să dispar înainte ca polițiștii să aibă dovezi ca s-o acuze pe Camelia de complicitate. Și așa se expune destul pericolului, pentru mine.
— Gid! Ce scrie în scrisoarea ta?
Oftează, enervat. N-are chef să-mi spună, dar nu-mi pasă. Îmi trebuie toate informațiile ca să reușesc să înțeleg.
— E o ghicitoare idioată. N-am învățat-o pe de rost.
— Data viitoare când ne vedem, s-o aduci.
— Nu-mi da ordine! S-a terminat cu asta.
Nu răspund nimic, fiindcă e brusc abordat de o fată deghizată în Amy Winehouse. Skye rămâne tăcută, strângându-și trupul cu brațele. Am înțeles cu toții că Gid se referea la Rory.
Fără el, grupul nostru rămâne fără lider.
E în același timp înspăimântător și eliberator.
— N-ar trebui să mai stai mult pe aici, mă sfătuiește Alastair. Poliția sigur se așteaptă să vii.
— Mersi. O să plecăm.
Îi salut dând din cap, după care plec. Trebuie să o caut pe Camelia ca să-i spun că am găsit un telefon, apoi să-i mai cerșesc un sărut, unul adevărat de data asta.
Dacă nu mă înșel, numărul pe care l-am găsit e codul PIN de la telefonul mobil.
Mă duc să iau ceva de mâncare de la bufet, îngrămădind pe farfurie *canapé*-uri cu creveți pentru mine și alte câteva cu legume pentru Camelia — țin minte că e vegetariană.
Îmi crolesc drum prin mulțimea de invitați și pornesc în căutarea ei: încep cu biroul, apoi biblioteca... Nimeni.
Cobor scările, unde câteva cupluri se sărută pe întuneric, și ajung în veranda de sticlă. E plină de plante de tot felul, lumina venind de la luna plină și diverse ghirlande luminoase.
— Sherlock!
O zăresc deodată, stând în picioare în fața ușii de sticlă, ocupată să contemple cerul. Mă duc la ea, cu cele două farfurii în mâini, și mă opresc alături.
Nu clipește nici măcar o dată, ceea ce mă face să bănuiesc că mă auzise deja. La ce se gândește atât de intens?
Îmi ridic masca, lăsând-o pe creștetul capului, și-i întind o farfurie.

— Uite! Mănâncă!
— Știai că nu e nimic.
Fac o grimasă, fără să-mi pară rău vreun pic.
— Am găsit altceva la fel de interesant.
Se întoarce spre mine cu brațele încrucișate la piept. Trebuie să fac un efort să mă stăpânesc, ca să nu-mi las ochii să alunece pe decolteul ei.
Doamne, e divină în rochia asta!
Îi stă bine în negru, mai ales deoarece contrastează cu părul înflăcărat. Îmi vine s-o devorez.
— Ce anume?
— Nu putem vorbi aici. Pereții au ochi și urechi..., îi șoptesc ca să evit să mă audă altcineva. Mergem?
I s-au înroșit urechile, clipește spre mine și aprobă ușor din cap. Îmi pun masca pe față în timp ce ea savurează câteva *canapé*-uri cu legume, apoi ne întoarcem în holul principal. Mă pregătesc să mă duc spre ieșire când auzim râsete din sala de bal.
O fată face ochii mari când o vede pe Camelia, apoi se abține să râdă, șoptindu-i ceva la ureche prietenei sale.
Camelia se încordează, stânjenită.
— Mi se pare mie sau se holbează lumea la mine? mă întreabă în șoaptă.
Am o presimțire rea.
— Hai să plecăm!
Vreau s-o iau de braț și s-o ștergem de-aici, dar mă respinge. O urmez până în sala de bal, de unde se aud voci pe care le recunosc. Mai ales, pe una dintre ele.
Rory?!
Rămân nemișcat, palid la față, după care grăbesc pasul. Când înțeleg ce se întâmplă, mă simt ca un idiot că am dat fuga de parcă... de parcă urma să-l văd acolo, în mijlocul sălii, râzând. Ce prostie!
Și totuși e ca și cum asta se întâmplă. Strâng din dinți în timp ce Camelia se uită la filmarea proiectată pe peretele opus, în fața a cincizeci de persoane. Luminile sunt stinse, dar îi zăresc obrajii înroșiți și pumnii strânși.
În filmare apare Camelia adolescentă, stând în genunchi pe trotuar, cu capul plecat. Skye și Gideon, amuzați, își varsă caserolele Tupperware cu mâncare în părul ei.

Rory stă ghemuit în fața Cameliei, cu un zâmbet crud pe buze.
Zâmbetul pe care-l urăsc cel mai mult.
— Nu știi că, „atunci când zeii vor să ne pedepsească, ne îndeplinesc dorințele“[14]? întreabă el când Camelia își ridică bărbia, având în ochi o sclipire criminală.
Filmul surprinde în prim-plan privirea întunecată a Cameliei, apoi, deodată, pe ecran apare cuvântul „CRIMINALĂ“. Sala se umple de șușoteli și toate fețele se întorc spre noi.
Numai Camelia n-a văzut sfârșitul, fiindcă i-am acoperit ochii ca să nu mai privească. Tremură lângă mine, crispată.
Fir-ar să fie!
O furie întunecată și periculoasă pune stăpânire pe mine. Lacrimile Cameliei, din seara trecută, din tunel, îmi revin în minte și cedez nervos.
— Închide ochii! urlu.
Traversez sala cu pași mari, obligând mulțimea să se dea laoparte, apuc cablurile de la proiector și trag cu putere. Totul se face bucăți pe podea, într-un zgomot asurzitor, punând capăt filmării.
Skye apare din senin, cu gura căscată, dar o strâng de braț.
— Tu ai făcut asta?!
— Nu! Jur, se disculpă ea, încercând să se desprindă din strânsoare.
Nu o cred. Evident că ea e. E fix stilul ei.
— Ar fi bine, Skye, îi șoptesc la ureche apropiindu-mă de fața ei chiar dacă port masca. Crede-mă, nu vrei să-mi testezi limitele.
Se încordează și mă bucur să o simt cum tremură în mâinile mele.
— Poftim?
Mă apropii din nou, suficient cât să-i șoptesc la ureche:
— Dacă nu l-am omorât pe Rory nu înseamnă că n-aș fi fost în stare s-o fac! Las-o-n pace pe Camelia!
Nu mai spune nimic. Îi dau drumul când văd că Alastair îmi face un semn discret. Am atras atenția... Fix ce nu voiam.
O caut pe Camelia din priviri, dar a dispărut. *Rahat!* Picioarele mi se mișcă singure, parcă fără să le controlez, și curând gonesc spre ieșire. Dau de ea pe hol, în timp ce se grăbește să plece.

— Camelia, așteaptă!
Nu se oprește. Întind mâna și o prind de încheietură. Când îi văd chipul, mi se frânge inima. Buzele strânse, ochii plini de lacrimi, pe care și le reține să nu curgă, și obrajii roșii de furie.
— Știai? I-ai ajutat să facă asta?
Întrebarea ei e ca o palmă peste obrazul meu, dar nu mă supăr. E o întrebare legitimă. Mi-ar plăcea să-i spun că e prima dată când văd filmarea... că e prima dată când îl văd pe Rory făcând asta și că îl urăsc din tot sufletul.
Pe zi ce trece, iubirea mea pentru el se stinge.
— Jur că nu!
— Îi urăsc.
Și eu.
— Știu.
La fel ca în acea seară în pasajul secret, îmi vine să o iau în brațe. Vreau s-o mângâi pe păr și să-i spun că totul o să fie bine, că sunt aici, că o s-o protejez, dar mi-e frică.
Mă apropii, ținând-o în continuare de încheietura fină, și-mi dau jos masca pentru a o putea privi în ochi.
Buza inferioară îi tremură și, pentru prima dată de când ne-am reîntâlnit, redevine Camelia pe care am cunoscut-o mai demult: îngrozită, rănită, pierdută.
— Dacă aveau dreptate? Dacă... eram masochistă? șoptește ea, uitându-se fix într-un punct invizibil de pe pieptul meu. Dacă inconștient căutam rolul de victimă? Dacă... eram anormală? Rory nu se înșală, poate chiar sunt bună de aruncat la gunoi.
Nu spun nimic un timp, din simplul motiv că mă sufocă sentimentul de vinovăție. Cuvintele ei mă șochează și mă rănesc.
Sunt vinovat? Oare, chiar și fără să vreau, eu am făcut asta?
Tata a spus-o primul: nu sunt bun decât să semăn haos și să-i distrug pe cei pe care-i iubesc. I-am nenorocit viața mamei venind pe lume, n-am reușit să ajung un fiu la înălțimea așteptărilor tatălui meu, iubirea mea pentru Rory l-a omorât — la propriu —, iar interesul meu pentru Camelia i-a adus numai nefericire.
— Nu ești anormală, Camelia.
Continuă să nu se uite la mine. Îi cuprind obrajii în palme ca să o oblig să mă privească. Nu-mi vine să cred că mă lasă

s-o ating, după toată acea perioadă, după tot ce-am făcut... Degetele mele, pătate de atâtea păcate, nu merită să îi atingă obrajii, și totuși.
— Ești rănită, poate. Ca toată lumea. Dar ai arunca o ceașcă fiindcă are o crăpătură?
Camelia mă privește în tăcere și îi zâmbesc ca s-o consolez. Habar n-are ce-mi trece prin cap în clipa asta.
Adevărul e că, dacă înainte eram intrigat de fata asta singuratică și inteligentă care se așeza lângă mine la cursul de literatură... nu e nimic în comparație cu ce stărnește astăzi în mine.
Nu o cunoșteam. Mi se dezvăluie pe zi ce trece și sunt în același timp surprins și fericit de ce descopăr.
Camelia O'Brien e mult mai complexă decât credeam.
O vreau. O vreau atât de tare, încât nu cred că pot să renunț la ea.
Și știu că e o idee proastă, știu că mă autosabotez, la fel cum am făcut cu Rory, și că oamenii ăștia nu vor să audă de mine...
Dar mă arunc cu capul înainte. Pentru că, dacă e vreun masochist în camera asta, acela sunt eu.
— Nu ți-ai propus să fii o victimă, reiau eu, strecurându-mi mâna prin părul ei. Singurii vinovați... sunt ei.
Știu că și eu fac parte dintre cei care i-au semănat îndoiala în suflet, chiar dacă nu asta a fost intenția mea. Dimpotrivă. N-am vrut decât s-o protejez.
Skye are dreptate: Camelia nu e ca noi.
De-asta mi-a plăcut de ea din clipa în care am văzut-o.
Inconștient, am întrezărit în ea o portiță de scăpare.
Speranța de a deveni mai bun.
— Vreau să sufere, șoptește ea, ca și cum n-ar îndrăzni s-o spună cu voce tare.
Înghit în sec, atras fără să vreau de focul care o animă. Știu că nu e soluția potrivită, că n-ar trebui să ne coborâm la nivelul lor, dar nu am deloc talent să fac alegeri bune.
— Atunci fă-i să se târască la picioarele tale.
Privirea i se întunecă, lacrimile îi dispar și, *la naiba!, îmi vine să-i devorez buzele.*
— Și pe tine?
O mângâi pe ceafă și simt cum tresare ușor. Observ că pe piept i se face pielea de găină.

— Te las să mă folosești în voie, șoptesc, în timp ce-i mângâi cu buzele obrazul până la ureche.
Spune da. Folosește-mă, trădează-mă, frânge-mi inima...
Accept tot ce vine din partea zeilor răzbunători, convins fiind că ea e rezultatul karmei mele.
— Eu...
Mă apropii, cu gura deasupra gurii ei, când deodată ușa de la intrare se deschide zgomotos. Amândoi tresărim, luați prin surprindere.
Ea rămâne neclintită când vede cine e.
La naiba!
Poliția intră în conac, înarmată, și nu sunt în stare să mă mișc. Știam că o să vină după mine, știam că unul dintre prietenii mei o să-i cheme și am uitat s-o tai de-aici.
Îmi dau seama imediat că filmul în care apărea Camelia a fost o diversiune, un mod de a se asigura că nu plec.
El sau ea știa că o să vin.
Bătăile inimii mi se întețesc când văd poliția venind pe hol în direcția noastră. Întorc capul spre Camelia, prefăcându-mă că nu mi-e frică, și-i las telefonul în mână.
— Ia ăsta! Cu siguranță sunt în el indicii lăsate de Rory, caută bine!
— Ce? bâiguie ea panicată. Ce...
— Spune-le că eu te-am forțat, bine? continui eu, în timp ce pașii lor se apropie periculos de mult. Să nu vii să mă vezi, ar stârni suspiciuni! Trimite-o pe Charlotte! Și ferește-te de...
Nu apuc să-mi termin fraza.
Brusc, mâna ei mă prinde de ceafă și mă trage spre ea.
Deodată, își lipește buzele de buzele mele și pieptul ei se atinge de al meu.
Deodată, *Camelia mă sărută.* Îmi trage fața înspre ea, făcând masca să-mi alunece pe ochi, fără să-și dezlipească buzele de gura mea.
Îmi dau seama imediat de ce o face. Vrea să mă ascundă, să distragă atenția poliției, să părem un cuplu beat care se giugiulește într-un colț.
E dezamăgitor... dar nu am de gând să ratez o astfel de ocazie.
O cuprind cu brațele amândouă de mijloc și o lipesc de perete, gemând de plăcere. Scoate un suspin, mirată de

gestul meu, iar eu profit ca să-mi strecor limba în gura ei. *In sfârșit!*
Simt fiori în tot corpul. Lumea din jurul nostru dispare și nu mai există decât ea în rochia asta indecentă, părul ei care miroase a lavandă și rujul cu gust de zmeură. Nu las nimic să-mi scape. O sărut ca și cum ar fi prima și ultima oară, ca și cum ar fi sfârșitul lumii, ca și cum aș avea nevoie de asta ca să pot respira.
Îmi strecor genunchiul între picioarele ei, prin crăpătura rochiei negre, și-i absorb suflarea. Mă bucur că nu se uită în ochii mei în clipa asta, pentru că ar citi în ei toate adevărurile pe care încerc cu disperare să i le ascund.
— Sunteți arestată pentru suspiciune de omor, ne întrerupe unul dintre polițiști.
Mă pregătesc, cu fruntea lipită de fruntea Cameliei, cu buzele atingându-ni-se. Aștept să mă smulgă de la pieptul ei...
Dar nimeni nu mă strigă. Nu mă înșfacă nimeni și nici nu-mi pune nimeni cătușele. Camelia se încruntă, roșie în obraji, cu pupilele dilatate.
Nu mă mișc, de frică să nu atrag atenția, însă complicea mea îmi lasă masca pe buze cu mâna tremurândă. Curios, profit de ocazie ca să mă întorc. Mă mir să văd că nimeni nu e atent la noi.
— Ce faceți? se enervează Gideon.
Poliția chiar a venit să aresteze pe cineva în seara asta. În ciuda a ce credeam, nu pe mine mă arestează.
— Aveți dreptul să nu spuneți nimic...
Rămân neclintit, șocat, în timp ce poliția îi pune cătușele lui Skye.

---

14 Oscar Wilde. (*N.a.*)

În seara aceea

RORY

00:12 dimineața

Nu-am chef să fiu aici.

Trebuie totuși să mă prefac. Sunt învățat, deși, pe an ce trece, a devenit tot mai agasant. La început era distractiv. Să-i manipulez pe ceilalți, să nu le arăt niciodată adevărata mea față...

Dar cred că mi-a pierit cheful. E plictisitor.

Mă îndepărtez de mulțime câteva minute, urcând scările. Deja mă doare capul, poate ar trebui să stau întins în pat vreo cinci minute.

— La mulți ani!

Ridic surprins capul și un zâmbet larg îmi apare pe buze. Lou stă în picioare la mijlocul scărilor care duc la al doilea etaj, cu mâinile în buzunare, la fel de frumos ca Patrocle în ochii lui Ahile.

— Nu credeam c-o să vii, spun eu în timp ce urc spre el. Pare că-ți place la nebunie să mă eviți în ultima vreme...

Mă opresc cu o treaptă mai jos, el fiind astfel mai înalt decât mine. N-am mai fost atât de aproape de el de luni întregi. Am impresia că respir iar.

Mi-a fost dor de el.

— N-aș fi ratat asta pentru nimic în lume.

Zâmbesc, mulțumit de răspunsul lui, și-mi pun capul pe pieptul lui ferm. Îi respir mirosul hainelor, același care rămâne impregnat pe pernele mele.

Îmi mângâie tandru părul. Îi savurez atingerea, rezistând dorinței de a-l strânge în brațe.

— Noutăți? întreabă Lou.

— „Singur, Ahile plânge“[15], șoptesc închizând ochii.

Îl aud cum oftează, recunoscând cuvintele care urmează după dispariția lui Patrocle, persoana iubită: *philatos*[16]. Asta e Lou pentru mine, chiar dacă nu îl tratez în consecință.

Ridic capul ca să-i propun să dansăm. Nu vreau să stric atmosfera, de frică să plece. Între timp, ceva îmi atrage atenția în capul scărilor. Dau cu ochii de Skye, vrând să se ascundă, dar fără să-i reușească, trăgând cu urechea la conversația noastră.

Ia te uită! Lucrurile devin în sfârșit interesante.

Zâmbesc uitându-mă iar la Lou, sperând că scumpa mea iubită o să admire în continuare spectacolul.
— Nu fac altceva decât să mă gândesc la tine, spun eu suav.
Lou își dă ochii peste cap, nu prea impresionat.
— Nu spune asta! Dacă te-ar auzi Skye...
— N-are nevoie să audă, știe deja, îl întrerup și urc încă o treaptă.
Degetele ni se ating, acum, că sunt lângă el. Îmi dă voie, cu privirea ațintită înainte. Îmi place să-i văd mărul lui Adam cum palpită, îmi închipui că încearcă din răsputeri să se controleze ca să nu cedeze impulsurilor.
— Dansezi cu mine? îi spun sărutându-l pe umăr.
Din păcate, Lou se desprinde de mine, oftând.
— Mai am nevoie de un pahar.
Mărturisesc că-l privesc dezamăgit și puțin mirat cum coboară scările. E prima oară când rezistă la avansurile mele. Sunt pe cale să-l pierd definitiv...
Știu că e prea târziu, dar vreau ca seara asta să fie perfectă. Vreau să-l aud spunându-mi că încă mă iubește.
Urc iar scările, hotărât. Știu că Skye mă urmărește înainte chiar să-i aud tocurile pe podeaua de lemn.
— Mă dezguști.
Abia în capul scărilor mă prinde de încheietură, ca să mă oblige s-o privesc. Îi arunc cea mai disprețuitoare privire de care sunt în stare.
— Atunci știi și tu cum e, îi spun mângâindu-i bărbia.
Nu e cine știe ce, totuși reușesc să o rănesc. Îmi dă peste mână, tremurând de nervi.
— Am îndurat îndeajuns mascarada asta, ripostează. Toată lumea râde de mine pe la spate, dar am păstrat aparențele. Pentru noi.
— Pentru tine, mai ales. Eu, unul, nu ți-am cerut nimic. Sincer să fiu, mă rugam să-mi dai papucii și să mă scutești pe mine de plictiseala asta. Dar trebuie să recunosc că ești perseverentă.
Îmi dă o palmă, dar pe mine mă apucă râsul.
— Numai atât poți? Lovești ca un copil de cinci ani, iubire.
Nicio lacrimă nu-i curge pe obraji, dar nu mă mir. Fiindcă o cunosc îndeajuns de bine ca să știu că nu e tristă. E pur și simplu rănită în orgoliu. O să-i treacă.

— S-a terminat, spune Skye revenindu-și în fire. Poți să ți-o tragi cu toți băieții dacă așa ai chef, fiindcă eu nu-ți pot oferi asta, dar nu cu el. Nu cu Lou. De azi încetezi cu asta, m-auzi?
O privesc zâmbind și nu știu dacă sunt surprins de prostia ei sau fascinat de îndrăzneala pe care o are.
— Ești tâmpită sau faci anume ca să pari așa? întreb, articulând cuvintele ca și cum ea ar fi un bebeluș. Între noi doi s-a terminat.
Rămâne cu gura căscată, cu aerul că nu-i vine să creadă ce aude.
— Ce... cum?
— Oh, te rog frumos! oftez, enervat s-o văd cum o apucă în sfârșit plânsul. Nu juca teatru, suntem doar noi doi. Știi foarte bine că sunt îndrăgostit de Lou.
Strânge din pumnii ei mici și imediat îi dispar lacrimile de crocodil. E talentată, trebuie să recunosc. Din păcate pentru ea, eu sunt un manipulator și mai mare.
— Fă ce vrei, Rory. Știm amândoi că, într-o săptămână, o să te-ntorci la mine.
— Nu, nu cred. De data asta s-a terminat.
Abia când o spun îmi dau seama de adevărul cuvintelor mele. N-am de gând să mă mai întorc la ea. Îl vreau pe Lou.
Skye își dă și ea seama, fiindcă face ochii mari.
— Stai... Vorbești serios?
Oftez din nou, enervat. Începe să devină plictisitor.
— N-o mai face pe mirata, știai că așa o să se întâmple.
— După tot ce-am trăit împreună... îmi dai papucii, pur și simplu? Am fost împreună opt ani! urlă ea.
— N-a fost alegerea mea, te asigur!
— Poftim?
— Nu știai? îi spun sincer mirat. Te-am câștigat când jucam piatră, foarfecă, hârtie cu Alastair, îi mărturisesc eu. Eram tineri, idioți, și voiam să-i iau ceva la care ținea. N-a fost vorba de nimic altceva. Deși, recunosc, gluma a ținut cam mult, dac-ar fi după gustul meu...
Skye mă privește fără să spună nimic, e șocată. Figura ei mă amuză, trebuie să recunosc... Bâiguie ceva, cu privirea aplecată-n podea, dar nu înțeleg prea bine.
— Ce-ai spus?
— Refuz, spune ea mai tare.

Nu știu ce să răspund la asta. E prima dată când cineva refuză să accepte despărțirea. Dar presupun că nu e de mirare din partea ei, care are obiceiul să controleze totul.
Asta nu făcea parte din planurile ei.
— Sunt sigur că o să găsești pe cine să jumulești, o asigur bătând-o ușor peste obraz. Sau o să trebuiască să te descurci ca o fată mare ce ești, ca să-ți mulțumești părinții, chiar dacă asta ar însemna să-ți tragi un milionar de vreo cincizeci de ani.
Tremură atât de tare de nervi, că o aud cum scrâșnește din dinți. De data asta chiar mă urăște. Suficient cât să mă lase în pace, sper.
— Dacă mă părăsești, mă amenință pe o voce gravă pe care n-o recunosc, o să-ți fac viața un iad.
Îi zâmbesc, apropiindu-mă de fața ei, și șoptesc:
— Îmi pare rău pentru tine, dar sunt deja în iad.
O ciufulesc râzând și dau să plec. N-apuc să cobor decât o treaptă și simt lovitura.
Să nu le întorci niciodată spatele dușmanilor.
Mai ales când i-ai provocat.
Prea târziu. Am fost un idiot și iată că Skye mă împinge violent urlând de furie. Nu durează decât o secundă sau cel puțin așa mi se pare. Mă împiedic și cad rău.
Cad cu capul înainte pe scări. N-am timp să zic „au", mă rostogolesc pe scări fără să apuc să-mi feresc capul. E prea târziu, știu, m-am lovit deja.
Când mă opresc în sfârșit din cădere, nu am aer. Nu simt nimic câteva secunde bune... și deodată mă apucă o durere intensă. *La naiba!*
— Oh, Dumnezeule! aud în depărtare, apoi răsună niște pași grăbiți.
Chiar m-a împins pe scări, scorpia! înjur în sinea mea. Recunosc, am subestimat-o. De data asta m-a enervat cu adevărat.
Mă ridic cum pot, clătinându-mă pe picioare. Arunc un ochi spre scări și izbucnesc în râs fără să mă pot abține. N-aș fi crezut-o niciodată în stare de așa ceva!
Skye, palidă la față, îmi întinde mâna.
— Îmi pare...
— Ascultă!

Incremenește, terifiată. Înțeleg că nu intenționa s-o facă, dar e prea târziu.
Mă uit la ea cu ochi negri de furie. Zâmbetul mi-a pierit definitiv. De-acum are de-a face cu monstrul din mine.
— Dacă nu mă lași în pace, o să spun la poliție că ești o criminală. Ai înțeles?
Scutură din cap, cu fața plină de lacrimi, și mi-e greață s-o văd atât de neputincioasă. Penibil.
— N-am făcut-o intenționat, doar...
Mă apropii de ea, observându-i frica de pe chip, și mă aplec ca să-i șoptesc ceva la ureche.
— Nu mă refer la seara asta.
Așa cum bănuiam, se încordează instantaneu. Când mă dau înapoi, nu are nicio expresie pe chip.
Nu mai adaug nimic și cobor la parter, animat de o nouă nevoie stringentă.
Trebuie să fug.
Și intenționez să-l iau pe Lou cu mine.

---

15 *Iliada,* Homer, II., XXIII-XXIV. (*N.a.*)
16 „Cel mai iubit dintre toți", în greacă. (*N.a.*)

17
CAMELIA
Octombrie 2022

—Skye Hutcherson a recunoscut.

Deodată, firul gândurilor mi se întrerupe și tresar. Charlotte stă în picioare în fața biroului meu, mângâindu-și burta rotunjoară. Nici măcar n-am auzit-o intrând. Eram prea ocupată să mă gândesc la...

Uf! Mai bine uit.

— Ai văzut-o? o întreb ca să mă gândesc la altceva.

— Nu încă, dar avocatul ei e un fost coleg de clasă. Un martor a filmat cu telefonul, în seara aceea. Pe filmare, îi vedem pe Skye și pe Rory în capul scărilor... înainte ca ea să-l împingă.

De-asta sângera Rory când s-a întâlnit cu Alastair!

Deschid gura de uimire, nu-mi pot ascunde surprinderea. Atunci... să fie Skye? Nu că m-ar mira. La urma urmei, are tot ce-i trebuie ca să fie suspectul numărul unu. Iubita înșelată, geloasă și ahtiată după bani care tocmai a fost părăsită de prietenul ei bogat, dar infidel. Probabil că n-a suportat umilirea.

La cum o știu, sigur a fost un accident. Poate că Rory nu avea încredere în ea fiindcă îi anticipase reacția.

— Ce a recunoscut, mai exact?

— Că l-a împins, oftează Charlotte. Dar spune că Rory s-ar fi ridicat imediat. I-au verificat iar alibiul și se susține. A fost eliberată deja.

Și știm că e adevărat, fiindcă avem dovada că Rory s-a bătut apoi cu Lou. Skye nu l-a omorât, cel puțin nu în momentul acela.

— Crezi că o fi încercat să ducă la bun sfârșit ce începuse?

Sunt convinsă în sinea mea că Skye e meschină și rea, dar nu o văd în stare să premediteze moartea cuiva, cu atât mai puțin pe a lui Rory.

Cred că a fost un accident, că a răbufnit și că, văzând că a dat greș... i s-a făcut frică. Poate că o fi vrut să-l reducă la tăcere?

Alastair știa, îmi dau seama imediat. Pun pariu. Rory sigur i-a spus, deși i-a mărturisit lui Lou că nu știe. De ce ar

proteja-o dacă ar exista posibilitatea ca ea să-i fi omorât fratele?
— Vreo veste despre McAllister? Poliția se învârte în jurul cozii și eu plătesc de pe urma incompetenței lor!
Mă trec fiori fără să vreau când aud numele ăsta blestemat. Mintea mi se umple de un vârtej de imagini interzise, și totuși reale. Mâinile care mă strângeau la pieptul lui, limba lui mângâindu-mi tandru marginea buzelor, respirația gâdilându-mi urechea... și ochii lui nenorociți plini de dorință!
— Nu. După cum știi, nu eram apropiați.
Îmi pare rău, Charlotte. O să mă revanșez, promit!
— Bine. Ai muncit destul pentru azi, du-te!
Mă strâmb, fiindcă e total neadevărat. N-am făcut nimic azi. Nu fiindcă n-aș fi încercat, dar senzația buzelor lui Lou pe buzele mele nu mi-a dat pace!
Mi-e scârbă de mine. Sunt dezamăgită de cât de repede pot să uit ce mizerie de om era în perioada liceului. Oi fi oare așa de slabă în fața celuilalt sex?
Sau să fie Lou excepția?
— Du-te acasă, insistă Charlotte pe un ton sec și mă trec sudori reci când o aud. E exclus să stai aici în seara zilei tale de naștere.
Clipesc și-mi verific telefonul, ca și cum m-aș îndoi de ce spune.
8 octombrie. Ah, da. Azi chiar e ziua mea, fac douăzeci și trei de ani. Uitasem, dar prefer să nu-i spun, fiindcă e de-a dreptul penibil.
— Bine, hai că plec.
Charlotte mă întreabă dacă dau petrecere și am răspuns că da. Adevărul e că n-am cu cine să sărbătoresc. Și asta e trist.
Mă duc pe jos acasă, îmi place vântul care îmi pișcă obrajii și portocaliul frunzelor ude căzute pe trotuare. Îmi dau seama că am telefonul pe modul „Nu deranjați" și că din cauza asta am ratat mai multe mesaje și apeluri, în special pe cele de la părinții mei și de la fete.

Tata: La mulți ani, scumpo!
Vii pe-acasă în curând? Am ceva pentru tine. Ai grijă, nu ieși prea târziu seara în oraș!
Mama: Acum douăzeci și trei de ani, am născut cel mai frumos bebeluș — chiar dacă te-ai născut

cu vârful piciorului lipit de gamba celuilalt picior... Moașa te-a poreclit Frankenstein multă vreme, haha. La mulți ani!

Intru în apartamentul cufundat în întuneric cu un zâmbet de recunoștință pe buze. Sunt epuizată. Ar fi trebuit să-mi fac cadou o prăjitură și să mă delectez uitându-mă la noua adaptare a romanului *Rebecca*...

— La mulți ani!

Urlu, paralizată de frică. Îmi ia câteva secunde ca să-mi dau seama că nu e niciun pericol.

Cele trei prietene ale mele sunt în sufragerie, înconjurate de baloane împrăștiate pe podea. Jasmine ține în mâini un tort, în timp ce Nolia încearcă disperată să țină lumânările aprinse, iar Lily mă filmează cu telefonul, zâmbind. Din boxe răsună o melodie de aniversare, întreruptă imediat de o reclamă YouTube la ceară de epilat.

Scena e atât de suprarealistă, că nu-mi vine să cred.

— Dacă ți-ai vedea fața! râde Lily cu gura până la urechi, apropiindu-și telefonul ca o jurnalistă. Mă bucur că am plătit bilet dus-întors Ottawa-Edinburgh ca să văd asta.

— Ce... ce faceți aici?

— Chiar ai crezut c-o să te lăsăm singură de ziua ta? zâmbește Jasmine, făcând și ea un pas în față.

~~Da.~~

Mă abțin să plâng, dar știu că Nolia își dă seama. Vede mereu tot, mai ales când vine vorba de mine. Mă îmbrățișează strâns și șoptește:

— Hai, Cam, pune-ți o dorință înainte să mâncăm ceară fierbinte.

Închid ochii înainte să suflu în lumânări, iar fetele încep să aplaude. Mă îmbrățișează toate și, deși nu plâng, le iubesc din toată inima.

Nu-mi vine să cred că au bătut atâta drum pentru mine.

— Vă iubesc așa de mult! suflu zâmbind. Mulțumesc!

Abia acum îmi dau seama câtă nevoie aveam de asta. Să nu fiu singură.

— Schimbă-te, nu stăm aici! spune Jasmine dându-mi jos paltonul.

Observ că sunt toate aranjate; în afară de Lily, care mai bine moare decât să-și dea jos adidașii.

— Mergem în club, spune ea dându-și ochii peste cap. După cum bănuiești, n-a fost ideea mea.
Într-adevăr, nu e deloc stilul ei. O suspectez pe Jasmine, petrecăreața noastră boemă, că e *mastermind*-ul din spatele acestei acțiuni. Accept fără prea multă ezitare, evident.
Am nevoie de o noapte departe de Lou, de Rory și de anchetă.
Recuperăm timpul pierdut în vreme ce Nolia mă machiază, Lily mănâncă tort și Jasmine ne arată cum face *twerk* pe Doja Cat.
Apartamentul e deja cu susu-n jos când ne pornim spre centru, nu înainte ca Lily să-mi pună o diademă pe care scrie: „Birthday Girl". Luâm ceva de băut la Ballie Ballerson, un bar unde se găsesc cocktailuri ieftine, se dansează pe muzică disco și te poți distra într-o piscină de baloane fluorescente.
Primesc shoturi de la necunoscuți, dar le împart cu fetele. De mult nu m-am mai lăsat dusă de val așa! Îmi prinde bine.
— Muncești prea mult, se plânge Lily clătinându-se.
— Tu vorbești! Tu stai zi și noapte la patinoar...
— Mi-e do...
O prind, râzând, așa că se lasă pe umărul meu ca să mă îmbrățișeze. E roșie în obraji. Lily e cea mai mică dintre noi și niciodată n-a ținut la băutură. Trebuie menționat că nu are voie să bea în afară de ce e indicat în regimul strict pe care-l urmează. Isabella, antrenoarea ei, o s-o omoare.
— Hei, ne întrerup doi tipi cu câte o bere în mână. Sunteți surori?
Cel care a vorbit se holbează insistent la Lily, în timp ce prietenul lui îi zâmbește lui Jasmine, care-și dă ochii peste cap, și pe bună dreptate: deși sunt rude de sânge, cele două se aseamănă foarte puțin. Mai ales de când Jasmine și-a făcut părul blond-platinat după ce s-a despărțit de iubit. Lily și-a păstrat părul negru-intens, și a făcut foarte bine: îi vine mănușă.
— Verișoare, răspunde Jasmine pe un ton care nu invită la discuții. Și nu, nu suntem interesate s-o facem în trei.
— Păcat!
— Uh, nu, mersi, spune dezgustată Lily cu o grimasă. Ne dezamăgește destul unul singur, doi în același timp...
Își termină fraza vomitând pe adidași. Casc gura, abia abținându-mă să izbucnesc în râs. Nolia cedează prima,

îndreptându-se spre prietena noastră ca s-o ducă la toaletă. Tipul comentează, dar Jasmine îi zâmbește mândră și-mi face semn să mergem. În cele din urmă, punem stăpânire pe toalete, așezate pe jos în jurul lui Lily, care-și varsă mațele. Verișoara ei o mângâie pe spate, încercând s-o liniștească, în timp ce Nolia se ghemuiește lângă mine. E mai splendidă ca niciodată, chiar dacă spune mereu contrariul. O piele mată de înnebunești, ochi verzi care-i aduc numai complimente, părul negru și des și un corp cu forme rotunde pe care are tupeul să-l urască.

— Și mie mi-e dor de tine, îmi șoptește lipită de umărul meu.

O îmbrățișez și eu, căci mă liniștește atingerea ei, și glumesc:

— De parcă n-ai destule surori care să-ți țină de urât în căsoiul vostru din Neuilly.

Zâmbește trist. Nolia vine dintr-o familie înstărită. E cea mai mică și preferata tatălui ei. Cu toate astea, îmi închipui că despărțirea de Enzo i-a lăsat o rană deschisă în suflet.

— Pari obosită, îi atrag atenția, ținând-o de umeri. Mai ești tristă? Știi tu... în legătură cu ticălosul ăla.

Nu prea am mai vorbit despre el de când l-a părăsit și totuși ne-am întâlnit datorită lui. Și pe mine m-a înșelat. Dacă e cineva care știe prin ce a trecut, aceea sunt eu.

— Nu. Era un tâmpit.

Îmi ascunde ceva. O simt. Nolia e genul care ține totul pentru ea ca să nu-i deranjeze pe ceilalți; în grupul nostru, ea e mama, cea mai responsabilă și cea mai pură dintre noi. Nu suport s-o văd cum suferă în tăcere.

— Ești sigură?

Ezită, aruncând o privire spre fete, și dă aprobator din cap. Nu insist, îi respect intimitatea. O să-mi spună ea când o să fie pregătită.

Lily e din nou în formă imediat după ce a vomitat cele cinci pahare băute. Ne propune să dăm o raită prin barurile de noapte, așa că acceptăm.

Dansăm până la patru dimineața. Sunt ușor amețită când ne întoarcem în apartament, Lily pe jumătate adormită pe spatele dragii ei verișoare.

— Nu mai este tort?! întreabă Jasmine indignată când închid ușa apartamentului în urma noastră. Mi-e foame, trebuie să sting toată tequila asta cu ceva.

— Eu n-am mâncat decât un slert, se apără Lily. OK, poate jumătate. Nu mai mult!
Mă încrunt când văd farfuria goală. N-au mai rămas decât firimituri. Mă trec fiori când îmi dau seama că un șoricel a trecut sigur pe acolo...
Un șoarece enorm pe care-l cheamă Lou McAllister.
De reținut pentru mai târziu: să-i reproșez că mi-a mâncat tortul — tortul *meu*.
— Oricum n-am putere să mănânc, spun eu căscând cu mâna la gură. Hai la somn!
Presupun că putem dormi două în patul meu, iar celelalte pe canapeaua rabatabilă.
— Mă duc să aduc pături și pijamale.
Îmi dau pantofii jos, mă dezbrac de rochie pe jumătate și deschid ușa de la camera mea.
Aprind lumina și caut în dulap, cu brațele încărcate de haine.
— Camelia! mă strigă Nolia din pragul ușii. Te superi dacă Lily vomită pe canapea?
— Foarte tare, spun eu întorcându-mă cu fața la ea. *Oh, Doamne!*
Aproape că leșin când il zăresc pe Lou ascuns după ușa deschisă de la cameră, cu degetul pe buze.
— Chiar așa? glumește Nolia, care face un pas înainte.
Mă duc repede spre ea ca să nu intre de tot în cameră, conștientă că sunt pe jumătate dezbrăcată.
— Glumesc, spun eu conducând-o înapoi în sufragerie. E-n regulă dacă dormiți aici toate trei? Nu mi-am spălat lenjeria de un secol și mă simt prost să dormiți pe ea... Am obiceiul să mai și mănânc în pat. Probabil, mai e și câte un chips pe ici, colo.
Nolia se strâmbă, dezgustată, și acceptă să împartă canapeaua cu fetele. Le dau pături și le mulțumesc pentru seara asta nebunească.
— Meriți, îmi răspunde Jasmine zâmbind.
Mă simt vinovată când mă întorc în cameră, închizând ușa în urma mea. Lou stă pe patul meu, gustând dintr-o felie de tort — tortul *meu* — pusă pe o farfurioară.
— E delicios! spune cu gura plină.
Îi acopăr gura cu ambele mâini ca să nu vorbească, amintindu-mi că nu ne-am revăzut de la episodul *Sărutul.*

Sper că înțelege că nu înseamnă nimic, că a fost doar o stratagemă. ~~Ca să-l protejez.~~
— Serios? șoptesc săgetându-l cu privirea. Habar n-am, n-am apucat să gust!
Se oprește și, fără să-mi îndepărteze mâinile, ridică farfuria spre mine.
— Vrei? șoptește, mișcându-și buzele moi sub palmele mele.
— Îmi oferi resturile tale? Foarte amabil din partea ta.
— Dacă preferi, sunt sigur că încă mi-a mai rămas gustul pe limbă, spune el zâmbind. E mai degrabă genul tău, nu?
Imbecilul!
— Știi ce? N-am putere în seara asta. Câștigi runda asta.
Oftez și mă întind lângă el, prea beată ca să am curajul să mă arunc în întreceri oratorice cu el. Îmi amintesc brusc că am rochia căzută pe șolduri, așa că-mi acopăr pieptul cu mâinile.
Râde, chiar dacă nu se uita la mine.
— Știi că nu e ceva ce n-am mai văzut, nu?
— Știu mai ales că nu i-ai văzut niciodată pe *ai mei*.
— Unul dintre cele mai mari regrete ale mele, șoptește el cu voce gravă.
— Din păcate pentru tine, nu sunt șanse ca situația să se schimbe. Întoarce-te!
Se supune fără să comenteze, punând farfuria pe podea. Profit, ca să mă dezbrac de rochie și să-mi trag pe mine o pijama decentă și nu foarte sexy, adică un tricou Guns N' Roses foarte lung și niște colanți negri.
— Ți-am mai spus să nu vii neanunțat. Nu asculți deloc ce-ți cer?
— Nu știam că ai companie, zice întorcându-se cu fața la mine. Nu era nimeni acasă când am ajuns. Am vrut să plec, dar... mi-era foame.
Se strâmbă ca și cum i-ar părea rău, dar nu reușește să mă convingă, apoi aruncă o privire la obiectul care-mi tronează pe cap.
— E ziua ta? Aș fi zis că ești Scorpion, nu Balanță.
— Am ascendent în Scorpion...
Un zâmbet larg îi apare pe buze.
— De ce nu mă miră?
— Pun pariu că ești Săgetător... sau Gemeni.
— Mi-e frică să te întreb de ce.

— Ted Bundy era Săgetător, la fel și George Chapman, Alton Coleman... Pe scurt, mulți criminali în serie.
Nu-i piere zâmbetul, semn că nu-i pasă deloc.
— Dacă vrei să știi, sunt Rac. La fel ca... Meryl Streep, spune el mândru. Tuturor le place de Meryl Streep. Am fost îndrăgostit de Donna Sheridan când eram mai tânăr.
— Iar eu de Pierce Brosnan. Fiecare cu preferințele lui.
Nu știu de ce intru în jocul lui. Eu și Lou nu suntem prieteni! Îmi dreg vocea ca să închei dezbaterea și ridic mâinile să-mi scot diadema din păr.
Numai că mi se prinde într-un nod și mormăi de durere. Mare noroc mai am.
— Lasă-mă pe mine, șoptește Lou.
Mă întorc ușor, iar el își îndoaie genunchiul și se apropie de mine. Îi simt respirația pe ceafă și, brusc, amintirea sărutului nostru îmi revine în minte cu toată forța.
„Nu ești anormală, Camelia." Degeaba m-am chinuit să le alung, cuvintele lui mi s-au gravat in inimă.
— La mulți ani, șoptește el, cu degetele prinse în părul meu.
Mă uit în oglinda măsuței de toaletă, din fața noastră, și priveliștea mă face să iau foc. Lou e concentrat la ce face, cu corpul aproape lipit de al meu, iar degetele lui îmi dau fiori pe șira spinării. E o atmosferă stranie. E târziu, suntem singuri, iar camera e slab luminată.
E... intim.
— Mulțumesc, spun când reușește în sfârșit să-mi scoată diadema.
Dar nu se îndepărtează de mine. Își ține mâinile în părul meu când ridică ochii și îmi întâlnește privirea în oglindă. Inima mea tresare și dau înapoi...
Nu-mi place. Și totuși o mică voce mă bântuie zi și noapte, din seara balului încoace: *Ce-ar fi să profit de ocazie?* La urma urmei, el a început primul. Acum cinci ani, se folosea de faptul că mă simțeam atrasă de el, ca să mă umilească.
De ce să nu fie rândul meu acum?
— Nu te uita la mine așa, șoptește, și sună mai degrabă a rugăminte decât a ordin.
— De ce?
— Mă tem să nu înțeleg greșit.
Hai, înțelege greșit, Lou!
Dar, dacă-ți frâng inima, nu veni la mine să te plângi!

— Ai băut ceva? mă întreabă brusc, în timp ce-și plimbă degetele pe spatele meu.
N-am încredere să deschid gura, așa că aprob dând din cap. Zâmbește discret, dar cred că zăresc o urmă de dezamăgire în privirea lui.
— Păcat!
În secunda următoare, se dă laoparte și schimbă subiectul:
— Te-ai uitat în telefon?
Ce telefon? O secundă mai târziu înțeleg despre ce vorbește. Uitasem complet! Eram în stare de șoc când am ajuns acasă, așa că mi-a scăpat.
— Încă nu.
Ridică întrebător din sprânceană.
Ce-ai zice să ne uităm acum?
E târziu și nu suntem singuri, dar mă roade curiozitatea și Lou n-o să poată ieși până ce fetele nu dorm buștean.
Așa că mă duc să caut telefonul, simțind adrenalina pulsându-mi prin vene. Lou se așază pe mijlocul patului, uitându-se pe deasupra umărului meu.
Îmi tremură degetele când scriu codul PIN: 0107.
— Mă întreb ce semnificație are?
Lou nu spune nimic preț de o clipă, apoi răspunde sec:
— E ziua mea de naștere.
Îl privesc mirată și, deodată, telefonul se deschide. Lou avea dreptate, ăsta era codul.
— Nici nu știu de unde să încep...
— Încearcă galeria foto, propune curios Lou.
Îmi dau seama din voce că și lui îi e la fel de frică. Frică de ce o să găsim, ca la fiecare nou indiciu.
Intru în galerie, unde dau de un număr infinit de poze și filmări. Dau click pe una dintre ele la întâmplare, cu sonorul încet ca să nu le sperii pe fete.
Ce vedem ne taie respirația.

18
LOU
~~Octombrie~~ 2022

După ce am luat la puricat telefonul lui Rory, cu respirația tăiată, eu și Camelia... am adormit. Eu mă trezesc primul, cu un picior atârnând pe jumătate din pat, în timp ce ea ocupă tot spațiul. Mormăie în somn, cu tricoul ușor ridicat, și mă surprind zâmbind ca un idiot.

Fac câteva poze nu foarte măgulitoare, ca să o șantajez într-o bună zi, și plec în vârful picioarelor. Deschid ușa foarte încet, ca să mă asigur că prietenele ei dorm duse. Arunc o privire, apoi încă una... Drumul e liber.

Dar, în clipa în care pun piciorul să ies, aud ușa de la baie cum se deschide. Stau pe loc, pregătit să fac cale întoarsă, dar e prea târziu.

Privirile ni se întâlnesc.

La naiba! *Erau trei, nu două.*

Scena nu durează decât o nanosecundă. Văd imediat pe fața ei că știe cine sunt.

În secunda următoare, începe să urle.

Reacționez imediat, repezindu-mă spre ea și punându-i mâna la gură. Frica i se instalează în privire și începe să se zbată. Încerc să-i spun că totul e în regulă, dar...

— Dă-i drumul! țipă cineva din toți rărunchii, aruncând cu o vază în spinarea mea.

Au! Urlu de durere, dându-i drumul, în timp ce o a treia persoană îmi dă un șut în boașe mai tare decât aș fi crezut că e posibil.

— Jasmine, cheamă poliția!

— Opriți-vă! urlă Camelia ieșind din camera ei și căscând ochii la spectacolul care i se înfățișează. Jasmine, lasă jos telefonul! Lily, fără pumni! Nu e periculos.

Strâng din dinți ca să-mi ascund durerea, dar e evident că am pierdut lupta. Fata aia cu părul negru voia să mă lase fără moștenitori, e evident.

Camelia se apropie ca să se asigure că sunt viu, apoi oftează.

— Cam, e *el!*

— Știu. Lou e cu mine.

Prietena ei, cea care a urlat prima, o privește pe Camelia, tremurând de frică și de... teama că a fost trădată? Mă ridic

în sfârșit, ceea ce le face să se îndepărteze și mai mult de mine. Observ că n-au lăsat telefonul din mână, iar șatena în bustieră sport mă săgetează din priviri, cu pumnii ridicați la nivelul feței ca într-un meci de box.
— Ușurel, Muhammad Ali, spun eu strâmbându-mă.
— Camelia, ne datorezi niște explicații.
Aprobă din cap și așa și face. Rămân în picioare într-un colț al camerei, cu brațele încrucișate la piept și o expresie plictisită pe chip. Fetele stau pe canapea, căscând gura la ce le povestește Camelia. Nu-mi place să știu. Mai mulți complici înseamnă mai multe șanse să fii prins. Dar presupun că e vina mea...
— Ești dusă cu capul, izbucnește tipa cu boxul când avocata mea și-a terminat mica tiradă. Cam, tipu' ăsta e căutat de toată țara!
Se uită urât la mine, pregătită să sară la atac dacă e nevoie.
— Lily are dreptate, spune blonda, ignorând complet că exist. Îți dai seama ce ai făcut? Nolia, spune ceva!
— E nevinovat, le asigură Camelia. Fac meseria asta ca să apăr genul ăsta de clienți, nu?
Ridic din sprânceană uitându-mă în direcția ei, dar nu-mi acordă nicio atenție.
— Și dacă ești prinsă? întreabă Nolia cu o expresie îngrijorată și dezaprobatoare pe chip. Știi foarte bine ce riscuri îți asumi.
— O să spun că m-a forțat. Știu să plâng la comandă.
Nu mă pot abține și râd. Nu mă supăr, dimpotrivă. Sunt ușurat că s-a gândit la toate. Sherlock a mea e plină de idei și de surprize.
— Camelia, pot să-ți vorbesc un minut? intervin ridicând mâna și trei priviri de gheață sunt ațintite asupra mea. *Între patru ochi.*
Mă trec fiori fără să mă pot abține. Nu par, dar sunt intimidante.
Camelia își cere scuze și le promite că se întoarce repede. Ieșim pe scara blocului, închizând ușa în urma noastră.
— Avem o problemă. Ele când pleacă?
— Azi, spune ea închizând ochii obosită. N-o să spună nimic.
Rămân tăcut. Sunt sceptic, mai ales după ce am văzut reacția prietenelor ei, dar aleg să am încredere în ea. Până acum așa

am lăcut.
— Ce facem cu filmările? mă întreabă ea.
Înainte să alunece în brațele lui Morfeu, Camelia m-a sfătuit să le trimit anonim la poliție și să-i las să facă ce cred de cuviință. E un atu important, evident. Mă întreb la ce s-o fi gândit Rory când a adunat dovezile astea.
Telefonul ăsta secret e plin de probe, despre noi toți, dar mai ales legate de ei. Sunt numai poze și filmâri incriminatoare în care apărem, iar asta de ani buni. Gideon și Skye, mai mult decât oricine, ar plăti scump să pună mâna pe ele.
Ar fi o risipă să dăm totul poliției. Rory ni l-a lăsat pentru un motiv anume: e o șansă. Un mod de a pune presiune.
O carte secretă.
— Trebuie s-o jucâm inteligent.
Oftez când îmi amintesc ce am putut să vedem: Gideon trăgând pe nas linie după linie pe masa din sufragerie, încă beat din ziua anterioară. Skye care hărțuiește o biată fată, mereu aceeași, băgând-o cu capul în vasul de toaletă în băile de la facultate, legând-o la ochi și bătând-o cu o cravașă, furându-i hainele din vestiar, și câte și mai câte. Sunt și filmări intime cu mine și Rory... Uneori, știam că filmează și nu-mi păsa. Era Rory, aveam încredere în el. Mă entuziasma gândul de a păstra amintiri. Îi trimiteam orice, chiar și când eram singur în pat.
Alteori, în schimb... Nu mi-a cerut părerea, e evident. *Nenorocitul!*
Evident, am șters filmările alea înainte să mă culc, una câte una.
— Fata asta, șoptește Camelia cu o voce gravă. Îmi spune ceva. Cine e?
Mi-a luat câteva secunde, dar, în cele din urmă, am recunoscut-o.
— Face parte din Quill&Snake. Colleen, cred.
— Faci parte din chestia aia? îmi reproșează încruntată Camelia.
Scutur din cap și-i explic că n-am vrut niciodată să fac parte din secta lor universitară. McAllister au fost fondatori împreună cu familiile Cavendish și Hutcherson și, evident, Rory și Skye sunt moștenitorii. Pe mine nu mă interesa.
— Cu ce se ocupă?

N-am chef să-i spun, deși ghicesc în privirea ei aprinsă că bănuiește deja. La început, societatea secretă a Universității din Edinburgh a fost creată ca să le permită membrilor ei — toți bogați și educați — să se ajute între ei, să ajungă cineva. Majoritatea au devenit milionari, alții politicieni foarte influenți.
Dar toată lumea știe care e prețul unui asemenea privilegiu. N-am vrut niciodată să aflu, deși am auzit niște discuții între Rory, Skye și Gideon.
Adevărul e că în fiecare an își aleg o nouă victimă: o persoană de rang mai puțin important decât al lor, disperată, gata de orice numai să facă parte din grupul lor. Persoana respectivă trebuie să îndure să fie intens hărțuită ca să spere că se poate integra în clica lor... și că va profita de legăturile pe care le au.
— Nimic prea interesant, spun eu.
Într-o noapte, după ce am făcut dragoste cu Rory, mâncam amândoi în patul lui imens, cu pielea încă fremătând de senzații, când mi-a spus: „Ce-ar fi s-o invit pe Camelia să facă parte din Quill&Snake?"
I-am răspuns că nu e amuzant, el a râs spunând că nu glumește. Atunci l-am prins brusc cu o mână de bărbie, dar n-a fost prea impresionat. L-am amenințat, deși nu mă caracterizează comportamentul ăsta.
„Nu te juca cu mine!", am urlat. Ochii i s-au aprins de curiozitate și amuzament, dar a acceptat să o lase în pace dacă încetam să scriu poeme ridicole despre ea. N-am fost surprins să aflu că știa. L-am prins de mai multe ori în timp ce-mi scotocea prin lucruri, în căutare de dovezi.
Avea permanent nevoie de certitudini... dar sfârșea mereu dezamăgit.
Era sufocat de gelozie. Asta îi hrănea ura față de Camelia.
În seara aceea, l-am privit cum îmi arde carnetele în șemineu. N-am mai scris un singur vers despre ea. Păstram totul în minte, pentru că era singurul loc de pe pământul ăsta la care Rory nu avea acces.
— Trebuie să plec.
Camelia mă aprobă în tăcere, dând din cap. Pare că vrea să spună ceva, dar se abține. În cele din urmă, mormăie totuși:
— Tu ai găsit primul telefonul, așa că ai câștigat pariul. Presupun că ai dreptul la o favoare...

Zâmbetul meu leroce iese din nou la iveală și privirea îmi cade brusc pe buzele ei umflate de somn. Îmi amintesc încă gustul limbii ei, gemetele, finețea pielii...
Aș fi sărutat-o și ieri, dacă n-ar fi fost beată.
— Acum, că zici, am o idee...
Mă aplec spre ea, în timp ce stă cu spatele lipit de ușă. Buzele mele sunt la un milimetru de ale ei, când mă prinde de păr ca să mă îndepărteze. Cu capul pe spate, prins în strânsoarea ei, o privesc pe sub pleoapele greoaie.
— Ține-ți gura aia spurcată departe de mine, șoptește și îi ard obrajii.
Îmbujorată. Ce drăguț!
Râd discret, cu limba lipită de cerul gurii, și mă bosumflu.
— Chiar nu ești amuzantă... Credeam c-am trecut în sfârșit de la „Dușmani" la „Amanți" sau măcar la „Dușmani cu beneficii". Tu, care citești pe rupte, ar trebui să știi că toată lumea adoră asta.
— Chiar nu ai niciun pic de demnitate?
— La ce bun? spun eu aplecându-mi capul spre ea. Oricum sunt jucăria tuturor.
Ăsta-i adevărul. La ce bun să-mi păstrez demnitatea dacă toți încearcă s-o calce în picioare cu tot dinadinsul? Dacă e să fiu manipulat de cineva, atunci Camelia să fie cea care o face.
Mă aplec, supus, atingându-i clavicula cu părul meu. Îi aud inima cum bate în clipa în care îi ating cu buzele clavicula și o sărut.
— Folosește-mă cât vei, îi șoptesc.
Nu spune nimic o vreme, dar măcar nu se retrage. Când ridic capul, răspunde:
— Ai grijă, Lou... Fiindcă așa am să fac.
Îi zâmbesc provocator.
— Atunci să nu mă dezamăgești.
Se încruntă, confuză. Chiar crede că numai ea e nebună în duetul ăsta pe care-l formăm, în ciuda așteptărilor? Poate să nege cât dorește, ne asemănăm mai mult decât ar vrea.
Se pregătește să plece, deschide ușa apartamentului, dar o prind de braț o ultimă dată. Sunt foarte aproape de ea când o întreb:
— Chiar ai crezut ce-ai spus?
— Ce anume?

— Că sunt nevinovat.
Poate că i se pare o prostie, dar pentru mine e foarte important. Vreau să știe că nu aș fi niciodată în stare de așa ceva.
— Am spus-o ca să le liniștesc, șoptește ea.
Mărturisesc că sunt dezamăgit. Îi dau drumul la braț, dar insist:
— Atunci chiar nu contează deloc? Dacă aș fi un criminal.
— Ai spus că nu ești.
— Și tu ai zis că nu crezi. Că nu-ți pasă.
Nu mai spune nimic câteva clipe, luându-și o mină serioasă. O văd cum se frământă și e un calvar. Știu că e greu pentru ea, știu că nu vrea să-mi acorde încrederea ei încă o dată, dar mi-ar plăcea atât de mult să-mi mai dea o șansă...
Deodată, cu o privire care o arată vulnerabilă, șoptește:
— Am mințit.

19
CAMELIA
~~Octombrie~~ 2022

Fetele au plecat în sfârșit, nu înainte să le promit că o să fiu prudentă. Simt că Nolia mai ales e supărată pe mine. Își face griji, fiindcă știe mai bine decât oricine ce înseamnă pentru mine Lou și gașca lui.

În dimineața asta, în drum spre universitate, continui să scotocesc în telefonul lui Rory. Am făcut deja o copie a filmărilor pe care le-am găsit cu Lou, dar niciuna nu ne conduce la următorul indiciu — dacă există vreunul.

Găsesc câteva notițe, dar nimic suspect. Când deschid Instagramul, rămân perplexă. Aplicația e conectată la un cont, dar nu al lui Rory. *Un cont secret!*

De ce nu mi-a trecut prin cap să verific prima dată aici? Nu are poză, dar inima îmi stă în loc când citesc descrierea profilului:

„Mi-e dor de tine."

Sunt convinsă că e un mesaj pentru Lou, în orice caz, sigur nu mi-e adresat mie. Îmi dau ochii peste cap enervată, derulând pozele de pe profil. Nu e niciun selfie. E un profil cu fotografii de peisaje urbane, numai șase în total. Nici măcar nu sunt sigură că sunt toate făcute în Scoția.

Le examinez, dar niciuna n-are explicații. Contul nu are nici abonați, nici urmăritori.

Investigația mea e brusc întreruptă de un mesaj de la Lou.

Știu ce e în scrisoarea lui Gideon.

Și e atașată și poza unei scrisori, pe care e notat: „Când mă au, oamenii vor să mă împartă. Dar dacă mă împart, nu mai exist. Cine sunt?"

Înțeleg ghicitoarea și fix în clipa aceea Lou îmi trimite mesaj:

Un secret!

Recunosc că asta a fost ușoară. Atât de ușoară, la urma urmei, încât mi se pare suspect. Gideon are deci un secret... Un secret pe care Rory îl știa, cred. Gideon l-o fi omorât din cauza asta?

Îl întreb pe Lou de ce i-ar fi dat Gideon scrisoarea, dacă știa ce conține.

Nu e de la el, el a refuzat să mi-o dea.

Alastair mi-a spus-o.
Dar dacă l-a omorât pe Rory
fiindcă a aflat ceva despre el?

Lou nu răspunde imediat, dar știu că se gândește la asta. Poate că Rory îl șantaja, poate că îl amenința că spune tot. Gideon s-a săturat... așa că a trecut la fapte.

Brusc, îmi vine în minte o idee nouă.

Ți-a oferit cineva ceva de băut în seara aia?
Nu mai știu... De ce?
Dacă Gideon te-a drogat? Imaginează-ți:
se duce să-l caute pe Rory, se ceartă amândoi
în mașină în legătură cu secretul pe care
Rory îl știe, apoi, deodată, îl amenință că
spune tot; dintr-un motiv oarecare.
Gideon se hotărăște deci să acționeze
în acea seară. Dar nu vrea să fie prins...
...așa că are nevoie de un vinovat.
Cine, dacă nu tu, amantul părăsit,
cu reputația pătată?

Teoria mea se susține, un pic cam prea bine, poate. Gideon e dependent, știe de unde să facă rost de droguri puternice. Era de-ajuns să strecoare ceva în paharul lui Lou, pentru ca acesta să fie vinovatul perfect.

Tot Gideon e cel care s-a dus în camera lui Rory „să-i bage mințile în cap" după episodul în care a răbufnit. În mod ciudat, nimeni nu știe ce s-a întâmplat apoi.

Deodată, Lou mă sună pe FaceTime. Mă enervez observând prea târziu că trebuie să mă pieptăn, ca să arăt bine.

Cât de stupid, stupid, stupid!

Răspund după ce m-am ascuns pe un hol, dar pe ecran nu văd decât un tavan alb.

— El e ultimul care l-a văzut pe Rory în viață, spun eu direct.

— *La naiba!* răsună o voce.

Deodată, apare un chip filmat de jos... și un bust gol. Îmi dau seama că Lou a pus telefonul pe un dulap și că tocmai iese de la duș. Se privește în oglindă în timp ce-și șterge părul ud cu un prosop.

Nu văd mai jos de V-ul pe care-l formează pieptul lui, dar sper că măcar are boxeri pe el.

— Atunci, asta ar însemna că Skye chiar e nevinovată, spune el așezând telefonul la nivelul pieptului. Alastair știa despre cearta lor. A protejat-o.
Îmi fierbe sângele în vene. Și dacă aș rezolva cazul înainte să ajungem la sfârșitul anchetei imaginate de Rory?
— Acum trebuie să aflăm ce ascunde Gideon.
Pun pariu că are de-a face cu Quill&Snake. Skye părea îngrijorată când am luat-o la întrebări, iar Lou mi-a confirmat treaba despre Colleen. Rory nu ne-a lăsat degeaba filmările alea... Conțin un mesaj.
Fie și numai ca să demonstrez că sunt niște hărțuitori, trebuie să dau de fata aceea și s-o încurajez să depună mărturie împotriva lor. Trebuie s-o întâlnesc.
Singura problemă: nimeni nu știe ce se întâmplă în organizația aia, în afară de membri, și nu știu nimic altceva în afară de numele fetei aceleia.
— Trebuie să te las, spun eu având grijă la tonul pe care vorbesc.
— Zi plină?
— Merg pe teren să anchetez.
Lou se încruntă la mine, cu periuța între dinți. Câțiva stropi de apă încă picură din șuvițele lui negre ca abanosul.
— Ce înseamnă asta, mai exact?
Închid înainte să se prindă, apoi scot faimoasa carte de vizită din geantă. Formez numărul necunoscut, cu degete tremurânde, și trimit o poză cu cartea respectivă, cu răspunsul: „Iulius Cezar".
Nu știu dacă asta este ceea ce caută ei, dar merită să încerc. După ce trimit, aștept câteva minute într-un stres paralizant. Acum, că Rory e mort și Skye reținută, cine a preluat frâiele acestei societăți secrete?
Mă pregătesc să intru la primul curs din după-amiaza asta când primesc un răspuns. Mai am un pic și-mi sare inima din piept când citesc: „St. Leonard's Hall. Mâine, ora 22".

Îmbrăcată în blugi și într-un pulover din lână, mă duc la St. Leonard's Hall puțin înainte de ora zece seara.
Noaptea de Halloween.
Străzile sunt deja cufundate în beznă, creând o atmosferă sumbră și nu foarte reconfortantă. Clădirea în stil baronial

nu ajută nici ea prea mult, turnurile ei încadrate de turele proiectând o umbră amenințătoare pe trotuar.
O atmosferă perfectă pentru 31 octombrie!
Am băut un pahar de vin înainte, ca să-mi fac puțin curaj. Habar n-am în ce mă bag.
Mi-am ascuns telefonul în bustieră, pregătită să filmez tot ce o să se întâmple în seara asta.
Nu știu la ce să mă aștept, dar când zăresc o siluetă necunoscută care se apropie de mine, îmi jur să merg până la capăt... orice-ar fi.
Încă o persoană se desprinde din peisaj și deodată mă regăsesc în compania a doi bărbați cu măști... măști din filmul *Scream*. Mi-e frică, dar n-o arăt.
— Invitația. Ești singură? întreabă primul.
Dau din cap și întind invitația, în timp ce al doilea se apropie și-mi ordonă să ridic brațul. Mă supun, dar nu sunt în apele mele. Mă percheziționează, apropiindu-și fața un pic cam mult de a mea. Îmi trece prin cap că o să renunțe, dar se oprește brusc.
— Telefoanele sunt interzise, spune el întinzând mâna. Dă-mi-l!
Încerc să negociez, dar celălalt clatină din cap categoric.
— Ți-l dăm înapoi la sfârșit.
Nu-mi place deloc treaba asta. Chiar ar trebui să urmez prin beznă doi necunoscuți, fără posibilitatea de a chema pe cineva în ajutor în cazul în care lucrurile iau o întorsătură proastă?
Se pare că da, fiindcă le dau iPhone-ul meu. În secunda următoare, mă leagă la ochi cu o eșarfă de mătase. Inima îmi bubuie, dar încerc să mă calmez. *O să fie bine.*
Îmi țin o mână pe brațul unuia dintre cei doi bărbați și îi urmez pe orbecăite. Contrar așteptărilor mele, nu intrăm în clădire. Mergem până la o mașină, în care mi se spune să urc. Toate celelalte simțuri îmi stau la pândă și mi se pare că miroase a marijuana. Fumează cu toții, râzând.
O a treia persoană conduce. Stau în spate, înghesuită între două siluete masive. Nu mă simt deloc în siguranță, dar rezist.
După vreo zece minute, ajungem la destinație. Când mă dau jos, dezorientată, simt miros de iarbă și de natură.
Unde suntem?

Sunt așezată lângă alte persoane. Nu le văd, dar le aud cum respiră îngrijorate.
— Bun-venit tuturor! răsună o voce de bărbat. Pentru început: felicitări! Fiecare dintre voi a fost selecționat ca să participe la probele de admitere. Vom începe prin a semna o clauză de confidențialitate. Ce se va petrece aici în seara aceasta nu trebuie niciodată povestit. Nimănui.
Rahat! Nu anticipasem asta. Cineva ne dezleagă la ochi și, brusc, pot să văd ce se întâmplă. Suntem departe de centrul orașului. Recunosc Holyrood Park, ascuns între pantele și stâncile abrupte din Arthur's Seat.
Privirea îmi cade pe o altă fată și doi băieți, toți trei așezați în rând în dreapta mea. Cincisprezece siluete mascate stau cu fața la noi, e o priveliște extrem de intimidantă. Mâzgălesc o semnătură improvizată pe foaia care mi se dă și aștept în liniște. Încerc să-mi dau seama dacă-l cunosc pe vreunul dintre ei, dar degeaba.
Gideon e și el printre ei? Nu, altfel n-aș fi fost primită aici.
— Ați fost cu toții atent selecționați, fie pentru statutul vostru, fie pentru inteligență, continuă liderul îmbrăcat cu hanorac negru. Dar unul singur ni se va alătura anul acesta, cel mai perseverent dintre voi. Vrem să ne asigurăm că vă doriți cu adevărat acest loc. Trebuie să fiți puternici și pregătiți pentru orice... Dacă nu sunteți, plecați de pe-acum.
Niciunul dintre noi nu mișcă, ceea ce pare să-l mulțumească. Privirea îmi cade pe singura femeie care îi însoțește și mă întreb dacă e Colleen.
— Super! Atunci... să înceapă petrecerea!
Ce urmează depășește cele mai îngrozitoare coșmaruri ale mele. Credeam că Rory era crud, dar nu e nimic în comparație cu ce-mi văd ochii în seara asta.
Ni se cere să ne dezbrăcăm. Sunt șase grade și mă supun totuși, rămânând în chiloți și maiou. Îngenunchez în iarba rece și mi se pun întrebări detaliate despre experiențele mele sexuale.
Lângă mine, șatena tunsă bob trebuie să simuleze o felație cu un dildo. Îmi regret deja decizia, dar cele cincisprezece perechi de ochi mă rețin să spun ceva. Mi-e frică de consecințe dacă nu mă supun. *Dacă hotărăsc să plec, ce-o să-mi facă?*

Băiatul din capăt scutură din cap când i se cere să mânânce alimente stricate, lucru pentru care i se scriu insulte cu markerul permanent pe frunte. Până la urmă mânâncă, dar nu se poate abține să nu vomite o dată sau de două ori. Mirosul îmi stârnește greață.
— Acum o să vă grupați câte doi.
Ne leagă câte doi, spate în spate, iar eu fac pereche cu fata care fusese în dreapta mea. Mă gândesc că poate este o cursă cu obstacole...
— O să facem o mică plimbare nocturnă, afirmă liderul, și-i aud râsetul. E interzis să cădeți. Altfel, o să beți o licoare specială... pe bază de viermi și pește mort.
Mă trec fiori de groază și scârbă. Se merge prea departe. Nu credeam că e așa extrem, deși a fost o tâmpenie din partea mea, mai ales cunoscându-l pe Rory.
Oare Colleen a îndurat toate astea? Sper măcar că practicile astea umilitoare se termină odată ce devii membru...
Partenera mea deschide marșul și durează până ce reușesc să intru în ritm. Tremură de frig, e îmbrăcată doar în lenjerie.
— Cum te cheamă? șoptesc în întuneric.
— Jenna.
Mă asigur că nimeni nu e atent la noi și continui în șoaptă:
— Ești bine? E atât de umilitor...
— Sigur. Cred că avem noroc. Se zvonește că anul trecut li s-a cerut să-și frece organele genitale cu urzici și să mimeze scene din filme porno. Totul a fost filmat.
Fac ochii mari când aud pe ce ton liniștit îmi povestește asemenea orori. De ce naiba or fi oamenii ăștia gata să îndure astfel de umilințe? Nu reușesc să înțeleg.
Mă pregătesc să mai întreb ceva, când aud perechea din spatele meu împiedicându-se. Ne oprim gâfâind. Liderul îl apucă de păr pe băiatul care a căzut și se apleacă, spunându-i:
— Ai onoarea, Campionule. Și să nu lași niciun strop, auzi?
Colegul lui se apropie cu un pahar roșu de plastic în mână și-și deschide brusc fermoarul de la pantaloni.
— Stai, o să mă piș în el. O să te ajute să uiți gustul de pește mort.
Mă fac palidă la față când văd că urinează în pahar în fața tuturor și apoi i-l întinde băiatului. Acesta începe să plângă

în tăcere. Imi Irânge inima. Nu e normal. Nu vrea să lacă asta, nu-l poate obliga nimeni!
— Hai, deschide gura maaaaare...
Bărbatul îi deschide gura cu forța, în timp ce altul îl ține de brațe. E prea mult pentru mine. Nu sunt în stare să văd mai mult, așa că mă reped și dau un șut în pahar, iar acesta se rostogolește în iarbă.
— A spus nu!
Toate figurile mascate se întorc brusc spre mine. E o liniște mormântală. Înțeleg ce greșeală am comis, dar e exclus să continui să tac. Ar însemna că nu valorez mai mult decât ei. N-o să fiu complice, nici lașă.
— Poftim?
— Nu mai e amuzant. Nu-l puteți forța.
Liderul își scoate masca, foarte încet, și zâmbește spre mine. Are părul dat pe spate și ochii atât de întunecați, că par negri. Faptul că nu îi e frică să-și arate identitatea nu-mi inspiră încredere...
— Camelia, nu? Cât de amabil că te oferi să-i iei locul!
— Ce? șoptesc dându-mă în spate instinctiv.
— Sau ai prefera să ți-l turnâm pe chipul tău frumos?
Vreau să fug, dar sunt blocată de fata legată de mine. Deodată, două persoane ne dezleagă și mă iau de umeri. Mă zbat, dar sunt prea puternici. Sunt obligată să îngenunchez.
Cineva îmi răvășește părul cu violență, în timp ce încerc să mă acopăr ca să evit următorul atac. Deodată, jumătate din membri mă înconjoară și mă insultă.
Mă apăr cum pot, ținând capul plecat, în timp ce ei mă stropesc cu ulei, sosuri de toate felurile, ouă și făină. Mi se pare chiar că simt miros de alcool îmbibat în maioul meu alb.
Nu rețin jignirile pe care mi le strigă, încerc doar să nu înghit nimic și să nu deschid ochii. Cineva mă trage de păr.
Mă simt ca un rahat. Îmi vine să plâng, să urlu, să mă izolez în camera mea într-un colț și să nu mai ies niciodată de acolo.
Încerc să mă desprind de scena care are loc. Mă gândesc la orice poate să mă ducă departe de locul ăsta.
Cu siguranță, de-asta nu înțeleg imediat ce se întâmplă. Dar, brusc, sunt împinsă cu atâta violență, încât cad pe o parte.

Deschid ochii și văd cum liderul își ia un pumn în față. Se prăbușește lângă mine. Agresorul lui îl apucă de guler și îl lovește cu furie.
Și el poartă mască, dar diferită.
Aceeași mască purtată de cavalerul meu la balul de Halloween. Îmi dau seama imediat că e Lou.
Și nu a venit singur, îl recunosc pe Alastair, care nu e departe și care-i urlă să-și vină în fire. E nevoie de patru oameni ca să-l rețină. Adversarul geme de durere și nu reușește să se ridice. Are gura plină de sânge.
— Dacă-ți mai văd moaca aia mizerabilă, Miyoshi... Îți dau un sfat: fugi!
Lou scuipă lângă el pentru a-și sublinia cuvintele și, deodată, își întoarce privirea spre mine. Sunt conștientă că sunt o priveliște jalnică: degerată și pe jumătate dezbrăcată, acoperită cu substanțe ciudate, probabil plângând.
Urăsc să mă vadă așa. *Slabă.*
— Ești bine? șoptește ghemuindu-se lângă mine. Ce naiba te-a apucat?
Sunt prea șocată de ceea ce s-a întâmplat ca să pot articula vreun cuvânt. Cu siguranță se prinde, fiindcă își scoate puloverul și tricoul ca să mă îmbrace. Nu spun nimic când mă apucă de sub genunchi ca să mă ridice în brațe.
— Mergem acasă.
Închid ochii, sprijinindu-mi capul de pieptul lui și simțindu-mă în siguranță.

20
LOU
Noiembrie 2022

Stau toată noaptea și mă uit la Camelia cum doarme, speriat să nu dispară brusc.

După ce am adus-o în apartament, a făcut un duș interminabil. M-am așezat pe canapea ca să mă calmez, cu pumnii distruși. Am vrut să vorbim când a ieșit de la baie, îmbrăcată în pijama, dar s-a comportat ca și când nu eram acolo.

S-a culcat fără să spună niciun cuvânt. Doar mi-a șoptit înainte să adoarmă:

— Mersi. C-ai venit.

Nu m-a dat afară, așa că am rămas.

Când Alastair a primit un telefon de la Marcus, membru al organizației, spunându-i că o anume Camelia O'Brien a venit la probe... am crezut că-mi stă inima. Am fugit cât de repede am putut, dar n-a fost de-ajuns.

În primul rând, ce căuta acolo?

— Încetează!

Clipesc, surprins să văd că e trează. E șase dimineața și soarele abia începe să se ivească.

— Să ce? șoptesc întorcându-mă cu fața la ea.

— Să te prefaci că ești îngrijorat.

Nu mă prefac. Niciodată nu m-am prefăcut în ceea ce te privește, poate doar cu excepția momentelor când spuneam că te urăsc.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Nu. Ar fi putut fi și mai rău. Și sunt mai puternică decât crezi, adaugă Camelia ridicându-se, cu ochii încă roșii.

— N-am crezut niciodată altceva.

Îi întind telefonul, pe care l-am recuperat datorită lui Alastair. Îl inspectează, dezamăgită că n-a reușit să filmeze sau să înregistreze. Vreau s-o întreb dacă e bine, dar se ridică și începe să se îmbrace.

— Te duci undeva?

— Mergem la Cavendish, răspunde ea stând cu spatele. Vreau să aflu cine e fata asta, Colleen. Dacă Rory era moștenitorul lui Quill&Snake, probabil că avea un registru cu lista membrilor.

Pare hotărâtă. O cred când spune că e bine, chiar dacă îmi închipui că evenimentele de ieri i-au trezit amintiri neplăcute.
Îmi promit să vorbesc cu Alastair despre organizație și despre practicile astea de inițiere umilitoare care n-ar trebui să mai existe.
— Vii sau nu? întreabă Camelia în timp ce-și pune pantofii cu toc.

Slavă Cerului, Alastair are ore până la șase seara, așa că avem timp să răscolim casa toată ziua dacă e nevoie. Nu prea știu ce căutăm, dar avocata mea pare să creadă că secretul lui Gideon are ceva de-a face cu societatea secretă.
O văd pe Camelia intrând în biroul imens al lui Rory, simțindu-se impresionată. Un imens tablou de familie tronează în spatele fotoliului de piele neagră, înconjurat de biblioteci pline de cărți.
Biroul nu s-a schimbat față de ultima dată când l-am văzut pe Rory așezat la el: mare, din lemn de acaju dat cu lac, luminat de o lampă în stil Tiffany.
Până și mirosul e același — un amestec de hârtie și praf.
— M-am tot gândit la scrisorile lui Skye și Alastair și nu înțeleg, șoptește Camelia admirând cărțile, apoi citează: „Nu poți nici să mă vezi, nici să mă pipăi, nici să mă auzi, iar cu atât mai puțin să mă combați. Îți sunt de fiecare dată fatal. Cine sunt?“
De data asta, Camelia se întoarce spre mine. Poartă un sacou scurt de culoare gri, o fustă-creion și o cămașă albă cu cravată neagră. Cizmele lungi din piele de căprioară urcă periculos spre coapsele ei bine conturate, urmând exact traiectoria la care visează mâinile mele...
— Adevărul? propun eu apropiindu-mă.
Rămân de partea cealaltă a biroului, privind-o în ochi. Ceva s-a schimbat între noi de câteva zile. N-aș ști să zic ce, nici ce anume a declanșat schimbarea asta. Primul nostru sărut, poate... sau faptul că ieri i-am venit în ajutor.
Ard de dorință.
Cum e posibil să nu vadă?
— Poți să auzi adevărul, spune ea, deschizând sertarele biroului. Poți și să-l vezi.
O privesc cum scoate pe rând dosare, concentrată.

— Dar e întotdeauna fatal, nu-i așa?
Ridică din sprânceană și răspund cu un zâmbet. Era o glumă, nimic altceva, dar Camelia își încordează maxilarul ca și cum aș fi atins un punct sensibil.
— Habar n-am, încă n-am avut ocazia să-l aud din gura ta, mormăie, dar documentele confidențiale ale lui Rory îi atrag atenția. Cred că am găsit ceva! Colleen, Colleen, Colleen...
Sunt surprins de remarca ei și puțin jignit, recunosc. Nu-mi pasă de Colleen, vreau să vorbim despre asta, despre noi, despre ce se întâmplă și nu mai putem ignora.
Îi atrag atenția că am fost mereu sincer și deschis față de ea, de la începutul anchetei.
— Poți să mă întrebi orice, Camelia.
— Jackpot! strigă ea. Colleen Davies, în al treilea an la Litere. Ce rapid a fost...
— Camelia, *vorbesc cu tine.*
— Chiar pot să te întreb orice? cedează ea, nu foarte convinsă. Foarte bine. Atunci povestește-mi despre tatăl tău.
Rămân nemișcat ca o statuie, prefăcându-mă că nu sunt surprins. Ce i-a venit din senin?
— Nu văd care-i legătura cu ancheta...
— O dată răspund eu, o dată tu?
Îmi pare rău pentru ea, azi n-am chef să mă confesez. Dar fiindcă orgoliul meu nu-mi dă voie să bat primul în retragere, îmi permit să propun ceva ce sigur o să refuze.
— Mmm, fac o grimasă, punându-mi mâinile pe birou. Mi se pare un pic cam prea ușor de data asta, nu? Ce-ar fi să condimentăm un pic jocul?
— Să facem altă înțelegere?
— Nu. Ce-ai spune... un răspuns pentru fiecare haină dată jos?
Rămâne impasibilă. Sunt surprins și puțin îngrijorat să o văd că se gândește la propunerea mea. Credeam c-o să mă trimită la naiba, ca de obicei, și nu m-aș fi supărat. N-am chef să vorbesc despre tata, cu atât mai puțin cu ea.
Dar, ca de obicei, am subestimat-o.
— De acord. Dar ar fi bine ca răspunsurile să fie pe măsura curiozității mele, mă previne.
Oftez în sinea mea, fără să-mi arăt dezamăgirea. Acestea fiind spuse... Îmi oferă șansa de a o cunoaște mai bine! Trebuie să profit.

O văd cum se gândește la cel mai bun mod de a-și formula întrebarea, fiindcă fiecare răspuns e prețios de-acum. Mă amuză un pic, recunosc.
— Ai spus că n-ai avut parte de iubire înainte să-l cunoști pe Rory. De ce te urăște tatăl tău?
Au! Sare direct la jugulară, din ce văd. N-o s-o întreb cum de știe asta, e de notorietate publică.
Să-i spun adevărul? Că tata nu iubește oricum pe nimeni?
— Pentru că exist, presupun. Nu m-a vrut niciodată, mi-a reproșat că exist de dinainte să mă nasc.
Nu mi-e ușor să vorbesc despre asta, chiar dacă o fac cu zâmbetul pe buze. Am învățat să mă prefac foarte devreme: să-mi ascund slăbiciunile. Am moștenit de la el neputința asta de a spune ce simt; singurul lucru pe care mi l-a transmis, chiar dacă fără voia lui.
Mă prefac că nimic nu mă afectează și recurg la umor de fiecare dată când nu sunt bine. E mai simplu.
— Ai simțit-o ca pe o nedreptate. Ca și cum nu ți-ar fi dat nicio șansă.
Se uită intens la mine și intuiesc că nu e o întrebare. Nu-i dau niciun răspuns, dar se aștepta la asta. Nu insistă, așa că mă mulțumesc să stau și să mă uit la ea cum își desface cravata și o aruncă pe jos. Se mișcă lent în mod voit și are privirea înflăcărată.
Îmi testează limitele. Camelia a înțeles în sfârșit că o plac și a hotărât să profite.
Îmi păstrez zâmbetul jucăuș, dar nu știu pentru cât timp. Înconjoară biroul, atingându-mi umărul, și se instalează în fotoliul de piele al lui Rory.
O urmăresc cum se așază picior peste picior. E impunătoare.
— A fost vreodată violent cu tine?
Mi-e greu să-mi mențin rânjetul de data asta.
Întorc privirea ca să nu citească adevărul în ochii mei. Cum să răspund la asta? Sunt atâtea feluri de a fi violent... Era violent prin răceală și indiferență. Era violent prin insulte și privirile pline de dispreț. Violent când mi-a rupt două coaste după ce m-a găsit masturbându-mă la o poză cu mine și Rory când aveam treisprezece ani.
— Da. Pot să aleg eu următoarea haină?
Nu-mi răspunde, așa că profit ca să mă duc spre ea cu un mers de prădător.

— Sau, și mai bine... Pot să ți-o dau eu jos?
Stau în fața ei, așteptând. Ghicesc că nu-i convine că trebuie să ridice privirea spre mine. Camelia îmi întinde atunci piciorul și înțeleg fără să fie nevoie de cuvinte.
Nu-mi dezlipesc ochii de la ea în timp ce mă așez pe podea, îi țin piciorul între palmele mele și urc delicat, atingând cu nasul pielea fină a cizmelor.
Găsesc fermoarul și îl deschid dureros de lent. Îi sărut genunchiul, din simplul motiv că pot. Pielea ei e fină și mătăsoasă.
Îmi vine să tot urc și să-mi strecor capul sub fusta ei... *dar fiecare lucru la timpul lui.*
Cizma cade lângă mine. În aer se simte o încărcătură electrică inedită. Camelia mă privește de sus, cu buzele întredeschise, respirând sacadat.
Mă întreb dacă jocul o excită la fel de mult ca pe mine.
— De ce-ai făcut-o?
Noua ei întrebare mă ia prin surprindere, deși n-ar trebui. Mă miră mai degrabă că a rezistat atât până să mă întrebe. Știu ce insinuează, fără să trebuiască să detalieze: de ce am împrăștiat zvonuri despre ea în liceu? De ce am încetat să mai vorbesc cu ea de pe o zi pe alta? De ce am invitat-o la cinema și i-am tras țeapă?
Dacă îi mărturisesc totul... O să mă creadă?
— Joker.
Se încruntă nemulțumită, dar zâmbesc. Piciorul ei urcă deodată spre coapsele mele... și se oprește între ele. Fac o grimasă de mirare și plăcere.
— Nu e de joacă, Sherlock...
— Răspunde-mi!
Nu bat în retragere, crezând că pot rezista, dar începe să mă mângâie cu piciorul și sunt mort. *La naiba!* Mi s-a sculat deja și m-am umezit de la atingerea ei. Umilitor.
Dau să-i spun că nu o să mă aibă așa, dar degetele ei îmi masează umflătura din pantaloni și privirea ei alunecă în același punct. Asta îmi pune capac.
Mârâi discret, cu mâinile în jurul pulpelor ei și-mi sprijin capul de genunchiul ei. Închid ochii câteva secunde ca să nu-mi dau drumul și să mă fac și mai tare de râs.
E prima dată când fac ceva de genul ăsta.
— Mai ușor..., șoptesc.

Se supune imediat. Ridic ochii, cu obrazul lipit de piciorul ei, și zâmbesc când îi văd expresia de pe chip.
Are obrajii la fel de roșii ca mine, semn că-i place să-mi simtă erecția sub degete. Pentru prima oară, Camelia deține puterea... și pare să-i placă. E amuzant, fiindcă mereu a fost invers în cazul meu, dar cu ea n-am nicio problemă să mă supun.
Dimpotrivă, mă excită. Vreau să-i dau tot, până și demnitatea mea.
— Răspunde, Lou. De ce?
— Fiindcă în dimineața aia, când m-am ciocnit de tine din greșeală și ți-au căzut cărțile pe jos, i-am văzut privirea lui Rory... și mi-am dat seama că știe.
Camelia se încruntă, intrigată. Mă pregătesc să-i spun că e de ajuns, când își deschide nasturele de la sacou, apoi îl aruncă pe podea, lângă mine.
— Că știa ce? șoptește.
Gata! Nu mă mai pot opri acum, când mă imploră să fiu sincer. Dacă vreau să-i merit iertarea, dacă vreau să mă creadă, trebuie să mă arăt vulnerabil... și să spun adevărul.
— Că te priveam.
Bum! Bum!
— Și felul în care te priveam.
Cască gura de mirare, dar nu spune nimic. Pot totuși să ghicesc întrebările care-i vâjâie prin minte acum. Crede că râd de ea, că e un pretext ca s-o prind în mreje.
— Nu înțeleg.
— Rory a înțeles că-mi plăcea de tine, Camelia, oftez fără să-mi întorc ochii de la ea. Privirea lui în clipa aia... m-a făcut să-mi fie frică. Așa că m-am răzgândit. Fiindcă știam de ce e în stare.
E purul adevăr, chiar dacă se hotărăște să nu creadă.
— Atunci... Ai făcut toate astea fiindcă țineai la mine, spune ea, râzând sec. Chiar îți imaginezi că aș putea crede așa ceva?
— Știu, e o tâmpenie. A fost clar o greșeală. Credeam că dacă-i dovedesc că nu sunt interesat de tine, s-ar opri. Ba chiar am ieșit și cu alte fete ca să-l fac să se răzgândească, dar...
— Ariana, își amintește ea. Totuși *pe ea* nu a hărțuit-o.

Nu înțelege. Se prelace că nu vede sau încearcă să mă facă să mărturisesc?
— Fiindcă nu o priveam așa cum te priveam *pe tine.*
Văd frica din ochii ei: frica de a mă crede și, mai ales, de a fi păcălită. Nu are încredere în mine, nu încă. Are dreptate: ar fi trebuit să înfrunt furia lui Rory în loc s-o îndur ca un laș.
Am obligat-o pe Camelia să sufere și ea odată cu mine.
— Știu că nu e o scuză și nu ți-am spus asta ca să mă ierți, spun eu înclinând capul într-o parte. Nu fac decât să-ți răspund la întrebare.
Îmi vine să-i spun că-mi pare rău, că am fost egoist, că am preferat să supraviețuiesc în loc să o salvez, că atunci când am văzut-o prima oară am început să sper că Rory nu e singurul care mă poate iubi.
Am vrut-o din prima clipă în care am văzut-o.
— Pune-mi o altă întrebare, Camelia! șoptesc, lăsându-mi mâinile pe piciorul ei, în continuare așezat pe sexul meu în erecție.
Înghite în sec și nu opune rezistență, încă zguduită de mărturisirea mea, dar păstrează tăcerea. Profit de ocazie ca să-mi scot puloverul, rămânând la bustul gol.
— Foarte bine, atunci e rândul meu: îmi dai voie să te ating mai mult?
Prefer să mă asigur că și ea vrea, mai ales după ce s-a întâmplat ieri. Camelia studiază conturul bustului meu, apoi aprobă lent din cap.
După toți anii în care mi-am imaginat că fac genul ăsta de lucruri cu ea, visurile mele devin în sfârșit realitate. Fiindcă degeaba mă urăște ea, corpul ei reacționează splendid la al meu.
— Spune-mi ce vrei, zic eu cu voce gravă, excitat. Tu hotărăști. Dacă vrei să te implor, te implor. Dacă vrei să mă târăsc în genunchi, am s-o fac. Dacă vrei să te așezi pe fața mea, te aș...
— La naiba, taci! spune ea acoperindu-mi gura cu mâna.
Se înroșește, e adorabilă.
— Dacă vrei să tac, va trebui să-mi ocupi gura cu ceva.
Îi dau drumul la picior și o apuc de mână. Se înroșește și mai tare când îi iau în gură degetul arătător și mijlociu. Îi ling ușor degetele, strecurându-mi limba printre ele.

Nu-mi iau privirea de la ea nicio clipă. Nici măcar când încep să-i sug vârful degetelor care formează o umflătură în obrazul meu.
Pieptul i se ridică și coboară în ritmul respirației sacadate, lăsând să se vadă că e excitată.
— Știi ce urăsc cel mai mult la tine?
Nu-și dă seama că tocmai și-a irosit o întrebare, dar eu da.
— Nu, răspund în timp ce o descalț de cealaltă cizmă, cu piciorul așezat pe umărul meu. Spune-mi!
— Ochii tăi, mărturisește ea cu o expresie dezgustată pe chip. Mereu m-au enervat. Nu vreau să-i văd.
Nu mă îndoiesc că așa crede, deși sunt convins că îi urăște fiindcă îi plac prea mult, iar asta o enervează.
— Nu vrei să-i mai vezi?
Camelia scutură din cap, așa că mă ridic ca să o iau în brațe. Se prinde de umerii mei, uimită, în timp ce o așez pe birou.
— Atunci o să-i ascund..., șoptesc în timp ce mă așez pe fotoliu.
Îi pun mâinile pe șolduri ca să-i desfac picioarele, apoi îmi strecor capul sub fusta ei. Își bagă degetele în părul meu și mă trage ușor.
Îi sărut coapsele până la chiloți, apoi o sărut și acolo. O aud cum geme deasupra mea și zâmbesc.
Mă joc cu limba, ținând-o de pulpele fine. Hainele ei mă încurcă. O vreau goală sub mâinile mele, sub gura mea, sub...
— Mai pune-mi o întrebare, repet ridicând capul, ciufulit.
Camelia încearcă să-și tragă sufletul și spune, pe un ton pe care nu reușește să și-l mențină neutru:
— De ce folosești mereu sexul ca mecanism de apărare? îmi reproșează, dându-mi voie să-i scot chiloții. Mă interesează.
Îi zâmbesc, sperând c-o să uite. Două întrebări, două haine. Sunt norocos.
— Dar tu? De ce lași un bărbat pe care îl urăști să te atingă?
Se încruntă, nemulțumită, dar nu încearcă să mă dezbrace și mai mult.
— Fiindcă crezi că mi-e greu să-mi dau corpul altcuiva? zâmbește prinzându-mă cu picioarele de talie. Am văzut de mult că mă dorești. Poți să mă ai, dacă vrei...
— Dar?

— Dar o să fac din dorința ta cea mai arzătoare un blestem, îmi șoptește lipindu-și buzele de buzele mele. O să te umilesc cum m-ai umilit și tu, o să te fac să suferi oferindu-ți corpul meu, dar nu și inima.
Răutăcioasă mică ce ești! Zâmbesc amuzat în timp ce mă aplec spre ea, cu palmele întinse pe birou. Simte nevoia să domine după tot ce i-am mărturisit, și pot să înțeleg.
— Cam proastă ideea să mă anunți dinainte, nu?
— Asta-i partea cea mai bună, spune ea ridicând încrezătoare din sprânceană. O să știi... și totuși n-o să te poți abține să te arunci cu capul înainte.
O privesc, prins la mijloc între vocea inimii și a rațiunii. Ar trebui să plec, să fac cale întoarsă și să nu mai iau niciodată legătura cu ea. Camelia e periculoasă. Mai puțin decât Rory, însă într-un fel care riscă să-mi aducă și mai multă suferință. Dar recunosc că are dreptate... Degeaba m-a avertizat, îmi doresc și mai mult să continui.
— Abia aștept, îi șoptesc lipit de bărbia ei.
Își dă capul pe spate, așa că profit și o ling cu sete pe gât. Încă e închisă la cămașă, dar stau cuminte.
Camelia mă urmărește din priviri, fremătând de dorință și de frică în același timp. Nu are prea mult loc în jur, înconjurată de cărți și bibelouri scumpe, dar lipsite de importanță.
— Sparge tot dacă simți nevoia, îi spun sărutând-o pe abdomen. Toate astea îmi aparțin, oricum. Răstoarnă tot ca să te simți în largul tău...
Nu-i las timp să răspundă. Îi sărut clitorisul și tresare. Vreau să o iau încet, dar sunt prea excitat.
Trebuie să dau dovadă de o stăpânire de sine excepțională când îi ating cu limba buzele umezite. A trecut mult timp de când n-am mai atins o femeie... dar cu Camelia e diferit.
E cea mai mare fantezie refulată a mea. Și e în sfârșit a mea. Trebuie să fac lucrurile bine, să nu mă grăbesc, să savurez fiecare secundă.
Reacțiile ei mă excită și mai tare. O devorez fără rețineri, în timp ce ea își mângâie sânii, mușcându-și buzele ca să nu facă zgomot.
— Știi..., șoptesc. Nu m-aș supăra dacă ai profita de atracția mea față de tine, Camelia, nici dacă te-ai juca cu inima mea.

O merit cu vârl și îndesat. Dar dacă te bagi în genul ăsta de joc, prefer să te avertizez.
O penetrez cu limba, în timp ce-i mângâi clitorisul cu o mișcare circulară. Camelia sparge în sfârșit liniștea și geme. Își mișcă fundul și cere mai mult, dar mă forțez să nu mă grăbesc.
— Fiindcă există riscul să înțeleg lucrurile greșit, adaug penetrând-o cu două degete. Și de data asta, o să fac lucrurile atât de bine, că nu o să ai de ales decât să cedezi.
— La naiba...., înjură fără suflu. Lou...
Când măresc în sfârșit ritmul, Camelia încearcă în zadar să se țină de ceva. Își ridică brațul și dă peste lampa de la capul ei. Se sparge pe podea, dar nici eu, nici ea nu dăm atenție. Tot corpul îmi ia foc. Corpul ei desfăcut în fața mea e priveliștea cea mai uluitoare pe care am contemplat-o vreodată.
— O... o să... Așteaptă... Nu! țipă încercând să-mi dea capul laoparte.
Nici n-am timp să-mi dau seama, că își și dă drumul în gura mea: la propriu. Rămân surprins o secundă, dar e atât de sexy, încât îi ling nectarul cu limba.
Camelia are orgasm câteva clipe bune, acoperindu-și ochii cu brațul, în timp ce eu o curăț cu gura. Când mă ridic, avocata mea e tăcută.
O iau de talie ca să o așez, cu pieptul lipit de pieptul meu, dar refuză să deschidă ochii.
— Camelia... uită-te la mine!
E prima dată când fac o fată să-și dea drumul — și e extrem de excitant. N-ar trebui să-i fie rușine.
O mângâi cu degetul pe obrazul înroșit, apoi o prind ușor de ceafă și o sărut. Nu opune rezistență, ceea ce mă surprinde. Rory refuza mereu să mă sărute după felație, așa că mă așteptam să mă respingă și ea.
Dar Camelia e prima care deschide gura și limbile ni se ating. Ne sărutăm îndelung, în liniște, până ce se retrage.
— Lou!
— Mmm?
Mă privește în sfârșit, cu o expresie serioasă pe chip, în ciuda roșeții din obraji. Nu-mi dau seama dacă e furioasă sau dacă vrea să-mi smulgă hainele.
— Nu mai zâmbi, spune punându-mi o mână pe gură.

Fac fix opusul, dezlipindu-i două degete ca să-i răspund:
— Niciodată!

21
CAMELIA
Noiembrie 2022

— Te-ai culcat cu el.

Mă înec în timp ce mănânc supă, sub privirea dezaprobatoare a Noliei de pe ecranul telefonului. Știam că se prinde ce fac, de asta îi ignor apelurile de două zile. N-am chef să-i văd dezamăgirea din privire, nici cum mă judecă, așa că o fac pe nevinovata:

— Despre ce vorbești?

— Ai cedat, scrie pe fața ta că ești vinovată, spune ea calm. Mă înșel?

Simt cum îmi ard obrajii de vinovăție și rușine pentru ce s-a întâmplat în după-amiaza aceea în biroul lui Rory. Senzația gurii lui între coapsele mele, intensitatea privirii lui când mi-a supt degetele între buze, indecența din zâmbetul lui când s-a șters în colțul gurii după ce mi-am dat drumul...

— A fost doar sex oral.

Nolia oftează. I se citește pe față: „Mereu începe așa".

— *Doar?* O să cazi în capcană, Camelia.

Observația ei mă enervează, fiindcă mă tem să n-aibă dreptate. În ultimele săptămâni, am fost mai blândă cu el. I-am arătat multe calități... și multe slăbiciuni.

„Voiam să te mai văd o dată."

Și dacă zicea adevărul? Nu mi-aș fi imaginat niciodată că Lou ar putea să mă iubească acum cinci ani, dar părea sincer. Abia în clipa aia am înțeles ce a vrut Rory să spună când a scris: „E unul dintre cele două lucruri pe care le avem în comun".

În tot acest timp am avut explicația sub ochii mei.

Eu și Rory eram foarte diferiți. Singurul lucru care ne-a unit destinele... e Lou McAllister.

— E parte din planul meu, o liniștesc pe Nolia în timp ce strâng masa. E o slăbiciune pe care o pot exploata, așa că dacă pot să mă și simt bine în același timp...

— Ce plan?

— Planul meu de răzbunare.

Nolia mă privește fără să spună nimic, gânditoare. Nu e genul care să judece viața celorlalți, cu atât mai puțin pe a prietenelor ei. Dar presupun că acum nu se poate abține, fiindcă spune:

— Ești obsedată de el, Camelia. Nu e sănătos.
— E dife...
— Nimeni nu merge așa departe cu cineva pe care-l urăște, adaugă ea. Cred că te păcălești singură, iar când îți vei da seama, o să doară.
Vreau să neg orice acuzație, dar nu reușesc.
Adevărul... care mă îngrozește... e că încep să-mi dau seama că Lou nu e băiatul fără suflet pe care-l credeam eu. A fost laș, într-adevăr, și nu știu dacă o să-l pot ierta vreodată. Dar mi-e rușine să recunosc că-i înțeleg motivele.
Nici Lou n-a avut o viață ușoară. Voia să se apere, într-un mod egoist. Să mă protejeze și pe mine cumva.
— Crezi că oamenii se pot schimba?
Nolia mă privește cu milă:
— Nu.
Sunt surprinsă de răspunsul prietenei mele, care e totuși optimistă din fire. Credeam că o să stea mai mult pe gânduri înainte să răspundă.
— Deci, după părerea ta, nu există izbăvire? Niciodată?
Și totuși Lou chiar pare să regrete.
— Presupun că da. Dar mi-e greu să cred în ea, șoptește Nolia.
E o întrebare pe care mi-o pun adeseori. Felul meu ranchiunos de a fi mă face să cred mereu ce-i mai rău, dar Lou îmi arată că oamenii se pot schimba. Vreau ca iertarea mea să însemne ceva.
— Sunt de părere că, dacă cineva te înșală, e în stare să te înșele din nou, spune Nolia uitându-se tristă în gol. Nu mai cred în scuze, nici în promisiuni.
Oh... Înțeleg mai bine. Vorbește de Enzo, javra aia de primă mână. Nolia nu prea mi-a spus de ce l-a părăsit, dar pot ușor să ghicesc. Probabil că l-a prins a doua oară și ea a hotărât că e prea mult.
— Am iertat o dată, crezând că oricine poate face greșeli, dar m-am înșelat. N-am chef să-mi petrec viața întrebându-mă dacă persoana pe care o iubesc o să greșească din nou.
Cuvintele ei îmi dau de gândit, mă deprimă puțin. E posibil ca și Lou să mă manipuleze ca să-și atingă scopul. Trebuie să fiu în continuare prudentă, să am grijă.
— Ce ți-a făcut? întreb brusc.

Zâmbește, dar văd cum își șterge discret o lacrimă din colțul ochiului.
— Mi-e prea rușine să-ți spun.
Fir-ar să fie! Aș vrea s-o iau în brațe și s-o consolez, și-mi pare rău că nu sunt la Paris.
— Ai grijă de tine, OK? îmi spune.
O asigur că inima mea e proprietate privată. Nimeni nu poate să intre în fortăreață fără permisiunea mea. Degeaba a zgâriat Lou la ușă și și-a adus bazooka, încercând să spargă lacătul... N-o să-i meargă.

Mă îndrept pe jos spre facultate când văd că primesc un mesaj. Prima dată mi se pare că e de la Lou, dar apoi îmi dau repede seama că e un număr necunoscut...
...și ce scrie mă face să mă opresc pe mijlocul trecerii de pietoni.

Te joci cu focul.

Nu mă panichez deocamdată. Răspund și întreb cine e, iar răspunsul vine aproape automat:

Nu-ți mai băga nasul unde nu trebuie, altfel tu ești cea care urmează.

Mi se taie respirația și mâinile încep să-mi tremure. Persoana cu care vorbesc l-a omorât pe Rory... nu încape îndoială. Și e pe urmele mele. Știe ce fac. Vrea să se asigure că nu mă apropii prea mult.
Pentru prima dată în viață, îmi stă inima de frică, o frică profundă și paralizantă.
Persoana asta m-o fi urmărind chiar în clipa asta?
Panicată, ridic privirea în momentul în care aud un claxon, iar deodată sunt trasă violent în spate. O mașină trece în mare viteză, cât pe ce să mă agațe, și urlu când simt că cineva mă strânge de braț.
— Ce te-a apucat?!
Recunosc vocea lui Lou și-i văd figura îngrijorată. Poartă șapcă și o geacă de piele, încercând să treacă neobservat. Mă ține strâns, ca și cum i-ar fi frică să-mi dea drumul.
— Era să fii călcată! îmi reproșează. Ești bine?
Prima mea reacție e să fac un pas înapoi. *Dacă era el?* Îl împing, dar îmi dau seama că e imposibil. El mi-a cerut ajutorul, am hotărât deja că e nevinovat.

— Mă gândeam în altă parte..., spun deodată, uitându-mă atent în jur. Ce cauți aici?
Nu răspunde nimic, dar observ punga cu produse de patiserie din mâna lui. Unii trecători se uită la noi, iar alții se încruntă privindu-l pe Lou, ceea ce nu e semn bun.
— Ar trebui să pleci, nu e prudent...
— Nu plec până nu-mi spui ce se întâmplă, răspunde el hotărât.
— O să atragi atenția asupra ta.
— Atunci vin cu tine, strigă Lou, încercând să mă urmeze, dar îl opresc, punându-i mâna pe piept.
Sunt surprinsă de sentimentele care mă copleșesc când îl văd. Îmi vine să-l ating, să-l fac să zâmbească, să-i dau jos hainele... *E rău.*
În schimb, impun distanță între noi și-i spun:
— Nu. Te sun mai târziu.
Nu-i las timp să-mi răspundă și-mi văd de drum. *Ce-a fost asta?!* Cine e persoana asta? Dacă chiar sunt în pericol? Oare chiar merită riscul?
Când ajung la cabinetul de avocatură, lui Charlotte îi piere zâmbetul strălucitor.
— Ești bolnavă? Ești foarte palidă.
— Nu mi-a priit ceva aseară, inventez eu, punându-mi lucrurile pe birou.
Observ un dosar din carton lângă laptopul meu și știu că nu eu l-am lăsat acolo. Recunosc numele unui coleg pe *post-it*-ul lipit pe el și-mi sare inima din piept.
Am cerut recent un *background check* despre toată gașca lui Rory: ceea ce toată lumea știe deja, dar și (mai ales) ce încearcă să ascundă.
— Ședința de la zece începe mai devreme, mă informează Charlotte și dispare.
Aprob dând din cap fără s-o ascult cu adevărat. Mă așez și deschid dosarul. Mor de curiozitate. Profilul lui Alastair și cel al lui Skye nu conțin nimic nou, știu deja tot. Mă simt dezamăgită, până când deschid dosarul despre Gideon... și-mi cade falca.
Lou știe? Nu cred, altfel mi-ar fi spus. Îi trimit un mesaj și sîmt cum inima îmi sare din piept:

Am aflat secretul lui Gideon!

Lou nu-mi răspunde imediat. Simt că-mi ia foc capul, nu știu ce înseamnă asta pentru ancheta noastră, dar un lucru e sigur: Rory știa.
Poate e chiar motivul pentru care s-au certat în seara aceea.
??? întreabă Lou. Mă pregătesc să-i spun tot când telefonul îmi vibrează fiindcă primesc un nou mesaj... de la un necunoscut.

Te joci cu focul, Camelia.

Degetele mi se opresc deasupra ecranului. Întorc capul în toate părțile, dar sunt singură în birou. Îmi vine să vomit. Îngrozită, scotocesc prin toată încăperea ca să văd dacă nu cumva e vreo cameră video.
Cineva mă urmărește, nu încape îndoială. De cât timp? O s-o iau razna.
Când îmi dau seama că m-am înșelat, iau din nou telefonul și-i trimit un ultim mesaj lui Lou:

Telefonul meu a fost hackuit.
Cineva ne citește conversațiile.
Ești bine?!
Da. Ne vedem în zece minute
la primul indiciu.

Sper să se prindă că-l aștept pe Calton Hill. Nu primesc niciun răspuns, dar știu că a citit mesajul de la mine. Îmi iau fularul și paltonul și mă pregătesc să plec. Dau de partenera mea pe hol.
— Charlotte... chiar îmi pare rău, dar cred că am o intoxicație alimentară, mint eu.
Cum bănuiam, mă trimite acasă, obligându-mă să mă odihnesc toată ziua. Iau autobuzul, uitându-mă încontinuu în jurul meu. Mi-e frică să nu fiu urmărită.
Primesc alte mesaje îngrijorătoare pe drum, dar nu răspund.

Ar trebui să ai grijă.
Până și Icar și-a ars aripile
când s-a apropiat prea tare de soare.

În cele din urmă, mă hotărăsc să-i blochez numărul și să-mi închid telefonul. Simt o anxietate atât de mare, încât îmi tremură genunchii când urc pe faimosul deal.
Lou mă așteaptă deja, îmbrăcat ca mai devreme. Are o expresie gravă pe chip când mă zărește.
— Ce se întâmplă?

Deschid gura să-i explic, dar deodată panica și stresul mă copleșesc și-mi dau lacrimile. Lou mă ia ușor de umeri și mă strânge la pieptul lui.
— Totul e-n regulă, Camelia.
— Persoana care a făcut-o... ne urmărește, spun eu încet. Știe ce facem.
Lou se crispează și nu spune nimic. După ce am închis telefonul, l-am aruncat pe fundul genții, pentru cazul în care cineva ne ascultă.
— Mi-a trimis mesaje de amenințare.
— La naiba! înjură el în părul meu. Merge prea departe. Trebuie să ai grijă.
Mă dau înapoi, stânjenită de apropierea asta bruscă. Îi explic ce s-a întâmplat dimineață, apoi la birou.
— Ce-ai descoperit? mă întreabă intrigat.
Înghit și mă uit în jur, prudentă.
— Gideon e un impostor.

În seara aceea

RORY

7:46 seara

Prietenii mei îmi organizează o petrecere-surpriză de ziua mea.

Se presupune că nu știu, așa că mă prefac când Gideon îmi propune să mă ducă acasă. Mă amuză, fiindcă e clar că n-are chef să petreacă alături de mine în seara asta. Ușor de ghicit, a fost prost-dispus toată ziua.

Nu fără motiv, evident.

— De ce ai făcut asta? mă întreabă în mașină.

O fac pe nevinovatul, e mai amuzant așa. Gideon e un nenorocit, iar asta dintotdeauna. E prost, incult, neinteresant. L-am acceptat în grupul nostru doar pentru că e bogat.

Dar de când i-am aflat micul secret, mă dezgustă ca nimeni altcineva. A avut îndrăzneala să mă ducă de nas.

— Despre ce vorbești?

— Știi foarte bine despre ce vorbesc, mormăie strângând furios volanul.

Îmi las capul pe-o parte, amuzat. S-a îmbătat deja? Pun pariu că a luat ceva din sertarul lui magic, la cabinet.

— Mi-ai furat promovarea...

— N-am furat nimic de la nimeni, spun eu calm. Nici măcar n-am nevoie, vezi tu. Nu e vina mea că totul îmi pică din cer.

— Tu...

— Nu, îl întrerup înainte să-și termine fraza. Tu ești mincinosul, nu eu.

Rămâne tăcut, dar simt că furia îl tulbură. Lui Gideon i-a plăcut mereu să se bată; băiatul are clar probleme cu nervii. Bănuiesc că se abține doar. Din fericire pentru mine, fiindcă știu că nu fac față la toată masa aia musculară.

— Am muncit din greu ca să ajung aici...

— Eu ți-am obținut postul ăsta, nu te mai lăuda atât!

Știe foarte bine că e adevărat. Gideon e un nimeni. Am făcut greșeala de a vrea să-l ajut fiindcă ăsta e scopul societății noastre secrete: să ne ajutăm reciproc să ajungem cât mai sus.

În mod evident, a fost o greșeală.

Am știut mereu că Gideon e gelos pe mine, că mă urăște și mă admiră în același timp, iar asta îmi plăcea. De aceea am vrut să lucrăm împreună, să-l macine și mai tare. Să se compare cu mine, să mă vadă în acțiune și să se întrebe de ce nu reușește niciodată să mă întreacă.
— Dobitocule! înjură Gideon în barbă, ceea ce mă miră.
— Ce-ai spus?
— Am făcut tot ce-ai vrut, spune el ridicând vocea. Am tăcut, ți-am făcut muncile murdare, am mințit-o pe Skye în legătură cu înșelătoriile tale ca să te acopăr, dar continui să mă tratezi ca pe un rahat cu ochi!
— Pari să spui că ai făcut toate astea din pur devotament și generozitate, râd eu incredul. N-ai făcut altceva decât să-mi cumperi tăcerea. Ți-am promis că n-o să spun nimic și mi-am ținut promisiunea!
Asta pare să-l enerveze și mai tare. Gideon e incapabil să-și înțeleagă emoțiile, dar îmi dau ușor seama ce simte: că e umilit.
Îi e rușine. Nu suportă să-l înjosesc și i-a ajuns cuțitul la os. E un spectacol savuros. Vreau să-l văd cum răbufnește.
— E nevoie să-ți amintesc care e locul tău, Gid. Tu nu faci parte din lumea asta... Ai încercat să te integrezi, recunosc, dar e evident.
E purul adevăr. N-am fost atât de surprins pe cât aș fi crezut când am descoperit că ne minte de la bun început.
Gideon nu e bogat. Nici familia lui.
Nu e decât un orfan nenorocit și violent care încearcă să facă parte din mulțimea de oameni ca noi. Am făcut greșeala să-l las să creadă că se poate. Pentru că a încercat să mă păcălească, merită să fie un pic umilit.
— Știi ce? Mi-a ajuns, mormăie el parcând în fața casei. Ești un nenorocit.
Nu mai spune!
— Și apa e udă. Mulțumesc de participarea ta, Gid.
Cobor și eu din mașină, calm. Scopul meu e, evident, să-l fac să răbufnească, și funcționează. Am ceea ce s-ar putea numi talent.
— Poți să spui lumii întregi, mă doare undeva! M-am săturat să-ți îndur hărțuirile de pui de bogătan.
— Știm amândoi că e fals. Dacă deschid gura, rămâi fără nimic. De-asta mi te supui fără să crâcnești. Vrei să te

oprești din lătrat, te rog?
— S-a terminat, Rory. Du-te naibii!
Ridic din umeri indiferent. Știu că nu crede. O să regrete imediat și o să vină cu limba scoasă; ca toți ceilalți.
— Foarte bine. Du-te înapoi la tine în cocioabă și mori de supradoză, drogatule!
În secunda următoare, mă înșfacă de guler și-mi urlă în față duhnind a alcool:
— Mergi prea departe! Continuă așa și o să sfârșești c-un glonț în cap!
Izbucnesc în râs și, drept răspuns, mă împinge. Cad pe jumătate pe scările de la intrare, amuzat să-l văd nervos. Am mers oare prea departe? Sunt cam dezamăgit. Credeam că o să reziste mai mult, dar se pare că Gideon chiar e slab de înger.
— Măcar știu că nu tu o să fii acela!
Gideon se oprește brusc, cu spatele la mine. Mă scutur de praf pe palton, apoi îl depășesc punându-i o mână pe umăr. Nu se mișcă, iar eu îi șoptesc la ureche:
— N-ai coaie pentru așa ceva!
În clipa aceea, ușa de la intrare se deschide și Skye își face apariția, zâmbitoare:
— La mulți ani! țipă ea zâmbind, cu un tort în mână.
Mulțimea din spatele ei cântă și-i zăresc pe fratele meu și pe Lou în primul rând. Mă binedispun imediat.
O sărut pe Skye, suflu în lumânări și mă prefac surprins:
— Uau, nu mă așteptam! Vă mulțumesc tuturor!
Gideon trece în viteză pe lângă mine, cu pumnii strânși, și se duce la bar ca să-și ia ceva de băut. Skye se încruntă, în ciuda zâmbetului ipocrit pe care-l afișează.
— Ce s-a mai întâmplat?
Îi întâlnesc privirea lui Lou, în depărtare, și mă salută ridicând paharul de șampanie. Zâmbesc larg și mă cuprinde o căldură familiară.
— Simt c-o să fie o seară interesantă, atâta tot.

22
LOU
Noiembrie 2022

Gideon a mințit toată viața lui.

Nu vine dintr-o familie de bogați. Părinții lui l-au abandonat când era bebeluș, fiindcă mama lui suferea de handicap și era inaptă fizic să se ocupe de el. La numai douăzeci și două de luni, era deja preluat de o familie adoptivă. Când mi-a spus Camelia, n-am crezut-o.

— Ai fost la el măcar o dată? m-a întrebat.

N-am răspuns, șocat de veste. Nu, niciodată; niciunul dintre noi, de altfel. Spunea că părinții lui sunt stricți, dar adevărul e că familia sa trăiește într-o cocioabă și e plină de datorii.

De ce n-a spus nimic? nu încetez să mă întreb.

— Presupun că voia să supraviețuiască, la fel ca noi toți, a șoptit Camelia ridicând din umeri. Voia să fie unul de-ai voștri ca să ajungă cineva, dar Rory nu l-ar fi acceptat niciodată așa cum e.

Într-adevăr, Rory a aflat, nu știu cum. Probabil că l-a confruntat pe Gideon, dar nu cred că s-a enervat. Rory e mult mai pervers de atât.

Cu siguranță, l-a umilit.

Se pricepea de minune la asta: să le dea celorlalți impresia că nu sunt buni de nimic. Sigur și-a bătut joc de el, ba chiar l-o fi amenințat că spune tot. Să fi ajuns Gideon până în punctul de a comite o crimă, ca să-l reducă la tăcere pe Rory?

— În momentul de față, Skye și Gideon sunt amândoi suspecți, a concluzionat Camelia, privind în gol.

Ne-am dus într-o cafenea amărâtă din capătul unei străzi puțin circulate ca să ne pregătim următoarea mișcare. Camelia a început să se gândească la cum am putea dovedi vinovăția unuia dintre ei, dar fără rezultat.

— Ce-ar fi să le întindem o capcană?

A ridicat ochii spre mine, curioasă. M-am apropiat de ea, cu brațele încrucișate pe masă.

— Dacă ne-am folosi de telefon ca să-i momim? propun scoțând telefonul. Le spunem unde să-l găsească, ce e în el... și așteptăm să vedem cine încearcă să-l fure.

— Ai uitat de *stalker*-ul meu. Dacă ne spionează, o să știe că-l așteptăm.

Mă gândesc câteva clipe, îngrijorat de gândul că persoana asta o amenință și-i urmărește fiecare acțiune, fiecare gest. Dacă e periculoasă?
— Și mai bine: nu le spunem nimic... dar ne asigurăm că *stalker*-ul ne aude vorbind despre asta. Sigur o să-și facă apariția. Și atunci vedem care dintre ei trei este.
Ea mă aprobă din cap zâmbind și batem palma. Când mă gândesc că o să descoperim cine a făcut asta, simt adrenalina curgându-mi prin vene. Și mi-e frică.
Fiindcă nu știu dacă sunt destul de puternic ca să suport adevărul.

Operațiunea e în curs. I-am promis Cameliei că o să stau ascuns undeva, pentru cazul în care *stalker*-ul nostru, potențial criminal, m-ar urmări și pe mine, dar nu mă pot abține.
Ieri-seară, când am ajuns acasă, i-am trimis un mesaj „fals" Cameliei, în speranța că scumpul nostru hacker o să ne intercepteze conversația.

Ascunde bine telefonul.
Conține probe pe care nu ne permitem
să le pierdem.

După cum am stabilit, Camelia mi-a răspuns imediat:

L-am ascuns într-o cutie sub canapea.
Ești sigur că n-ar trebui să-l trimitem
la poliție?
O să-l trimitem. Să mai așteptăm puțin.

E periculos să-l atragem acasă la ea, dar e soluția cea mai credibilă. I-am spus Cameliei să-și petreacă ziua în altă parte, iar eu stau în fața blocului în fiecare noapte, ca să mă asigur că ucigașul/ucigașa nu face vreo prostie.
Azi e plecată la universitate, dar am intrat ca să mănânc ceva. Mă plimb prin fața ferestrei, când aud un zgomot la ușa de la intrare — încuietoarea!
Îmi dau seama imediat că nu e Camelia.
La naiba, la naiba, la naiba!
Fug repede în cameră și mă ascund după ușa întredeschisă. Inima îmi bubuie în piept, palmele mi s-au umezit, îmi vine să vomit.
Aud cum se deschide ușa încet, apoi se închide. E liniște și îmi închipui că se întreabă de unde să înceapă ca să nu lase

urme.
Mă mișc fără zgomot, în speranța de a zări ce se întâmplă. Rămân țintuit în loc când văd o siluetă îmbrăcată în negru mergând prin sufragerie. Poartă pantaloni și un hanorac cu glugă și are fața acoperită cu o mască.
Are haine atât de largi, că nu-mi dau seama dacă e bărbat sau femeie.
Observ că se apleacă spre canapea, apoi bagă mâna dedesubt. Atunci ies din cameră și întreb:
— Cauți ceva?
Stalker-ul tresare de spaimă, întorcându-se cu fața spre mine. Dă imediat să se ridice și să fugă, dar eu sunt mai rapid. Mă reped la el și-l lovesc înainte să apuce să pună mâna pe clanța ușii.
Cade pe podea gemând de durere.
— Nenorocitul naibii, arată-ți fața! strig încercând să-i dau jos masca.
Întoarce fața, zbătându-se violent, ceea ce mă enervează și mai tare.
Persoana asta de sub mine l-a omorât pe Rory, fir-ar al dracului! Nu se poate să-l las să scape.
Sunt în avantaj, așa că profit și-l înșfac de pulover, dar îmi dă un cap în gură și-i dau drumul. Cad pe o parte, ametit, așa că are timp să se ridice.
Îl prind de pîcior ca să-l opresc s-o ia la fugă, dar îmi dă puternic cu șutul în față. Mă prăbușesc de durere, ținându-mă cu mâinile de nas.
Nu sunt în stare să mă ridic și să mă duc după el, știu, așa că îi strig:
— Dacă te atingi de un singur fir de păr din capul ei, nu mă las până nu te prind!
Se oprește brusc. Întoarce ușor capul spre mine, ca și cum ar deveni atent. Tușesc și mă ridic în genunchi, în timp ce din nas îmi curg șiroaie de sânge.
— Las-o-n pace pe Camelia! adaug, scuipând pe podea și privindu-l amenințător. Nu vrei să știi de ce sunt în stare când nu mai am nimic de pierdut.
Nici măcar nu știu cu cine vorbesc. Alastair, Skye sau Gideon? În orice caz, prefer să-i avertizez. E periculos, fiindcă de-acum știe care este cea mai mare slăbiciune a mea... dar voiam mai ales să-i distrag atenția până-mi revin.

Mă ridic brusc, gata de atac, dar probabil că se aștepta la asta, fiindcă se repede pe casa scării. Mă iau după el, coborând scările în viteză. E rapid.
Prea rapid.
Traversează strada sub privirile trecătorilor șocați, iar eu mă țin după el, dar îmi dau seama prea târziu că e verde la semafor. Mă izbesc de o mașină pe lateral și mă aruncă la doi metri. Impactul e atât de brusc și violent, că nu durează decât o secundă. Mă rostogolesc pe șosea fără să reușesc să mă ridic.
La naiba! Mă doare tot corpul, deși îmi dau seama că am avut noroc. Mașina nu mergea cu viteză. Ridic ochii ca să dau de urma *stalker*-ului meu, dar a dispărut.
Încep să înjur, cu ochii închiși. Pusesem mâna pe el! Eram la doi pași de a descoperi cine e, de a-l reține, însă mi-a scăpat printre degete.
— Domnule! țipă o femeie cu părul creț, panicată. O, Doamne, sunteți bine?! Era verde, jur!
Abia acum observ că un mic grup de persoane s-a adunat în jurul meu. Rahat! Unde mi-e șapca?! Am lăsat-o sus, evident! Am fața complet descoperită.
— Chem ambulanța, adaugă cineva cu telefonul la ureche. Bună ziua, cineva...
— Nu!
Întind brațul ca să-l opresc, ceea ce pare că-i ia prin surprindere pe toți cei de față. Mor de durere, dar le zâmbesc și, ca să-i liniștesc, zic:
— Totul e-n regulă. N-am nevoie de ambulanță. Am pățit altele și mai rele de-atât.
— Dar aveți...
— Sunt în regulă! insist eu mai apăsat.
Îmi las bărbia în piept și o iau din loc. Urăsc privirile lor iscoditoare. Mă întreabă dacă sunt sigur că sunt bine, își fac griji că-mi curge sânge din nas, dar până la urmă plec, grăbind pasul.
Nu trebuie să mă întorc la Camelia, e prea riscant pentru ea dacă sunt cumva prins. Deși șchiopătez, mă hotărăsc să mă duc la conac luând-o pe străzile cele mai pustii, cu un singur gând în minte:
Camelia o să mă omoare.

— Ah... Ce-ai pățit? mă întreabă Alastair, căscând ochii.
Voiam să-i observ reacția văzându-mă venind așa, dar sunt dezamăgit. Alastair mă ia de braț ca să intru cât mai repede, apoi se holbează la fața mea, strâmbându-se, în stare de șoc.
— Nu-mi spune că ea, Camelia, ți-a făcut asta.
— Ar fi în stare, dar nu! oftez și-l urmez la baia de la parter.
Poate că sunt un idiot că am încredere în el... dar sunt convins că Alastair nu e vinovat. În primul rând, fiindcă nu am nicio dovadă împotriva lui, spre deosebire de Skye și Gideon, dar și pentru că Alastair nu e mare sportiv. Rory juca tenis și Gideon merge la sală de mai multe ori pe săptămână; Alastair preferă să joace șah și să scrie în colțul lui.
În schimb, este evident că persoana cu care m-am bătut are obiceiul să-și antreneze mușchii. Mă întorc la Gideon, iar și iar. Pentru că un drogat fără bani și rănit în orgoliu nu are nicio limită.
— Ai de gând să-mi explici sau nu? mă întreabă Alastair în timp ce scoate trusa de prim-ajutor.
— Nu m-am uitat în stânga înainte să traversez, spun eu cu un zâmbet idiot.
— E o glumă?
— Deloc.
Al lasă să-i scape un râset nervos. Îl las să-mi pună nasul la loc. Are degetele uimitor de calde. E o prostie, dar mă simt în siguranță. Aproape că mă simt vinovat că l-am suspectat. Îl cunosc de când eram copil.
Ar trebui să am încredere în el.
Așa că scot telefonul din buzunar și-i arăt ecranul:
— Îți spune ceva?
Alastair se dă înapoi ca să vadă mai bine, apoi ia telefonul. Mă uit la el cu răbdare și curiozitate în timp ce se uită pe contul de Instagram al lui Rory.
— Nu. E al tău? mă întreabă, ridicând din sprânceană.
Scutur din cap și-l întreb dacă observă ceva. Nu știu dacă ar trebui să-i spun adevărul... I-am promis Cameliei că n-o să le vorbesc celorlalți despre indicii, decât dacă va fi nevoie.
Alastair se așază lângă mine, părând concentrat. Deschide mai multe poze de pe contul secret de Instagram al fratelui său și se uită atent la ele câteva clipe, fără să spună nimic.
— Cauți ceva anume?

— Un indiciu. Ca un fel de vânătoare de indicii, știi...
Aprobă dând din cap. Îl privesc în timp ce studiază atent profilul. Într-un târziu, scoate un „Oh!“ de mirare.
— Ce este? sunt eu curios.
— Cred că... formează un cuvânt.
Mă încrunt, încercând să văd și eu ce vede el, dar fără rezultat. În sfârșit, arată cu degetul cele șase fotografii, una după alta, de la cea mai recentă la cea mai veche.
— Uite! Fiecare peisaj are o formă anume... care formează o literă. Sau poate sunt eu nebun?
Mă uit mai atent, complet dezorientat. Prima reprezintă fațada unei clădiri, iar în centru e o scară pliabilă cu două trepte. Îmi ia mai multe secunde ca să observ ce vede Alastair.
— E un A, spun cu jumătate de gură.
Nu sunt convins pe deplin, dar continuăm să decodificăm și pozele următoare și constatăm că Alastair are dreptate.
Mesajul codificat e ascuns în fotografii.
După ce înțelegem și ultima imagine, obținem un cuvânt din șase litere.
— ALPĂNT, spune Alastair cu voce tare. Ce înseamnă asta?
Nu înseamnă nimic, asta e problema. Îmi cam piere din entuziasm, iar prietenul meu observă asta. Însă îmi revin imediat în fire, refuzând să-i spun despre ce e vorba.
— Mersi pentru ajutor. Mă duc să mă culc, sunt mort de oboseală.
Pare surprins, dar nu insistă. Se ridică și ia o compresă, pe care mi-o presează delicat pe nas.
— Uite, ține asta așa! Și, data viitoare, uită-te înainte să traversezi.
Îi promit, zâmbind amuzat, și mă duc în camera mea secretă. De îndată ce sunt singur, trimit un mesaj pe cartela nouă pe care și-a cumpărat-o Camelia. Măcar asta nu e hackuită.

Am o veste bună și una proastă.
Începe cu aia proastă.
Stalker-ul a venit la tine, așa cum am prevăzut, dar mi-a scăpat printre degete.

Nu-mi răspunde imediat. Profit de răgaz ca să-mi dau jos puloverul în fața oglinzii, strâmbându-mă de durere. Nu mă

mir să văd o vânătaie imensă, aproape neagră, de-a lungul coastelor. Măcar lovitura de cuțit s-a vindecat.
Brusc, îmi vibrează telefonul... e Camelia care mă sună pe FaceTime. *Rahat!*
— Ce căutai la mine în pri..., începe ea și, când îmi vede fața, se oprește cu un aer blazat. Chiar te pricepi să cauți bătaie, nu?
Oftează și dă din cap, iar eu mă mulțumesc să zâmbesc.
— E un talent ca oricare altul.
— Ce s-a întâmplat?
— Am avut un mic conflict, spun eu liniștit. Sunt bine, nu-ți face griji!
— Nu-mi făceam.
Mda, sigur. Continuă să spui asta, Sherlock, poate o să te convingi că așa e.
— Și vestea bună?
— Am descoperit ultimul indiciu. Pozele de pe Instagram formează un cuvânt: ALPĂNT.
Nu menționez faptul că Alastair m-a ajutat, bineînțeles. N-are nevoie să știe.
— Ești un geniu!
— Știu. Singura problemă e că acest cuvânt nu înseamnă nimic...
— Ba da, înseamnă, mă întrerupe, cu privirea scăpărând de entuziasm. E o anagramă!
Într-adevăr, nu m-am gândit. Mă chinui să descifrez cuvântul, dar Camelia e mai rapidă decât mine.
— Plantă. Următorul indiciu e într-o plantă!

23
CAMELIA
Noiembrie 2022

Lou a scotocit pe veranda de sticlă a conacului Cavendish, dar degeaba. Totuși eu sunt convinsă că avem un indiciu. Azi stau toată ziua și mă gândesc, atât de absorbită, că n-aud când profesorul îmi pune o întrebare în miezul cursului.

În pauza de prânz, mă așez în curte ca să-i trimit un mesaj lui Lou:

Poate că nu e o plantă adevărată.

Ce altceva ar putea fi?

Oftez, îmi vâjâie capul. Atâtea lucruri!

Un tablou, poate. Părinții lui Rory au un Monet, nu?

Trec câteva minute. Presupun că răstoarnă casa cu susu-n jos. Îmi frământ creierii. Poate fi la fel de bine o copertă de carte, un motiv pe o farfurie de porțelan, cine știe?

O veioză, poate?

Nu apuc să răspund, că telefonul îmi vibrează din nou.

Oh, fir-ar! Camelia!

Fac ochii mari când primesc poza pe care tocmai a făcut-o: într-adevăr, chiar e o veioză în formă de copac cu flori, pe coloana scării, la primul etaj. Cum de mi-a scăpat?!

Presupun că nu e o veioză, nu?

Nu. E o cameră ascunsă.

Rămân cu gura căscată. Lou îmi spune că o să-mi trimită filmarea imediat ce o pune pe laptop, așa că aștept. Stau ca pe ace mai bine de o oră și uit să-mi mănânc *poke*-ul cu legume.

Când dau să intru în amfiteatru, primesc răspunsul:

Filmarea începe de ziua lui...

Nu vreau să-l întreb un lucru evident, îmi dau seama că și așa e destul de greu pentru el: Rory știa ce o să se întâmple. Ce nu înțeleg e de ce a permis asta.

„O să vrei să vezi asta", adaugă Lou și atașează filmarea. Îmi tremură mâinile când scot căștile din geantă. Ușa amfiteatrului se închide, dar nu-mi pasă. Fac cale întoarsă și mă ascund pe un hol, cu răsuflarea tăiată... apăs „PLAY".

Camera arată parterul și scările care duc la primul etaj. Începe cu Rory și Lou în mijlocul treptelor, fix în clipa în

care Lou coboară și pleacă fără să se uite înapoi. Rory se întoarce ca să se uite cum pleacă. Pare dezamăgit.
Îl observ cum urcă scările când, din senin, Skye vine în urma lui și-l apucă de încheietură. Se ceartă cu privire la relația lor care șchioapătă și-mi dau seama că, indiferent ce s-a întâmplat cu Lou înainte, Skye a fost martoră.
Îl pălmuiește, dar el nu face decât să râdă de ea. Nu aud prea bine ce spun, deoarece camera e prea departe.
Rămân nemișcată, aproape că-mi stă inima, în timp ce Rory îi dă papucii, de data asta definitiv. Skye pare șocată. Refuză să accepte.
Știu deja că atunci îl împinge pe scări, dar nu mă pot abține să tresar.
— Dacă nu mă lași în pace, o să spun la poliție că ești o criminală. Ai înțeles?
Skye încearcă să explice ceva, dar e întreruptă de Rory, care șoptește:
— Nu mă refer la seara asta.
Las telefonul din mână fără să vreau, simțind o răceală din cap până-n picioare. Mă trec fiorii, sunt îngrozită și șocată. Ce vrea Rory să spună? Insinuează că Skye... a omorât deja pe cineva?
Sau poate că ea e suspecta noastră, iar el știa că încerca să-l omoare.

Rory știa ce urma să se întâmple,
anticipase ce va face ea.
Aș spune chiar... că a făcut tot posibilul
să se întâmple așa. E bizar, nu?

Lou nu răspunde, dar știu foarte bine ce gândește. N-are niciun sens și sunt extrem de frustrată. Dar reacția lui Skye la remarca aceea îmi confirmă că Rory nu minte.
Ea ascunde ceva grav. Și nu pot să nu-mi spun că are legătură cu fata aceea pe care a hărțuit-o... Colleen. Trebuie să vorbesc cu ea.
Ești la facultate? mă întreabă Lou, dar nu am timp să-i răspund.
Deși îmi transpiră mâinile, mă duc la al doilea etaj, unde sunt studenții de la Litere. Am traversat holurile de nenumărate ori sperând să dau de ea, dar degeaba. Îmi pierd speranța.

Trec prin fața sălii clubului de dezbateri și dau de Nate, cu care am mai vorbit înainte.
— Oh, salut, Camelia, îmi spune zâmbind. Pot să te ajut? Te rog, spune-mi că vrei să ni te alături.
Mă imploră din priviri, dar fac o grimasă cum că-mi pare rău.
— Din păcate, nu, nu m-am răzgândit. Îmi pare rău.
— Măcar am încercat.
Ca în fiecare an, mă abțin să-i spun. Fără să mă simt în largul meu, aștept ca ultimul student să-și strângă lucrurile și să iasă din sală. În sfârșit, mă apropii de birou în timp ce șterge tabla cu buretele.
— Știu că o să pară ciudat, dar... O știi cumva pe Colleen Davies?
Nate se crispează brusc, ceea ce mă pune imediat într-o stare de alertă. Nu pot să-i văd fața, dar e suficient să-i văd umerii încordați.
— Colleen? Da, face parte din clubul de dezbateri. Nu știam că vă cunoașteți.
Se întoarce spre mine, îndreptându-și ochelarii pe nas.
— Cât de cât... Nu mai am vești de la ea, așa că-mi fac griji. Ai putea să-i lași numărul meu de telefon?
Nu e complet neadevărat ce zic, ca să fiu sinceră. Nimeni n-a mai văzut-o de luni întregi și degeaba am tot căutat-o pe rețelele sociale, că nu postează nimic. I-am trimis totuși un mesaj în privat, dar n-am primit niciun răspuns până azi.
— Să nu spui nimănui, dar... Colleen n-o să se întoarcă.
Nate a vorbit în șoaptă, dar tot tresar de frică. Îl întreb ce vrea să spună și se întunecă la față:
— A murit.
Rămân cu gura căscată. Fără cuvinte. Mă trec fiori de gheață, îmi simt creierul incapabil să gândească ceva coerent.
Nu se poate, refuz să cred așa ceva...
— Cum? bâigui eu.
— S-a sinucis.
Închid ochii și strâng pumnii, mi se face greață. În fond, știam deja. Era evident.
— Părinții ei n-au vrut să se afle, așa că au inventat povestea cu mutatul.

Colleen, inteligentă și luminoasă, doritoare să-și lacă prieteni noi, n-a suportat hărțuirile la care era supusă. De către Rory, Skye și restul.
E vina lor. Ei au omorât-o.
— Trebuie... trebuie să ies...
Nu mai am aer. Mă grăbesc să ies din sala asta sufocantă. Abia când ajung pe scări, clătinându-mă și dând peste oameni din greșeală, simt cum îmi curg lacrimi pe obraz.
Pentru că în locul lui Colleen aș fi putut fi eu.
Am fost eu.
Știu prin ce a trecut... Am fost în locul ei. Poate că singura mea șansă a fost că am avut pe cine să mă sprijin. Am reușit să fug la momentul potrivit. Singura ei scăpare a fost moartea.
Cât de departe au putut să meargă de a ajuns Colleen în punctul ăsta?
Telefonul de siguranță îmi sună în buzunar, dar nu-l bag în seamă. O să vomit, mi-e clar. Mă grăbesc să împing ușile grele ale clădirii, abținându-mă cu greu.
Nici nu ies bine, că mă aplec ca să vomit... dar nu reușesc.
Simt o mână care mă atinge pe ceafă și-mi ține părul.
— La țanc!
Întorc capul spre Lou, care mă privește cu milă. Îl urăsc din tot sufletul în clipa asta. Îl urăsc că apare mereu când trebuie. Îl urăsc că face parte dintre oamenii care mi-au făcut rău. Îl urăsc că mă face să simt ce n-ar trebui. Îl urăsc pentru că n-a făcut nimic și pentru că, din cauza asta, Colleen a murit.
Așa că-l împing atât de violent, încât se clatină:
— Nu mă atinge!
— Cam...? șoptește fără să înțeleagă.
Îl săgetez cu privirea, plină de ciudă. Țip la el:
— E vina ta că a murit. A ta și a prietenilor tăi!
— Despre ce vorbești? bâiguie aruncând o privire la oamenii din jurul nostru. Mai bine mergem în altă parte...
Dă să mă ia de mână, dar îl resping cu putere. Grăbesc pasul spre ieșire, ca să ajung la mașină. Trebuie să mă întorc acasă — deși nici acolo nu mai sunt în siguranță.
Am făcut prea multe greșeli. N-ar fi trebuit să mă bag în povestea asta... Nu era problema mea și totuși eu a trebuit să mă amestec.

— Camelia, așteaptă! mă prinde din urmă Lou când ajung pe trotuar. Cine a murit?
— Colleen. Fata pe care Skye și ceilalți au hărțuit-o.
Deschide gura, surprins, și înjură în barbă.
— Nu ești în stare să conduci. Dă-mi cheile!
Mi le ia din mână, apoi îmi face semn să urc. Îl ascult, dar doar fiindcă nu știu ce altceva să fac în clipa aceea. Îmi șterg lacrimile în timp ce pornește motorul. Mă întreabă cum am aflat și-i povestesc. O vreme, nu spune nimic.
— Îmi pare rău.
— Și nu e vorba doar de hărțuirile pe care le îndura în societatea aia secretă. Skye a hărțuit-o și în afara organizației, asta a împins-o la sinucidere. Rory știa. Și o șantaja. Dacă nu cumva... ăsta o fi secretul lui Gideon.
Lou se încruntă, concentrându-și privirea pe șosea.
— Crezi că Gideon și Skye sunt complici?
— Ar avea sens. Ambii sunt suspecți, iar Gideon apărea și el în filmările pe care le-am găsit. Dacă Rory a mers prea departe? zic și mă întorc spre el hotărâtă. A promis că nu o să le divulge secretul, dar când Skye a refuzat să se despartă, n-a mai rezistat.
— Skye a crezut că o amenință că-i divulgă secretul, îmi continuă Lou ideea. Așa că s-a dus la Gideon ca să-l prevină și au hotărât să acționeze în seara aia.
— Ca să se asigure că secretul lor n-o să se afle.
Ne privim în tăcere, atmosfera e apăsătoare în mașină. Teoria noastră se susține, chiar dacă ambii au în continuare un alibi puternic.
Lou parchează în fața blocului meu, apoi oprește motorul. Niciunul dintre noi nu se mișcă o vreme.
— Trebuie să mergem la poliție, șoptesc. Să le dăm tot ce avem și să-i lăsăm să-și facă treaba. Devine prea grav, prea apăsător... Nu fac față.
— Știi foarte bine că nu e de ajuns. O să ne râdă în nas și-o să mă trimită iar la închisoare.
E adevărat. Dar nu știu ce să mai fac, în stadiul ăsta. Nu mă așteptam să fie așa de greu. Am impresia că mă învârt în cerc, că am încredere în cine nu trebuie și nu mă ajută deloc să știu că sunt urmărită. N-o să mai reușesc niciodată să dorm, știu.

— Vrei să rămân cu tine în noaptea asta? șoptește Lou, dându-mi laoparte o șuviță de păr.
Parcă mi-a citit gândurile. Accesul lui brusc de tandrețe îmi face inima să bată și mai tare, dar mă și exasperează.
— Nu face asta! îl implor, obosită.
— Ce anume?
— Asta... Să-ți faci griji pentru mine.
Liniște. Lou îmi dă drumul la păr și își pune mâna pe spătarul scaunului meu. Are un zâmbet trist.
— N-am voie?
— Nu ți se potrivește.
Îl dau laoparte, dar nu-mi doresc decât un singur lucru: să urce cu mine.
Încă o dată, inima mea e mai presus de rațiune. Îl urăsc sau cel puțin vreau să continui să-l urăsc, dar mi-ar și plăcea să mă sărute și să-mi spună că totul o să fie bine. Am oare dreptul să-mi doresc un asemenea lucru?
La urma urmei, pe mine mă detest.
— Poți oricând să-mi interzici, spune el în cele din urmă.
— N-am nevoie de tine, Lou.
— Eu, da.
Mă încrunt, nu mă așteptam la asta. Lou se apropie brusc și-și lasă capul pe umărul meu. Închid ochii, savurând senzația respirației lui pe pielea mea.
— Am nevoie să mă atingi ca să nu mor, șoptește el și mă sărută pe umăr.
— Nu sunt Rory...
— Știu.
Urcă încet de-a lungul bărbiei, pe care mi-o sărută cu adorație.
— N-o să-l înlocuiesc niciodată.
— Nu-ți cer asta.
Când își apropie buzele de buzele mele, îl trag de păr și-l oblig să mă privească. Are deja pupilele dilatate, oglindindu-le perfect pe ale mele.
— Mă folosesc de tine, insist, deși mă simt cuprinsă de dorință. Ca să te rânesc.
Are cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată.
Știm amândoi că am pierdut deja la jocul ăsta.
— Atunci dă tot ce ai mai bun din tine, Camelia.

De data asta nu-l reţin. Îmi atinge buzele, încet, de mai multe ori, ca şi cum ar încerca să mă îmblânzească.
— Arată-mi limba, mă imploră în şoaptă.
Mă supun, iar deodată mă mângâie suav cu limba. E atât de sexy, încât trebuie să-l apuc de ceafă ca să-l oblig să mă sărute cu adevărat. Mă prinde cu mâinile la spate, lipindu-mă de pieptul lui, în timp ce gurile ni se îmblânzesc.
— Spune-mi să urc, îmi şopteşte între două săruturi. O să te las să-mi faci cât de mult rău vrei, numai să accepţi să fiu cu tine.
Cum să rezist la o astfel de propunere?

24
LOU

Noiembrie 2022

Într-o zi, Rory m-a întrebat: „Ce vezi la Camelia?“ N-am știut ce să-i spun. Cinci ani mai târziu, răspunsul îmi apare fulgerător în minte, în timp ce o sărut în fața locuinței ei.

Mi se pare că merită mai mult.

Până acum, toată lumea s-a folosit de mine ca de o marionetă. Dar Camelia m-a văzut. Pe mine, cel adevărat. M-a făcut să vreau să-mi doresc mai mult pentru mine însumi.

E un sentiment inedit, mai presus decât dragostea pe care credeam că o simt față de Rory, și e atât de puternic, că am devenit dependent.

O vreau pentru mine și doar pentru mine, pentru totdeauna.

De data asta, n-o să dau înapoi, fie ce-o fi.

25
CAMELIA
Noiembrie 2022

Nu e o idee bună să mă culc cu Lou.
Dar pentru că „greșeală“ pare să fie cuvântul meu preferat, mă arunc cu capul înainte fără să privesc înapoi.
Urcăm scările până la apartamentul meu, într-o frenezie surdă și oarbă, lipiți unul de celălalt, cu gurile prinse într-un sărut nesfârșit. Trupul îmi ia foc în timp ce închid ușa cu piciorul.
Nu mă mai gândesc deloc la anchetă. Dorința mea e tot ce contează în momentul ăsta, și îl vreau. Atât de tare, încât îmi tremură coapsele.
— Pe patul tău, îmi șoptește sărutându-mă pe gât.
Neg cu o mișcare din cap, în timp ce îi dau jos puloverul. Nici vorbă ca Lou McAllister să ajungă în patul meu, acela e un loc sacru. Canapeaua e foarte bună.
Deodată e la bustul gol, tricoul dispărându-i odată cu restul hainelor. Tresar când observ vânătaia uriașă, aproape neagră, pe care o are pe coaste. Când îi ating rana cu degetele reci, abdomenul i se contractă.
— Cine ți-a făcut asta? șoptesc fără să reușesc să-mi ascund furia.
Lou îmi mângâie cu delicatețe buzele cu vârful degetelor și zâmbește.
— Nu te teme! Nu poate să doară mai tare decât ce poți face tu cu buzele astea frumoase...
Remarca lui mă ia prin surprindere. Mereu l-am considerat pe Lou un insensibil. Nonșalanța sa legendară avea încă de pe atunci tendința de a mă agasa. Nimic nu părea să-l atingă. Am ajuns să urăsc acel zâmbet pe care îl afișa față de toți.
Cel pe care mi-l oferă în această clipă e diferit.
Sincer.
Nu știu ce mă apucă, dar îl sărut tandru pe gură. Clipește nemișcat, iar eu îmi dau seama că am reușit să-l iau prin surprindere.
E nostim, pentru că mi-am petrecut întreaga viață jucând rolul victimei. Lăsându-i pe alții să mă umilească. Căutând dominatori care să-mi fie parteneri sexuali.

Cu Lou e diferit. Imi doresc să fiu eu cea care dă ordine. Vreau să-l văd în genunchi în fața mea, vreau să mă adore, vreau să mă venereze...
— Camelia, șoptește în timp ce-mi desface cureaua de la rochie.
Rămân nemișcată, cu obrazul lipit de al lui. Cureaua cade cu zgomot.
— M-ai iertat...? Măcar puțin.
Mă împiedică să-i văd fața în timp ce îmi desface rochia puțin câte puțin. Inima mi se zbate în piept, prinsă între mândrie și dorință.
Cea din urmă mă face sclava celei dintâi, cum mi se întâmplă atât de des.
L-am iertat pe Lou? Mi-e frică să dau un răspuns. Asta pentru că vreau să continui să-l detest. E mai simplu dacă-l detest. Chiar dacă o parte din mine își dorește să creadă că el s-a schimbat, că nu a vrut niciodată să se întâmple așa, că nu e precum Rory și restul...
— Te rog, mă imploră el, sărutându-mă pe claviculă. Nu sunt sigur că pot să fac asta dacă nu m-ai iertat.
— Ai zis că nu te bazezi pe iertarea mea.
— Am mințit.
Știu în sinea mea că deja l-am iertat.
Dar nu pot să-i spun asta într-un mod rezonabil, de teamă să nu profite. De teamă să nu se folosească de acest avantaj. De teamă să nu mă mai dezamăgească. *Niciodată n-o să mai fiu slabă.*
— Știi care e problema ta? îmi spune în timp ce-mi desface ultimul nasture de la rochie. Încă ai impresia că ăsta e un joc.
Sunt atât de indignată de remarca lui, încât nu pot să-mi ascund reacția.
— Pentru că doar cu asta m-ați învățat tu și prietenii tăi. Nu mă aștept la nimic altceva din partea ta, Lou.
De data asta, își saltă capul ca să mă poată privi în ochi. Clipesc când îi văd expresia. Nu l-am văzut niciodată atât de serios. Regretul și tristețea sunt întipărite foarte clar pe trăsăturile feței sale.
— Eu nu mă joc, Camelia. Singurul lucru pe care-l pun în joc e inima mea. Ia-o dacă ți-o dorești și nu mi-o mai da înapoi... Niciodată n-am avut nevoie de ea.

Nu mai pot să respir. Nu știu din ce cauză, dar îmi vine să plâng. Nimeni nu mi-a mai spus vreodată așa ceva... și fac greșeala de a-mi dori să-l cred pe cuvânt.
Îi spunea astfel de lucruri și lui Rory?
Lou mă sărută de-a lungul maxilarului, apoi îmi linge urechea.
— Mereu a fost a ta, de când te-am văzut prima dată.
Tremur atât de tare, încât mi-e rușine. *Oare mi-a spus ce are cu adevărat pe suflet?* Mâinile îi alunecă pe brațele mele goale în timp ce gura lui mă atinge iar. Îi dau voie să mă sărute, tandru la început, iar apoi din ce în ce mai pătimaș.
Se oprește și își strecoară degetul între buzele mele. Privirile ni se întâlnesc și-mi dau seama că obrajii îmi ard, dar îl las s-o facă. Îmi mângâie limba cu vârful degetului, iar cu cealaltă mână mă prinde de talie, în timp ce bagă degetul din ce în ce mai adânc.
Deschid gura puțin mai mult, fără să-mi las privirea în jos. Își ia ochii de la mine ca să se poată uita la degetul din gura mea, iar apoi... Lou McAllister roșește.
Un val de dorință lichidă mă inundă pe interior.
Vreau să o ia de la capăt.
Așa că închid iar gura și îi sug degetul.
Lou se încruntă și lasă să-i scape un geamăt îndurerat.
— Ai prezervative? mă întreabă cu o voce răgușită.
Îl părăsesc o clipă, cât să mă duc să caut în noptieră. Slavă Domnului, au mai rămas trei! Le iau pe toate, după care îmi arunc pantofii cu toc într-un colț al camerei. Nu mai am pe mine decât lenjeria, așa că-mi mulțumesc mie însămi din această dimineață pentru că am decis să port unul dintre cele mai frumoase seturi de lenjerie intimă din câte am.
Când revin în sufragerie, Lou e și el doar în boxeri. Își trece mâna prin păr când mă vede că intru și pot să-i văd erecția cu coada ochiului.
Mă privește din cap până-n picioare. Să-l văd așa mă satisface profund. Este reacția pe care am mizat când mi-am cumpărat acest set de lenjerie din dantelă neagră, transparentă.
— Ești perfectă! șoptește el, cu mâinile pe șoldurile mele. Vreau să te așezi peste mine.
Nu-mi lasă timp să-i răspund. Se întinde pe spate pe canapea și mă trage deasupra lui. Cu inima bubuindu-mi în

piept, mă trezesc deasupra lui, cu spatele la el.
Oh, la naiba! Doar nu vrea să...
Își pune mâinile pe șoldurile mele și mă mușcă de fund. Mă aplec în față din reflex, arzând de excitare. Își trece degetele peste dantela chiloților mei tanga, apoi mi-i trage în jos.
Respirând sacadat, îl ajut să mi-i dea jos. Fac același lucru: îi trag în jos boxerii. Scot din ambalaj primul prezervativ și i-l așez pe vârful penisului.
Apoi îl prind între buze și împing prezervativul... simțindu-i tot penisul în gură, până în gât.
— Oh, Doamne..., șoptește el, tresărind sub mine.
Mă strânge de fese. Mă dau în spate, cu ochii înlăcrimați. N-am fost niciodată prea creativă în ceea ce privește sexul, dar Lou are darul de a mă face să am încredere în mine. Mă simt frumoasă și sexy.
Vreau să-l fac să înnebunească de plăcere.
Îi iau iar vârful penisului între buze, lingându-l de jur-împrejur cu toată limba. În același timp, îi simt propria limbă atingându-mi trupul. Dacă prima dată mă tachina delicat, acum nu mă menajează deloc.
Nu mi-e greu să-mi dau seama că-i place.
— E chiar mai bine decât îmi imaginam, murmură în timp ce mă linge acolo, făcându-mă să-mi pierd mințile.
Vreau să-l întreb de câte ori și-a imaginat această scenă singur în patul lui, dar deodată îmi suge clitorisul și *oh, Doamne, Dumnezeule!*
Gem ținându-i penisul în gură, ceea ce îl face să mârâie. Tot corpul îmi arde. Inima îmi bate atât de repede, încât mi se face rău, iar pieptul mi se strânge puternic. Simt cum plăcerea crește și nu reușesc să-mi țin gura închisă.
Îl sug mai tare în timp ce el mă devorează, spunându-mi iar cât de frumoasă sunt, cât de udă sunt și cât de bine e pentru el.
Presiunea crește și simt că sunt gata să termin, dar mi-e frică să-mi dau iar drumul în gura lui și... *Prea târziu.* Mă întind, îndoindu-mi degetele de la picioare, și-mi dau frâu liber orgasmului gemând cu putere.
— Vreau să-ți văd fața, zice Lou, trăgându-mă pentru a mă face să mă întorc.
Mă supun, încă sub efectul orgasmului. Nu mi-a ajuns. Mă arde, trebuie să-l am în mine și asta cât mai repede. Mă

aplec ca să-i sărut vânătaia de pe abdomen, dar mă prinde de obraji și își lipește buzele de ale mele.
— Voi face totul ca să mă ierți, nu contează cât o să dureze, murmură el desfăcându-mi sutienul. Mă auzi?
Îmi prinde sfârcul între buze, iar eu nu mă mai pot abține. Mă frec înainte și înapoi de penisul său erect, într-o stare de frenezie. S-a zis cu demnitatea mea, un animal mi-a posedat corpul. Nu mai am niciun control.
— Pot? șoptește în timp ce-și atinge penisul de sexul meu.
Dau din cap, neavând destulă încredere în mine ca să deschid gura. E umilitor, dar îmi place că își apropie fața de pieptul meu dezgolit, în timp ce mă prinde de șolduri și intră în mine
cât
mai
delicat.
Îmi înfig mâinile în părul lui, cu gura întredeschisă. *Oh, la naiba...* A trecut așa de mult timp! Nu e chiar poziția ideală, dar intră foarte încet, ca să mă pot obișnui cu grosimea penisului.
Fruntea îi cade iarăși pe pieptul meu, iar gura lui îmi mângâie pielea. Respiră sacadat, la fel ca mine, iar zâmbetul i-a dispărut. Îmi place expresia de pe chipul lui în clipa asta: e ca și cum l-ar durea.
Îmi mișc fundul mai în față ca să-l simt și mai adânc, dar mâinile lui mă imobilizează.
— Așteaptă, șoptește el cu ochii închiși, cu o expresie dureroasă. Nu prea repede. Lasă-mă două secunde!
— Nu eu ar trebui să spun asta?
— Mi-ar plăcea, dacă nu ai râde de mine și dacă ar dura mai mult de trei minute. Te rog!
Mă supun și aștept în timp ce-l sărut cu toată gura. Când începe să se miște lent înainte și înapoi, îl strâng și mai tare de umeri. Îl prind de mijloc cu picioarele, iar el mă linge între sâni.
Îmi place ca pielea mea să o atingă pe a lui. Trupurile noastre se potrivesc perfect, fără să lase vreun spațiu între noi. Dacă aș fi știut acum cinci ani că vom ajunge în acest punct!
— La naiba, Cam... E atât de bine..., geme el în timp ce mă mângâie pe spate.

Are dreptate. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu deasupra, pentru că trebuie să te miști mult, dar și pentru că mi-e rușine că n-o să știu ce am de făcut. Că n-o să mă pricep. Dar, până la urmă, se pare că-mi place poziția asta...
Lou își ridică privirea către mine și *iată că îmi arată nenorocitul lui de surâs arogant.*
— Îți place?
Sunt atât de surprinsă de intensitatea privirii lui, încât sexul mi se strânge în jurul penisului lui. Mârâie încruntându-se, cu același rânjet arogant pe față.
— Bănuiesc că da...
Nu-l las să-și termine fraza. Grăbită să nu-i mai văd privirea indecentă, iau primul lucru care-mi cade în mână și îi acopăr ochii cu el.
În cazul de față: sutienul meu.
— Camelia...?
Obrajii mi se înroșesc atât de tare, că mi-e teamă să nu-mi ia foc. Cum mă poate privi așa? Mi se face rău numai la simpla idee că ar putea să-i privească pe alții în același fel.
Trebuie să-mi revin înainte să vadă în ochii mei ce sentimente trezește în mine.
— Îți plac chestiile de genul ăsta? mă întreabă fără să încerce să dea laoparte sutienul din cauza căruia nu vede nimic.
Zâmbetul lui rămâne neclintit și mă sâcâie mai mult decât până acum. Îmi pun mâna pe pieptul lui și il împing în jos. Cade pe spate, suspinând.
— Ah, înțeleg... Deci îți place să fii cea care domină, zice el în timp ce-mi mângâie coapsele. De obicei, asta e treaba mea, dar trebuie să recunosc că e foarte excitant.
— Tu nu taci niciodată?
Râde ușor în timp ce-mi unduiesc fundul în ritmul mișcărilor lui. Îi iau tricoul, care zace pe podea, și i-l îndes în gură ca să-l fac să tacă.
Lou își acceptă soarta fără să se plângă. Mă mișc în propriul meu ritm, căutând poziția care-mi face cea mai mare plăcere. În timpul ăsta îi explorez pieptul cu palmele, de la rană până la sfârcuri, pe care i le iau în gură.
E un adevărat deliciu să-l văd cum roșește. Îl aud cum geme, în ciuda călușului din gură. Are sfârcurile mult mai sensibile decât ale mele. *Îmi place la nebunie!*

Când mă ridic și mă las pe picioarele lui, împinge cu limba tricoul care-i acoperea gura.
— Oh da..., rostește el din ce în ce mai tare. La naiba...
Îl simt cum crește în mine și cum împinge din ce în ce mai adânc.
— Îmi pare rău, Camelia, își cere Lou scuze în timp ce trage laoparte sutienul care-l împiedică să vadă. N-am nimic cu genul ăsta de practici... dar trebuie să-mi întipăresc în memorie această imagine, pentru posteritate.
Doamne! Îi întâlnesc privirea arzătoare în timp ce mă prinde de talie ca să mă penetreze mai tare. Mă clatin, cât pe ce să cad pe o parte din cauza forței asaltului său. Observă asta, așa că mă prinde de încheieturi ca să-mi pună mâinile pe pectoralii lui.
— Camelia... Oh, Camelia...
Gem, gata să-mi dau drumul. *Visez, sau faptul că-mi repetă numele mă excită la nebunie?*
— Oprește-te... Te rog, nu...
— De ce?
— O să...
— Camelia, îmi repetă el numele ca pe o litanie. Îți place când îți spun numele? De fiecare dată când îl pronunț, mă strângi mai tare.
Vreau să urlu la el ca să tacă, să-i spun că e umilitor, dar continuă să-mi repete numele în timp ce-mi mângâie clitorisul cu degetele umede. Deodată, orgasmul mă cuprinde ca un tsunami.
La fel și Lou, la scurt timp după mine, fix în momentul în care se ridică pentru a mă săruta pe gură. Îl strâng cu toată puterea, cu inima gata să-mi explodeze în piept, și închid ochii ca să-mi revin.
— Camelia?
Lou îmi dă laoparte o șuviță de păr, fără să iasă din mine.
— Cred că e prea târziu, murmură el, sărutându-mă tandru pe obraz.
Deschid ochii, întâlnindu-i privirea surprinzător de delicată și de serioasă. Suspină așezându-și obrazul pe pieptul meu, apoi zice:
— Am început deja să înțeleg greșit lucrurile.

26
LOU
Noiembrie 2022

Când deschid ochii, Camelia încă doarme pe pieptul meu.

Canapeaua e prea îngustă pentru amândoi, așa că s-a întins peste mine, acoperindu-mă cu picioarele ei dezgolite. Părul desprins i se revarsă în valuri pe spate și și-a pus mâna tandru pe abdomenul meu.

O privesc cum doarme, simțindu-i respirația liniștită pe claviculă, bucurându-mă de căldura pielii ei lipite de a mea. A adormit prima aseară și nu m-a lăsat inima s-o duc în pat. Am reușit totuși să trag o pătură peste trupurile noastre umede.

Și acum ce urmează? Întrebarea asta m-a bântuit toată noaptea. Când o să se trezească o să regrete ce s-a întâmplat între noi? O să mă evite fiindcă mi s-a confesat, ca să zic așa?

Îi mângâi părul cât timp aștept să se trezească și mă gândesc. Trebuie să discutăm și despre cum o să procedăm în legătură cu Skye și Gideon...

E clar că unul dintre ei e vinovat — poate chiar amândoi? Și Rory știa. Asta a încercat să ne transmită în scrisori.

Nu poți nici să mă vezi, nici să mă pipăi, nici să mă auzi, iar cu atât mai puțin să mă combați. Îți sunt de fiecare dată fatal. Cine sunt?

Asta conține scrisoarea lui Skye, pe care încă n-am elucidat-o. Un detaliu încă îmi dă bătăi de cap: cum a știut Rory că cineva încearcă să-l omoare? Asta înseamnă că vinovatul sau vinovații au mai încercat înainte.

Cum? Dacă n-a spus nimic până acum, înseamnă că nu putea. Îi era teamă că n-o să fie crezut? Poate... fiindcă n-avea nicio probă concretă.

— Și dacă a pus la cale ancheta asta ca să ne permită să facem rost de probe? șoptesc.

Camelia se foiește lângă mine, gâdilându-mă cu nasul pe claviculă. Îi dau laoparte o șuviță lipită de buze, în timp ce deschide ușor ochii.

— Sper că n-aveai de gând să ajungi la curs la timp azi, spun eu cu părere de rău și zâmbesc.

Se freacă la ochi, încercând să se dezmeticească. Încă își ține mâna pe abdomenul meu și genunchiul între coapsele mele.
E un sentiment atât de plăcut, că nu m-aș sătura niciodată.
Presupun că pot să-i mulțumesc lui Rory pentru asta.
Pentru că mi-a dat ocazia să o reîntâlnesc, pentru că ne-a dat o șansă. Nu știu dacă ăsta a fost scopul lui, dar îmi place să cred că mi-a făcut acest ultim dar.
— Cât e ceasul? mormâie Camelia.
— E puțin trecut de zece.
Bombăne ceva și se ridică. Fac și eu la fel, sărutând-o pe umăr. Oricât de surprinzător ar părea, nu se ferește.
— Mă duc să fac duș.
Rămân întins pe canapea câteva secunde bune. Mi-e greu să cred că o zeiță ca ea a acceptat să se culce cu un golan ca mine.
Dar, în mintea mea, o voce mă aduce cu picioarele pe pământ.
Asta a fost partea ușoară, Watson.
Acum începe greul: să o fac să se îndrăgostească de mine.

— Ai pregătit micul-dejun? se miră Camelia și se așază la masă, cu părul încă ud după duș.
Îi pun ouăle-jumări pe farfurie și tartinele cu avocado. Camelia mă privește cu suspiciune, ca și cum n-ar avea încredere în mine.
— Am multe defecte...
— Arogant, egoist, impulsiv, le înșiră ea numărând pe degete.
— ...dar sunt un amant atent, închei fraza zâmbind. Există martori care pot să confirme.
Ridică ironic din sprânceană, dar nu-mi dă replica. Tot nu știu dacă preferă să se comporte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dacă regretă sau mă urăște un pic mai puțin decât înainte.
În orice caz, nu e nicio îndoială că i-a plăcut ce am făcut noaptea trecută.
De trei ori.
— Pfff! se strâmbă scuipând oul pe un șervețel. Ce-i asta?!
— N-am spus niciodată că sunt un bun bucătar...
— Măcar știu că, dacă ai vrea să mă omori, ai alege să mă otrăvești.

Zâmbesc amuzat, dar, brusc, am o strălulgerare. E evident. Rămân paralizat, căscând ochii.
O, Doamne... Da, asta e!
Camelia mă întreabă dacă sunt bine, dar nu sunt în stare să-i răspund.
— „Nu poți nici să mă vezi, nici să mă pipăi, nici să mă auzi, iar cu atât mai puțin să mă combați. Îți sunt de fiecare dată fatal. Cine sunt?“
Se încruntă, așa că adaug prostește:
— Otrava.
Camelia rămâne cu gura căscată. De acum totul are sens. Așa știa Rory că cineva urma să-l omoare.
— A descoperit că cineva îl otrăvește..., șoptește Camelia.
— … dar nu știa cine.
— Știa că e condamnat. Bănuia că vinovatul sau vinovații o să încerce să treacă la etapa următoare...
— … așa că a încercat să ne avertizeze, pentru orice eventualitate.
Eu și Camelia ne uităm șocați unul la celălalt. De asta a implicat-o pe Camelia în toată povestea: fiindcă e avocată. Știa că o să încerce să mă acuze de crima comisă de ei? Încerca să mă protejeze?
Rory, idiotule! De ce nu mi-ai spus nimic?
— Crezi că știa că o să moară în acea seară? întreabă Camelia privind în gol.
Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât devine mai evident. Pe scări, când Rory i-a spus lui Skye „Nu mă refer la seara asta“, poate că nu se gândea la Colleen.
Vorbea de faptul că ea îl otrăvea.
Fără măcar să-și dea seama, Skye și-a luat un pic prea în serios rolul de Lady Macbeth...
I s-a făcut frică atunci când și-a dat seama că el știe, așa că l-a avertizat pe Gideon. Iar Gid e ultima persoană care l-a văzut în viață.
— Dar de ce? persistă Camelia, confuză. Să omori pe cineva din greșeală, în timpul unei certe, pot să înțeleg. Dar dacă l-au otrăvit... au premeditat crima de mult timp. De ce-ai face asta? Skye era iubita lui!
— Rory îi șantaja. Pe amândoi.
Skye era iubita lui, dar ea nu l-a iubit niciodată. Îi plăceau doar avantajele pe care le avea cu el... Or, a simțit că-l pierde.

Rory îi dădea papucii pentru mine, iar ea știa. Știa de asemenea că altcineva putea să-i ofere ce-și dorea, cineva care o iubea sincer și care era îndeajuns de prost ca să-i facă toate mofturile.
Alastair Cavendish.
— Cu scrisorile, filmările și camera secretă avem destule probe ca să-i denunțăm, spune Camelia cu hotărâre.
Nu e suficient ca să demonstrăm că l-au omorât pe Rory în acea seară, dar măcar o să fie arestați. Nu pot să spun la poliție că Gideon m-a drogat ca să arunce vina pe mine, dar am încredere în Camelia.
— Trebuie să mă văd imediat cu Charlotte, spune ridicându-se în grabă. O să ceară un mandat de arestare și o nouă autopsie, mai detaliată.
Mă uit cum își pune cizmele în grabă și își înfășoară fularul gros în jurul părului ciufulit. Pare surescitată. Nu mă supăr, știu că suntem implicați în anchetă din motive diferite.
Pentru ea, e curiozitate; e un pariu.
Pentru mine... e ca să descopăr că singurii mei prieteni l-au omorât pe omul pe care am crezut că o să-l iubesc toată viața.
De data asta, n-am chef de glume. Probabil, Camelia își dă seama, fiindcă se oprește brusc în fața ușii.
Îi fac cu mâna, urându-i baftă. Nu pare să fie de-ajuns, fiindcă se întoarce. Mă încordez, surprins de mersul ei hotărât.
Mă prinde de bărbie, ridicându-mi-o ca să o pot privi în ochi. E roșie în obraji și strânge din buze, ca și cum ar regreta deja ce urmează să spună.
— Unde ți-e zâmbetu-ăla tâmpit?
— Credeam că nu-ți place...
Camelia pare să ezite între două reacții diferite. E fascinant de privit.
În cele din urmă, spune:
— Mai bine decât fața pe care o faci acum.
— Ce față, Camelia?
Liniște.
— Tristă, șoptește, încruntându-se.
E atât de surprinzător, încât zâmbesc pieziș. Asta pare să o mai liniștească. Dă să plece, dar o trag de fular spre mine și o sărut pe buze.

— Ai grijă de tine!
Nu se aștepta la asta. Clipește și se înroșește la față. Încă nu știe, dar și ea începe să „înțeleagă greșit lucrurile". Ține la mine, chiar dacă mai bine moare decât să recunoască. De asta n-am de gând să cedez.
— Du-te la duș, duhnești a sex, spune ea îndepărtându-se.
După ce pleacă, strâng masa, spăl vasele și fac un duș. Îi miros șamponul înainte să mă spăl pe păr. Sunt curios. E amuzant, miroase exact ca ea.
Mă întorc la conac, luând-o pe străzi pustii și uitându-mă mereu în jos. Mi-e teamă că probele nu sunt suficient de convingătoare pentru ca Skye și Gideon să poată fi inculpați. Mi-ar plăcea să mă confrunt cu ei... dar există riscul să mă denunțe dacă se simt în pericol. Camelia ar avea probleme.
Ar trebui să o evit de-acum. Presupun că, de asemenea, conacul n-o să mai fie un loc sigur după asta. Unde o să dorm pe un asemenea ger?
Primesc un mesaj de la Camelia când ajung la Cavendish.

Te-ai uitat bine dacă nu erau și alte indicii în camera video?

Îi confirm că nu e decât o filmare. Insistă: „Și veioza?" Așa că îi fac o poză, obosit. I-o trimit fix în clipa în care apare Alastair, cu mâinile în buzunarele de la pantaloni.
— Ai dormit în altă parte?
Sună ca un reproș, deși îmi zâmbește senin. Știu că nu e de acord cu relația mea cu Camelia, dar n-am de gând să mă ascund.
Niciodată de-acum înainte.
— Pare că s-a răzgândit în privința ta, adaugă el apropiindu-se. Ți-ai cerut scuze pentru noi, sunt sigur.
— Cineva trebuia s-o facă.
E necesar să-i spun asta. Să-l avertizez că fata pe care a iubit-o atât timp l-a omorât pe fratele lui geamăn. Deschid gura, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât. *Ce greu e!*
— Alastair, trebuie să vorbim...
— E vorba despre Skye și Gideon?
Mă uit la el cu gura căscată. Cum de știe? Strânge din dinți și are un zâmbet rece pe buze.
— Morrison tocmai m-a avertizat că a fost cerut un mandat de arestare împotriva lor. Presupun că ești implicat.
— Stai puțin! Morrison? repet, cu gura căscată. Cum...

Alastair își dă ochii peste cap când mă vede așa mirat.
— Cine crezi că ți-a trimis primul avocat?
Alastair? Credeam că tata, dar se pare că m-am înșelat. Părinții mei chiar m-au lăsat în voia sorții.
— Dacă tu ai făcut-o, înseamnă că m-ai crezut nevinovat de la bun început...
— Evident. Am încercat să te ajut, dar fără să afle părinții mei... Ei te urăsc.
Nu prea pot să-i învinuiesc. Îi zâmbesc, recunoscător că am măcar un aliat în afară de Camelia. Dar îmi piere zâmbetul imediat ce-mi aduc aminte de gravitatea situației.
— L-au otrăvit, Al.
Alastair nu reacționează. Mă privește și-mi închipui că nu-i vine să creadă. La urma urmei, de ce ar avea încredere în omul care a fost găsit având în portbagaj cadavrul fratelui său?
— Ești sigur de ce afirmi?
— Am dovezi. Rory îi șantaja, știa că o să moară, de-asta ne-a lăsat enigme în scrisori...
— Ce scrie în a ta?
— Nimic, răspund și fac o grimasă. E goală.
— Ești sigur?
Mă uit la el și nu înțeleg. Alastair pare că stă să se gândească o clipă.
— Nu vreau să cred că e adevărat... dar am încredere în Rory. Și Rory te iubea doar pe tine. Mi-e greu să cred că nu ți-a lăsat nimic.
Și eu îmi spun asta de săptămâni întregi, dar am preferat să-mi iau gândul decât să mă agăț de speranța asta.
— Te sfătuiesc să nu întârzii prea mult pe-aici, oftează Alastair. Dacă ce spui e adevărat, Skye și Gideon o să vorbească și poliția o să vină să percheziționeze conacul.
Aprob dând din cap și el mă bate pe umăr înainte să plece. Mă grăbesc să mă duc în camera mea secretă ca să fac ordine, încercând din răsputeri să șterg orice urmă a șederii mele aici.
Când dau să plec, privirea îmi cade pe scrisoarea despre care vorbeam. O privesc fără să mă mișc. Mă doare inima. În sfârșit, o deschid și o recitesc, din nou și din nou.
„Cu devotament și iubire, al tău,
Rory“

De ce a scris jos, în stânga paginii, și nu în mijloc? Îmi amintește de bilețelele deșucheate pe care mi le lăsa la mine în apartament... De fiecare dată când venea la mine, Rory pleca după ce lăsa pe undeva câte un bilețel cu declarații de dragoste. Îmi plăcea la nebunie să scotocesc, curios să văd ce mi-a scris.

Într-o zi, tata a dat de unul. M-am dus la facultate cu ochiul învinețit. Rory părea furios. După episodul ăsta, n-a mai riscat. Scria toate bilețelele cu...

— Oh!

Ce idiot!

Cum de nu mi-a trecut prin minte? Când se temea să nu ne citească cineva cuvintele secrete, folosea cerneală invizibilă. Așa, hârtia părea goală.

Scotocesc prin buzunare după brichetă, cu mâinile tremurându-mi. Mi-a lăsat un mesaj secret, acum n-am nicio îndoială.

Bătăile inimii îmi răsună în urechi când trec flacăra pe deasupra hârtiei. Mesajul apare încet, încet:

Lou,

Orice mare iubire poartă în ea o tragedie, iar acum e rândul nostru; dar faptul de a te fi cunoscut, de a te fi iubit cu o tandrețe atât de profundă, de a te fi avut în viața mea o vreme, care acum mi se pare sublimă, este de ajuns pentru mine. Nu am cuvinte pentru a-mi exprima pasiunea, dar tu și doar tu mă înțelegi. Sufletele noastre au fost făcute unul pentru celălalt și, întâlnindu-l pe al tău pe căile iubirii, al meu a învins nenumărate greutăți, a înțeles perfecțiunea și a pătruns în esența divină a lucrurilor.

Durerea, atunci când vine, nu durează pentru totdeauna; fără îndoială, ne vom reîntâlni într-o bună zi și, deși chipul meu va fi acoperit de masca tristeții, iar corpul epuizat de singurătate, tu și numai tu vei recunoaște sufletul, mai frumos fiindcă l-a întâlnit pe-al tău, sufletul artistului care și-a găsit idealul în tine, al îndrăgostitului de frumos căruia i-ai apărut ca o ființă fără cusur, ca o ființă perfectă.[17]

Mă trec fiori, recunosc cuvintele pline de poezie scrise de Oscar Wilde iubitului său, singurul și unicul. Îmi dau lacrimile, dar mă abțin cât de tare pot.

Telefonul vibrează pe masa de lângă mine și zăresc mesajul Cameliei:

Skye și Gideon au fost arestați.

Din cauza presiunii, Skye a mărturisit.

De data asta, lacrimile îmi curg singure pe obraz. S-a terminat. Au mărturisit. Am reușit. Totul o să fie bine de-acum.

În aceeași clipă, parcurg ultimele fraze ale lui Rory de pe foaie și încremenesc. Sunt atât de șocat, că mă ard cu bricheta și-mi alunecă din mână. Hârtia devine iar goală și mă holbez la perete fără să știu ce să fac.

Ultimele cuvinte ale lui Rory îmi vâjâie în minte, semănând îndoiala.

Amintește-ți că nu poți să ai încredere în nimeni. Nici măcar în Camelia.

Unde era în seara morții mele?

---

17 Fragment din scrisoarea de dragoste a lui Oscar Wilde către Lord Alfred Douglas. (*N.a.*)

27
CAMELIA
~~Noiembrie~~ 2022

Bingo!

Am dat zoom cât de mult am putut pe fotografia trimisă de Lou, fără să înțeleg ce înseamnă. Mi-a luat jumătate de oră ca să pricep.

Următorul indiciu nu e *pe* veioză; e *chiar* veioza.

Am mai văzut înainte copacul ăsta cu multe flori... Pe un tablou agățat pe perete, în amfiteatrul mare al facultății. Unde sunt chiar acum, cu inima bubuindu-mi în piept.

Mă urc pe un scaun, profitând de faptul că sunt singură, și-mi strecor mâna sub tablou. Ating ceva cu degetele și abia îmi rețin un strigăt victorios când scot de acolo un plic... cu numele meu.

Indiciul ăsta mi-e dedicat mie, mie și numai mie. Sunt sigură, fiindcă e amfiteatrul în care mă refugiez ca să citesc sau să mănânc la amiază. Nici nu mai știu câte minute am stat și m-am uitat la tabloul ăsta în pauzele de prânz. *Știa oare și asta?*

Presupun că da. La urma urmei, sunt camelii.

Deschid plicul în grabă și găsesc o foaie semnată de mâna lui Rory.

Îmi piere zâmbetul imediat.

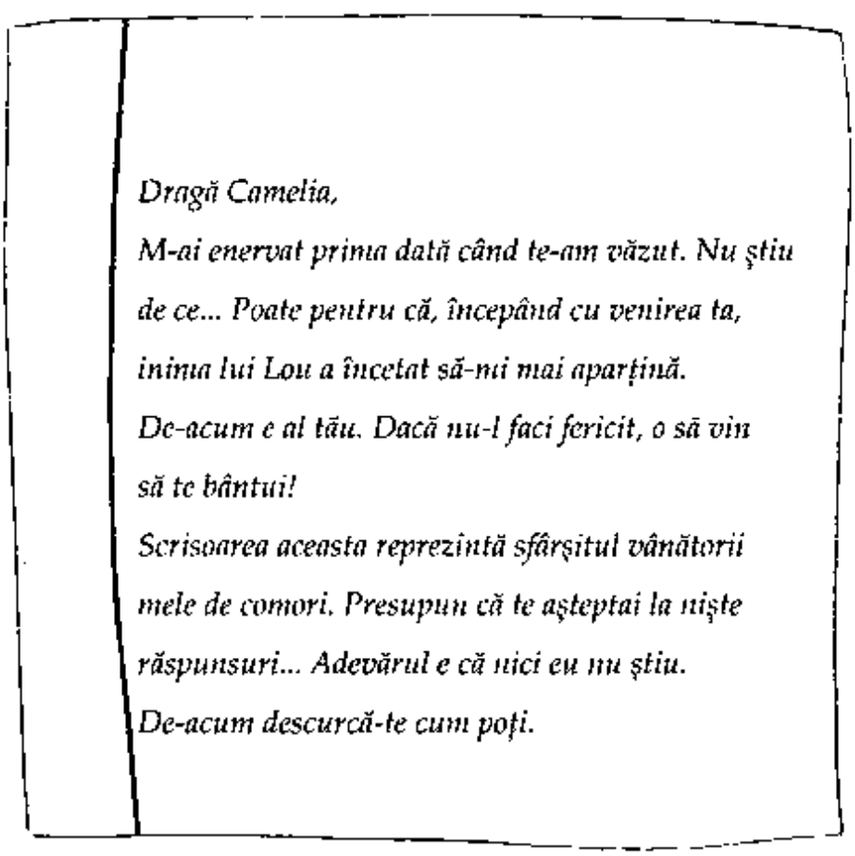

Dragă Camelia,

M-ai enervat prima dată când te-am văzut. Nu știu de ce... Poate pentru că, începând cu venirea ta, inima lui Lou a încetat să-mi mai aparțină.

De-acum e al tău. Dacă nu-l faci fericit, o să vin să te bântui!

Scrisoarea aceasta reprezintă sfârșitul vânătorii mele de comori. Presupun că te așteptai la niște răspunsuri... Adevărul e că nici eu nu știu.

De-acum descurcă-te cum poți.

Respir din ce în ce mai precipitat, pe măsură ce înțeleg. Mă apucă râsul, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare. Râd atât de tare, că o dau în plâns.
N-a fost decât un joc. Voia să se amuze, să mă enerveze, să râdă de mine pentru ultima oară.
Vânătoarea asta n-a însemnat nimic niciodată.
Rup cu furie scrisoarea. Îmi ard obrajii de cât de umilită mă simt.
O mică voce încearcă să-mi aducă aminte că vinovații au fost arestați, dar o alta, mai puternică, îmi răsună în minte.
Dacă „încrederea nevinovatului e cel mai bun atu al mincinosului"[18]... oare nu sunt pe cale să comit o greșeală?

---

18 Citat din Stephen King. (*N.a.*)

În seara aceea

RORY

~~2:11 dimineața~~

Planul meu se duce pe apa sâmbetei.

Nu trebuia să se întâmple așa, îmi repet întruna și mă duc să mă izolez în cameră la mine. Urăsc când lucrurile nu se petrec așa cum am prevăzut. E vina mea, m-am pierdut când l-am văzut pe Lou. Ca întotdeauna. E cea mai mare slăbiciune a mea.

Dau pe gât paharul, de parcă am nevoie să mă îmbăt și mai tare. Deschid ușile de sticlă și mă uit de pe balcon la invitați, care continuă să petreacă de parcă nimic nu s-a întâmplat.

Presupun că Skye a calmat atmosfera. Lou nu mai e aici.

Inima îmi tresare, plină de speranță, când aud că bate cineva la ușă. Întorc capul, gata să-mi cer scuze dacă trebuie, dar cel care intră e Gideon.

Mormăi și-mi torn ce a mai rămas pe fundul sticlei de whiskey.

— Ai venit să-mi ții vreun discurs? glumesc fără măcar să mă uit la el. Cred că ți-am spus ce cred despre tine, în seara asta, nu? Pare că vrei să auzi mai multe.

Vreau să mă lase în pace. E cel mai rău dintre ei patru: un mincinos și un incult, tot ce urăsc mai mult pe pământul ăsta. Și eu sunt un mincinos, bineînțeles, dar măcar știu să arăt pe hartă unde e țara mea.

— Tu l-ai drogat pe Lou? întreb eu sfidând pericolul.

Nu e nevoie să-mi răspundă, știu deja adevărul. Evident că el. Întrebarea e mai degrabă: de ce?

— Skye ți-a cerut s-o faci? Se pricepe să-i pună pe ceilalți să-i facă treburile murdare. Mă mir că n-a încercat să-l convingă pe idiotul de frate-meu, dacă stau să mă gândesc...

Skye, frumoasa mea iubită și potențial criminală. Fata care mă otrăvește de luni la rând. Nu eram sigur că e ea, recunosc că am avut dubii, dar tocmai am avut dovada.

— Credeam că o să treacă la fapte în seara asta, acum, că e încolțită...

Deodată, mă trec fiori de gheață. Ca o presimțire rea. E prea multă liniște în cameră și o voce în mintea mea strigă: *Iuda!*

Zâmbesc, uimit, și râd încet.

— ...Dacă nu cumva te-o fi trimis să cureți după ea, spun eu înghițind ultimul strop din pahar.

Rămân cu spatele la el, pregătit pentru orice eventualitate. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Skye nu e destul de curajoasă ca să facă un asemenea lucru. Gideon e un șobolan în stare de orice ca să supraviețuiască și știu prea multe lucruri care l-ar pune la pământ.
— Și tu, deci? rânjesc. Fără doar și poate... toată lumea e pe mine în seara asta.
Mă întorc zâmbind. Gideon e fix în spatele meu, cu chipul schimonosit de furie și de nebunie. Mă împinge cu putere și nu sunt destul de rapid ca să evit lovitura.
Mă prind de balustradă în ultima clipă, iar paharul cade și se sparge pe terasă.
A încercat să mă arunce peste balustradă.
Încerc să urlu, dar îmi pune mâna pe gură și mă trage spre el, ca să nu mă vadă ceilalți.
— Îmi pare rău, mârâie izbindu-mă de podea. Ori eu, ori tu — n-am de ales.
Mă zbat din toate puterile, dar nu reușesc să ajung la fața lui. Înșfacă un candelabru și-l sparge în capul meu cu o putere teribilă.
Cred că o să-mi pierd cunoștința pentru câteva secunde și scuip sânge pe podea. Fir-ar să fie, doare și mai tare decât pe scări...
E exclus să mă omoare idiotul ăsta. E umilitor.
Trebuie măcar să-l zgârii, să-l trag de păr, nu contează, numai să am sub unghii ADN-ul lui. Vreau ca bastardul ăsta să ajungă la închisoare, unde trebuia să fie de mult timp.
Îmi înfig cu putere degetele în mâinile lui în timp ce el mă strânge de gât. Gideon geme de durere, dar simt cum, încet, încet, nu mai am oxigen.
— Javră... nenorocită..., mormăi strângând din dinți.
Oare așa o să mor? Dacă aș fi știut, l-aș fi lăsat pe Lou să mă strângă el de gât. E ultimul pe care vreau să-l văd înainte să dispar.
— O, Doamne!
Eu și Gideon rămânem nemișcați. Îmi dă drumul și își ridică privirea spre ușă, alb ca varul la față. Prima dată cred că sunt salvat și tușesc în timp ce un val de speranță îmi inundă plămânii, dar apoi o văd pe Skye în prag.
Super! Ambii mei călăi, în aceeași încăpere!
— Ce faci?! zbiară la Gideon.

Prolit, ca să mă ridic, cu chiu, cu vai. N-am de gând să stau să-i ascult dezbătând despre cum să mă omoare, nu, mersi.
— Știe tot. N-avem de ales!
— Da, dar... aici?! Acum? se smiorcăie Skye inspectând holul.
Gideon mă apucă de pulover, dar e prea târziu. Am înșfăcat sticla de whiskey și îl izbesc în cap. Skye țipă de spaimă, în timp ce Gideon se clatină, ud, și cade în genunchi.
Abia acum observ că-mi tremură mâinile. Ridic ochii spre Skye, care-mi taie calea, și ridic în aer sticla spartă.
— Dă-te laoparte!
Nu-mi recunosc propria voce, joasă și gravă. Skye se dă laoparte ca să mă lase să trec. Plânge. Bâiguie niște scuze, dar n-o ascult. Cobor scările în viteză, cu inima bubuindu-mi în piept.
Sunt în pericol.
E o tâmpenie, fiindcă știam deja. Am știut-o din clipa în care medicul mi-a spus că sunt bolnav. Am știut-o când mi-am făcut testamentul, punând la cale vânătoarea de indicii, dar și în momentul în care am intrat în casă în seara asta.
Credeam că m-am împăcat cu ideea. Credeam că pot să-i las să facă ce vor și să plec cu fruntea sus.
Numai că acum a devenit real și mi-e frică.
Pentru prima oară în viață, sunt îngrozit.
Înțeleg de ce atât de mulți încearcă să-și spele păcatele înainte să moară: simpla idee de a fi judecat e de ajuns ca să îngenuncheze un om. Aș putea să fac și eu la fel, dar știu că nicio absolvire de păcate n-o să mă salveze.
Trebuie să dau de Lou. El o să știe ce e de făcut. O să găsim o soluție împreună. De data asta, am dovezi. Nu vreau să mor.
Mă grăbesc să ies afară și iau telefonul să-l sun. N-o să mai dureze mult până când Skye și Gideon o să mă caute, ca să termine ce-au început. Știm toți trei că nu mă pot lăsa să fug.
Lou, unde ești?!

28
LOU
~~Noiembrie~~ 2022

Unde era ea în seara morții mele?
Skye a recunoscut că l-a otrăvit pe Rory.
Unde era ea în seara morții mele?
L-a acuzat imediat pe Gideon de complicitate, dar refuză să vorbească despre seara aceea, sau despre implicarea ei în uciderea lui Rory. Charlotte crede că alibiul ei va fi verificat a doua oară.
Unde era ea în seara morții mele?
E totuși o victorie pentru noi, motiv pentru care Camelia mă invită la ea ca să sărbătorim. Ne-am evitat câteva zile, în special de teamă ca Skye și Gideon să ne denunțe că suntem complici.
— Ai ajuns.
Ușa se deschide și mi se taie respirația o secundă când o văd pe Camelia. Mă privește — poartă o rochie lungă, crem, cu decolteu în V și are părul prins într-o coroniță împletită.
E superbă.
Unde era ea în seara morții mele?
Vreau să-i fac un compliment, dar mă blochez și imediat mă simt iar prostdispus. Am luptat în zadar să alung îndoiala care mă frământă de când am citit cuvintele lui Rory.
— E prima dată când aștepți să te invit înăuntru, spune ea și zâmbește ironic. Ce-ai pățit?
Intru fără să răspund, încordat. Mi-am petrecut ultimele zile împărțit între sentimentul de dor și ideea că nu pot să am încredere în ea.
De ce mi-o fi lăsat Rory mesajul ăsta? De ce a implicat-o pe Camelia, dacă nu avea încredere în ea? N-are niciun sens.
Refuz să cred că e implicată în vreun fel. E imposibil. De la început, Camelia n-a făcut decât să mă ajute, deși nu era obligată.
Sau o fi încercat să semene zâzanie ca să nu fie ea suspectată?
— ...dar Alastair a refuzat să le vadă, continuă ea trebăluind prin bucătărie.
Abia dacă o ascult. E seară și în apartament e aproape întuneric complet, singura lumină venind de la lămpile de veghe și de la câteva lumânări.

E o atmosferă romantică, dar nu sunt în stare să mă bucur. Mă așez la masă, întinsă special pentru noi doi. De când ține așa mult la mine, încât să organizeze o cină la lumina lumânărilor?
Atât de idiot să fiu, că sunt pur și simplu orb?
La urma urmei, Camelia m-a avertizat de la început. Nu și-a ascuns niciodată sentimentele față de mine: vrea să se răzbune, să mă rănească, să mă vadă doborât.
Nu a dat dovadă de empatie nici în privința morții lui Rory. Dimpotrivă, mi-a dat de înțeles că el și-a meritat soarta. Camelia are mobilul cel mai evident.
R.J. Ellory a spus: „Când alegi să te răzbuni, mai bine sapi două gropi". Dacă ea a săpat groapa lui Rory și pe a mea ca să ne pedepsească de chinurile la care am supus-o?
Îmi ridic privirea spre ea, în timp ce deschide o sticlă de vin roșu, și mă doare inima.
Iar m-am îndrăgostit de o persoană care își bate joc de mine?
Nu stau pe gânduri; îmi strecor cuțitul de pe masă în mânecă... și afișez cel mai frumos zâmbet.
În seara asta, jocul se termină o dată pentru totdeauna. Nu sunt în stare să mai înghit nicio minciună.
— Miroase bine.
— Nu mai minți, spune ea așezându-se în fața mea. În orice caz, nu poate să fie mai rău decât talentele tale de bucătar.
— Pari bucuroasă în seara asta.
Se uită mirat la mine, apoi ridică din umeri.
— Am reușit să-i băgăm la apă pe răufăcători, nu?
— Tu să-mi spui!
Se încruntă, nu pare să înțeleagă, dar nu spune nimic. Mă holbez gânditor la bucata de carne din farfurie. N-am chef să-i dau voie lui Rory să mi se insinueze în minte, dar nu reușesc. *Dacă e otrăvită?*
Evenimentele recente m-au învățat că nu pot să am încredere în nimeni, nici măcar în oamenii cu care am crescut.
N-am pe cine să mă bazez. Am făcut prostia să cred că o am pe Camelia, dar nu mai sunt sigur.
— Nu mănânci? Gustă și spune-mi dacă e bun!
Înclin capul într-o parte, apoi zâmbesc mieros întinzându-i furculița mea.
— Doamnele mai întâi!

Camelia lace o pauză, uitându-se fix în ochii mei și ridicând din sprânceană.
— În cazul în care ai uitat, sunt vegetariană.
În cele din urmă, își taie încet lasagna cu vinete, în timp ce mă uit la ea.
Aproape că-mi sare inima din piept. Ia o înghițitură, apoi îmi face semn să fac la fel.
— Răspundem o dată tu, o dată eu? propun eu și mă așez, cu mâinile pe masă.
Camelia mestecă și se uită la mine, aprobându-mă suspicioasă. Zâmbesc în continuare, în ciuda fricii care îmi strânge pieptul.
— Încă mă urăști atât de tare, încât să vrei să te răzbuni?
Văd cum se schimbă la față. Camelia strânge din dinți, dar nu-și întoarce privirea. În cele din urmă, răspunsul ei sună ca o condamnare la moarte:
— Da.
Nu aștept să-și pună întrebarea.
— M-ai mințit până acum?
— … Da.
Respir sacadat, cu pumnii strânși pe coapse. Ne uităm unul la celălalt în tăcere. Mâncarea mi se răcește, dar nu mă interesează.
— Când?
Vocea mi se aude ca un murmur. Camelia răspunde mai greu de data asta.
— Adineauri, mărturisește ea.
Nu mă așteptam la asta. Îmi bate inima atât de tare, încât numai asta aud în liniștea din cameră.
Tocmai mi-a spus că nu mă mai urăște?
Și dacă o cred și e de fapt o minciună sfruntată? E posibil să mă manipuleze.
O voce mică îmi răspunde cu cruzime: *Schimbă asta lucrurile în vreun fel?*
Mă tem că nu.
— Unde erai în seara în care Rory a murit?
Abia mi se aude vocea, dar rezonează atât de puternic între cei patru pereți, încât mă trec fiori. Camelia e șocată. N-am văzut niciodată expresia asta pe fața ei: sentimentul de trădare.
— Ce?

— M-ai auzit.
Se uită la mine, nemișcată. În cele din urmă, un zâmbet amuzat, dar trist îi apare pe buzele roșii.
— Uau! Înțeleg mai bine acum de ce ai ascuns cuțitul în mânecă.
Nu mă miră că m-a văzut când am făcut-o, dar mă miră că n-a făcut nicio observație. De ce nu o surprinde răsturnarea de situație?
— E rândul meu, spune, ridicându-se încet. Ce ai de gând să faci cu acel cuțit?
Îi urmăresc atent fiecare mișcare. Mă încordez pe măsură ce ocolește masa și se apropie.
— Totul depinde de tine.
— O să ai tupeul să-l folosești? întreabă Camelia și se oprește în fața mea, punând mâna pe masă.
Ridic bărbia spre ea, cu o privire implacabilă. Strâng cu forță cuțitul, pentru orice eventualitate. Mă urăsc, pentru că știu că n-am curajul să-l folosesc ca s-o rănesc.
Rory are dreptate, sunt prea slab.
— Încearcă și o să afli, răspund eu.
Zâmbește pervers, frumoasă ca un vis și periculoasă ca un coșmar. În cele din urmă, Camelia se apleacă spre mine. Își pune mâna stângă pe coapsa mea, dar nu merge mai departe.
Fiindcă brusc, vârful cuțitului o apasă pe sân. M-am mișcat instinctiv, cu viteza fulgerului. Nasurile ni se ating și suflul ni se întrepătrunde, în timp ce ea mă săgetează din priviri.
— Rory e de vină, nu? întreabă. Ce ți-a spus de ți-a întors mințile pe dos?
— Cum de știi asta, dacă ești nevinovată?
— Pentru că la asta se pricepe de minune: să semene zâzanie oriunde se duce. Să-i întoarcă pe oameni unii împotriva celorlalți. Să se folosească de prietenii lui ca de niște marionete. Și tu te lași dus de nas, ca de obicei.
— E mort...
— Nu te-ai săturat? continuă ea la fel de aspru. Să te lași manipulat. Toată viața le-ai acordat timpul și afecțiunea ta unor oameni care-și bat joc de tine, iar acum ai tupeul să vii să te plângi că ești folosit? La urma urmei, noi doi nu suntem atât de diferiți... amândoi alergăm după propriul călău fiindcă ne gândim că nu meritâm mai mult.

Îmi încordez maxilarul ca să mă abțin să răspund, rușinat. Are dreptate, dar nu ăsta e subiectul.
— Doar eu am fost sinceră cu tine, te-am scuturat să te trezești chiar și când nu ți-a convenit, te-am iertat când l-ai ales pe Rory în locul meu. Credeam că nu mai vrei să fii călcat în picioare... dar presupun că m-am înșelat. Așa e firea ta. Poate că nu știi să exiști altfel...
— Încetează! răbufnesc apăsând pe cuțit, iar atunci ea face o grimasă.
Un strop de sudoare îmi curge pe frunte, dar nu cedez. Cuvintele ei mă ating fiindcă sunt adevărate. Mă tem c-o să dispar dacă nu mă mai simt iubit. Sunt îngrozit să-mi dau seama că nu știu cine sunt fără iubire.
— Nu vreau altceva decât să-mi răspunzi la întrebare! o implor încet. Ai ceva de-a face cu asta?
Nu cred că aș putea suporta.
Camelia pare mai degrabă dezamăgită decât enervată. Nu mă mișc, în timp ce îmi pune mâna pe mâna cu care țin cuțitul și răspunde:
— Nu. După cum se vede, nu e nevoie să intervin ca să vă omorâți unul pe celălalt. Vă descurcați foarte bine și singuri.
O cred. O cred, dar nici nu vreau să admit că Rory e un mincinos. Chiar și mort fiind, și-o fi bătând joc de mine? Să fi vrut să se asigure, din gelozie, că n-o să fiu niciodată fericit fără el?
— Lou, îmi șoptește Camelia apropiindu-se de buzele mele întredeschise. În ziua în care o să-mi vină să te omor... promit, o să te avertizez!
La naiba! Îmi atinge buzele delicat și simt cum mă înmoi. Dau încet drumul cuțitului, deși e în continuare îndreptat spre inima ei, și nu face nimic ca să-l îndepărteze.
Îmi linge conturul buzelor și șoptește:
— Întreabă-mă la ce mă gândesc!
Înghit în sec, excitat fără să vreau. Vreau să mă las dus de val, chiar dacă e greșit, chiar dacă recurge la sex ca să mă convingă că e nevinovată.
— La ce te gândești?
Se ghemuiește la pieptul meu, în timp ce-și strecoară mâna fierbinte în gulerul cămășii. Îmi dau seama că refuză să mă privească în ochi când îmi șoptește:

— Cred că meriți mai mult de-atât. Mai mult decât oamenii ăia care n-au știut să te iubească așa cum trebuie, ba chiar deloc. „Prietenii" și iubiții care n-au știut niciodată să-ți recunoască adevăratul zâmbet. Cred... că ești o persoană bună care s-a lăsat influențată de ei, în schimbul unui strop de dragoste, dar meriți mai mult.
Mă sărută tandru pe gât. Vorbele ei îmi merg drept la inimă, pentru că asta mi-am dorit mereu să aud.
Credeam că-l iubesc pe Rory... dar el mă ținea ostatic.
— Te iert, Lou. Nimeni nu te mai ține prizonier de acum... zbori liber, cu propriile aripi, OK?
Nici nu apucă să-și termine fraza, că dau drumul cuțitului, care se prăbușește pe podea, de-abia auzit. E ca și cum toate îndoielile mi s-au risipit într-o secundă.
Ea scoate un sunet de mirare când îi apropii fața și o sărut pasional. Se clatină sub forța asaltului meu și cade pe genunchii mei.
O cuprind de mijloc, în timp ce ne devorâm buzele în grabă, pasional.
Camelia mă iartă. Mă eliberează din închisoare.
E tot ce mi-am dorit. Amintirea lui Rory nu mai e decât un punct negru în mintea mea, prea mică să mă poată influența din nou.
Buzele mele trasează o traiectorie invizibilă de-a lungul gâtului ei până la decolteu. Pielea ei miroase a migdale, atât de frumos, că sunt dependent.
— Îmi pare rău, îi șoptesc pe buze, din nou și din nou. Îmi pare rău, îmi pare rău...
Regret că m-am îndoit de ea, că l-am ales pe Rory în locul ei — de două ori —, dar mai ales regret toate rahaturile pe care le-a îndurat din vina noastră, a tuturor.
Regret că o iubește unul ca mine... pentru că, deși știu că merită mai mult, sunt incapabil să o las în pace.
Camelia mă sărută și mă face să tac. E roșie în obraji, un roșu înflăcărat care mi se pare sublim. Cu gesturi grăbite și stângace, ne dezbrăcăm unul pe celălalt. Mă trage de cămașă ca s-o deschidă și nasturii îmi zboară în toate colțurile camerei.
E atât de sexy, că nici nu pot să mă supăr. Îi cobor rochia pe umeri, surprins să văd că nu poartă sutien.

Anticipase oare că o să se termine așa? Imi place să cred că da.
— Trebuie să te trezești devreme mâine-dimineață?
O ridic de coapse ca s-o duc pe canapea, atingându-i fesele cu penisul erect. Camelia se prinde de mine, mușcându-mă ușor de umeri.
— Nu.
— Perfect. Cred că o să ne trezim târziu.
Vreau să o așez pe canapea, dar mă strânge de șolduri și-mi spune:
— Nu aici... Hai la mine-n cameră!
Vrea s-o facem în patul ei? Ridic mirat din sprânceană, dar nu fac niciun comentariu. Mi-e prea frică să nu se răzgândească dacă deschid gura.
Fac cum spune ea, așezând-o ușor pe pături. Mă târăsc până la ea, așezându-mă deasupra ei și întind mâna ca să caut în sertarul noptierei. Găsesc un prezervativ, pe care mi-l pun sub privirile ei arzătoare.
Nu termin bine, că mă și prinde captiv într-un lung sărut. Vreau s-o întreb ce-i place, ce o face să urle de plăcere și toate lucrurile pe care n-a îndrăznit niciodată să le spună cu voce tare. Am observat că-i place să domine, cel puțin în ce mă privește.
Totuși i-a cerut acelui tip s-o sugrume, îmi amintește o mică voce pe care o înăbuș.
— Îți place să fii deasupra, nu? o întreb în timp ce o sărut pasional.
Îmi mângâie abdomenul, în timp ce-și îndoaie genunchiul, atingându-mi erecția. Tremur de plăcere.
— Nu chiar, spune ea în timp ce mă mușcă ușor de buza de jos. E amuzant, fiindcă de obicei tind să fiu supusă când e vorba de sex. Dar nu și cu tine.
Oh! Înțeleg. Simt o neliniște strecurându-mi-se în inimă și o mie de întrebări mă asaltează. O fi făcut lucrurile altfel cu mine fiindcă îi e frică să nu profit? Pentru că îi amintește de lucruri neplăcute?
— Cum așa?
Continuă să-mi exploreze corpul, coborând și luându-mi penisul între mâini. Mă mângâie tandru și încep să respir tot mai repede.

— Nu știu... Cu tine, am impresia că recapăt puțină putere. E efectul pe care-l ai asupra mea.
O iau de mână în timp ce o sărut pe gât. Simt un val de căldură care mă cuprinde de la o secundă la alta și abia mă abțin să explodez.
— Dar..., șoptește ea, cu o timiditate care mă miră, îmi place și când iei frâiele. Așa că nu te jena s-o faci!
E tot ce voiam să aud. Mi-e frică să nu fac ceva care să nu-i placă, dar tocmai mi-a dat frâu liber. Asta arată că are încredere în mine.
O iau de bărbie ca s-o sărut, coborându-i chiloții de-a lungul picioarelor ei fine.
O mângâi între coapse, în timp ce îi sug sfârcul. Mi-e greu să mă abțin, dar dacă o penetrez acum, o s-o doară.
— Încearcă să te relaxezi, draga mea, îi șoptesc sărutând-o pe abdomen.
Geme brusc, cu ochii închiși. Continui să-i ating clitorisul cu limba, în timp ce o penetrez cu degetele. Aștept suficient cât să se excite.
Abia mai târziu, când pulsul i se întețește și picioarele încep să-i tremure, mă ridic.
— Îți bați joc de mine? geme ea de frustrare.
Îi zâmbesc încrezător și o întorc pe o parte. Mă așez în spatele ei, ridicându-i un picior și intru în ea.
Își înfige unghiile în coapsa mea și o sărut tandru pe tâmple, spunându-i să respire.
Mă mișc în ea înainte și înapoi, încet, lent, violent. Mă primește și mă strânge în ea, refuzând să mă lase să ies. E electrizant. N-am mai simțit niciodată o plăcere atât de intensă.
— Ești bine? îi șoptesc la ureche.
Camelia face o grimasă, spunând:
— Cred că nu prea-mi place poziția asta.
Mă retrag, o țin strâns la piept și o întreb ce poziție preferă.
— Vrei să stai deasupra?
Își ascunde fața cu palmele, fără să știu de ce, și bâiguie rușinată:
— Nu vreau să-mi vezi fața.
Zâmbesc, amuzat.
— De ce? Ai lucruri de ascuns?
— Ești prea... intens.

Vreau s-o întreb de ce o sperie, dar renunț de data asta. Ce contează e să se simtă în largul ei. Vreau să simtă la fel de multă plăcere ca mine, dacă nu chiar mai multă. Vreau să-i învăț corpul pe de rost, reacțiile, felul în care geme când urmează să-și dea drumul...
— Întinde-te pe burtă!
Se supune și mi se face pielea de găină. Mă sprijin în pumni de o parte și de alta a trupului ei, apoi îi despart coapsele și intru din nou în ea. O penetrez cu mișcări bruște și adânci, smulgându-i gemete de plăcere.
— Preferi poziția asta? șoptesc.
Răspunde că da, cu fața ascunsă în pături. Prefer s-o văd, dar trebuie să recunosc că și așa e excitant. Corpul ei dezgolit și perfect, sub mine: de la conturul interminabil al spatelui până la fese, părul ei roșcat care formează o pânză de păianjen pe pernă...
Deodată, din sufragerie se aude un telefon care sună. Camelia se încordează, strângându-mă și mai tare sub ea, iar eu gem de durere și de plăcere în același timp.
— Nu-l băga în seamă, gem eu accelerând ritmul. Concentrează-te la mine. Doar la mine.
Își ridică șoldurile ca să-mi dea de înțeles că o să termine în curând. Dacă face asta, nici la mine nu mai durează.
— Te rog... mai repede..., mă imploră.
Dar eu încetinesc și chiar mă retrag. Scoate un sunet de reproș, iar eu zâmbesc.
Îmi trebuie o clipă să mă liniștesc, fiindcă nu vreau să se termine așa repede. Vreau ca plăcerea să dureze cât mai mult.
— Scuze, dar încă nu sunt gata... Vreau să avem orgasm în același timp.
— Egoist nenorocit, se întoarce ea spre mine.
Îi zâmbesc, promițându-i că n-o să regrete. Când intru din nou în ea, o fac brusc. Camelia țipă, cu palmele întinse pe tăblia patului. Alternez mișcările adânci și bruște cu un ritm mai blând și calm.
Când simt că urmează să termin, îi dau o palmă peste fund. Îmi șoptește numele ca și cum m-ar implora. Mă aplec ca să o sărut între omoplați, beat de plăcere.
— Nu știu dacă ar trebui, dar nu pot să mă abțin, îi șoptesc. Trebuie să-ți spun ceva.

— Nu e momentul, Lou..., geme ea.
Îi ridic fața spre mine și-mi trec mâna în jurul gâtului ei. O apăs foarte ușor pe pielea ei fină de pe gât și-i spun încet la ureche:
— L-am iubit pe Rory și voiam să mă iubească și el, pentru că am crezut că e singura soluție ca să nu mor...
Îmi mișc fundul înainte și înapoi și țipă din nou. Cu cealaltă mână îi mângâi clitorisul, în timp ce o penetrez și mai repede.
— Doar pe tine te-am iubit fără să aștept nimic în schimb, îi șoptesc la ureche. Nu era prevăzut, eu am fost primul luat prin surprindere și credeam că, alegându-l pe Rory, îmi asiguram supraviețuirea...
Nu știu dacă aude tot ce-i spun, fiindcă deodată geme, fără întrerupere, iar picioarele îi tremură incontrolabil sub mine.
— Dar faptul că te-am pierdut m-a ucis, spun eu și-mi dau drumul.
Camelia e copleșită de intensitatea orgasmului ei, cu coapsele ude. O întorc ca să o sărut și aproape că-mi stă inima. Se prinde cu brațele de gâtul meu și mă sărută.
Când deschid din nou ochii, mă șochează să văd că plânge. Îi șterg lacrimile, dar ea continuă să plângă, lacrimile curgându-i pe gât.
— De ce plângi? mă îngrijorez eu. Fir-ar să fie, te-am rănit?
— Nu. A fost... atât de bine! mărturisește ea rușinată. Văd stele... Sunt vlăguită...
Râd ușor, prăbușindu-mă lângă ea. Îmi scot prezervativul, îi fac un nod și îl pun jos lângă pat. Camelia se uită în tavan, cu o privire în care se citește un amestec de extaz și seninătate.
— M-ai auzit?
Înghite înainte să aprobe din cap.
— Să nu mă urăști prea tare, OK? șoptesc strângând-o la piept. Dacă eu sunt îndrăgostit de tine nu înseamnă că și tu trebuie să fii. Nu e nicio presiune.
Camelia se încruntă și nu răspunde și presupun că i se pare trist, chiar penibil. Am crezut mereu că trebuie să fiu iubit la rândul meu, pentru ca sentimentele mele să fie legitime, dar m-am înșelat.
Iubirea mea pentru Camelia nu e mai puțin reală dacă nu e împărtășită.

— Promite-mi totuși un lucru!
Ridică ochii spre mine, curioasă. Zâmbesc și o mângâi pe obraz.
— Promite-mi că o să-ți deschizi inima în continuare, pentru orice eventualitate. Chiar dacă e doar o fereastră, o deschizătură, o gaură în perete... O să mă descurc.
Camelia se înroșește toată și tace. În cele din urmă, se ghemuiește la pieptul meu și-mi promite.
— De acord!
În noaptea aceea, adorm cu inima împăcată.

29
CAMELIA
Noiembrie 2022

Când deschid ochii, totul în jur e senin.

Lou doarme liniștit, cu capul pe abdomenul meu, strângându-mă în brațe ca și când nu m-ar mai lăsa să plec niciodată. Trebuie să recunosc că nici nu mă grăbesc s-o fac.

E modul perfect de a mă trezi.

În secunda următoare, se aude un zgomot infernal și n-am timp să tresar, că o trupă de polițiști dau năvală în camera mea, înarmați până în dinți.

— La naiba! înjură Lou apărându-mă cu trupul lui.

E imediat pus la pământ de doi bărbați, cu brutalitate. Polițiștii urlă ceva, dar nu înțeleg ce, și, oricum, sunt prea șocată ca să fiu în stare de vreo reacție.

Rămân nemișcată, îmbrăcată doar în lenjerie, convinsă că e doar un coșmar. Cred că mi se spune să ridic mâinile, așa că mă supun.

Lou îi insultă, în timp ce sunt și eu pusă la pământ, cu brațele la spate.

— Eu am forțat-o! țipă el zbătându-se. Dați-i drumul! Am amenințat-o cu moartea dacă...

Un polițist îl lovește în față ca să-l facă să tacă. Lou geme de durere, scuipând sânge pe covor. Sunt prea bulversată ca să mă apăr.

— Comiteți o greșeală, continuă el, în timp ce e luat de polițiști și i se spune să închidă gura. Așteptați...

Reușesc să-i întâlnesc privirea o ultimă oară înainte să iasă pe ușă. Vreau să-i zâmbesc, să-i spun că nu mi-e frică, să-l asigur că știam ce riscuri îmi asum când am făcut-o. Adevărul e însă că sunt îngrozită.

Unde-l duc? Ce o să-i facă?

~~O să-l mai văd vreodată?~~

Agentul care mă ridică cu forța îmi turuie ce drepturi am, dar abia îl aud.

Singurul lucru la care mă gândesc când mă escortează în fața tuturor vecinîlor mei e: *Slavă Domnului că nu eram complet dezbrăcată.*

❧

— Ai dat de naiba, doamnă detectiv.

Îmi trec încheieturile, acolo unde cătușele m-au strâns foarte tare. Charlotte nu se uită în timp ce-mi recuperez obiectele personale — adică mai nimic: doar brățara primită la naștere.
— Pune-ți astea pe tine, îmi spune șefa mea, întinzându-mi o pereche de blugi, un pulover și niște tenișii. La naiba, puteau să te lase să-ți iei măcar încălțările.
— Mersi!
Mă supun fără să comentez, știind că sunt supravegheată de agenți la ieșire. Am stat mai multe ore în arest preventiv, înfometată și pe jumătate dezbrăcată. Prima dată am sunat-o pe Charlotte, nu pe părinții mei.
Mi-e rușine că o dezamăgesc așa, fiindcă o admir și o respect, dar e singura care mă putea scoate de aici.
— O să mă revanșez, spun eu când ieșim de la comisariat.
— Așa să faci.
Vreau să-i cer vești despre Lou, dar știu că ar fi prea de tot. Presupun că-mi citește gândurile, fiindcă oftează.
— Lou McAllister a afirmat că te-a șantajat ca să-și îndeplinească obiectivele. Știu că e o minciună sfruntată, dar se pare că nu prea le pasă. N-ar fi trebuit să fugă de la început, asta îl face și mai suspect.
Scutur din cap enervată. Evident că asta a afirmat. E amuzant, fiindcă fix asta le spusesem fetelor că o să declar la poliție dacă o să fiu prinsă...
Dar în dimineața asta nici nu mi-a trecut prin cap. Nu m-am gândit la mine, ci la el.
— L-am ajutat.
— Știu, răspunde Charlotte și se uită urât la mine, e genul de privire care nu iartă. Consideră-te norocoasă că nu ești acuzată de complicitate.
— Știu că o să pară o nebunie, dar Lou e nevinovat. În tot acest timp, am anchetat uciderea lui Rory Cavendish și n-avea niciun sens. Skye Hutcherson și Gid...
— Nu!
Mă uit la ea fără să înțeleg.
— Ce?
— Nu, Skye și Gideon nu sunt vinovați. De altfel, ei le-au spus polițiștilor unde se află Lou.
— Dar...

— Au fost disculpați și eliberați noaptea trecută, mă informează ea deschizând portiera mașinii. A fost o pistă falsă.
Cum adică o pistă falsă? Imposibil! Bâigui tot felul de explicații, dar sună ca niște scuze. Penibil!
— L-au otrăvit pe Rory, până și Skye a recunoscut!
— Spune că a mințit sub presiune. În cel mai bun caz, o să plătească o amendă pentru hărțuirile de la Quill&Snake. Putem și să o închidem, dar asta-i tot.
— Și cum a rămas cu a doua autopsie?
— Cererea a fost refuzată. Ca să dezgropi un cadavru, e nevoie de mai mult decât de niște simple bănuieli, Camelia. Nu sunt destule dovezi împotriva lor; și nu am încredere decât în dovezi, nu în promisiunile lipsite de sens ale lui Lou McAllister.
La naiba... Filmările și scrisorile nu sunt de ajuns ca probe. Asta înseamnă că Lou o să fie condamnat pe viață.
Dacă Skye și Gideon sunt în libertate... atunci eu sunt în pericol. Ei știu că eu știu. O să vrea să-mi închidă gura, cum au făcut cu Rory.
— Trebuie să-i interoghez, spun eu. Trebuie... să mă gândesc la un plan. Am dovezi, cuvinte spuse chiar de Rory. M-a provocat la o vânătoare de indicii ca să descopăr cine l-a omorât, pentru că știa...
— Camelia!
Charlotte îmi pune mâinile pe umeri ca să mă oprească. Are o expresie plină de compasiune și îngrijorare. Îmi dau seama că-i e mîlă de mine.
— Ar trebui să te duci acasă. Să faci o baie. Să dormi. Și, mai ales... să nu te mai gândești la povestea asta.
— Dar trebuie...
— Nu, nu trebuie nimic. Ești suspendată, Camelia. Ți-am dat cale liberă, mai mult decât ar fi făcut-o oricine altcineva în locul meu. Dar s-a terminat.
Su... suspendată? Rămân cu gura căscată, refuzând să plâng în fața ei. Nu-mi permit să fiu suspendată, trebuie să-mi validez anul și să rezolv ancheta!
O implor pe Charlotte, promițându-i că o să stau cuminte, dar nu cedează.
— E un ordin. Dacă te încăpățânezi, te dau afară.

Ce nu știe ea este că „Incăpățânare" e al doilea prenume al meu. *Lou are nevoie de mine.*
Mă duc acasă, fac un duș și mă îmbrac rapid, apoi iau mașina și mă duc la conacul Cavendish.
Nu mă miră că Skye și Gideon l-au turnat pe Lou. Dimpotrivă, ce tâmpită am fost să cred că o să-și țină gura închisă atât timp!
În timp ce parchez în locul obișnuit, primesc un mesaj de la un număr necunoscut.
Mă crispez când ghicesc cine e.

Ce este o detectivă fără partenerul ei?

Ia te uită, a trecut ceva vreme! Mă uit atent în jur, strângând volanul. Nu răspund, dar *stalker*-ul meu continuă:

O țintă ușoară.

Tremur atât de tare, că e umilitor. Ei știu că Lou nu mai e aici. Și tot ei cred că e singurul care mă poate proteja, dar n-am nevoie de el ca să mă apăr.
Cobor din mașină și merg hotărâtă la ușa de la intrare. Alastair vine să-mi deschidă după câteva minute.
— Camelia? se miră.
— Ajută-l! Te rog!
Urăsc să mă milogesc, cu atât mai puțin în fața acestor oameni pe care-i detest din tot sufletul. Dar Alastair e singurul care-l poate ajuta.
E un Cavendish. Are bani, putere, influență.
Pare că se prinde imediat, fiindcă se dă laoparte și mă lasă să intru.
— M-am ocupat deja de problema asta. Acuzațiile împotriva lui ar trebui să fie retrase în următoarele zile.
— Poftim? întreb șocată.
Îi observ privirea de gheață și înțeleg.
— Ce-ai făcut?
— Nimic legal. Crede-mă, nu vrei să știi.
Îl urmez în sufragerie, unde o ceașcă de ceai aburindă așteaptă pe masă. Îmi propune un ceai, dar refuz. Sunt împărțită între principiile mele și dorința de a-l scoate pe Lou din închisoare.
Mă miră să-l văd pe Alastair atât de agitat — el, care e mereu discret și liniștit. Are chipul schimonosit de nervi și frustrare, semn că nu prea a dormit.
— Îți faci griji pentru el?

Își întoarce privirea și nu răspunde. Tăcerea lui vorbește de la sine. E mai mult decât evident.
— Am vorbit cu el la telefon, mă informează anticipându-mi următoarea întrebare. E bine. Nenorociții ăia l-au caftit un pic pe drum, dar respiră.
Nu mă mir. Mă îmbolnăvesc să-l știu la închisoare, în locul acela în care a fost cât pe ce să moară. Nu poate să rămână acolo.
— Parcă-l urai, nu? mă întreabă Alastair, cu capul aplecat într-o parte sugerând curiozitate.
Și eu credeam așa. Chiar așa era. Toată viața l-am urât pe Lou. În primul rând, fiindcă zâmbetul lui lumina orice încăpere în care intra, apoi fiindcă s-a folosit de sentimentele mele ca să mă umilească și, în sfârșit, fiindcă mă obliga să mă gândesc la el când nu voiam.
În toți anii ăștia plini de ură și ranchiună, un singur lucru a rămas neschimbat.
Felul în care imi bate inima când îl văd.
Ah, la naiba...
Cred că sunt îndrăgostită de Lou McAllister.
— M-am înșelat, mormăi dezgustată.
— Interesant, șoptește el uitându-se în gol.
— Skye și Gideon sunt vinovați. Nu știu cum s-au scos, dar am dovezi...
— Știu. Nu-ți face griji!
E negru la față de supărare și simt cum mă trec fiori pe șira spinării.
— Mă ocup eu de tot. N-au nicio probă reală împotriva lui Lou, cu atât mai puțin acum.
Nu spun nimic un timp, ușurată, dar neîncrezătoare. Cât de departe a mers ca să demonstreze nevinovăția lui Lou?
— Mulțumesc.
— E normal. Cumva, e un fel de a-mi cere iertare...
Înțeleg ce vrea să spună. Îi pare rău că s-a îndoit de Lou când a fost arestat prima dată. Alastair e singurul care l-a lăsat să putrezească în închisoare, deși se dovedește că e singurul nevinovat din toată povestea.
— A pomenit... a pomenit de mine? îl întreb. Când ați vorbit la telefon.
Alastair stă o clipă pe gânduri și spune stânjenit:

— Era în stare de șoc. In locul tău, n-aș băga în seamă ce zice.
Stomacul mi se face ghem.
— Cum adică?
— Pare să creadă că tu ai anunțat poliția, spune el. Ți-am luat apărarea, dar...
Poftiiim? După tot ce ne-am spus noaptea trecută, încă se mai îndoiește de mine? Mă doare inima, dar, dintr-un motiv neștiut, mi-e greu să cred.
— Așa, deci. Dacă-l vezi, spune-i..., încep, dar mă opresc, roșie de rușine. Spune-i că nici mie nu-mi pasă.
Alastair ridică perplex din sprânceană, dar îi răspund că Lou o să înțeleagă. E destul de umilitor și-așa, n-am de gând să-i explic ce înseamnă.
Plec, într-un târziu, cu palmele transpirate de frică. Vestea bună e că Alastair are grijă să-l scoată pe Lou de la închisoare. Vestea proastă e că eu nu pot să-l ajut. Urăsc să mă simt atât de neputincioasă.
Mă urc nervoasă în mașină ca să mă întorc acasă. Trebuie să adun la un loc toate probele pe care le-am găsit cu Lou. Cărțile, bilețelele, indiciile, filmările, scrisorile...
Nu o am pe cea primită de Lou, dar oricum era o foaie goală. În schimb, le am pe toate celelalte. Numai enigma lui Alastair a rămas nedescifrată. Când se face roșu la semafor, iau telefonul și deschid aplicația Pages. Mi-am notat acolo toate enigmele, ca să nu mă trambalez cu exemplarele originale după mine.
„Șase persoane stau în jurul unei mese rotunde. Toate afirmă că vecinul din stânga și vecinul din dreapta sunt mincinoși. Mincinoșii mint mereu și toată lumea știe adevărul despre cele șase persoane. Câți mincinoși sunt la masă?“
Mi-am petrecut prea mult timp cu ghicitoarea asta și degeaba. Logica nu e specialitatea mea. Dacă afirmă toate că vecinul din stânga și din dreapta sunt mincinoși... atunci sunt toți mincinoși, nu?
Totuși mi se pare prea ușor. Ceva nu merge.
Când ajung în apartament, nu mă descalț. Deschid un sertar și iau un pix și o foaie la întâmplare.
Am nevoie să vizualizez, ca să gândesc corect. Desenez un cerc, apoi șase persoane în jurul unei mese. Îi numesc, ca să

fie mai ușor.
— A, B, C, D, E, F.
Rămân nemișcată în fața foii, neștiind ce să fac. Stau așa vreo douăzeci de minute. Fiindcă trebuie să încep de undeva, aleg să pornesc de la A.
Logic.
— Să spunem că A zice adevărul, gândesc eu cu voce tare, simțind cum deja mă ia durerea de cap. Dacă susține că vecinii lui, B și F, sunt mincinoși și spune adevărul... Atunci asta înseamnă doi mincinoși.
Tai B și F, apoi continui:
— Dacă B și F sunt mincinoși și susțin că vecinii lor, C și E, mint... Atunci e fals. C și E spun deci adevărul.
În sfârșit, simt că sunt pe cale să găsesc ceva. Adrenalina îmi pulsează în vene în clipa în care ajung la o concluzie:
— De vreme ce C și E spun adevărul și susțin că vecinii lor, D, B și F, sunt mincinoși... Atunci, e adevărat.

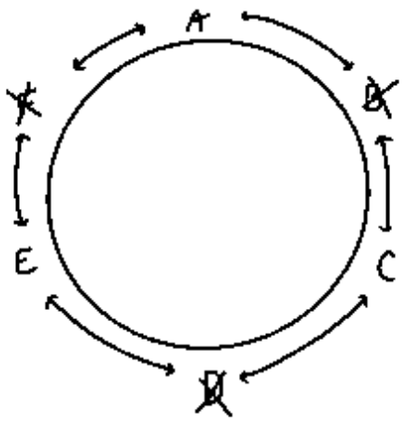

Tai cu un X litera D și fac un pas în spate ca să-mi admir opera. Fiindcă mi se pare că am făcut o greșeală, o iau de la capăt; de data asta, plecând de la premisa că A e mincinos.
Ajung mereu la aceeași concluzie.
La masa de șase, există trei mincinoși.
— Nu înțeleg...
Până aici, răspunsurile lui Skye și Gideon au fost ușor de descifrat. Dar ce se presupune că reprezintă cifra 3?
Recitesc enigma de nenumărate ori și, deodată, adevărul îmi sare în ochi.
E atât de evidentă soluția, încât scap foaia din mână, căscând ochii.
Nu... Imposibil!
— Sunt șase persoane în jurul unei mese, îmi tremură vocea. *Rory, Lou, Alastair, Skye, Gideon... și eu.*
— Dintre care trei mint.

Skye, Gideon și...
— Alastair.
Îmi acopăr gura cu mâna, șocată.
Skye și Gideon au un alibi puternic pentru că sunt într-adevăr nevinovați. Cei trei sunt complici. Au încercat împreună să-l otrăvească pe Rory, dar, în seara aceea, Alastair a dat lovitura finală.
Nu e doar o crimă...
E un fratricid.

30
LOU
Noiembrie 2022

— Te-ai și întors? Nici măcar n-am avut timp să mi se facă dor de tine.

Ridic ochii spre Kenny, care îmi zâmbește șmecherește. Fostul meu coleg de închisoare pare amuzat de revenirea mea, dar i-am zărit figura dezamăgită când m-a văzut escortat în fața celulei. Ar fi vrut să nu mă mai vadă niciodată.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

— A fost o prostie, deși recunosc că am crezut un pic, comentează el întorcându-se la integrama lui. Ai avut noroc că nu te-au împușcat în spate când fugeai.

Nu răspund nimic și mă așez pe pat. N-am chef de glume. Nu mă gândesc decât la Camelia. Știu că e teafără, fiindcă Charlotte m-a vizitat la scurt timp după ce m-au arestat. Părea furioasă, dar nu pot să mă supăr.

Mi-a promis că o s-o scoată pe Camelia de-acolo, așa că n-am de ce să-mi fac griji.

Mor de poftă să o sun, dar știu că e o idee proastă. Nu trebuie să le dau motive să se îndoiască de cuvântul meu. Camelia era luată ostatică de mine, nimic mai mult.

— În orice caz, nu te-au cruțat.

Asta e clar. Am vânătăi peste tot, pe corp și pe față.

Kenny mă întreabă dacă o să mă potolesc de-acum înainte. Strâng din dinți și răspund:

— N-o să rămân aici prea mult timp.

— O altă evadare? râde el fără să mă creadă. Zi, mă iei cu tine?

— Nu. De data asta, ies pe ușa principală.

O săptămână mai târziu, sunt un om liber.

Nu credeam că o să fie așa ușor, dar se pare că am prieteni influenți. Alastair mă așteaptă la ieșire, sprijinit de capota mașinii.

Îl îmbrățișez, emoționat, și-l bat pe umăr.

— Mersi!

— Hai, urcă!

De necrezut, dar avocatul acuzării și-a retras acuzațiile împotriva mea „din lipsă de probe". O nouă armă a crimei a

fost găsită în mod misterios la două sute de metri de proprietatea Cavendish, pătată cu sângele lui Rory și fără amprentele mele, ceea ce modifică datele despre scena crimei.
Imposibil de afirmat cu certitudine care dintre cele două e cauza morții și care a fost inventată.
De vreme ce nu mi se poate dovedi nici vinovăția, nici nevinovăția, nu mai sunt acuzat.
În schimb, rămân suspect... Până ce adevărații vinovați vor fi arestați. Poate toată viața mea.
Știu prea bine că Alastair s-a folosit de pilele lui și că eliberarea mea nu e foarte legală, dar nu-mi pasă. Lumea asta plină de corupție mă dezgustă, dar azi joacă în favoarea mea.
— Ce faci? mă întreabă în mașină. Trebuie să-ți fie foame.
— Ce face Camelia?
Nu mai am vești de la ea din dimineața aceea. Mi se strânge inima când îmi aduc aminte de noaptea noastră perfectă... și de dimineața de coșmar. Nu-mi doresc decât un singur lucru: să mă duc la ea și s-o iau în brațe, să-i cer iertare fiindcă a trebuit să treacă prin așa ceva din vina mea.
Dar știu că polițiștii continuă să mă urmărească.
— Nu știu, răspunde Alastair pe un ton sec.
— N-ai mai văzut-o de-atunci?
— De ce aș vedea-o? Nu suntem prieteni.
Credeam că o să apeleze la singurul aliat într-o astfel de situație. Skye și Gideon au fost disculpați, ceea ce mă scoate din minți.
— Și ea nu ți-a spus nimic?
— Lou, mă întrerupe el când se face roșu la semafor. Îmi pare rău să-ți spun... dar Camelia nu dă doi bani pe tine. Am încercat s-o contactez ca să te scot de-acolo, dar nici n-a vrut s-audă. Tot ce o interesează e să se salveze pe ea. Ar trebui s-o uiți o dată pentru totdeauna.
Mă încrunt, confuz. Poate oi fi idiot, dar mi-e greu să cred. Trebuie să fie o neînțelegere. Poate că ea i-a refuzat ajutorul fiindcă îi era frică de consecințe. Pot să înțeleg.
— Nu mă crezi?
— Ba da, bineînțeles, îl asigur eu. Mă gândesc doar că e mai complicat de-atât. Probabil că pune ceva la cale. Am încredere în ea.

Alastair nu răspunde, continuă să conducă. Îl întreb dacă mă duce la mine, dar ridică din umeri.
— Asta vrei?
Stau pe gânduri ceva timp. N-am mai primit veşti de la părinţii mei din prima zi de arest. Niciunul n-a încercat să mă sune, să mă ajute, să afle ce fac.
Chiar vreau să mă întorc la ei?
— Nu chiar.
— Ar trebui să priveşti situaţia în faţă: eşti un Cavendish, Lou. Hai acasă!
Îi răspund cu un zâmbet trist. E adevărat că am petrecut mai mult timp la ei decât la mine, iar asta dintotdeauna.
— Skye şi Gideon o să fie acolo?
— Nu. Am înţeles, nu-ţi face griji, spune el pe o voce gravă. Ştiu ce au făcut.
Clipesc, şocat. Aveam de gând să-i spun, dar se pare că deja a aflat.
— Pe bune?
— O să-i dobor, îmi promite. Rory nu era perfect, dar eu şi cu tine îl iubeam.
Aprob dând tăcut din cap. Nu ştiu ce înţelege prin „o să-i dobor", dar mă simt uşurat să ştiu că mă crede. O să putem forma o echipă.
— Rory mi-a lăsat nişte indicii, îi mărturisesc. Ştia că se pune ceva la cale pe la spatele lui. Voia să ştim, în cazul în care...
Alastair ridică din sprânceană curios, în timp ce parchează pe alee.
— Super! Îmi arăţi?
Dau din cap obosit şi ieşim din maşină. E ciudat să merg liber, fără să fiu căutat de poliţie. Nu mai sunt învăţat. Simt nevoia să mă ascund undeva, să merg cu capul în jos şi să rămân discret.
— De ce nu mi-ai spus mai devreme? mă întreabă din senin.
Îl urmez pe hol, apoi mă prăbuşesc pe canapeaua din sufragerie.
— Sincer să fiu, nu ştiam în cine să am încredere.
— Aveai mai multă încredere în Camelia decât în mine?
Pare rănit. Nu îndrăznesc să-i spun că da, chiar aşa e. Eu şi Alastair n-am fost niciodată foarte apropiaţi. Eram mereu lipit de Rory, iar Alastair fugea de Rory ca de ciumă.

Nici nu avem nimic în comun.
Dar presupun că tragedia asta ne-a apropiat. Eu am pierdut un iubit, el a pierdut un frate.
— Pot să te întreb ceva?
Alastair ridică suspicios din sprânceană, așezându-se în fața mea ca și cum ar fi obosit.
— Ți-e dor de el?
De multe ori m-am întrebat. A spus-o chiar el: Rory nu era perfect. Nu i-am văzut niciodată să-și zâmbească sincer, nici să-și adreseze vreun cuvânt mai afectuos.
Alastair își ia o figură serioasă și mă privește intens:
— Poate să-ți fie dor de ceva ce n-ai avut niciodată?
Nu ăsta e răspunsul pe care mi-l imaginam.
— N-am avut niciodată un frate.
— Nu-i adevărat...
— Am împărțit același uter, dar asta e tot ce-am avut în comun. Tatăl meu l-a preferat pe Rory de la bun început, cu siguranță fiindcă era mai puternic și mai independent. Eu am fost un bebeluș bolnav, prea cocoloșit de mama. Poate că Rory m-a urât și din cauza asta. Uneori... îmi spun că a ajuns așa din cauza părinților noștri.
Nu spun nimic, nu mă simt în largul meu. Mult timp și eu am încercat să găsesc explicații pentru comportamentul lui. De curând mi-am dat seama că încercam să mă păcălesc.
— Sau poate așa s-a născut, adaugă Alastair, fără nicio expresie pe chip. În cazul ăsta, nu era vina lui... Nu?
— Ce înțelegi prin „așa s-a născut“?
— Cu creierul defect.
Conversația merge într-o direcție pe care n-am anticipat-o. Rory era aparte, asta e sigur... La procesul meu, curtea a afirmat că suferea de tulburare de personalitate narcisistă. Nu m-a mirat foarte tare.
Dimpotrivă, asta ar explica multe lucruri.
— Dar tu? Ți-e dor de el? Îl mai iubeai, chiar și la sfârșit?
E o întrebare grea, la care n-am chef să răspund în seara asta. Camelia m-a făcut deja să mărturisesc. Nu mai sunt sigur că l-am iubit vreodată pe Rory, nu așa cum credeam eu.
Voiam mai ales ca el să mă iubească.
Poate că eu sunt personajul negativ în povestea asta. Avea dreptate: inconștient, m-am folosit de el.

— Eu...
Deodată, îmi sună telefonul. Alastair se uită enervat la buzunarul meu, așa că mă scuz și răspund. Ciudat, e un număr pe care nu-l cunosc.
— Alo?
— Lou? zice o voce feminină care mi se pare cunoscută. Dacă nu ești singur, nu reacționa! Comportă-te ca și cum ai vorbi cu mama ta.
Mă încrunt, suspicios. Vreau s-o întreb pe interlocutoarea mea cine e, dar instinctul îmi spune să cooperez.
— Mamă... Salut! spun eu, evitând privirea curioasă a lui Alastair.
Cineva răsuflă ușurat la celălalt capăt al firului.
— Sunt Nolia. Te sun din partea Cameliei.
Mă încordez și simt fiori de bucurie în tot corpul. Știam eu că nu m-a lăsat baltă!
— Da, sunt bine, răspund eu. Rămân la familia Cavendish în seara asta.
— Camelia voia să te sune ea, dar e urmărită, oftează Nolia grăbită. Persoana care o urmărește o amenință că-i face rău dacă mai continuă să încerce să afle cine e.
La naiba! Îl omor pe Gideon dacă-l prind, jur!
— Stai liniștită. Știu că ați fost ocupați.
Alastair nu mai pare interesat de conversație. Se ridică și se duce să-și toarne o cană de ceai. Îmi vine s-o întreb pe Nolia dacă e bine Camelia, dacă are grijă de ea și mai ales de ce trebuie să-mi mint prietenul.
— Mi-a spus să te avertizez. Stai, am scris pe o bucată de hârtie... La naiba, mi-a căzut!
Aștept, iar inima-mi bate tot mai tare. Alastair revine la masă și mă întreabă încet: „Totul e în regulă?“ Zâmbesc aprobând din cap.
— Camelia a scris: „Alastair l-a omorât pe Rory“.
Încremenesc când aud. Sunt atât de șocat, încât cred că n-am auzit bine.
— Poftim?
— Vinovatul e Alastair, repetă Nolia. Se pare că sunt toți trei complici.
Ridic privirea spre prietenul meu, încercând să schițez un zâmbet... și deodată nu mai pot respira. Ce tâmpenie, acum

zece secunde aveam încredere în el. Dar de acum, un singur lucru i se citește pe chip:
Vinovăția!
Încerc să ascund faptul că-mi tremură mâinile, refuzând să reacționez. Îmi vine să vomit, să sparg tot, să mă năpustesc asupra lui și să-l sugrum cu mâinile mele.
Camelia e sigură de asta? O parte din mine refuză să accepte, dar inima mea se pare că a hotărât deja.
Alastair l-a omorât pe Rory.
De-asta m-a lăsat să putrezesc în închisoare prima oară.
De-asta puloverul lui era pătat de sângele lui Rory.
De-asta a încercat să mă îndepărteze de Camelia.
— Înțeleg, spun eu pe un ton care sper să sune calm. O să încerc să trec să vă văd, atunci.
— Nu înțeleg tot ce se întâmplă, continuă Nolia pe un ton acuzator, dar dacă pățește ceva Camelia, o să știu că e vina ta. Și eu am o familie influentă. O să te fac să plătești cu vârf și îndesat.
Schițez un zâmbet. *Asta înseamnă o prietenă adevărată.*
Camelia e norocoasă.
— Așa sper. Spune-i tatei... că mi-e dor de el.
Închid fără să îndrăznesc să-l privesc în ochi pe Alastair.
Habar n-am ce-ar trebui să fac de acum. Care o fi planul lui? De ce să mă fi eliberat din închisoare, dacă chiar el l-a omorât pe Rory? Dacă nu eu sunt vinovatul, ancheta rămâne deschisă. E un risc pentru ei trei.
Doar dacă nu are de gând să mă omoare și pe mine. Poate că speră să-mi însceneze o sinucidere? Probabil că a înțeles că eu și Camelia știm prea multe... și că n-avem de gând să renunțăm.
N-ar fi trebuit niciodată să-i spun despre indiciile lăsate de Rory.
— Ești bine?
Mă uit în sfârșit la el, cu o falsă dezinvoltură. Alastair mă privește atât de intens, încât mai are puțin și-mi face o gaură în mijlocul feței. Îmi dau seama că e suspicios.
— Da... Nu mă așteptam să mă sune. Mă bucur.
— Am visat sau tocmai i-ai spus tatălui tău că îți-e dor de el?
Nu prea pare să mă creadă.
— Mă cunoști. Mă pricep să le spun oamenilor ce vor să audă.

Sunt prins în capcană. Ar fi trebuit să merg acasă, în loc să vin cu el. Părinții lui nu sunt aici, nu suntem decât noi doi. Dacă e complice cu Gideon și Skye, poate complotează împotriva mea de-acum.
Am fost un instrument pentru ei în seara aceea: Gideon m-a drogat, iar Alastair probabil că a ascuns cadavrul lui Rory în mașina mea, toate astea ca să facă din mine vinovatul perfect.
Dar nimic nu s-a întâmplat așa cum prevăzuseră ei. Rory avea alte planuri în minte și de-acum eu reprezint un obstacol. O pacoste de care trebuie neapărat să scape.
Și de Camelia, la fel.
Asta mă îngrijorează cel mai tare.
— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spune Alastair sorbindu-și ceaiul.
Abia acum observ cât de diferit e de tânărul pe care-l știam eu dintotdeauna. Acum, că mă uit la el cu alți ochi, mi se pare... mai încrezător. Mai detașat. Mai pervers.
E ca o lovitură la poker, o nebunie, dar brusc îmi vine o idee. Îmi joc toate cărțile.
— Pot să fiu sincer?
— Bineînțeles.
— Adevărul e că nu mi-e atât de dor de el pe cât aș fi crezut... Știam că Rory o să moară tânăr. Nu era decât o chestiune de timp până când cineva să-i închidă gura, presupun.
E cu dublu tăiș. Alastair poate să mă creadă și să încerce să mă facă să-i țin partea... sau să-și dea seama că blufez fiindcă n-am încredere în el.
Nu spune nimic o vreme. Mă privește cu o expresie neutră și îmi dau seama că încearcă să ghicească ce-mi trece prin minte.
— Dragostea mea pentru el... a dispărut. Poate că ai dreptate, poate că nu era făcut pentru lumea asta, poate că s-a născut diferit. E mai bine acolo unde e acum.
Se face negru la față de supărare, ca și cum nu trebuia să spun asta. *Nu mă crede.*
— Deci nu-i urăști pe ucigași?
— Vreau doar să merg înainte. Tu, nu?
Din nou, o tăcere interminabilă. În sfârșit, Alastair își golește cana și afișează un zâmbet rece.

— Ai dreptate... Să mergem înainte!

31
CAMELIA
Noiembrie 2022

Alastair organizează o petrecere pentru a sărbători întoarcerea lui Lou. Toată lumea va fi acolo, inclusiv Gideon și Skye.

Cu toții adunați în același loc.

Shakespeare avea dreptate: „Iadul e gol, iar demonii s-au strâns aici“[19].

Bineînțeles că nu sunt invitată... Ceea ce mă face chiar mai dornică să merg. Nolia m-a pus să promit că o să stau cuminte la mine acasă și că n-o să caut să intru degeaba în pericol, dar e mai presus de mine.

— Mi-e silă să stau aici fără să fac nimic, îi răspund în timp ce conduc, cu o singură cască în ureche. Trebuie să fac ceva.

— La naiba, nu ești Hercule Poirot! țipă ea deodată.

Rămân cu gura căscată, jignită de un asemenea afront.

— Nu-ți permit așa ceva!

— Sun-o pe Charlotte sau la poliție, nu-mi pasă, dar asta nu e treaba ta!

Îi înțeleg frustrarea. Din păcate, nu pot să stau deoparte. Cu atât mai puțin acum...

Lou e în pericol, iar eu nu pot să-l contactez în niciun fel.

Asta mă scoate din minți. Charlotte nu vrea nici să mă creadă, nici să mă asculte, iar Alastair continuă să-mi monitorizeze apelurile. Pentru că nu mai încape loc de îndoială: el e *stalker*-ul meu.

— Voi fi atentă, promit!

— Camelia... Îți jur că, dacă te duci, o să sun la poliție ca să vină să te ia pe sus.

— Îmi pare rău. O să te sun din nou după.

Îi închid, dându-mi jos casca, și parchez pe aleea de lângă casa familiei Cavendish.

Alastair crede că a câștigat, dar se înșală. De data asta, am toate piesele puzzle-ului. Îl am la mână... și plănuiesc să-l bag la închisoare pentru mulți ani.

A făcut greșeala de a lăsa în urmă puloverul pe care-l purta în acea seară, pătat de sângele lui Rory, chiar dacă știu că asta nu va fi niciodată de ajuns. Încă sper să găsesc dovezi la conac, ba chiar să-l fac pe Gideon să mi se alăture...

E cel mai slab dintre toți trei, în special pentru că e cel mai puțin corupt. Spre deosebire de ceilalți, nu a fost crescut în puf. Știu că o să cedeze dacă-i promit că judecătorii o să se arate înțelegători.
— Numele?
Bâjbâi în fața porții conacului, conștientă de oamenii care așteaptă în urma mea.
— Hutcherson. Skye Hutcherson.
E totul sau nimic, dar o cunosc suficient de bine pe Skye ca să știu că e mereu în întârziere — îi place să aibă o intrare grandioasă.
Tipul de la intrare bifează ceva pe iPad, apoi îmi dă voie să trec. Soarele mai are puțin și apune, dar petrecerea e deja în toi. Mă pierd în mulțime, îmbrăcată intenționat în pantaloni și pulover pe gât, negre.
Mi-ar plăcea să-l găsesc pe Lou, dar am presimțirea că Alastair n-o să-l lase să meargă prea departe. Se așteaptă să vin în seara asta, bag mâna-n foc. O să fie pe față ca să mă împiedice să-mi îndeplinesc scopul.
Crede că pe el vin să-l văd, dar se înșală. Pe mine mă interesează cel pe care-l ascunde în camera lui.
Traversez sala cu capul plecat, încercând să ajung la scări fără să atrag atenția nimănui. Încetinesc când îl observ în trecere pe Gideon, în plină discuție cu un tip pe care nu-l cunosc.
La naiba!
Fac cale întoarsă, încercând să-mi amintesc felul în care erau dispuse camerele. Mai e o a doua scară, mai mică, ce duce la primul etaj.
Ajung în sala de muzică, pustie, unde tronează un pian în fața unei ferestre imense.
În clipa în care ușa se închide în urma mea, zgomotul petrecerii estompându-se, simt prezența cuiva în spate.
Am fost reperată.
Mă întorc, gata să mă apăr, dar simt cum două brațe se încolăcesc în jurul umerilor mei și mă trezesc deodată lipită de un piept ferm.
— Știam că o să vii, îmi șoptește Lou băgându-și capul în părul meu. Prostuțo!
Inima mi se liniștește când îi recunosc atingerea. Îl strâng la rândul meu, ușurată să-l văd, să fiu în brațele lui, să știu că e

bine.
Face un pas în spate, îmi ia capul în mâini și zâmbește. *La naiba, mi-a fost dor de el. Am încurcat-o.*
— Ce faci? îl întreb în timp ce-i mângâi vânătaia de pe arcadă.
— Grozav!
— Nolia te-a sunat. Ai primit mesajul meu?
Dă din cap, zâmbind. Am impresia că nu l-am văzut de o veșnicie. Totuși n-au trecut decât zece zile.
— Nu pot sta prea mult, îmi șoptește dându-mi o șuviță după ureche. Nu are încredere în mine, iar eu nu reușesc să-mi dau seama ce pune la cale.
— N-a încercat nimic?
— Deocamdată, nu... Dar simt că pregătește ceva.
Nu e un semn bun. Ar putea plănui să acționeze în seara asta, contând pe faptul că suntem toți împreună.
— O să-i răscolesc camera, zic în grabă. Trebuie să găsim ceva, nu contează ce, pentru ca Charlotte să ne ia în serios.
Lou deschide gura ca să zică ceva, dar se răzgândește. Credeam că o să-mi spună că e prea periculos, dar îmi zice doar să am grijă.
— Nu încerci să mă descurajezi?
— Așa voiam, dar mi-am amintit că oricum nu faci decât ce vrei.
E foarte adevărat.
Îi spun să se ducă înapoi, ca să-i distragă atenția lui Alastair, dar nu sunt sigură că mă aude. Pocnesc din degete în fața lui ca să-l fac atent la mine.
— Scuze, zice el uitând să-mi ofere eternul lui zâmbet. Sunt doar... ușurat.
— Din ce motiv?
— Pentru că văd că am avut dreptate. Alastair a mințit, nu m-ai abandonat.
Simt că roșesc în fața acestei mărturisiri. Oftez ferindu-mi privirea, enervată din cauză că m-am înmuiat așa ușor. *Ce-i cu mine, Dumnezeule?*
— Ce crezi? Îmi datorezi o favoare, am nevoie de ajutorul tău.
De data asta, lasă să-i scape un râs sincer, care-i luminează chipul. Sunt vrăjită pentru o secundă, suficient cât să nu-l resping în timp ce dă să mă sărute.

— Ți-a fost dor de mine?
Brusc, îmi dau seama că Alastair nu i-a transmis niciodată mesajul meu, când i-am spus că nu-mi pasă. Într-un fel, mă simt ușurată. A fost o prostie.
— Deloc.
— Spune adevărul, îmi șoptește pe gât.
Tremur în brațele lui, mi-e frică să nu intre cineva și să ne găsească îmbrățișați. Adevărul e că m-am obișnuit atât de mult cu prezența lui, încât nu-mi mai amintesc cum era înainte.
Toată săptămâna m-am gândit la el, ce face, ce simte. N-a fost la fel de palpitant să anchetez de una singură. Am făcut *cinnamon rolls* în speranța că un șoricel o să vină noaptea și o să le devoreze, dar le-am găsit neatinse de dimineață.
M-am întristat.
— Doamne sfinte, ce lipicios ești...
— Și încă n-ai văzut nimic.
— Lou, nu pot să mai stau.
Oftează și-mi dă drumul, vizibil dezamăgit. Așa că îl prind de gulerul cămășii și-l trag spre mine, sărutându-l.
— Vino mâine-dimineață la locul obișnuit.
Lou aprobă dând din cap, un pic bosumflat, și dispare... nu fără să-mi arunce o privire complice înainte să închidă ușa.
Nu pierd timpul și traversez sala ca să ajung la scări. Trebuie să profit de diversiunea creată de Lou ca să găsesc cât mai multe probe.
Când ajung în fața ușii, mă bucur că n-o găsesc închisă cu cheia. Intru în vârful picioarelor și o închid în urma mea.
Am mai venit aici o singură dată, când eu și Lou am ieșit din pasajul secret dimineața devreme. În ziua aceea, n-am avut timp să observ totul. Camera e mare, dar mai mică decât a lui Rory, ceea ce spune multe.
E curată și ordonată, ai zice că femeia care se ocupă de menaj vine în fiecare zi — probabil că așa și e.
— De unde să încep? șoptesc.
Deschid sertarele șifonierului, scotocesc prin buzunarele de la pantaloni și printre șosete. Nimic. Mă aplec ca să verific sub pat, dar nici acolo nu găsesc mare lucru.
Primesc un mesaj de la Nolia fix în clipa aceea.

Te implor, spune-mi că nu te-au ciopârțit deja și că nu te-au ascuns într-o valiză.

Imi dau ochii peste cap și-i răspund:

Pun pariu că te-ai fi simțit foarte prost dacă ar fi fost așa!

La naiba, ai dreptate.

Dar, dacă nu e așa, iartă-mă!

Îi răspund că urmează să plec, ca să se mai calmeze, dar mă sună. Îi închid și-i scriu un nou mesaj:

Nu pot să vorbesc!

Camelia, dacă nu mă suni ca să-mi dai vești într-o jumătate de oră, chem Interpolu!, ai priceput?

OK, OK.

Pun telefonul la loc și mă grăbesc un pic. Dacă reușesc să dau de perechea de încălțăminte pe care o purta în seara aceea, poate că...

Oh!

Privirea îmi cade pe un teanc de cărți din bibliotecă — locul care servește drept pasaj secret. O bucată groasă de hârtie stă să cadă. Mă apropii și trag de ea.

Nu una, ci trei foi îmi cad în mână.

Îmi ia ceva timp ca să mă prind că e vorba de rezultatele la un test de sânge pe numele lui Rory... de acum șase luni. Mă chinui să înțeleg.

Pe a doua foaie, care pare să fie un raport medical, citesc cuvântul „cancer".

— Oh, Doamne...

Mă întorc la prima pagină și inima îmi bate tot mai tare. Când privirea îmi alunecă pe doza foarte ridicată de „As", mă blochez. Habar n-am la ce se referă. Caut pe telefon, curioasă.

Arsenic.

Rămân cu gura căscată. Rory era bolnav. A aflat că are cancer, iar testul de sânge a indicat o cantitate de arsenic ciudat de ridicată...

Numită și „otrava regilor" în secolul al XVII-lea, e o otravă care îi ajuta pe moștenitorii nerăbdători să-și obțină moștenirea. Astăzi e foarte greu de detectat, mai ales dacă e folosit în doze mici, regulate.

E și extrem de cancerigen.

Aveam deci dreptate. Alastair, Skye și Gideon l-au otrăvit, sperând că o să moară liniștit, fără să facă valuri. Dar Rory a

aflat că are cancer și nu i-a luat mult să se prindă că încercau să-l omoare cu arsenic.
Era sigur cineva apropiat, dar nu avea nicio dovadă.
Rămâne totuși ceva inexplicabil: de ce n-a fost găsită nicio urmă de otravă în primul raport de autopsie?
Dacă Alastair are toată poliția din Edinburgh la degetul mic... e mai complicat decât am anticipat.
Bag dovezile în buzunarul de la pantaloni, când aud ușa închizându-se.
Tresar, pregătită să îndrug o scuză. Cuvintele îmi rămân blocate pe limbă când îl zăresc pe... Alastair.
— Nu ți s-a spus niciodată că e nepoliticos să scotocești prin lucrurile altcuiva? spune el negru la față de enervare.
Strâng din pumni, gândindu-mă la cel mai bun mod de a acționa. Să urlu? Să-l lovesc? Să scot telefonul și să sun la poliție?
Alastair oftează teatral și închide ușa cu cheia în urma lui.
Nu, nu, nu!
— Ce faci?
— Ți-am dat șansa să nu te bagi în asta, Camelia... Dar continui să strici totul, ca întotdeauna. Când o să te înveți minte?
Nu știu ce-mi declanșează reacția asta.
Poate zâmbetul său, sclipirea din ochi sau mersul lui în timp ce se apropie de mine.
Oh... Oh, nu...
Deodată, inima nu-mi mai bate și picioarele îmi tremură atât de tare, încât trebuie să mă țin de bibliotecă.
Mă cuprinde o spaimă glacială și paralizantă, o spaimă cum n-am mai trăit.
— Tu...
— Știu, știu, șoptește el ștergându-mi lacrimile. Nu plânge! N-o să te omor.
Încerc să respir, dar simt că sunt pe punctul să leșin. Privirea mi se încețoșează, iar agresorul meu adaugă:
— Știu că urăști asta, dar o să poți ieși în curând... Când vom fi departe.
Încerc să țip, dar degeaba.
Leșin chiar înainte să-mi pună o batistă la gură.

19 William Shakespeare, *Furtuna,* actul I, scena 1, „Opere complete", III, traducere de Leon Levițchi, Univers, București, 1990, p. 503. (*N.t.*)

32
LOU
Noiembrie 2022

Nu dau de Alastair.

E prea multă lume; oameni nevinovați veniți să sărbătorească fără să știe ce se petrece în umbră. Îmi amintește în mod ciudat de acea seară... Mă bântuie o presimțire rea. Ca și cum tragedia urmează să se repete.

Deodată, zăresc o figură cunoscută: Skye! Mă vede și ea și, palidă la față, face cale întoarsă. Mă reped prin mulțime ca s-o ajung din urmă și o prind de braț.

— Nu așa repede!

— Dă-mi drumul...

— Unde e Alastair? mormăi strângând-o și mai tare.

Presupun că-mi vede furia din privire, fiindcă încearcă disperată să mă împingă laoparte.

— Nu știu, abia am ajuns!

O trag spre mine ca să mergem afară, feriți de priviri. Încă mi-e greu să diger faptul că oamenii ăștia, care sunt anturajul meu dintotdeauna și care astăzi sunt liberi și stau în fața mea, sunt responsabili de moartea lui Rory.

N-am închis un ochi de când m-am întors de la închisoare, de teamă ca Alastair să nu mă sufoce în somn. *Asta nu e viață.*

Mi-a propus să dorm în camera lui Rory, dar am preferat camera de oaspeți. Era prea sinistru.

— Acum spune-mi adevărul, îi zic luând-o de umeri. Gata cu minciunile!

— Nu înțeleg despre ce...

— Alastair mi-a mărturisit tot.

E o minciună, dar ea nu știe. Skye face ochii mari, la fel de îngrozită ca un iepure în fața farurilor unei mașini. Îmi evită privirea, căutând o scăpare.

— Știu totul, Skye, așa că hai să nu ne mai jucăm!

— Eu... Nu e... Ce ți-a spus?

Mă doare inima. Rory era rău, dar nu merita să moară. A avut încredere în cine nu trebuia și a plătit pentru asta.

— Știu că l-ați otrăvit, toți trei... Și că l-ați omorât în acea seară fiindcă a descoperit ce-i făceați.

Începe să tremure și deodată pe obraji îi curg lacrimi. N-o recunosc. Ea, de obicei atât de calmă, izbucnește puternic în plâns.
— Nu voiam... nu știu ce m-a apucat...
— Cum ai putut să faci asta? șoptesc eu și vocea mi se pierde la ultima silabă.
Îi dau drumul, nu-mi vine să cred. Știam că am dreptate, dar e cu totul altceva s-o aud mărturisind. *Fir-ar să fie!*
— Nu l-am omorât, jur! plânge ea agățându-se de cămașa mea. Alastair a făcut-o! El, el l-a călcat cu mașina ta...
— Trebuie să mergi la poliție și să spui totul.
Scutură frenetic din cap, dar adaug hotărât:
— Nu aveți scăpare. Eu și Camelia avem dovezi împotriva voastră. Nu e decât o chestiune de timp...
— Poftim?
— Dacă nu vrei să fii acuzată de crimă, te sfătuiesc să te duci la poliție... și să spui adevărul despre ce s-a întâmplat.
În cel mai rău caz, o să fie închisă pentru tentativă de omor. Sunt sigur că familia ei o să tragă sforile s-o scape, din păcate.
În momentul de față, vreau mai ales ca Alastair să fie arestat.
— Ne-a amenințat, șoptește ea tremurând. Dacă vorbesc, o să...
— Dacă nu vorbești, o să plătești tu în locul lui. Tu alegi.
O forțez să-mi dea drumul. O aud cum plânge și mai tare în timp ce intru pe veranda de sticlă, unde un cuplu se sărută pe ascuns.
Trebuie să-l găsesc pe Alastair și să-l oblig să mărturisească. Arunc un ochi la ceas, stresat din nu știu ce motiv. Nu-mi stă în fire.
Sper că a tăiat-o de-aici Camelia.
— E pe cale să fugă!
Mă opresc pe hol, surprins. Gideon se sprijină de perete, cu un pahar în mână. Ghicesc că e deja mort de beat. I-a dispărut agresivitatea obișnuită, lăsând loc resemnării. Știe că a pierdut.
— De ce-mi spui asta?
— Crezi că ne-a scos de la pârnaie de bun ce e? zâmbește el pervers. Nu voia să începem să spunem ce știm, atâta tot. Presupun că trebuie să ne considerăm norocoși că n-am avut aceeași soartă ca Rory.

Strâng din pumni în timp ce-și termină paharul și se apropie clătinându-se. Mă abțin să-i dau una, dar e foarte tentant!
— L-am văzut cum își făcea bagajele. Javra plănuiește să fie departe când eu și Skye o să ne ardem. Îl ura pe Rory, dar, în cele din urmă, nici el nu e foarte diferit...
Gideon nu apucă să-și termine fraza. Îi ard un pumn fix în nas și se izbește de perete. Nu se apără, poate chiar se aștepta la asta.
— Felicitări, spun eu cu gravitate. Voiai să fii ca ei? Ești!
Plec fără să mai adaug ceva. Dacă spune adevărul, atunci n-o să mai dureze mult și Alastair o să se facă dispărut.
Mă cuprinde brusc o spaimă glacială. Urc agitat scările, sărind câte patru trepte deodată. Mă reped să deschid ușa de la camera lui Alastair, fiindu-mi frică de ce aș putea să găsesc.
Camera e goală și cufundată în întuneric. Aprind lumina și șoptesc:
— Camelia?
Niciun răspuns. A plecat la timp. Simt o ușurare atât de mare, că îmi ia câteva secunde ca să mă întorc de unde am venit. *Unde e Alastair, fir-ar să fie?*
Verific tot etajul, dar nimic. Până aud zgomote din camera lui Rory. Ușa e întredeschisă; mă apropii încet.
Îmi sare inima din piept când îl văd pe Alastair împachetând cărți într-o valiză imensă. Se întoarce când aude ușa scârțâind, dar nu pare surprins să mă vadă.
— Mă căutai? zâmbește și își continuă treaba.
E o scenă suprarealistă. Îl prind în flagrant delict, dar el pare liniștit. Deși știu că știe că știu. *Ce pune la cale?*
— Pleci undeva?
— Știai că rechinii albaștri se mușcă unul pe celălalt ca să-și arate iubirea? mă întreabă. Nu fi supărat pe mine, Lou! Uneori, iubirea rănește... Pur și simplu am ales să mușc, în loc să îndur.
Habar n-am de ce-mi spune toate astea, dar mi-am dat seama că nu mai e necesar să ne mințim.
— De ce-ai făcut asta, Al? șoptesc eu. De ce *tu?*
Alastair își ia un aer teatral și oftează, apoi își închide valiza. Se întoarce spre mine și se așază pe saltea.
— Ce crezi că știi, mai exact?
— Tu l-ai omorât pe Rory, spun eu ridicând vocea.

Nu lasă nimic să se vadă. Își ia o expresie atât de neutră, încât devine frustrant.
— Credeam că n-o să te deranjeze. Nu tu ai spus că el a căutat-o cu lumânarea? Că cineva trebuia s-o facă într-o bună zi?
Nu răspund nimic, așa că râde.
— Mereu ai fost prea laș, șoptește Alastair. De-asta nu i-ai spus niciodată tatălui tău să se ducă naibii, de-asta nu ai apărat-o niciodată pe fata pe care o iubeai când era hărțuită, tot de-asta i-ai lăsat pe ceilalți să-l omoare pe Rory în locul tău.
— Nu-i adevărat!
— Nu ți-a trecut niciodată prin minte? zâmbește el așezându-se relaxat cu mâinile la spate. Nici măcar o dată?
— Niciodată!
Și ăsta este adevărul. M-am gândit de multe ori să rup orice legătură cu el, asta da. Am vrut să-l iau la pumni, să-i spun în față cele mai mari oribilități, dar să-l omor...
— Totuși te-ai simțit ușurat. Fii sincer: nu te simți mai bine de când nu mai e?
Nu spun nimic, uitându-mă în ochii lui.
Are dreptate. Mă urăsc, e teribil, dar ăsta e adevărul. Moartea lui Rory a fost greu de digerat... dar m-a și salvat din menghina în care mă sufocam.
Lanțul captivului.
~~Sunt un monstru.~~
— Ai putut chiar să reiei legătura cu Camelia. Ia zi, aveți de gând să trăiți fericiți până ce moartea vă va despărți?
— Mărturisește! Recunoaște că l-ai omorât!
Am pur și simplu nevoie să o aud răspicat, la naiba!
— De ce? Ai fi ușurat?
— Pentru că am nevoie să aud adevărul din gura ta. Pentru că m-am săturat dracului să fiu mințit, spun eu ieșindu-mi din minți. Vreau doar să mi se vorbească sincer, măcar o dată! Cer prea mult?
Alastair mă privește, cu o față amuzată și plină de compasiune în același timp. Îi e milă de mine.
— Nu l-am omorât eu pe Rory, spune el.
— Minți!
— Nu. Concret, ăsta-i adevărul.
— Skye mi-a zis acum cinci minute că tu l-ai omorât...

— Pentru că așa crede ea.
Mă încrunt, obosit. Nu știu cât o să mai suport toate jocurile și secretele astea.
— Nu m-a văzut când am făcut-o, continuă Alastair pe un ton calm. Ea și Gideon mi s-au alăturat mai târziu. Ei au luat cadavrul ca să-l pună în portbagajul tău.
Se ridică oftând și se duce spre balcon. Deschide ferestrele, cu spatele la mine, și se uită la oamenii care dansează în jurul piscinei. E prima oară când îmi vine să împing pe cineva peste balustradă.
— Scuze pentru asta, apropo, spune el mai încet, cufundat în amintiri. Le-am spus să nu te scoată pe tine vinovat, dar ei fac doar cum îi taie capul. Nu a fost ceva plănuit.
Nu-mi pasă de scuzele lui. A fost cât pe ce să-mi distrugă viața. Din cauza lui, Rory n-o să mai zâmbească niciodată. Din vina lui, n-o să aibă niciodată șansa să le ceară scuze oamenilor pe care i-a rănit... nici să devină o persoană mai bună.
— Dacă nu tu l-ai omorât, atunci cine?
Nu răspunde imediat. Se întoarce cu fața la mine și-și încrucișează brațele la piept.
— Am o mică ghicitoare pentru tine. „Sunt veninos. Sunt neveninos. Cine sunt?“
Strâng din dinți, fără să-mi arăt disperarea.
— Nu știu, Alastair.
— Un șarpe, zâmbește el mândru.
Tot nu înțeleg unde bate. O mică voce din capul meu îmi spune că încearcă pur și simplu să câștige timp, dar pentru ce?
— Ce-ți trece prin minte când te gândești la un șarpe?
— N-am chef de jocurile tale...
— Tu voiai răspunsuri, spune el apropiindu-se periculos. Răspunde!
Sunt un ghem de frustrare pe cale să explodeze.
— E simbolul minciunii, răspund eu. Dumnezeu i-a numit pe mincinoși urmașii șarpelui care a păcălit-o pe Eva.
— Hm... Asta-i tot?
— Șarpele are mai multe rânduri de piele, adaug după ce stau o clipă pe gânduri.
Alastair aprobă din cap, părând mulțumit.

— Mereu mi s-a părut lascinant lelul în care își leapădă pielea. Ar fi atât de ușor dacă am putea și noi să facem la fel! Îți dai seama? Să-ți schimbi învelișul, să o iei de la zero...
— De-asta vrei să pleci? întreb arătând cu bărbia spre valiză. Crezi că poți avea o viață nouă dacă fugi?
— Așa plănuiesc, da...
Scutur din cap, pregătit să-i spun că n-o să se întâmple asta, că o să mă agăț de piciorul lui ca să mă asigur că n-o să iasă niciodată din casa asta.
— ...și mi-ar plăcea să vii cu mine.
Poftim? Mă așteptam la orice, numai la asta nu. Credeam că o să încerce să se disculpe, că o să mă mintă, că o să se ia de mine. Dar de când am venit, Alastair s-a arătat doar imprevizibil.
Ca și cum nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat.
— Am putea s-o luăm de la zero, șoptește el. E atât de ușor!
— Ți-ai pierdut mințile complet...
— Mereu ai vrut să vezi Singapore. E șansa ta.
Clipesc, surprins. *Cum de știe asta?*
Alastair își lasă capul într-o parte și ochii îi sclipesc. Deodată, mă trec fiori stranii.
Șoptește, cu privirea fixată pe buzele mele:
— Suntem noi doi împotriva întregii lumi, mereu a fost așa.
… și simt că-mi stă inima. Mă albesc la față și îmi tremură picioarele când îmi amintesc brusc.
Imposibil.
Și totuși... înțeleg imediat. Ca și cum vraja s-a desfăcut. Cuvintele mi se blochează pe limbă, totuși reușesc să șoptesc, în stare de șoc:
— … Rory?
Un zâmbet vag îi apare pe chip.

În seara aceea

RORY

2:43 dimineața

Traversez în fugă peluza, abia respirând.

E întuneric beznă, nu sunt stele — tabloul perfect pentru situația în care mă aflu. Zăresc mașina lui Lou, a uitat cheile pe bord, așa că mă reped într-acolo.

— Rory, așteaptă! aud un strigăt în depărtare.

Am deschis portiera când ridic ochii și-l văd pe Alastair în mijlocul aleii întunecate, îmbrăcat în palton. Fratele meu... trădătorul! Cain reîncarnat și fantoma lui Romulus.

Skye i-o fi avertizat că știu, dar Gideon a dat greș. Vine deci să ducă treaba până la capăt; tipic.

— E o neînțelegere. Pot să-ți explic totul!

Niciodată nu mi-am iubit fratele. Era preferatul mamei, cel mai cocoloșit, cel care trebuia protejat cu orice preț. Voiam să-i iau totul fiindcă aveam impresia că eu nu am nimic.

Dar furia pe care o simt acum față de el e mai presus de rațiune. Aveam de gând să mă las omorât de ei, fiindcă oricum sunt condamnat. Otrava îmi promite o moarte lentă și dureroasă. Nu voiam să scape nepedepsiți, așa că, în seara asta, mi-am orchestrat propria moarte.

Ba chiar i-am lăsat indicii lui Lou ca să mă răzbune. Dar acum, că a venit momentul... Nu reușesc s-o fac.

Vreau să le provoc suferință. Cu ce drept au hotărât să mor? Ei, niște neisprăviți!

— În locul tău, m-aș da laoparte.

Atât spun și urc în mașină... și demarez. Instinctul de supraviețuire sau nebunia ori poate ambele îmi fac inima să bată și mai tare.

Alastair nu se mișcă și-l aud cum urlă:

— N-o să ai niciodată curaj! Ești un impostor, Rory. Tot ce scoți pe gură e o minciună.

Râd disprețuitor. Asta dovedește că fratele meu geamăn nici măcar nu mă cunoaște. Dacă nu mă crede în stare de așa ceva, înseamnă că nu m-a studiat atent.

Presupun că ne asemănăm mai mult decât credeam.

Apăs pe pedală și accelerez periculos.

Văd momentul exact în care își dă seama că vorbesc serios. Expresia încrezătoare de pe față i se șterge și nu apucă să

deschidă bine gura, că e izbit de mașină.
Șocul e atât de puternic, că tresar. Știu deja că zgomotul îngrozitor provocat de lovitură o să-mi rămână pentru totdeauna imprimat în memorie.
Apăs pedala de frână și mașina se oprește, în sfârșit. Îmi ia un moment să revin la realitate, dar nu reușesc să mă calmez. Îmi tremură mâinile când mă dau jos, șocat de propriul gest. *Mi-am călcat fratele cu mașina!*
Zăresc o siluetă nemișcată, la câțiva metri. Mă apropii încet, înspăimântat și fascinat în același timp. *Oare e...?*
— Al?
Urăsc cum îmi sună vocea în momentul ăsta.
Parcă e o voce de copil.
Am ochii larg deschiși și obrajii șfichiuiți de frig. Îl trag de umăr ca să-l întorc. Îi curge sânge din cap, iar părul lui negru e năclăit.
Are ochii închiși. Îl apuc de bărbie și îl scutur.
— Hei, Alastair! Nu e amuzant. Trezește-te!
Îl scutur și mai tare, panicat. A fost un accident! Când văd că nu reacționează, ridic privirea ca să mă asigur că n-a asistat nimeni la scenă. Din fericire, suntem destul de departe de conac.
Deodată, Alastair începe să geamă. Deschide cu greu ochii și îmi întâlnește privirea. Îi dau drumul la cap ca și cum pielea lui m-ar fi ars. Simt valuri de furie.
— Chiar ai... făcut-o..., tușește slab.
Brusc, îmi dau seama ce înseamnă asta. Dacă Alastair moare... atunci personajul negativ sunt eu. *Eu sunt oare Romulus?*
— E vina ta. Nu încerca să inversezi rolurile!
— Mereu... am știut...
— Ce? șoptesc fără să vreau cu adevărat să-l aud.
Alastair închide ochii, strâmbându-se de durere, și repetă:
— Mereu... am știut... că e ori tu, ori eu. Niciodată n-a... fost... destul loc... pentru amândoi.
Îmi dau seama că plâng. Simpla lui constatare mă înfurie. Înjur și-l iau de gulerul puloverului.
— N-o face pe victima, ne-am înțeles?! Crezi că ești mai bun decât mine? zbier din toți rărunchii, stropindu-l cu salivă. Mereu ai fost slab, Alastair! Nu-mi vorbi de sus!
El e personajul negativ... Nu eu.

Eu sunt o victimă. Au încercat să mă omoare! Nu fac decât să mă apăr. Dacă e vorba că ori el, ori eu... atunci o să fiu eu. Mereu.
— Îmi pare... rău, șoptește Alastair extenuat.
— Încetează! Taci! *Mori!*
— Nu e vina ta... că te-ai născut așa, continuă el apucându-mă de încheietură.
Fraza asta mi-a rămas întipărită în inimă.
Născut așa?
— Creierul tău defect... e motivul pentru care ai fost preferatul tatei... dar și cauza pentru care mamei i-a fost frică de tine. Știa... ce o să devii.
Nu vreau să-l mai aud. Vreau să tacă. Mă ridic ca să-l împing și-mi acopăr urechile cu mâinile. Nu știu dacă mai continuă, dar cuvintele lui îmi răsună încontinuu în cap și, la naiba, vreau doar să se oprească.
Acționez fără să fi plănuit așa ceva. Parcă sunt în transă și nu înțeleg nimic, iar deodată corpul preia controlul. Mâinile mele deschid portbagajul și apucă singurul obiect pe care-l găsesc.
Vioara lui Lou.
Mă întorc spre Alastair, ținând instrumentul ca pe o bâtă de baseball, și țip:
— Te înșeli. Mereu ai fost gelos pe mine fiindcă nimeni nu te iubește. Mă urăști fiindcă ți-am luat tot.
Alastair zâmbește, pleoapele îi atârnă greu, și încearcă să se ridice.
— Poți să-mi iei tot ce am, Rory... Dar uiți un lucru.
Se uită disprețuitor la mine și adaugă:
— Nu poți să-i obligi pe ceilalți să te iubească. Poți să-i manipulezi... cum ai făcut cu Lou... dar în ziua în care o să-ți vadă adevărata față... o să fugă. La urma urmei, nu o fac deja?
E picătura care umple paharul. Mă răsucesc deodată și-l lovesc cu vioara urlând de furie. Abia aud că s-a crăpat ceva în clipa în care intră în contact cu craniul fratelui meu.
Urlu la el să tacă, fiindcă nu-i adevărat, că e un mincinos, că urăsc mincinoșii, că Lou mă iubește, că nu o să mă lase de izbeliște, că eu sunt victima aici!
Și continui să lovesc. Iar și iar.

Când vocile se opresc în sfârșit, îmi simt brațele obosite. Fac un pas în spate, gâfâind. E ca o revenire brutală la realitate. Imaginea lui Alastair, cu fața desfigurată, și sângele care mânjește iarba din jurul lui sunt de ajuns ca să îmi vină să vomit.
Vioara e aruncată în iarbă și abia acum observ că i-au sărit coardele.
Întind mâinile tremurânde în față. Sunt șocat.
Rahat. Rahat, rahat, rahat! A întrecut limita! E vina lui, el m-a forțat să-l fac să tacă! A vrut până în clipa din urmă să facă din mine personajul negativ!
Acum ce-ar trebui să fac? O să știe că eu am fost, toată lumea o să-și dea seama... O să stau la închisoare pentru tot restul zilelor, fără Lou și fără nimeni altcineva.
— Lou..., șoptesc, cu vocea sugrumată de panică. La naiba, ce imbecil!
O să fie atât de dezamăgit când o să afle! N-o să mă ierte niciodată. Trebuia să mor ca o victimă, ca un erou! Alastair a stricat totul, din nou.
Brusc, o idee complet absurdă îmi vine în minte...
Și dacă chiar aș muri?
Nimic nu mă împiedică. Cu cât mă uit mai atent la fața lui Alastair, cu atât văd mai puține diferențe între noi. Semănăm leit. Părinților noștri le era foarte greu să facă diferența între noi când eram mici, dar, având personalități atât de opuse, cu timpul le-a fost ușor.
Șarpele își leapădă pielea ca să supraviețuiască. De ce n-aș face și eu la fel? Mi se dă șansa asta. Pot să o iau de la început, de la zero, și să fug departe.
Nu mai stau pe gânduri nicio secundă. Mă asigur că sunt singur, apoi mă dezbrac. Nu-i ușor să-i scot hainele lui Alastair, dar reușesc în câteva minute.
Pur și simplu, facem schimb de locuri. Îmi spun să nu uit să dau foc paltonului și să-mi curăț pantofii când mă întorc la conac.
În timp ce îmi înnod șireturile, aud că cineva mă strigă:
— Al?!
Tresar când îi văd pe Gideon și Skye fugind în direcția mea. Ambii par la fel de panicați ca mine. Îmi revin imediat în fire. Nu-mi trebuie decât o secundă ca să mă pun în pielea

fratelui meu geamăn. Semănăm leit, prea puțini reușesc să facă diferența la prima privire.
În schimb, avem posturi diferite, privirea și vocea ne sunt și ele diferite.
Reușesc totuși să mă pun în pielea lui Alastair, cu o lejeritate și o rapiditate care mă sperie.
— Voîa să fugă, spun eu ștergându-mă pe mâini. N-am avut de ales.
Skye își acoperă gura cu palmele. Javra are tupeul să verse lacrimi. O urăsc atât de tare, încât abia mă abțin să nu o sugrum.
Gideon înghite în sec, cu o expresie gravă pe chip. E palid la față.
Îmi dau seama fără prea mult efort că niciunul dintre ei trei nu era gata să comită o crimă. Au fost luați prin surprindere. Nu-i deranja să mă otrăvească, pentru că asta nu le cerea să-și murdărească mâinile. Niște lași.
— Fir-ar să fie... Acum ce facem?
De unde să știu eu?!
— Urmăm planul, zic, evitând întrebarea.
Habar n-am ce aveau de gând să facă în continuare. Tot ce vreau e să mă întorc la conac ca să-mi fac bagajele și s-o tai la aeroport, înainte ca cineva să mă demaște.
— Am pus câteva grame în paharul lui Lou, mă informează Gideon. N-o să-și amintească mare lucru.
Eram sigur. Adevărata mea personalitate iese la suprafață și mă răstesc:
— De ce-ai făcut asta?!
Gideon face un pas înapoi, surprins de reacția mea.
— Așa stabiliserăm, nu? Să-l scoatem pe Lou vinovat.
Evident! Ar fi trebuit să intuiesc. Lou e vinovatul perfect. Are motive și niciun alibi. Dacă l-au drogat, n-o să fie în stare să spună ce a făcut în seara asta.
Și, ca un idiot ce sunt, am folosit mașina și vioara lui ca să-l omor pe Alastair.
Vreau să le spun să găsească o altă soluție, dar Skye îmi taie elanul:
— Vă implor, scăpați de el! Am impresia că se uită la mine!
Scârbit, o săgetez cu privirea.
— Asta e treaba voastră.
Face ochii mari la mine.

— De ce a noastră?
— Pentru că eu am făcut deja partea cea mai grea, nu?
Skye are decența să pară stânjenită. Înjură și-l îndeamnă pe Gideon să se grăbească. Îi observ, rugându-mă să atingă vioara și mașina cu degetele. Mor de frustrare când Gideon folosește un fular ca să nu-și lase ADN-ul la fața locului.
Nu-i așa idiot precum credeam, din păcate. Îi arunc o ultimă privire lui Alastair, care zace mort în iarbă, îmbrăcat cu hainele mele.
N-am ce adio să-mi iau și nici ce rugăciune să fac pentru el; mă întorc cu spatele și plec.
Nimeni nu mă vede întorcându-mă la conac și intrând în veranda de sticlă. Trebuie să mă grăbesc: să iau un rucsac, câteva lucruri, să scot bani și să plec ca un hoț.
Dau să intru în camera mea, când observ o umbră pe fereastră. Știu imediat că e Lou. Mi se strânge inima.
Erai deci acolo, iar ei încercau să mă omoare.
În grădină, ghemuit, vomitându-și mațele... fără să știe că cei mai buni prieteni ai lui îi întind o capcană ca să pară vinovat pentru o crimă pe care n-a comis-o.
Mintea îmi urlă să nu mă duc la el, dar picioarele fac ce vor.
În minutul următor, sunt în grădină și-l bat pe umăr.
— Lou, îl strig eu cu blândețe.
Se șterge la gură și se uită la mine cu ochii de drogat. Mă aștept să văd tandrețe, chiar dragoste. Dar am uitat că nu mai sunt Rory.
În ochii lui, sunt Alastair de-acum.
— Nu mă simt prea bine...
— Știu... Ar trebui să rămâi aici să dormi.
Nu pleca! Nu pleca! Nu pleca!
Îl apuc de încheietură, dar se ridică și mă dă laoparte.
— Nu, e-n regulă.
— N-ar trebui să te urci la volan în starea asta, insist făcându-mi griji.
— Vreau să mă duc acasă, Alastair. Nu mai insista!
Mă privește cu furie și dezgust, roșu la față. Îl întreb de ce nu mă lasă să-l ajut, iar răspunsul lui e ca un duș rece:
— Semeni prea mult cu el... Mereu a fost așa, dar în seara asta nu pot. Scuze! Doare prea tare.
Rămân țintuit în loc ca un idiot, lovit de fulger. Lou se îndepărtează și eu îl las să plece. Presupun că asta este ceea

ce se cheamă o suferință amoroasă. Mă urăște în asemenea hal? Oare am stricat totul, așa cum a spus Alastair?
Deodată, telefonul fratelui meu îmi vibrează în buzunar. E Gideon.

Gata. Lou a plecat.

Mă trec fiori pe șira spinării. Șterg mesajul fără să răspund, incapabil să mai fac ceva.
Nu mai pot să plec. Nu, dacă Lou ajunge la închisoare în locul lor. Nu, dacă o să mă urască toată viața.
O să rămân. O să fiu Alastair o perioadă. O să mă asigur că mă răzbună. Și, imediat ce o să se termine, o să plec departe și o să-l iau pe Lou cu mine. O să ne clădim o nouă viață, doar noi doi, în Singapore sau în altă parte.
Fiindcă nu mai există nimeni altcineva pe pământul ăsta în stare să mă iubească.
Nici altcineva pe care să vreau să-l iubesc.

33
CAMELIA
Noiembrie 2022

Întuneric beznă.

Din secunda în care deschid ochii, mă panichez. Stau întinsă pe spate și, când ridic mâna, dau de o suprafață de lemn. Împing în ea, dar degeaba. Nu există ieșire.

Primul meu gând e că am fost îngropată de vie.

Rory m-a îngropat în grădină într-un sicriu și m-a lăsat să mor la trei metri sub pământ. Ar fi în stare, nu? Deodată, simt că mă sufoc, nu mai reușesc să respir și mă înec cu propriile lacrimi.

Rory.

Evident, el a fost de la bun început. Dar n-am timp să diger această revelație. Bat în lemn, urlând din toți rărunchii, implorând să fiu scoasă de-acolo.

Îmi crește pulsul și mi-e frică să nu fac un infarct, de spaimă.

Trebuie să ies.

După câteva minute, încerc să respir normal. Fac o criză de panică. Mă opresc din țipat și aud muzică prin apropiere... E imposibil s-o aud dacă aș fi îngropată în grădină.

Încă sunt în casă.

Îmi dau seama că Rory m-a închis într-unul dintre enșpemiile lui de pasaje secrete.

Sub podea.

La naiba! N-o să mă găsească nimeni aici. Continui să strig după ajutor. Mi-au obosit brațele de-atâta ciocănit în lemnul de deasupra mea. Înainte să leșin, Rory mi-a spus că o să ies... „când ei o să fie departe".

Am nevoie de Lou.

Nu.

Lou are nevoie de mine.

Trebuie să-l avertizez până nu e prea târziu. Rory putea să fugă de la început, dar a rămas. Nu putea să aibă decât un singur motiv să rămână.

Vrea să-l ia pe Lou cu el.

Întrebarea este: *Lou o să accepte?*

34
LOU
Noiembrie 2022

Trec prin toate fazele doliului într-un singur minut.

Doliul după un prieten, după o iubire, după o relație de încredere la care țineam în ciuda neajunsurilor.

1. Negarea

Scutur din cap și fac un pas înapoi, în stare de șoc. Nu se poate. Refuz să cred. Alastair își bate joc de mine ca să mă sperie, nimic mai mult. Rory al meu nu e așa de dus cu capul. Și apoi, dacă era el, aș fi știut, aș fi *văzut*...

2. Furia

Cum a putut să facă așa ceva? După tot ce-am trăit împreună, după tot ce ne-am mărturisit și promis încă din copilărie, cum a putut să mă trădeze așa? Am plâns după el atât timp, iar el n-a făcut decât să-și bată joc de mine!

3. Negocierile

Vă rog, oricine ați fi... Dați-mi-l înapoi pe acel Rory pe care credeam că-l cunosc. O să am grijă de el. O să încerc să-l ajut, să-l salvez.

4. Depresia

Se pare că minciunile n-o să înceteze niciodată... Unul câte unul, apropiații mei se folosesc de mine și calcă în picioare iubirea și încrederea mea. M-am înșelat în privința tuturor. Și dacă asta-i tot ce merit?

5. Acceptarea

Numai că încă n-am ajuns la faza asta. Ba chiar sunt foarte departe de ea.

— Tu ai fost de la început? șoptesc, continuând să fiu bulversat.

Privesc chipul lui Alastair, dar deodată tot ce văd e chipul fostului meu iubit. Aroganța, nonșalanța, sclipirea de cruzime din ochii lui. Din senin, totul se explică.

Îmi vine să vomit.

— Da, spune Rory întinzând degetele spre brațul meu. Ești surprins?

Fac din nou câțiva pași înapoi, încordându-mi maxilarul.

Mă urăsc, pe mine mai mult decât pe el. Fiindcă nu m-am gândit că ar fi în stare de așa ceva. Știam că e distrus, ca noi

toți, mai ales ca mine — de altfel, de-asta am și fost iubiți. Dar nu în halul ăsta.
— Rory... unde e Alastair?
Întrebarea asta mă bântuie din secunda în care mi-am dat seama că nu e el. Mi-era frică să-l întreb, cu atât mai mult să aud răspunsul.
— Nu face fața asta, spune blând Rory. Îți reamintesc că el este cel care a încercat să mă omoare. N-am făcut altceva decât să mă apăr.
Nu asta te-am întrebat. Vreau să știu unde e Alastair, dar cunosc deja răspunsul. Alastair e în groapa pregătită pentru Rory, la trei metri sub pământ.
— Idioții ăia n-au văzut diferența. Nici măcar părinții mei, spune cu un rânjet rece pe buze. E amuzant... Oamenii spun că te iubesc, dar nu observă că un impostor ți-a luat locul.
Nu-mi bat capul să-i răspund că niciunul dintre noi n-a observat pentru că *nimeni* n-ar face ce a făcut el; pentru că e atât de dus cu capul ca să-și imite fratele la perfecție.
Cred că niciodată nu mi-a fost mai frică de el decât în clipa asta.
— Ai nevoie de ajutor, Rory... Îți dai seama ce-ai făcut?
Nu pare să-i placă remarca mea. Strânge din dinți și-mi evită privirea, gânditor. Sunt complet pierdut, nu știu cum să reacționez într-o astfel de situație.
— Am un nenorocit de cancer, Lou! spune, devenind tot mai tulburat. Din cauza lor! Mi-au distrus viața, dar eu sunt cel arătat cu degetul?
Sunt prea multe informații deodată, amețesc și nu știu ce să spun, nici ce să fac...
— Am mai ales nevoie să o iau de la zero, continuă Rory privindu-mă în ochi. Plec definitiv... Așa că hai cu mine!
Scutur debusolat din cap. Dacă ar fi venit să-și ceară scuze în acea seară, dacă ar fi fost sincer și mi-ar fi propus să-l urmez la celălalt capăt al lumii, aș fi făcut-o.
Cu siguranță aș fi regretat, dar i-aș fi dat o șansă.
Astăzi, e ultimul lucru pe care vreau să-l fac. Nu știe, dar nici el nu vrea să vin. E complet distrus.
— Lou..., spune el prinzându-mi fața în palmele sale. Te iubesc! Îmi pare rău pentru tot ce ți-am făcut. Știu că meriți mai mult, dar nu reușesc să-ți dau drumul... Vreau o viață

doar pentru noi doi, departe de-aici. O să-ți câștig iertarea, promit!
Închid ochii, cu fruntea lui lipită de a mea. Corpul meu își amintește căldura pielii lui, își amintește cât de bine era cândva...
În secunda următoare, mă trec fiori de groază la atingerea lui. Nu vreau să fiu lângă el. Nu mă face să mă simt în siguranță, mă sperie. La urma urmei, mereu a fost așa. De-asta făceam mereu ce voia el.
— Ai mers prea departe, șoptesc eu, dându-i mâinile laoparte. Minți de înghează apele, Rory. Manipulezi, strivești, distrugi. Imediat cum vezi că ceva nu iese cum vrei tu, o iei razna. De ce faci toate astea?
Cu o privire sumbră, îmi răspunde:
— Eram condamnat... N-aveam nimic de pierdut.
Scutur din cap, iar și iar, dar adaugă:
— Vreau ca lumea întreagă să sufere. Pentru că nu văd de ce ar trebui ca eu să fiu singurul care suferă.
— Exact despre *asta* vorbesc. Relația noastră era bazată pe o iluzie, pe diferențele dintre noi... Dar te înșeli: dragostea nu trebuie să însemne suferință.
Singurul răspuns e tăcerea. Rory mă privește cu furie, apoi imediat pare blazat. Ridică din sprânceană, sarcastic, ca și cum ar râde de mine.
— De când a devenit Lou McAllister expert în domeniul ăsta?
Nu spun nimic. Refuz să mușc momeala. Știu prea bine cum face când e rănit; atacă folosindu-se de cele mai mari slăbiciuni ale tale.
— Ce știi tu despre dragoste? insistă el, văzând că nu intru în jocul lui. Propriii părinți nu te-au iubit niciodată. Când ne-am întâlnit, erai disperat să ți se ofere puțină atenție! Era de ajuns un zâmbet ca să mă adori... Dar asta a fost înainte. Nu-i așa?
Are dreptate. Doare să recunosc, dar ăsta este adevărul.
— Omul nu se mulțumește niciodată cu ce are, așa că și tu ai vrut mai mult... tot mai mult... Și nici azi nu ai de ajuns.
— N-am nevoie de cineva care să mă iubească din milă sau egoism, Rory. Îmi pare rău că ți-am pus atâtea poveri pe umeri... Voiam să mă iubești din motive greșite, e clar.
— La naiba, nu-mi pasă de scuzele tale. Ești ca ceilalți!

Aprob dând din cap, acceptând reproșul. Presupun că sunt: în mod inconștient, și eu m-am folosit de el, la fel ca ceilalți.
Rory se ia cu mâinile de păr, exasperat. Vreau să-i bag mințile în cap, să-i spun să se denunțe la poliție, să le povestească tot, dar mi-o ia înainte:
— Sunt curios: după părerea ta, pe ce se bazează relația dintre tine și Camelia?
Mi se strânge inima când aud numele ei. Nu-mi place să-l aud rostit de el, nici să-l știu în gândurile lui. Vreau ca ea să rămână departe de el, foarte departe.
— Pe sinceritate. Chiar dacă ai încercat să mă faci să mă îndoiesc de ea.
Rory se amuză, dar îi văd chipul desfigurat de furie.
— Nu mai spune! Sunt sigur că ai fost foarte sincer când o fu...
Îl apuc de guler și-l lipesc de perete, așa că nu-și termină fraza. Prietenul meu cel mai bun îmi zâmbește, mulțumit să vadă că reacționez; *în sfârșit*.
— Nu știu ce vrajă ți-a făcut fata asta acum cinci ani... dar n-ai mai fost niciodată același, îmi reproșează. Deodată, marele Lou McAllister își găsise muza din toate operele muzicale.
Vreau să-i spun că e prima persoană care a fost sinceră cu mine, care nu s-a jucat cu sentimentele mele, care mi-a arătat că merit mai mult.
Ea mă face să zâmbesc. Cu adevărat, de data asta. Nu zâmbetul pe care-l arăt tuturor ca să-mi ascund rănile.
Relația noastră nu e perfectă și a început pe o bază greșită, dar vreau să mă lupt ca să mă schimb, să devin mai bun și, într-o zi, s-o merit.
— N-o să te cunoască niciodată cum te cunosc eu, oftează Rory. Eu sunt singurul care poate accepta ce e cel mai urât în tine, Lou... Fiindcă suntem la fel, că-ți place sau nu.
Ideea că ar avea dreptate mă sperie, dar aleg să nu mă las afectat de vorbele lui. Camelia a văzut deja de ce sunt în stare... și a fost martoră la ce e mai urât... și totuși a rămas cu mine.
Chiar și în întuneric, a zâmbit și a mers înainte.
Chiar și când am respins-o, ea a reacționat.
Mi-a arătat că și eu merit să fiu iubit.
— La revedere, Rory!

Un rânjet de prădător îi apare pe laţă. Îi dau drumul, hotărând să nu mai rămân în locul ăsta marcat de nenorociri. Când dau să ies pe uşă, Rory mă strigă:
— Pleci deja... fără partenera ta?
Mâna îmi rămâne înţepenită deasupra mânerului. Mă întorc încet, îngrozit de ce-ar putea să insinueze.
— Ne-am întâlnit mai înainte. Săraca, a avut un şoc aşa de mare, că a leşinat, continuă el dându-şi ochii peste cap. Jenant.
Altă minciună. Râde de mine, vrea să mă ţină lângă el cât mai mult. E doar o diversiune. Camelia s-a întors acasă şi aşteaptă liniştită să mă întorc şi eu dis-de-dimineaţă.
Nu?
Îmi iau telefonul şi o sun, cu privirea aţintită la Rory. Mi se frânge inima de durere când văd că Rory scoate un obiect din buzunar.
Răspunde, ducând telefonul la ureche, şi zâmbeşte.
— Alo?
Tremur de furie şi panică. În tot acest timp... Stăteam de vorbă cu el în vreme ce Camelia era în pericol?!
Ştiu că, dacă mai fac un pas, sunt în stare să-l omor cu mâinile mele.
— Rory, ce-ai făcut?
— E bine, mă asigură el. Nu sunt un criminal.
— L-ai omorât cu sălbăticie pe fratele tău geamăn!
— A fost legitimă apărare!
Se enervează când spune asta. Îmi dau seama că aşa crede el. E convins că el e victima în toată povestea asta. Rory e mai sărit de pe fix decât credeam.
— Unde e? urlu strângând pumnii.
Rory se gândeşte, fără să spună nimic, ca şi cum ar ezita între a-mi spune sau a prelungi suspansul.
— Ce-ar fi să jucăm un ultim joc?
Înjur, simţind că-mi ies din minţi. Jocuri, iar jocuri!
— N-ai de ales. Dacă refuzi, poţi să mergi acasă... Dar am sentimentul că ea n-o să mai reziste mult.
Nu ştiu unde e, dar îl cred pe Rory când spune că e teafără. Totuşi nu mi-a spus pentru cât timp.
— OK. Ce joc?
Rory se apropie din nou şi-mi pune mâna în dreptul inimii.
— De-a v-aţi ascunselea.

Nu are niciun sens ca noi doi să facem asta. O știm amândoi. E doar o invenție a minții lui defecte și perverse. Urăște să îndure eșecul, așa că prelungește jocul până câștigă... sau până când adversarul lui se retrage.
— E simplu: Camelia e ascunsă undeva în casă. Găsește-o!
N-are rost să-l întreb ce am de câștigat, e evident: să o găsesc pe Camelia. Adevărata întrebare e mai degrabă...
— Și *tu* ce ai de câștigat?
Rory stă un timp să se gândească.
— Dacă nu o găsești într-un interval de timp stabilit, să zicem zece minute... Accepți să vii cu mine.
— Știi că nu mă poți obliga, nu?
Nu știu ce-i stârnește reacția asta, dar deodată privirea lui e sumbră.
— Ai face bine să te grăbești. A început numărătoarea inversă.
N-am alergat niciodată mai repede.
Rory crede că sunt prost — se crede mai inteligent decât mine, mai abil decât toți. Dar uită că-l cunosc perfect, la fel cum știu și conacul ăsta.
A închis-o în pasajul secret.
Rory a spus că ea n-o să mai reziste mult. N-a zis-o degeaba. Știe că e claustrofobă, fiindcă și-a bătut joc de ea acum cinci ani pe motivul ăsta.
Ultima dată când am văzut-o, se ducea să scotocească în camera lui Alastair... dar când m-am dus după ea la scurt timp, nu mai era acolo.
Ea se afla în cameră, iar eu am plecat.
Ce tâmpit!
Îmi ard plămânii, dar continui. Când intru pe ușa camerei lui Alastair, priveliștea din fața mea îmi taie avântul.
Intrarea în pasajul secret e larg deschisă.
— Camelia!? strig în gaura întunecată și rece.
Niciun răspuns.
Rămân încremenit. Oare m-am înșelat? Unde să fi ieșit înainte să ajung eu?
— Doar n-ai crezut că o să fie așa ușor?
Rory se sprijină cu spatele de ușă, amuzat.
— Știi că a fost cât pe ce s-o închid acolo? Dar am știut c-o s-o găsești imediat... Așa că am adăugat puțin piper.
— Unde e?

Vocea mea e calmă, dar glacială. Mă simt anesteziat. Mi-e frică să nu mai am limite.
— Întrebarea e mai degrabă: cât o să mai reziste... singură, în întuneric, urlând fără ca nimeni s-o audă, zgâriind cu unghiile în lemn până-i dă sângele?
Mă gândesc la toate pasajele secrete despre care știu să existe în conac. Nu prea multe. Nu e aici și știu că Rory n-ar fi închis-o în camera mea de sub scară.
Rămâne cel dintre spălătorie și veranda de sticlă și cel de sub podeaua bibliotecii... numai că ăsta a fost închis acum mult timp. Familia nu-l mai folosește decât ca să ascundă cufere prețioase.
O idee nebunească îmi trece prin minte și-mi sare inima din piept.
Nu. N-ar fi făcut asta.
Camelia nici n-ar fi în stare să intre acolo... *Sau da?*
Alerg spre bibliotecă, Rory venind în urma mea.
— Foc! Frige, chiar.
— Dereglatule! zbier, grăbind pasul. Dacă aflu că ai rănit-o...
— De ce te interesează dintr-odată? În liceu, te durea undeva. Întorceai capul și închideai ochii ca să nu trebuiască să vezi.
Mă întorc brusc și pumnul îmi zboară direct în fața lui, făcând un zgomot surd, și cădem amândoi. Problema e că nu mă mai pot opri.
De data asta, chiar cred că sunt în stare să-l omor.
Îi car pumni unul după altul, dar în cele din urmă se apără. Îl urăsc atât de tare, că plâng de furie.
Rory reușește să mă domine, apucându-mă cu mâinile de gât ca să mă stranguleze. Abia acum observ că și el plânge, dar nu sunt sigur că-și dă seama.
— Ți-am spus, Lou: dragostea rănește, spune el strângându-mă de gât. La naiba, te iubesc așa mult...
N-ar trebui. Asta am învățat de curând, datorită Cameliei. Iubirea n-ar trebui să fie sursă de suferință.
Mă zbat din toate puterile, dar respir tot mai greu. Credeam că boala o să-i slăbească puterile, dar se pare că i-am subestimat forța fizică. Rory nu pare într-o stare normală, parcă e posedat.
Într-o clipă de nebunie, mă întreb dacă era într-o astfel de stare și când și-a omorât fratele. Era conștient de ce face?

— Ro... ry..., îl implor, dar degeaba.
— Nu m-ai iubit niciodată cum te iubesc eu, spune el fără măcar să m-audă. Ai promis că o să fii mereu aici pentru mine, dar ești doar un mincinos... Urăsc mincinoșii...
Închid ochii fără să vreau. Amețesc și e foarte neplăcut.
Deodată, când cred că totul s-a terminat, simt că-mi dă drumul. Oxigenul îmi pătrunde din nou în plămâni. Când deschid ochii, Rory se prăbușește pe-o parte și geme de durere.
Camelia stă în spatele lui, gâfâind și cu fața transpirată. Ține strâns o lopată, ridicată deasupra capului.
Se uită la mine cu ochi obosiți, e cât pe ce să leșine, dar… a apărut ca un înger, ca o zeiță, ca un miracol.
— În sfârșit, a închis gura, spune ea și lasă lopata să cadă pe podea. Urăsc când răufăcătorii țin monologuri în punctul culminant.
Nu sunt în stare să râd. Tușesc întruna, simțind că-mi ia foc gâtul. Nu știu dacă am halucinații, dar mi se pare că aud sirene de poliție în depărtare.
Camelia se prăbușește lângă mine, ștergându-mi fața cu mâinile pline de sânge. Tremură din toate încheieturile, dar găsește puterea să-mi zâmbească.
— Iată-l, chipul tău frumos plin de lacrimi.

35
CAMELIA
Noiembrie 2022

Nu mai am unghii, dar sunt în viață.

Presupun că servește la ceva. Cel puțin, asta-mi spune Jasmine ca să mă liniștească atunci când mă plâng în fața telefonului, cu degetele învelite în bandaje curate.

Fetele mă sună în fiecare zi de când m-am întors de la urgențe.

— Dacă aș fi fost eu, cred că aș fi rămas sub podea, așteptând pe cineva să mă găsească, se strâmbă Lily. Nu mi-e frică de întuneric și-mi place singurătatea.

— Ai fi dat un pumn unde trebuie și ai fi făcut țăndări podeaua, râde Jasmine. Eu, una, cu siguranță aș fi dormit un pic... Mi-ar prinde bine un somn în momentul ăsta.

Fetele izbucnesc în râs, dar n-am puterea să fac și eu la fel. Presupun că e încă prea devreme. Nu reușesc să dorm din seara aceea. Imediat ce închid ochii, mă văd închisă sub acea podea, zgâriind lemnul cu unghiile ca să ies.

Din fericire pentru mine și Lou, poliția a ajuns la timp. Totul datorită Noliei, care n-a așteptat să o sun înapoi ca să anunțe poliția. Mi-a făcut scandal ulterior, la fel și părinții mei.

Lou a fost arestat, la fel și Rory, dar am sunat-o pe Charlotte acum câteva zile și mi-a spus că totul o să fie bine în cazul lui Lou. Am încredere în ea.

— Îmi pare rău... că nu te-am crezut, și-a cerut ea scuze. O să-l apăr pe Lou ca să mă asigur că nu primește nicio pedeapsă.

Îi mulțumesc spunându-i că totul a fost din vina mea. Deși Lou era nevinovat, n-ar fi trebuit să acționez împotriva legii. Ar fi trebuit să am încredere în sistemul de justiție din Scoția.

— Cum de te-ai gândit? mă întreabă Lily curioasă. Să pui camere.

Zâmbesc și mă așez pe canapea, cu o pătură pe picioare. Poliția a putut să-l acuze pe Rory de crimă datorită camerelor ascunse în conacul Cavendish acum câteva săptămâni... de mine.

— O presimțire. Dar nu mă așteptam la una ca asta.

Totuși filmările îl arată pe Rory trăgându-mă în pasajul secret, după ce mi-am pierdut cunoștința, și pe băieți cum se ceartă în legătură cu seara aceea.
Toată lumea știe adevărul acum.
Rory o să fie judecat pentru ucidere din culpă, sechestrare și tentativă de omor asupra lui Lou. Skye și Gideon o să fie judecați pentru tentativă de omor cu premeditare, complicitate și hărțuire.
Mă întrebam cine o să lovească prima: eu sau karma? Mă bucur să văd că am fost mai rapidă... la propriu.
Lopata aia cu siguranță a durut.
Am dat poliției tot ce aveam, le-am răspuns sincer la întrebări. De data asta, mă îndoiesc că ei o să scape ușor.
Cazul e pe prima pagină a tuturor ziarelor în momentul de față. Opinia publică se întreabă cum de n-a observat nimeni schimbul dintre Alastair și Rory și își pune întrebări despre diagnosticul psihic al lui Rory.
Eu încerc deja să trec peste asta.
Însă gândurile îmi zboară mereu la Lou.
— Dar voi, fetelor? Ce noutăți aveți? întreabă Nolia, care își savurează băutura într-o cafenea pariziană.
Jasmine ridică misterios din sprâncene, iar Lily se înroșește și zâmbește, stânjenită să fie în centrul atenției.
— Am... poate... o veste pentru voi.
— Spune tot!
— Anul viitor o să particip din nou la campionatul mondial... ca să reprezint Canada. Și, de data asta, o să câștig, promit!
Eu și Nolia sărim în sus de bucurie, în același timp. Știu cât de mult se dedică Lily, în fiecare zi lăsată de Dumnezeu, ca să fie cea mai bună patinatoare posibilă.
— Oh, Doamne, felicitări! Credem în tine!
Îmi crește inima de mândrie pentru ființa asta pe care o iubesc mai mult decât orice. Merită să fie prima, la cât talent are.
— De data asta, o să iei medalia de aur, expiră lung Nolia masându-se pe abdomen. O să te vedem la televizor.
— Mama și-a pus deja în cap să le spună tuturor că ești fata ei. Vrea să se laude.
Dau să râd, când o văd pe Nolia că închide ochii, transfigurată de durere. E deja a patra oară în zece minute.

— Nolia... Ești bine? Nu pari.
Fetele se încruntă în același timp. Prietena noastră aprobă din cap, dar nu e în stare să ne răspundă imediat.
— Cred că nu mi-a priit ceva aseară, spune ea ținându-se de masă. De azi-dimineață am impresia că o să mo...
Nu apucă să-și ducă fraza până la capăt. O întreb dacă are vreun analgezic, dar se îndoaie de durere și țipă.
— Nolia?!
Fetele încearcă să-i mențină atenția trează, sfătuind-o să sune la ambulanță, dar o doamnă apare din senin și se oferă să ne ajute. Mi se face frică.
— Ce se întâmplă? întreb îngrijorată.
Nimeni nu-mi răspunde. Nolia geme de durere și plânge, iar eu sunt neputincioasă. Doamna îi pune întrebări și imediat un mic grup se adună în jurul ei. Cineva sună la ambulanță.
Eu și fetele stăm la telefon, panicate. În zece minute vine o echipă ca să se ocupe de Nolia. O singură privire e de ajuns ca să dea un verdict:
— Domnișoară, urmează să nașteți.
Îmi cade cerul în cap. La fel și lui Jasmine și Lily, care au căscat ochii. *Să nască?*
O aud pe Nolia cum plânge, în stare de șoc. Nici nu știu cum să reacționez. Sunt șocată și înspăimântată.
— Dar... nu sunt însărcinată...
— Tocmai vi s-a rupt apa. Trebuie să mergeți de urgență la spital.
N-am timp să reacționez. Deodată, cineva pune capăt apelului... și nimeni nu mai îndrăznește să scoată vreun cuvânt.

Toată ziua, eu și fetele ne roadem unghiile de îngrijorare.
Nolia naște... un bebeluș. *Un bebeluș adevărat, la naiba!* În tot acest timp a fost însărcinată și nimeni n-a văzut nimic, nici măcar ea. Cum e posibil? N-am nicio explicație.
Faceți cumva să-i fie bine Noliei.
Nu putem afla ce face, cum îi merge, iar asta mă omoară. A fost cât pe ce să iau un bilet de avion și să mă duc la ea, dar fetele nu m-au lăsat. Mai bine așteptăm vești, în speranța că părinții ei au fost contactați.
Faceți cumva să nu fie singură. Cu puțin noroc, o să primească toate îngrijirile și familia ei o s-o susțină. Cel

puțin, așa sper...
Cine e tatăl? nu mă pot abține să mă întreb. Probabil, nenorocitul ăla de Enzo.
Mă învârt în cerc, stresată, când cineva sună la ușă. Mă prefac că nu sunt acasă. N-am niciun chef să văd pe nimeni, n-am energie să socializez.
Persoana nu insistă, dar primesc un mesaj pe telefon:

> Știu că ești acolo, Sherlock... O să mă postez în fața ușii tale dacă e nevoie.

Îmi sare inima din piept. Mă uit la ușa închisă și deodată îi aud degetele bătând încet... și implorându-mă să-i deschid.
Nu mă așteptam să-l văd așa repede. Nu știu ce să-i spun, nici cum să reacționez.
Mă duc totuși să deschid ușa, dar mai înainte încerc să inspir și să expir calm. Însă mi se taie respirația când îl văd teafăr.
Are un zâmbet devastator și poartă un palton lung, crem. Ține o pungă de hârtie în mână, pe care o scutură sub ochii mei.
— Am adus Dundee Cake. Încă e cald.
— Ce cauți aici?
Ridică din umeri. Privirea i se înmoaie când mă studiază din cap până în picioare.
— Nu aveam unde să mă duc.
E de ajuns ca să cedez instantaneu. Fraza asta îmi amintește de începuturile noastre, de ziua în care a venit la mine după ce a evadat din închisoare...
Știu că spune adevărul, iar asta mă doare cel mai tare. În cele din urmă, n-a avut niciodată pe cine să se bazeze. Mă întreb cum suportă faptul că Rory, bărbatul pe care credea că-l iubește, și-a bătut joc de el până la sfârșit.
Nu prea bine, îmi imaginez.
— Intră!
Trece prin fața mea și lasă mâncarea pe masă. Privirea îi cade brusc pe degetele mele, pe care mi le ia în palme.
— Te doare?
— Nu.
— Pot să văd?
— Nu.
Pare rănit de răspunsul meu. Se bosumflă, dar nu cedez.
— De ce?

— Pentru că sunt urâte, spun eu dându-mi ochii peste cap. Nu mai am unghii. Parcă sunt niște *Knacki ball* prinse de un cartof.
Lou izbucnește în râs. Mă cuprinde cu brațul de umeri și mă lipește încet de el. Îl las să mă îmbrățișeze strâns, mângâindu-l pe piept cu obrazul.
Mă bucur că e aici, pur și simplu.
— N-o să ghicești niciodată!
— Ce? șoptește el jucându-se cu părul meu.
— Cred că Nolia o să aibă un bebe.
E atât de șocat, că mă face să râd, deși e un râs nervos. Adevărul e că mai degrabă îmi vine să plâng.
Urăsc să nu am vești.
— Uau... Când trebuie să nască?
— Azi.
Rămâne nemișcat și apoi se dă puțin în spate ca să se uite la mine. Pare confuz. Îi spun că e o poveste lungă.
Cu o mână mă mângâie pe spate, iar cu cealaltă pe obraz.
— Camelia.
— Hmmm.
— Știu că trebuie să vorbim... Dar mă simt de parcă n-am dormit de patru săptămâni. Putem să tragem un pui de somn? întreabă. Amândoi.
Nu e prima dată când doarme în patul meu, dar, dintr-un motiv oarecare, mă simt puțin timidă. Aprob dând din cap evitându-i privirea și simt că-mi iau foc obrajii.
— Bine.
— Super! oftează ușurat.
Ne întindem în pat, peste cuvertură, față în față. Își pune brațul peste mijlocul meu, trăgându-mă la pieptul lui până ce nasurile ni se ating.
Îl privesc în timp ce închide ochii... și adoarme.
Nu-i trebuie decât două minute.
Chiar era obosit. Nu e de mirare, având în vedere prin câte a trecut toamna asta. A fost puternic și curajos, mai mult decât oricine în situația lui.
Toată ora următoare mi-o petrec uitându-mă la el, legănată de respirația lui. Soarele apune încet, încet.
După ce primesc un mesaj de la Nolia în care mă anunță că ea și bebelușul sunt bine... adorm și eu.

36
LOU
Decembrie 2022

E prima oară când Rory refuză să mă privească în ochi.

Au trecut două minute de când a intrat la vorbitor, dar niciunul dintre noi n-a deschis gura încă. Zâmbetul lui obișnuit a dispărut. Pare la fel de obosit ca mine.

Nici măcar nu știu de ce am venit. Camelia m-a întrebat dacă sunt sigur că vreau să fac asta, dar n-am știut ce să răspund.

Presupun... că am nevoie să-l văd o ultimă dată.

Nu ca să obțin răspunsuri, ci ca să-mi iau adio.

Orice ar fi, Rory e o parte enormă din viața mea, din trecutul meu. E primul care mi-a acordat atenție, care m-a iubit, care m-a făcut să râd.

Nu știu dacă l-aș putea ierta vreodată... totuși faptele lui josnice n-au cum să șteargă amintirile frumoase.

Asta e cel mai periculos.

— Îți aduci aminte când aveam nouă ani și, într-o zi, am făcut gripă?

Vocea mea calmă sparge brusc tăcerea, dar Rory tot nu se uită la mine. Știu totuși că mă ascultă, deoarece clipește.

— Ai făcut o criză în fața mamei tale ca să vii să mă vezi, în loc să mergi la școală, continui și mă uit la mâinile mele pe care le țin împreunate pe masa care ne desparte. Ai stat toată ziua întins lângă mine în pat și m-ai ținut de mână... La sfârșitul zilei, când mama ta a venit după tine, i-ai spus...

— „Dacă Lou nu merge la școală, nu merg nici eu", încheie Rory fără să-și ridice privirea spre mine. „Suntem o echipă. Ahile are nevoie de Patrocle ca să existe."

Îl aprob dând din cap, nostalgic. Ziua aceea mi-a rămas în suflet mult timp. Pentru prima oară în viață, aveam pe cineva la căpătâiul meu, pregătit să aibă grijă de mine, să-și facă griji pentru sănătatea mea.

— N-o să știu niciodată dacă toate astea... prietenia și iubirea ta... au fost reale. Nu știu dacă a fost pur egoism și narcisism din partea ta sau dacă într-adevăr am avut un loc în inima ta.

De data asta, Rory își ridică privirea spre mine. Ochii ni se întâlnesc și rămânem așa. Continui, cu noduri în gât:
— Dar am hotărât că nu are importanță. Mulțumesc pentru clipele frumoase... Voiam să-ți spun asta, măcar o dată.
Aștept o reacție din partea lui, oricare, dar degeaba. Are buzele lipite. Doar privirea lui mă străpunge.
— Îmi pare rău că viața nu ți-a dăruit mai mult noroc... și te iert.
O lacrimă i se prelinge în tăcere pe obraz, apoi încă una. Știe, la fel cum știu și eu, că e ultima oară când ne vedem. E un moment de adio. Acum ori niciodată ne putem spune ce avem pe suflet.
Putem fi sinceri sută la sută, pentru prima dată.
Fără mască, fără prefăcătorii.
— Sper că și tu mă ierți.
Fiindcă nu l-am iubit cum își dorea. Fiindcă am găsit lumină în altă parte. Fiindcă n-am văzut că nu-i era bine.
Fiindcă nu i-am oferit ajutorul de care avea nevoie.
Rory rămâne tăcut. Nu face niciun gest ca să-și șteargă lacrimile de pe față. Nu face decât să mă privească în ochi, cu maxilarul încordat.
Știu că n-o să zică nimic. Fiindcă am spus tot ce voiam să spun, mă ridic.
— La revedere, Rory.
Plânge și mai tare, așa că închide ochii ca să nu trebuiască să mă mai vadă. Și mie îmi dau lacrimile, dar mă abțin.
Trebuie să ies de-aici.
Mă întorc cu spatele, ca să plec. Când pun mâna pe clanță, vocea lui răsună, în sfârșit, înecată în lacrimi:
— A fost adevărat.
Mă opresc, cu inima frântă. Rămân cu spatele la el ca să nu-mi vadă ochii înlăcrimați. Îi sorb cuvintele pentru ultima oară, ușurat să știu că n-a fost totul o minciună...
...și plec fără să mă mai uit înapoi.

Fața pe care o face Camelia când mă vede că o aștept în fața facultății e memorabilă.
Îi zâmbesc, cu mâinile în buzunare. E ciudat, dar sunt foarte binedispus azi. După întâlnirea cu Rory, nu voiam decât un singur lucru: *să o revăd.*
— Ce faci? întreabă când ajunge lângă mine.

Îmi pun capul pe umărul ei. Nu se ferește, dar nici nu mă îmbrățișează.
— Mă simt... eliberat de o povară imensă. E normal?
Camelia nu răspunde. Deodată, îi simt degetele mângâindu-mă pe ceafă. E timidă și ezitantă în gesturi, ceea ce e ca un balsam pe suflet. Nu mă respinge; e un semn bun.
— E un nou început.
Îmi ridic capul și o privesc în ochi. Am vrut să amân discuția noastră pe mai târziu, dar n-o să pot face asta la infinit.
— Facem câțiva pași? îi propun luându-i cărțile pe care le ține la piept. E frumos azi.
Acceptă, tăcută. Ne plimbăm prin Dean Village și, pentru prima oară după foarte mult timp, mă bucur de peisaj.
Edinburgh toamna e o experiență incomparabilă. Parcă e un basm gotic.
— Răspundem o dată tu, o dată eu?
Camelia își ia un aer de falsă indiferență, dar nu mă refuză.
— Ce suntem noi doi? întreb fără niciun preambul.
E întrebarea pe care mi-o pun de zile, chiar de săptămâni întregi. Știu că relația noastră nu are o fundație sănătoasă. Ne-am aliat ca să rezolvăm o anchetă de crimă, dar Camelia n-a încetat niciodată să mă urască.
Scopul ei era să mă rănească, să se răzbune, să mă folosească.
Fiindcă eu am rănit-o primul.
Dar s-au întâmplat multe lucruri de-atunci... și fac prostia să sper că în inima ei s-a schimbat ceva.
— Niște Nemesis, spune ea. Și chiar mai mult, cu niște beneficii.
— Atât?
— E următoarea ta întrebare?
Tac, amuzat. Crede că e rândul ei, fiindcă se întoarce și merge cu spatele, întrebând:
— Ce ai de gând să faci acum, că ești un om liber?
Evită subiectul, din câte văd. Șmecheră. Dar uită că sunt mai perseverent decât ea.
— Să-mi reiau cariera de-acolo de unde am lăsat-o... și să încerc să te cuceresc din nou.
Pare impresionată preț de o secundă, dar își revine imediat. Mă opresc când trecem prin fața unui râu și o prind de

degetul mic.
— Oare..., încep eu să vorbesc, căutându-mi cuvintele. Oare există o părticică din tine... doar una... oricât de mică... care te face să crezi că mă poți primi în inima ta?
Știu că e o întrebare mare. O întrebare la care trebuie să te gândești mult. Dar sunt prea nerăbdător, prea curios.
Rory mi-a spus că sunt prea disperat, penibil de disperat. Eram... atât de disperat, încât, pe-atunci, aș fi acceptat iubirea oricui.
Azi e diferit.
Există o singură persoană pentru care îmi bate inima.
— Mi-ai spus s-o țin deschisă, nu? șoptește, refuzând să mă privească în ochi. Așa am făcut.
Nu pot să-mi reține un zâmbet, care devine tot mai larg. Camelia și-a deschis inima pentru mine... fiindcă i-am cerut-o eu. Cred că e lucrul cel mai romantic pe care l-am auzit vreodată.
O iau de mână, trăgând-o încet spre mine.
— De data asta, o să fiu atent, ca și cum ar fi inima mea. Promit!
Mă săgetează cu privirea, dar obrajii roșii o trădează. Nu mă pot abține, îi cuprind obrajii în căușul palmelor ca s-o sărut. Închide ochii înainte să-i ating buzele, așa că mă opresc. O privesc zâmbind amuzat. *E așa scumpă!*
Văzând că nu se întâmplă nimic, se încruntă și deschide ochii. Îmi las obraznic capul într-o parte.
— Ah, scuze, credeai că o să te sărut?
— Oh, du-te-n...
Îmi lipesc gura de buzele ei ca să-i absorb următoarele cuvinte — e clar că vrea să mă insulte. Mă îmbrățișează și mă sărută, în timp ce mâinile-i alunecă sub paltonul meu.
O sărut cu pasiune și grijă, uitând de lumea din jur. Limba ei are gust de ploaie după furtună, iar buzele ei au gust de măr copt, abia scos din cuptor.
Camelia e un nor de siguranță și nostalgie.
— Ca să fiu sigur... Asta înseamnă că sunt iubitul tău, nu?
— Nu așa repede, Watson. Asta înseamnă că poți să mă inviți în oraș, spune ea în timp ce ne reluăm drumul. Cred că am nevoie de timp ca să mă adaptez la... dinamica asta nouă dintre noi...
Deschid gura, puțin dezamăgit.

Nu-i grav. Înțeleg, sunt un om răbdător. Am spus că sunt gata să mă lupt ca să-i dovedesc că merit o șansă, și vorbeam serios.
— Ești liberă mâine?
— Când, mâine-seară? se gândește ea.
— Nu, toată ziua. Credeai c-o să mă mulțumesc cu o întâlnire de trei ore? Înseamnă că nu mă cunoști.
— Doamne, deja regret.
Ne ciondănim pe drumul de întoarcere până la ea acasă, încercând să stabilim o oră pentru prima noastră întâlnire.
Mă avertizează că n-o să facă lucrurile ușoare pentru mine și-i promit că o să îndur.
— Avem cinci ani de recuperat. N-am de gând să mă grăbesc.

Epilog

CAMELIA

O lună mai târziu

— Te-am lăsat singur două minute, cât m-am dus la toaletă... Ce-ai făcut?

Lou mă privește cu o figură vinovată, apoi se strâmbă spunând că a respectat rețeta cuvânt cu cuvânt. Suspicioasă, arunc un ochi la tigaia plină cu mere coapte.

Așa cum bănuiam după miros, le-a ars pe toate.

— Ai multe calități — și „multe" e un cuvânt mare —, dar ești un adevărat coșmar în bucătărie, mă plâng eu dându-l laoparte.

Lou afișează zâmbetul lui arogant, pe care eu îl urăsc, și-mi face loc să repar ce a făcut. Când mi-a zis să organizăm întâlnirea zilei acasă, i-am propus să facem împreună o tartă cu mere.

Mare greșeală! Lou e un copil: îi place să se joace cu aluatul, mănâncă merele, mă murdărește cu făină și arde tarta.

— Mă adori chiar și așa.

Rânjesc.

— Cine, eu? Lou, ești de departe cea mai enervantă persoană pe care o cunosc, ca să nu mai vorbesc de vocea ta!

Deschide gura, indignat, ușor ofensat. Încă nu face diferența între momentele în care sunt serioasă și cele în care râd de el.

— Camelia, suntem împreună de o lună...

Mă încrunt și mă așez pe blatul de la bucătărie.

— Nu suntem împreună, cine ți-a zis așa ceva?

De data asta, Lou mă privește ca și cum aș fi nebună. E comic. Mă abțin să mă dau de gol, dar e greu.

— ... Stai, vrei să spui că e a douăzeci și patra noastră întâlnire, dar nu suntem împreună?

— Nu am stabilit nimic oficial, îl tachinez eu ridicând din umăr.

— Ne-am petrecut toată luna decembrie lipiți unul de celălalt!

— Și?

— Stau aproape nonstop la tine!

— Fiindcă n-ai un loc al tău și mi-e milă de tine, spun eu strâmbându-mă.

— Am făcut-o ieri, și alaltăieri, și...
Mă abțin din răsputeri să izbucnesc în râs, dar e atât de adorabil când e așa nedumerit, încât mă face să zâmbesc. Din păcate pentru mine, observă imediat. Se întrerupe la mijlocul frazei și se luminează la față. În cele din urmă, mă săgetează cu privirea.
— Ah, înțeleg. Îți bați joc de mine.
— Scuze, spun eu în timp ce ling lingura. Așa e obiceiul.
Îmi urmărește gesturile din priviri. Înghite în sec și-mi dau seama imediat că i-a trecut supărarea. Îl las să se apropie și să-și facă loc între picioarele mele.
Îi întind lingura, pe care o linge și el.
— Răspundem o dată tu, o dată eu? șoptesc în timp ce mă sărută pe obraz.
De când am decis să ne dăm o șansă, am învățat să-l cunosc mai bine. Se pare că Lou e o persoană foarte tactilă. Își arată afecțiunea atingându-i pe ceilalți, în cazul ăsta pe mine, și arătându-se grijuliu.
Dacă la început îmi era greu, am învățat repede să apreciez gesturile banale de zi cu zi.
— Pfff, ești lipicios, spun eu ștergându-l pe buze cu un prosop.
— Credeam c-am renunțat la jocul ăla idiot...
— Vrei — oficial — să fii iubitul meu?
Face ochii mari, surprins că eu sunt cea care pune întrebarea asta. Îmi dau ochii peste cap ca să nu se vadă că-mi iau foc obrajii. Mă abțin să-i spun că mereu am considerat că suntem împreună.
Altfel, nu l-aș lăsa să stea zi și noapte în apartamentul meu. N-aș asista la repetițiile lui la vioară în fiecare joi seară după ce ies de la serviciu. Și, Doamne apără-mă, nu m-aș preface că-mi plac toate cărțile de poezie pe care mă obligă să le citesc.
— Da, Sherlock, răspunde. Cu mare plăcere.
Își încheie fraza cu un sărut. Îl sărut și eu, mângâindu-i buclele negre. Sunt mai lungi decât acum o lună și le ador. Spune că vrea să se tundă, dar n-o face niciodată... probabil fiindcă știe că-mi place să-l prind de păr când stă cu fața între coapsele mele.
— Pentru noi!
Îmi întinde paharul cu cidru, apoi ciocnim.

In cele din urmă și spre surprinderea noastră, tarta cu mere arată grozav în cuptor! Lou mă ia de mână și dansăm pe muzica lui Barry White în timp ce tarta se coace.
Afară ninge, a venit deja iarna. E întâlnirea perfectă. Mâncăm tartă așezați pe podea, cu farfuriile pe o măsuță scundă. Vinilul se învârte în continuare, în timp ce noi citim în liniște.
Apoi mă sprijin cu spatele de canapea, iar Lou se întinde pe jos, cu capul pe genunchii mei.
— Femeia asta e un geniu, șoptește el dând pagina. Te surprinde mereu cu ce urmează să se întâmple.
Zâmbesc, amuzată. Cu puțin timp în urmă, ne-a venit ideea să facem schimb de cărți — să citească fiecare cartea preferată a celuilalt, pe care sunt făcute notițe. Eu i-am dat exemplarul meu vechi din volumul *Și din zece n-a mai rămas niciunul*, de Agatha Christie, iar el mi-a cumpărat o ediție nouă-nouță din *Alice în Țara Minunilor*, pe care mi-a lăsat observațiile lui. Ador să-i citesc comentariile și gândurile. E ca o ușă deschisă spre mintea lui.
— Când spuneai că pleci? mă întreabă din senin.
— Vineri. Mi-am luat liber toată ziua ca să iau avionul de dimineață.
— Te duc eu la aeroport.
Eu și fetele ne ducem s-o vizităm pe Nolia — în sfârșit! — și să facem cunoștință cu bebelușul. Ultimele două luni n-au fost ușoare, mai ales pentru ea... I-am propus să venim mai devreme, dar ne-a refuzat.
Cred că avea nevoie să fie singură ca să poată lua o hotărâre. După multe îndoieli și neliniști, a ales să păstreze fetița și s-o crească singură.
I-am promis, bineînțeles, să-i fiu alături și s-o ajut pe cât posibil.
— Nu da foc la apartament cât sunt plecată, te rog!
— O să comand UberEats până când te întorci, spune el zâmbind mândru.
— OK, Niccolo Paganini[20].
— Apropo...
Nu-și termină fraza, așa că las cartea jos și-l privesc.
Cariera lui Lou a fost afectată de scandalul cu Rory, dar de când a fost declarat nevinovat, toată lumea artistică se bate pe el. Se pare că până și muzicienilor le place drama.

A fost contactat chiar și de Sony Classicat, care i-a propus să scoată un album; încă se gândește dacă să accepte.
Mereu am știut că Lou e pasionat de vioară, stăteam ore întregi să-l ascult în secret la liceu. E unul dintre lucrurile care îl făceau atât de atrăgător și, trebuie să recunosc, misterios.
Dar e cu totul altceva să-l văd realizând o performanță artistică. Poate pentru că, de data asta, nu mai trebuie să mă ascund. Stau pe primul rând și el îmi caută privirea în public.
— Vor să țin un concert la Carnegie Hall, în New York, mă anunță mândru și timid în același timp.
Mă simt cuprinsă de un amestec de șoc, satisfacție și entuziasm. E incredibil și, în același timp, merită din plin să concerteze acolo.
— Uau... Lou, e genial! Bravo!
Îl sărut fără întârziere. Îmi zâmbește, înroșindu-se în vârful urechilor. Îmi dau seama că e mândru de el, chiar dacă n-o să recunoască.
— Când va fi asta?
— În mai. Vii cu mine?
Îmi stă inima în loc. Dacă-mi cere să-l însoțesc, înseamnă că pleacă de la principiul că încă o să fim împreună peste câteva luni. Poate lui i se pare evident, dar pentru mine... E o eternitate.
Totuși îi răspund încrezătoare:
— Bineînțeles. O să stau pe primul rând, ca întotdeauna.
Pare să fie mulțumit de răspunsul meu, fiindcă îmi zâmbește bucuros. Încremenesc când îl văd că se reapucă de citit ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mă doare inima, dar e o durere plăcută...
Pentru prima oară în viață, mi-e frică. Frică să iubesc, să sufăr. Așa știu că am luat o hotărâre bună. Fiindcă asta înseamnă că îți asumi riscuri. *Înseamnă că iubești atât de mult, încât riști să pierzi totul.*
Doar viitorul o să spună dacă am avut dreptate... dar vreau să cred că da.
Chiar sunt convinsă că oamenii se pot schimba, cel puțin unii. Vreau să cred că o persoană poate hotărî să evolueze, să-i pară rău, să-și recunoască greșelile și să facă tot ce poate ca să le repare.

Intrucât cu toții greșim.
La urma urmei, indiferent de motive, fiecare dintre noi e personajul negativ în povestea altcuiva.
Orice s-ar întâmpla, nu vreau să am niciun regret.
Așa că aleg să iert.

---

20 Violonist foarte celebru din secolul al XIX-lea. (*N.a.*)

PLAYLIST

I Knew You Were Trouble, Taylor Swift
If I Killed Someone For You, Alec Benjamin
Another Love, Tom Odell
Happier Than Ever, Billie Eilish
Karma, Taylor Swift
Hurt Me, Suriel Hess
Cry Baby, The Neighbourhood
Aimed to Kill, Jade LeMac
Breakfast, Dove Cameron
Animal, EMELINE
I Wanna Be Yours, Arctic Monkeys
bury a friend, Billie Eilish
FU In My Head, Cloudy June
Fetish (*feat.* Gucci Mane), Selena Gomez
Enemy, Imagine Dragons
Meet You in Hell, Jade LeMac
Devil Is A Woman, Cloudy June
Hate Me, Ellie Goulding & Juice WRLD
Slow Down, Chase Atlantic
Red Lights, Stray Kids
Don't Blame Me, Taylor Swift
Small Doses, Bebe Rexha
The Cut That Always Bleeds, Conan Gray
I'M Not Mad, Halsey
Take Me To Church, Hozier

Mulțumiri

Cu ce să încep?

E întrebarea pe care mi-o pun de fiecare dată când mă aflu în fața acestei pagini albe care cere să fie umplută. Totuși răspunsul e simplu: încep cu cuvinte. Nu contează care, nu-i pasă nimănui. Trebuie doar să începi cumva.

După șase ani, încă mă surprinde faptul că aceste cuvinte, uneori așternute cam la întâmplare, continuă să vă emoționeze atât de tare.

De data aceasta, voi sunteți primii cărora le mulțumesc: voi, cititori și cititoare. Pentru susținere, iubire, zâmbete, cuvinte, încurajări. Mulțumesc că îmi primiți personajele ca pe niște vechi prieteni și că le iubiți ca și cum ar exista cu adevărat. Sper să continui să vă iau cu mine în aventuri minunate și, desigur, să vă fac să vă îndrăgostiți.

Îi mulțumesc mamei mele pentru că vede mereu ce e mai bun în mine. Îi mulțumesc tatălui meu fiindcă îmi cumpără toate cărțile, chiar dacă lui nu-i place să citească. Le mulțumesc lui Ryan, Naïm, Tom și Liya, frații și surorile mele adorate; sunteți razele mele de soare.

Lui Mohamed Ali, cel mai bun tată vitreg.

Le mulțumesc prietenilor și prietenelor mele (ei/ele se știu care sunt), fără de care viața mea de fiecare zi ar fi tristă. Nu știu ce m-aș face fără voi. Dar, mai ales, le mulțumesc din suflet celor care au citit cartea înaintea tuturor: Johan, Lyly, Doriane, Émilie, Gaëlle, Alexia, Célia, Lucie, Kentin, Estelle... Reacțiile voastre m-au făcut să râd, mai ales la sfârșitul unui anumit capitol (știm cu toții care).

Le mulțumesc de asemenea Dahliei, Delindei, lui Magali și Doamnei C.S. Quill, fiindcă am împărțit cu ele durerea întârzierilor și a corecturilor. Măcar n-am suferit singură.

Ca întotdeauna, le mulțumesc celor de la Hugo Publishing fiindcă mi-au oferit ocazia să scriu această carte pe care voiam de mult să o scriu. Mulțumesc că întotdeauna credeți împreună cu mine.

În mod special, îi mulțumesc lui Arthur fiindcă are în continuare încredere în mine, îi mulțumesc Oliviei fiindcă e cea mai bună atașată de presă din lume, îi mulțumesc Francescăi care se ocupă atât de bine de vânzarea romanelor mele în străinătate, îi mulțumesc lui Simon fiindcă îmi

păstrează mereu un loc în catalog, îi mulțumesc Elenei fiindcă nu mă lasă singură când dau autografe... și atâtor și atâtor oameni formidabili de la Hugo. Ce m-aș face fără voi?
Ca să închei frumos, îi mulțumesc enorm unei persoane anume: Sylvie, editoarea mea, care pleacă spre noi orizonturi. Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să citești romanul ăsta pe Wattpad, primul, și că ai văzut ceva ce merita publicat. Îți mulțumesc că mi-ai dat o șansă, că ai avut mereu încredere în mine, că m-ai ascultat, că mi-ai fost alături și m-ai ghidat, că m-ai lăsat mereu să scriu ce am vrut. Timp de șase ani, ai fost o editoare minunată și o foarte bună prietenă.
Lily și Orion vă așteaptă peste câteva luni cu volumul 2... destinația: Canada!